FAYE KELLERMAN

PE MARGINEA ÎNTUNERICULUI

FAYE KELLERMAN

PE MARGINEA ÎNTUNERICULUI

Original: *Straight into Darkness* (2005)

Traducere din limba engleză:
ANA CĂTINEANU

virtual-project.eu

2009

Scrisoare către cititorii mei

Ca un copil curios din fire ce eram, cotrobăiam adesea printre cutiile vechi ascunse în dormitorul părinților mei. Majoritatea lor conțineau fotografiile alb-negru ale familiei, inclusiv pe acelea decolorate din armata americană reprezentându-l pe chipeșul meu tată în uniformă, pe vremea când era încartiruit la Mainz și Frankfurt, în Germania. Într-una din zile am scotocit mai mult și am dat peste un pumnal, pe al cărui mâner era gravată o svastică. Atunci când l-am întrebat pe tata despre el, au ieșit la iveală câteva povești demult îngropate.

Vorbind fluent idiș, limba copilăriei sale, tata a comunicat cu supraviețuitori ai lagărelor de concentrare – uneori în calitate de traducător pentru ofițerii săi superiori – precum și cu cetățeni germani de rând care locuiau în vecinătatea lagărelor. Aceștia au pretins că n-au știut ce se întâmpla în orașul lor. „În timpul ăsta, îmi spunea el, duhoarea corpurilor arse se simțea la depărtare de câteva mile”.

Pumnalul, împreună cu o pușcă și cu un binoclu, era pradă de război. Doar atât mi-a spus. Obținerea oricărui fel de informații de la tata a fost întotdeauna un proces extenuant și nesfârșit și, deoarece a murit la cincizeci și trei de ani, nu am aflat toate amănuntele legate de perioada când a fost soldat. Dar ceea ce mi-a relatat, îmi amintesc foarte bine.

Acum, la cei cincizeci și trei de ani ai mei, o coincidență voită, vă supun atenției romanul meu PE MARGINEA ÎNTUNERICULUI, o lucrare născută din dorința mea profundă de a stabili o legătură cu o parte ascunsă a vieții tatălui meu. Cartea aceasta, a cărei acțiune se desfășoară între cele două războaie mondiale, în orașul care l-a dat

pe ucigașul în serie absolut, este încercarea mea de a înțelege ceea ce este de neînțeles. Dar este și o călătorie personală. Probabil, dragă cititorule, pe măsură ce vei citi romanul, îți vei aminti și o poveste despre tatăl sau mama ta, despre bunicul sau bunica ta. Te sfătuiesc să o așterni pe hârtie până nu e prea târziu.

Faye KELLERMAN

PROLOG

New York, 2005

Pictez pentru că mai sunt în stare să o fac. Înțepenite și noduroase, degetele mele se îndoaie doar atât cât să pot apuca pensula și să înmoi părul de mistreț în nuanțe de roșu: roșu aprins, rubin, cinabru, roz, ruginiu, purpuriu, roșu închis, vișiniu, roșu venețian – lista pare nesfârșită – transformând paleta de lemn într-un adevărat spectru de nuanțe. Sunt cunoscut ca pictor al roșului pentru că așa văd eu lumea.

Prin 1980, la vernisajul uneia din multele mele expoziții newyorkeze, am fost întrebat de o ștrengăriță de fată ce anume voiam să transmit pictând în toată acea gamă de roșu. Expresia ei era foarte sinceră și am observat că era nespus de drăgălașă. Ochii negri ca noaptea erau umbriți de gene lungi, iar chipul de alabastru era încadrat de părul negru, drept, retezat în dreptul bărbiei. Buzele îi erau date cu ruj roșu puternic și îmi place să cred că o făcuse ca să mă onoreze pe mine. Avea puțin peste douăzeci de ani și purta o rochie neagră mulată, cu bretele subțiri încrucișate pe spatele neted, alb. Un spate fermecător care completa la fel de fermecătoarea parte din față: sânii plini care ieșeau la iveală din decolteul adânc. Ar fi putut foarte bine să fi coborât dintr-o pagină a biografiei mele: o vedeam ca pe o artistă pasionată de *Kabarett* din Berlinul anilor ’20.

Dintr-odată am simțit dorința să o duc într-o cameră, să dezvelesc unul din acei sâni ademenitori și să-l sug ceasuri întregi. M-am gândit chiar să fac dragoste cu ea. Pe atunci ar fi fost cu putință – nu ușor, dar cu putință. Acum, la vârsta mea avansată, chiar cu ajutorul micilor pastile albastre, e mai înțelept să las unele lucruri în perfecta lume a imaginației.

Ce anume voiam să transmit pictând în toată acea gamă de roșu?

Mulți critici s-au aplecat asupra artei mele și au analizat-o. Toți sunt de acord că, dat fiind mediul în care m-am format – am crescut într-un oraș măcinat de evenimente oribile, derută și moarte – n-aș putea să nu-mi exprim sufletul în culoarea sângelui. Există, apoi, cei care aseamănă roșul meu cu albastrul lui Picasso, o interpretare diferită, dacă doriți. N-ar avea importanță că maestrul era cu mulți ani mai în vârstă decât mine și că pictase pânzele și crochiurile sale pe când eu mai eram încă în scutece. De ce să lăsăm logica să stea în calea gândirii facile? Vin apoi nonconformiștii care spun că pictez în roșu pentru că roșul este culoarea rușinii.

Punct ochit, punct lovit, acesta din urmă.

Când cineva se simte rușinat, devine roșu la față. Cu cât mai mare este rușinea, cu atât mai puternică e infuzia de culoare. Este rușinea generației mele, a unui popor care a acceptat genocidul drept calea cea mai rapidă spre restabilirea purității și măreției Patriei. Pictez în roșu pentru că fiii patriei mele, fiii generației mele trebuie să poarte povara rușinii și a vinovăției pentru actele de nedescris ale părinților lor. Aceasta este adevărata rușine germană.

Ah, dar asta nu e rușinea germană pe care mi-o amintesc eu. Rușinea germană a copilăriei mele era rușinea de a îndura nedreptățile adunate pe umerii noștri, ai bunului *Volk*, de Criminalii din Noiembrie și de atât de urâtul Tratat de la Versailles. Degradarea de a fi umiliți de liderii Republicii de la Weimar, acei prusaci buni-de-nimic care se uitau de sus la Bavaria și la toată Suddeutschland.

Trebuie să vă explic.

E foarte simplu. Germania nu a pierdut cu adevărat Marele Război. Am „pierdut” pentru că forțele răului au conspirat împotriva noastră,

afurisiții de comuniști, americanii frivoli, sârbii impetuoși, puși pe război, și, mai presus de toți, jegoșii, maleficii evrei cu nasurile lor încovoiate și rasa lor inferioară, cu cabalele lor pernicioase și conspirațiile lor de a pune stăpânire pe întreaga lume. De ce să fim noi responsabili pentru o calamitate care ar fi trebuit să fie rezolvată pe plan intern de către austrieci, pentru un dezastru care n-a fost opera noastră? Și dacă, din cauza informațiilor eronate, ați considera de fapt Germania drept o țară învinsă, mai gândiți-vă o dată. Nu bavarezii au fost cei învinși. Nicio bătălie nu s-a purtat pe pământul nostru, așa că, de ce ne-ar fi atribuite nouă pierderile? Nu, după cum vedeți, responsabilitatea și vinovăția nu aparțin Bavariei din sud, ci, dimpotrivă, nenorociților de prusaci urâți din nord și disprețuitei Republici de la Weimar, cu legile și reglementările ei rușinoase, precum și străinilor care au sfârtecat iubita noastră țară. Aceasta este rușinea de care îmi amintesc eu – aceea de a fi permis unor minți inferioare să ne controleze țara.

Noi, bavarezii, nu aveam nevoie de Prusia și de ridicolul ei experiment al democrației de tip american. Și nici de sovietici care să ne învețe despre idealurile comunismului. Noi aveam nevoie de reinstaurarea dragei noastre monarhii Wittelsbacher, deși știam că asta nu se va mai întâmpla, nu cu prusacii la conducere. Astfel, în loc de un rege, Germania urma să accepte un dictator care să ia de pe umerii noștri rușinea înfrângerii și să ne conducă din nou spre glorie.

Și oare nu a găsit Patria *Führerul* perfect, Unsul, care să șteargă umilința nedemnului eșec și să stârpească înjosirea suferită de poporul de rasă ariană?

Aceasta este rușinea de care îmi amintesc eu. Aceasta este rușinea tinereții mele.

Rușinea genocidului a survenit mai târziu în Patria noastră, după ce aliații au arătat că germanii

pot obține mai multă simpatie dacă vor fi cât de cât deconcertați de cadavrele care ieșeau la iveală din camerele de gazare și de oasele și cenușa care înțesau cuptoarele morții.

Așa că pictez în roșu pentru că mă exprim pe mine însumi prin pictură. Cuvintele au fost întotdeauna mai dificile pentru mine. Am încercat să scriu, dar nu e același lucru. Actul de a picta implică participarea întregului corp – ochiul, mâna, degetele, acțiunea fizică a penelului asupra pânzei albe, dalta scobind printre straturi de vopsea.

Nu există niciun fel de participare a corpului în actul scrisului, în tastarea unor litere micuțe, negre, de aceeași formă, aceeași nuanță, aceeași mărime – toate în rânduri mici și ordonate. Nu, eu nu pot scrie. Totuși, în timp ce apăs tastele mașinii mele de scris Remington, cred că, dacă ar fi să mă apuc de scris, aș avea ce povesti.

MÜNCHEN, 1929

UNU

— Tati, sunt ei, iarăși!

Zgomotul loviturilor în ușă și panica din vocea lui Joachim îl împinseră pe Berg la acțiune. Aruncând la o parte cuvertura, sări din căldura patului de puf, de-abia simțind aerul rece în momentul în care picioarele sale goale atinseră parchetul uzat din lemn de stejar. Alergă spre salonul apartamentului familiei. Se deșteptase și era gata de confruntare.

Era încă întuneric, dar Berg putea distinge plapuma aruncată peste sofa. În ultimul timp, fiul său se culca pe canapea, lăsând-o pe sora lui singură în camera pe care înainte o împărțeau. Chestii de intimitate. Tipic pentru un băiat de cincisprezece ani. Corpul lui avea nevoie de atenție, fără prezența surioarei. Joachim era înalt, slab și frumos ca un star de cinema, cu ochi albaștri că ai unui Husky siberian și o claie de păr des, blond, culoarea fiind moștenire de la mama lui, iar cârlionții de la Berg.

Încăperea fu zguduită de pietre care se loveau de zid.

— Ajunge!

Berg aprinse singurul bec electric care atârna deasupra mesei din sufragerie și fixă mânerul ferestrei. Noroc că familia lui locuia la ultimul etaj. Huliganii de jos nu aveau destulă forță să arunce pietrele până la apartamentul lor.

— Ajunge!

— Axel, ce faci acolo?

Vocea soției. Berg se opri și se întoarse. Pleoapele ei erau încă grele de somn, iar cozile îi erau prinse la spate într-un fel ciudat. Cu toate că

furtuna trecuse, aerul mai era încărcat de electricitate statică. Berg spuse:

— Întoarce-te înapoi în pat, Britta. E frig.

— Dacă e frig pentru mine, e frig și pentru tine.

— Atunci fii drăguță și adu-mi haina.

— Axel, lasă-i în pace. Nu sparg nimic.

— Nu încă.

— Nici nu știi cine sunt.

— Ba bineînțeles că știu cine sunt. Sunt adepții Austriacului…

— De unde știi? Nici măcar nu sunt îmbrăcați în cafeniu.

— Îi cunosc pe huligani!

Apucă închizătoarea ferestrei, încercând s-o deschidă și își simți fața încălzindu-se din pricina încordării.

— Sunt niște huligani.

— Dacă sunt de-ai lui Hitler, nu pe tine te urmăresc. Probabil că pe evreii de la etajul de jos.

— Care evrei?

— Familia Weinstock, de la etajul doi. Sau familia Maslanokov.

— Cei din familia Maslanokov sunt ruși, nu evrei.

— Comuniști. Care-i diferența?

— Credeam că sunt social-democrați.

Britta îi răspunse făcând un gest cu mâna:

— Același lucru.

— Permite-mi să te contrazic. Am votat cu social-democrații la ultimele alegeri.

— Nu spune asta în gura mare dacă vrei să ne rămână geamurile intacte.

Berg o ignoră și forță din nou închizătoarea.

— Ce e cu fereastra asta? S-ar zice că am lipit-o în ramă.

— Asta am și făcut. Am lipit-o cu mortar pentru că intra prea mult aer rece.

— Ce? Când s-a întâmplat asta?

— Cam acum o lună.

— Aha!

Fereastra se deschise brusc și imediat un val de aer rece îl izbi pe Berg peste față. Aproape că simțea zăpada din Alpi. Începu să strige la băieții de jos. Proiectilele începură să lovească cu mai mare repeziciune.

— Strigă la ei, Britta!

— Nici vorbă!

— Aș vrea să le distragi atenția. Nu-ți cer prea mult.

— Și să risc să mă lovească cu pietre?

— O fac eu, tati.

Britta se uită la băiatul ei.

— Ia-te de mână cu tatăl tău la prostie! Acum am un copil deștept, acum ajunge la o anumită vârstă și devine tâmpit ca toți bărbații!

Răsuflă cu năduf și se întoarse în dormitor, trântind ușa în urma ei.

Joachim își reținu un zâmbet. Se întoarse spre tatăl său.

— Ce trebuie să fac?

— Distrage-le atenția.

Berg își luă din debara haina, ghetele și șosetele groase de lână:

— Țipă la ei, strâmbă-te la ei, orice-ți vine în minte. Dar ține-i ocupați.

Băiatul privi afară pe fereastră și se încruntă.

— Sunt patru, tăticule.

După ce-și trase șosetele și ghetele, Berg își legă în grabă șireturile.

— Asta-i bine. Când se vor împrăștia, șansa mea de a prinde pe unul din ei va fi mai mare.

Își îmbrăcă haina.

— Ieși afară în pijama? întrebă Joachim. O să înghețI.

— Gheața nu se formează pe un corp în mișcare.

Berg îl sărută pe fiul său pe frunte.

— S-ar părea că încep să-și piardă interesul. Înjură-i, Joachim. Strigă la ei, fii curajos. Asta o să-i enerveze din nou.

Se strecură pe ușă, pe culoar, apoi în casa scărilor cufundată încă în întuneric. Pipăind zidul, coborî în fugă patru etaje, tălpile cizmelor bocănind pe metal. Aerul era pur și simplu înghețat, îngreunându-i respirația. Se strâmbă cu dezgust când fu asaltat de tot felul de mirosuri: gunoi în putrefacție, urină proaspătă de pisică și miros de mâncare gătită înainte de ivirea zorilor, în special de cârnați puși la prăjit. Îl uimi faptul că existau încă persoane care aveau bani pentru carne la micul dejun. Micul dejun pentru Berg – când lua micul dejun – era de obicei o chiflă cu unt. Vremurile erau mai bune, într-adevăr, dar nimeni n-avea bani puși deoparte. Orașul se resimțea încă de pe urma Marii Inflații de acum cinci ani. Oamenii nu prea aveau încredere în banii de acum și nici în smintiții din Berlin care aveau pretenția că sistemul monetar este sănătos.

Îndată ce ajunse la parter, Berg deschise larg ușa de la intrare și se puse în mișcare cu toată viteza. Băieții adăpostiți pe leagănele care scârțâiau observară figura lui amenințătoare și o luară la sănătoasa care încotro. Berg alese să se ia după cel mai mare, liderul bandei, nu după cel aflat mai aproape de el.

Băiatul părea să aibă vârsta lui Joachim, dar era mai îndesat, cu pieptul mai musculos, ca un bavarez tipic. La fel ca și Berg, Joachim avea constituția zveltă a unui licean englez efeminat. Dar, tot la fel ca și Berg, avea putere în acele brațe subțiri. De multe ori Joachim venea acasă cu nasul însângerat și cu un zâmbet șmecher pe față. La gimnaziu era cunoscut ca un băiat care știe să se apere singur.

Berg lungi pasul, având un avantaj asupra prăzii sale deoarece el alergase o bucată de drum în timp ce tinerii se încălzeau. Puștiul o luă la dreapta, apoi la stânga, apoi iar la dreapta, încercând să scape de Berg, dar nu reuși decât să încetinească ritmul amândurora. În final, băiatul își dădu seama

că putea mări viteza dacă alerga în linie dreaptă, reușind astfel să avanseze câțiva metri. Părea că se îndreaptă spre nord, spre fluviul Isar, o tactică îndoielnică având în vedere că-i limita alternativele. Odată acolo, trebuia fie să alerge de-a lungul fluviului, fie să-l traverseze peste unul din poduri. Chiar dacă Berg nu era un alergător rapid, avea rezistență. Hotărî că cel mai bun plan era să mențină un ritm de mers susținut și să mărească viteza mai târziu, când puștiul va fi istovit din cauza vântului, umezelii și frigului.

Zorii începură să se ivească, dar nu era nici urmă de soare, doar o masă de nori plumburii care pluteau printre rotocoalele negre de fum. Lumina firavă care reușea să se strecoare printre aceștia nu izbutea decât să facă orașul să pară și mai deprimant, scoțând la iveală șiruri de case cu acoperișuri de șindrilă, lipite una de alta, cu obloane închise, în loc de mai noile ferestre cu geamuri. Împrăștiate printre clădirile rezidențiale se aflau infamele localuri de noapte, dar era prea devreme chiar și pentru prostituate. Cu inima bătând să-i spargă pieptul, Berg trecu repede prin fața câtorva hoteluri ieftine care adăposteau șomeri ghemuiți în paturi, dormind în spatele ferestrelor.

Puștiul se întoarse brusc la stânga și o apucă pe pantă în jos până ajunse la malul fluviului. Apoi o luă spre nord.

Berg își menținu ritmul.

Furtuna din noaptea precedentă transformase pământul într-o masă înșelătoare de noroi, gunoaie și rădăcini de copaci, toate căutând parcă să-i pună piedică. Fluviul învolburat era asurzitor, în contrast cu liniștea străzilor pustii. Cu plămânii încinși, Berg își continuă urmărirea, împroșcându-și cu noroi la fiecare pas pantalonii de pijama și poalele hainei. Străduindu-se din răsputeri să-și mențină echilibrul, înghiți câteva picături reci împroșcate de apa învolburată a fluviului care dansa printre pietre și se ciocnea de bolovani. Fața

îi înghețase din cauza burniței reci și lipicioase. Nasul și urechile îi degeraseră. Degetele îi erau amorțite și nu și le mai simțea, însă pe sub haine se încălzise din cauza alergăturii, iar sudoarea i se acumula pe sub braț și în jurul gâtului.

Corpul lui se sincroniza cu ritmul picioarelor: tropa, tropa, tropa.

În câteva minute, trecu pe lângă Muzeul German de Știință și Tehnologie, dovada Münchenului către restul lumii că era un oraș avangardist. Cerul devenea cenușiu deschis. Curând străzile se vor umple de biciclete, cărucioare, motociclete, autobuze, tramvaie și de tot mai numeroasele automobile particulare.

Tânărului huligan îi va fi mai ușor să se piardă în trafic, așa că Berg mări pasul. Puștiul întoarse capul și privi peste umăr. Acțiunea aceasta îi încetini goana, permițându-i lui Berg să micșoreze distanța dintre ei. Acum se afla la un pas de el… încă puțin efort.

Un sprint final și, cu picioarele încordate la maximum, Berg întinse mâna și-l apucă pe derbedeu de haină, încercând să nu se împiedice în propriile picioare când se năpustiră amândoi înainte. Tânărul încercă să scape, lăsându-și haina în mâinile lui Berg, dar acesta era pregătit. Îl apucă pe tânăr de ceafă cu degetele lui lungi și îndemânatice, trăgându-l înapoi. Apoi îi dădu o lovitură puternică în spatele genunchilor. Tânărul alunecă și se încovoie, căzând cu fața în jos în noroi. Berg îl ridică înapoi în picioare și îl împinse în gardul de sârmă care se întindea în lungul fluviului.

— *Heil Hitler*! bolborosi tânărul huligan în timp ce se prăbușea în genunchi.

— Devotamentul tău este înduioșător.

Berg respira greu, dar rămase pe poziții. Trase brațele tânărului la spate, și-i puse o pereche de cătușe pe care le scoase din haină. Încă o dată îl ridică în picioare.

— Poate te vizitează la închisoare. E un loc pe care îl cunoaște bine din proprie experiență.

— Zilele tale sunt numărate. Suntem mai mulți decât voi.

— Da, da. Dar tu ești în cătușe, iar eu nu.

Berg îl împinse pe pantă în sus, și apoi în stradă. Fără să vorbească, merseră câteva minute până la podul Ludwig. Berg îl împinse spre stânga.

— Pe aici.

Berg era surprins. Puștiul nu opunea rezistență deloc. Avea bustul vânjos, dar brațele îi erau moi. Și scurte. Era roz la față, dar oricine ar fi avut fața roz pe o vreme atât de rece. Ochii îi erau albaștri că ai unui purceluș. Lui Berg toți i se păreau porci. Pe sub haina uzată, băiatul purta o cămașă de lucru cafenie, dintr-un material aspru, pantaloni groși de lână și cizme mai mult găuri decât piele.

Dintr-odată, tânărul nazist începu să cânte:

— „O, Germanie, măreață…”

Berg îl strânse mai tare:

— Liniște! Oamenii încă mai dorm.

Tânărul schimbă cântecul, dar nu și volumul:

— „*Deutschland, Deutschland über alles…*”

Berg îl lovi cu genunchiul în spate.

— Am spus liniște!

— Ai vreo problemă cu imnul Germaniei?

— Nu cu imnul, doar cu vocea ta.

Cântărindu-și posibilitățile, Berg optă pentru secția principală de poliție de pe Ett Strasse. Aceasta se afla la zece minute distanță și Berg se simțea mai în largul lui dacă-l ținea pe puști pe teren propriu. Îl împinse în față și începură să mărșăluiască amândoi pe trotuar prin ceață și frig, încercând să evite numeroasele bălțoace. Berg auzea cum orașul începe să se agite. Obiecte grele – probabil lăzi cu alimente descărcate și distribuite – cădeau pe pământ la Viktualienmarkt, la câteva blocuri distanță. Berg se decise să nu traverseze piața ca să evite privirile nedorite, mai ales din

partea camarazilor tânărului huligan, care parcă se aflau peste tot zilele acestea.

— Cum te cheamă, *Junge*?

— Nu sunt obligat să-ți răspund.

— Mai târziu o să fii.

— Nu, te înșeli. Într-o bună zi, tu vei fi cel care va răspunde la întrebările mele.

— Ziua aceea încă nu a sosit, *Junge*. Cum te cheamă?

Puștiul ridică din umeri.

— Lothar.

— Lothar și mai cum?

— Lothar Felb.

— Lothar, de ce arunci cu pietre în blocul nostru? Mulți din ai tăi locuiesc acolo.

— Dar și mulți degenerați – evrei, comuniști, socialiști independenți, social-democrați, muncitori bavarezi, democrați germani, burghezi democrați, socialiști germani…

— Asta înseamnă mulți oameni, *Junge* – toată lumea din oraș afară de naziști.

— Exact.

Puștiul se opri din mers și își întoarse capul.

— Fă ceea ce trebuie să faci. Dar amândoi știm, *Inspektor*, că voi găsi pe cineva să mă înțeleagă la poliție. Mai ales când vor vedea ce ridicol ești îmbrăcat.

Deodată, Berg își dădu seama că era încă în pijama. Rușinat și furios, îl lovi pe puști cu dosul palmei peste obrazul stâng.

— Mă subestimezi, *Junge*.

Înainte ca puștiul să poată răspunde, Berg îl lovi și peste obrazul drept:

— Nu mai scoate o vorbă. Ești enervant.

Puștiul deschise gura, dar niciun sunet nu-i ieși din gâtlej.

Bătură amândoi restul drumului în tăcere. Berg tremura. Era ud, înfrigurat și foarte tulburat. Era mai mult adevăr decât minciună în cuvintele tânărului în cămașă cafenie.

DOI

Construită pe un teren care aparținuse pe vremuri unei capele augustine, Secția Centrală de Poliție de pe Ett Strasse era un labirint gotic de clădiri de piatră cu mai multe etaje, care înconjurau o curte interioară neacoperită. Fațadele clădirilor erau prevăzute cu ferestre dispuse ca pătrățelele pe o tablă de șah. O parcelă pietruită împrejmuită cu un gard de fier era destinată parcării vehiculelor oficiale ale poliției – motociclete, automobile și camioane. De o parte și de alta a porții de intrare în parcare se aflau doi pilaștri monumentali pe care se aflau niște lei puternici și fioroși – simbolul Bavariei. În spatele complexului erau grajdurile cu cai, mai puțini la număr acum că motocicletele le luau tot mai mult locul.

La intrarea principală a clădirii se ajungea urcând niște trepte de piatră, printre pilaștrii pătrați, ornați cu frize. Ușile erau grele și impunătoare. Înăuntru, parterul era prevăzut cu un antreu strâmt, cu tavan înalt, unde, în spatele unui birou, se afla un ofițer în uniformă care ținea evidența celor care intrau. Tot el avea sarcina să îndrume publicul spre diferitele birouri din interior. Și să dea formulare. În Bavaria, ca, de altfel, în întreaga Germanie, existau nenumărate formulare, cel mai important fiind registrul cu adrese. Orice german care se muta dintr-un oraș în altul trebuia să raporteze mutarea și adresa nouă autorităților în drept. Patria-mamă dorea să știe unde se aflau cetățenii ei în fiecare clipă. Nu numai că se asigura astfel ordinea în societate, dar se simplifica și procesul de recrutare, devenit ilegal prin Tratatul de la Versailles. Existau apoi formularele necesare pentru ca cetățenii să poată depune oficial plângeri și reclamații privitoare la diverse delicte.

Planul etajelor clădirii era cam același: o serie de coridoare văruite care comunicau între ele, o mulțime de uși. Parchetul din lemn de brad, decolorat și ros din cauza circulației intense, scârțâia sub picioare. În momentul în care Berg ajunse cu prizonierul său la capătul scărilor de la etajul patru, era aproape șapte dimineața. Până să termine cu toată hârțogăria și să scape de tânăr, se făcuse aproape ora opt. O parte dintre colegii săi se aflau deja la serviciu.

Deoarece Berg și colegii lui făceau parte din nou-înființata *Mordkommission* – Secția Omucideri – și aveau adesea de-a face cu delicte complexe, împărțeau un birou foarte bun, înalt, cu ferestre de la podea până în tavan, care lăsau să intre o lumină puternică și foarte mult curent. Pentru a spori iluminatul electric nou instalat care împrăștia o lumină galbenă, plăpândă, ce pâlpâia cu fiecare curent de aer, se foloseau încă lămpi de gaz demodate. Radiatorul pufăia cu hărnicie, dar încăperea rămânea înghețată.

În timp ce-și freca mâinile, Berg simți mai mulți ochi ațintiți asupra lui și în primul rând pe cei ai lui Georg Müller, care-și ridică privirea de la masa de lucru pe care o împărțea cu el și cu Ulrich Storf. Müller tocmai împlinise patruzeci de ani; era un bărbat de înălțime medie, robust – cu brațe vânjoase, piept larg și ceafă groasă. Fața rotundă și necioplită îi era încununată de o caschetă de păr castaniu. Sub pleoapele lenețe, lăsate, ochii cenușii ascundeau o minte ascuțită, chiar dacă în rapoartele scrise Müller se dovedea cam superficial… foarte zgârcit cu detaliile. Georg nu putea pur și simplu fi deranjat de obișnuita precizie care era marca *Zeitgeist*-ului german. Totuși, lucra bine și era un tip amabil. Berg îl considera prieten. În acel moment, se uita uimit la pijamaua lui Berg, abia reținându-și un zâmbet.

— *Grüss Gott*, Axel.

— *Guten Morgen*. Berg își suflă în pumni, în timp ce-și privea colegii îmbrăcați cu grijă în haine adecvate. Uniforma poliției din München consta dintr-o vestă închisă la culoare cu nasturii ascunși sub un pliu, guler detașabil și pantaloni negri, asortați. Casca lui Georg – modelul nou, fără vârful metalic greu – era așezată cu grijă lângă hârtii.

— Mă duc acasă să mă schimb. Am trecut pe aici ca să nu creadă careva că mă eschivez de la datorie.

— Pot să întreb de ce ești pe jumătate dezbrăcat?

— Nu sunt dezbrăcat, nici pe jumătate, nici în întregime.

— Dar nici îmbrăcat nu ești.

Ulrich Storf fusese cel care contraatacase. Având încă sub treizeci de ani, fusese avansat recent la această divizie. Cu toate că nu era drept să presupună că fusese vorba de favoritism, Berg simțea că tânărul fusese avansat deoarece era rudă cu vreun sus-pus sau fiindcă era din partidul potrivit și cunoștea oamenii potriviți. Bărbat înalt, era destul de slab și cu toate acestea avea bărbie dublă. Fața strălucitoare, cu obrajii îmbujorați, avea un iz de tinerețe și de impertinență, totuși, privirea îi era inteligentă.

— Dacă ești în căutarea unei costumații, trebuie să-ți amintesc că *Fasching* a trecut.

— Cu toți clovnii în Cămăși Brune care umplu Königsplatz, aș spune că orașul ăsta e un carnaval continuu.

— Dacă ai impresia că în fiecare zi e *Fasching*, fii măcar un bun bavarez și pune-ți *lederhosen*-ii.

— Eu nu sunt bavarez.

Müller îl expedie cu un gest.

— *Ach*, voi prusacii nu aveți simțul umorului.

Berg i-o întoarse calm:

— *Nu* sunt prusac.

— E mai rău decât un prusac, îi făcu Müller cu ochiul lui Storf. E danez!

— Ah…, făcu Ulrich rânjind.

— Deci când va crește mare, îi vom permite să fie german.

— Mulți danezi s-ar zbârli la o astfel de invitație, răspunse Berg.

O rafală furioasă de vânt zgâlțâi geamurile. Pereții erau umezi și miroseau a mortar.

— Nu, *Kamaraden*, chiar dacă mulți bavarezi ar avea de comentat, mă tem că sunt tot atât de german ca și voi ceilalți.

— Deci e chiar mai rău decât un danez, îi susură Storf lui Müller, cu voce joasă. E un comunist!

Berg zâmbi:

— Ne vedem mai târziu.

Storf spuse:

— Încheie-ți haina, Axel. N-ar fi frumos din partea ta să-i sperii pe vatmani.

— Cred că o să merg pe jos, răspunse Berg. Nu e prea departe.

Müller adăugă:

— Totuși, nu ești îmbrăcat pentru vremea asta, Axel. O să fierb niște apă pentru ceai. O să ne încălzească un pic. Nu numai pe tine, pe toți. Radiatorul nu are nicio putere în dimineața asta. Vrei ceaiul cu sau fără *schnapps*?

— E bun oricum, Georg. O să-mi prindă bine.

Berg se așeză la locul lui de la birou și închise ochii, încercând să nu se gândească la mormanul de hârțoage din fața lui. Criminalitatea era din nou în creștere după scăderea din ’24, din cauza devalorizării mărcii, deși aceasta se mai stabilizase oarecum.

Totuși, lucrurile nu stăteau așa de rău ca în ’23, când inflația fusese fatală. Anul acesta, delictele împotriva proprietății erau în scădere, la fel ca și criminalitatea juvenilă. Berg avea teoria lui în legătură cu asta; era de părere că îndată ce guvernul ridicase interdicția împotriva Partidului

Nazist, delincvenții își canalizaseră eforturile spre a deveni buni naziști. Până la urmă, poate că Hitler era și el bun la ceva.

Șomajul era în creștere. Din cei șapte sute de mii de locuitori ai orașului München și ai împrejurimilor, peste patruzeci de mii nu aveau de lucru. Tulburător, într-adevăr, dar nici măcar actualul șomaj cu fluctuațiile sale nu era așa de îngrijorător ca numărul crescând de accidente rutiere mortale. Automobilele deveneau pe zi ce trecea mijlocul de transport preferat al celor bogați și înecau străzile în fum cenușiu și nociv. Adevărate pericole, vehiculele motorizate, eliminând concurența cu mărimea și greutatea lor, claxonau biciclete, răsturnau căruțe și, prea adesea, oameni. Automobilele ar trebui folosite numai de angajații guvernamentali.

— Dormi în timpul serviciului, Axel?

Recunoscând vocea superiorului său, Berg deschise brusc ochii și sări în picioare.

— E de așteptat, având în vedere că ești îmbrăcat în pijama.

Hauptkommissar Martin Volker își ridică mâna stângă. Degetele mâinii drepte îi erau încleștate pe niște coli de hârtie:

— Nu e nevoie să-mi explici. De fapt, prefer să nu-mi explici și nici măcar să nu vorbești până nu îți pun eu câteva întrebări legate de această problemă minoră.

Problema minoră era Lothar Felb. Cineva îl spălase: fața îi era curată și rozalie, chiar dacă părul mai avea urme de la baia de noroi de dimineață. Stătea în picioare, în stânga lui Volker, cu un zâmbet afectat înflorindu-i pe buze.

În ochii de un albastru palid ai Kommissarului nu se putea citi nimic. Era îmbrăcat într-un costum închis foarte bine croit, cu cravată de mătase și cămașă cu guler scrobit; lanțul de aur al ceasornicului său de buzunar cobora din buzunarul vestei în buzunarul pantalonilor. Înalt și cu părul

cărunt, Volker era un tip bine, cu alură aristocratică. Se zvonea că avea avere. Dacă era așa, nimeni nu știa de ce oare lucra în departamentul de poliție al orașului München – chiar și ca șef al *Kriminalpolizei*…

Expresia de pe fața tânărului delincvent îi spunea lui Berg că degeaba se trezise dis-de-dimineață.

— Tu l-ai arestat pe băiatul ăsta, Axel?

— Da, eu l-am adus.

— De ce?

— Pentru deranjarea liniștii publice, pentru vandalism, pentru distrugere intenționată a proprietății, împotrivire la arest și fugă din fața unui ofițer de poliție.

Lothar spuse:

— Nu știam că sunteți ofițer de poliție…

— Gura! i-o tăie Volker.

— Faptele sunt descrise în hârtii, domnule, declară Berg.

Citiți dosarul, totul e acolo.

— Am citit dosarul, *Inspektor*.

Berg înghiți în sec:

— Desigur.

Volker îi arătă hârtiile:

— Corectează-mă dacă greșesc, Axel, dar nu-mi amintesc să fi menționat că te-a agresat efectiv.

— Herr Kommissar, de o săptămână aruncă cu pietre în clădirea unde locuiesc.

— A spart ceva?

— Încă nu.

— Dă-mi voie să te întreb, *Inspektor*. Te-a atacat în mod direct? Te-a lovit? Te-a plesnit? A dat cu piciorul?

Berg își umezi buzele:

— Nu, domnule.

— Te-a amenințat în vreun fel?

— Nu mai mult decât oricare altul din partidul lui. Nu.

— Aceasta nu e o problemă politică, ci mai degrabă un delict.

— Nu, nu m-a amenințat pe mine, nu în mod serios.

— A vorbit urât în prezența ta?

— Nu.

— Cu alte cuvinte, este… doar o pacoste.

Volker se uită țintă la el:

— Așa e?

— O mare pacoste.

— O mare pacoste, deci.

Volker dădu din cap cu dezgust:

— Băiatul este nepotul meu. Copilul capricioasei mele surori. Soțul ei nu are serviciu de peste un an. Cumnatul meu este trândav și bea mult. Familia are de toate, dar nu vrea să știe de ea. E foarte greu pentru sora mea, e foarte greu pentru nepoții mei – sunt șase băieți și trei fete.

— O muiere rodnică… murmură Berg.

— Poftim? făcu Volker.

Berg rămase tăcut. Cu o singură mână, comisarul mototoli foile, lăsând ghemotoacele să cadă pe podea.

— Cred că *Junge* a învățat lecția.

Cei doi bărbați se priviră în ochi. Berg vorbi încet și printre dinți:

— Mă bazez pe cuvântul dumneavoastră, Herr Kommissar.

Volker îi zâmbi nepotului său.

— Lothar, ascultă-mă cu atenție. Dacă tu sau prietenii tăi mai ridicați vreo piatră de jos, darămite să o mai și aruncați în vreo clădire, eu personal îți tai ouăle. Ai înțeles?

Rânjind, băiatul își reținu cu greu un chicot.

— Da, unchiule, am înțeles.

— Bine.

Volker se întoarse spre Berg:

— Ești mulțumit?

Berg dădu din cap.

— Dacă dumneavoastră sunteți mulțumit, atunci și eu sunt mulțumit, domnule.

— Nu cred.

Cu o viteză surprinzătoare, Volker îl plesni cu răutate pe băiat cu dosul palmei peste față. Până și Berg clipi când auzi nasul lui Lothar trosnind. Sângele începu să-i curgă șiroaie din gură și din nas, izbucni în plâns când Volker îl zgâlțâi de mâna dreaptă:

— Lothar, dacă vrei să devii un bun soldat german, învață mai întâi disciplina. Are cineva o batistă?

Năucit, Storf îi oferi lui Volker propria lui batistă.

— Drăguț din partea ta, Ulrich.

Volker șterse fața lui Lothar, care scâncea. Sângele încă mai curgea.

— Încetează cu smiorcăiala. Ce-ar fi să te vadă Ernst Röhm așa? Ce crezi c-ar spune?

Îl împinse spre ușă.

— Du-te, du-te, am treburi urgente.

Îl împinse mai tare.

— Du-te!

Apăsându-și batista albă pe față, băiatul țâșni pe ușă afară exact în momentul în care Müller, puțin amețit, se întorcea cu două cești de ceai amestecat cu schnapps.

— Ce s-a întâmplat?

Volker luă una din cești.

— Georg, ce drăguț din partea ta. Apoi îi vorbi lui Berg: Axel, du-te acasă și îmbracă-te cum se cuvine. Poți folosi o motocicletă a poliției. Mergi imediat la Englischer Garten. Ne întâlnim acolo.

După care se întoarse spre Georg:

— Și tu, Müller. Și de asemeni tu, Storf.

— Care-i problema, domnule?

— Nu e o problemă, deocamdată, mai degrabă un mister. A fost găsit cadavrul unei femei. Dacă e din cercurile înalte, atunci avem o problemă.

— Crimă? întrebă Berg.

Volker dădu din umeri.

— Poate crimă, poate sinucidere, poate accident, poate chiar cauze naturale. Singurul lucru pe care-l știm deocamdată este că e moartă.

TREI

Cu patru ani în urmă, poliția din München trecuse de la biciclete și trăsuri la o divizie de nouă *Kraftrader* Stolle-Viktoria, motociclete cu ataș, două Viktoria-Solo, motociclete simple, și un BMW Dixi Wagen, Tip 3/15, care să înlocuiască trăsurile trase de cai utilizate până atunci pentru deplasarea polițiștilor și urmărirea suspecților. BMW-ul a mers așa de bine încât în decurs de câțiva ani, concomitent cu extinderea *Mordkommission*, departamentul a mai comandat unul pentru a fi folosit ca *Mordwagen* – autovehicul oficial pentru investigarea crimelor. Oricât ar fi bombănit Berg împotriva noului trafic motorizat, era recunoscător pentru faptul că, după urmărirea din dimineața aceea, putea merge acasă într-un *Kraftrad*.

Orașul se deșteptase și se umplea de zgomote de trăsuri și tramvaie. Pe străzile mai înainte pustii era acum vânzoleală: trecători înghesuiți, ținându-și pălăriile să nu le ia vântul, bicicliști care încercau să-și țină echilibrul în timp ce se loveau de oameni, animale, motociclete. Berg observă un grup de școlari cu ghiozdane în spate care jucau *Kreisel* – un joc constând din lovirea unei cești ca să se învârtă. Mai erau apoi alte grupuri de băieți mai mari – social-democrați, judecând după cămășile lor verzi – care împărțeau pliante trecătorilor, în vederea unei adunări în Teresienwiese – o pajiște imensă folosită în fiecare an pentru *Oktoberfest*. Trecătorii care luau pliantele le aruncau o privire scurtă înainte să se

debaraseze de ele, iar foile aruncate pluteau suflate de vânt.

În ciuda faptului că purta haină groasă, Berg începu să tremure în aerul înghețat. Fața și nasul îi erau reci din cauza frigului, degetele aproape înțepenite.

Partea bună era că distanța parcursă pe jos în cincisprezece minute era parcursă în patru minute cu motocicleta. Trase vehiculul lângă blocul unde locuia și opri motorul. Deschise ușa și, ținând-o cu umărul, reuși să tragă motocicleta înăuntru. Nu putea s-o încuie. Spera să n-o fure nimeni deoarece nu avea de gând să o care pe scări patru etaje. La jumătatea drumului îi întâlni pe Monika și Joachim care mergeau la școală. Joachim o ținea pe Monika de mână și îi ducea ghiozdanul.

— *Guten Morgen*! Berg sărută capetele plecate ale copiilor.

— *Grüs Gott*, tati! i se adresă Joachim.

— E ceva în neregulă?

— Totul e în regulă.

— Și băiatul…?

— Ne-am ocupat de el.

— De cine v-ați ocupat? întrebă Monika.

Joachim spuse:

— De băieții care aruncă cu pietre în blocul nostru.

— Nu-mi place de ei.

În ochii umezi ai fetiței de opt ani se citea teama. Lui Berg i se frângea inima că trebuia să trăiască în vremuri așa de tulburi.

— Mă sperie. Uneori mă urmăresc de la școală până acasă.

— Dacă se mai întâmplă, să-mi spui.

Expresia Monikăi era serioasă. Apoi dintr-odată se însenină.

— Ne ducem într-o excursie azi.

— Ce bine. Unde anume?

— Să vedem o cămilă adevărată. Și un *Niggerlippen*.

Berg strâmbă din nas.

— Un ce?

— O cămilă și un *Niggerlippen*, îi răspunse Monika.

— În holul expoziției a fost amenajat un sat african, îi explică Joachim. Într-unul din standuri, se află un *Niggerlippen* cu o cârpă înfășurată în jurul mijlocului.

Berg se bâlbâi:

— Un bărbat african… aproape… dezbrăcat.

Monika dădu din cap cu emoție.

— Ce face acolo? întrebă Berg. Stă doar acolo ca un… african?

Copiii strânseră din umeri. Monika adăugă:

— Poate cântă *Swingjugend*.

Ochii ca niște nestemate ai lui Joachim deveniră malițioși.

— Poate aduce cu el o femeie care să danseze cu evantaiul ca Josephine Baker.

— Mă îndoiesc, având în vedere că adevăratei dansatoare cu evantaiul nu i s-a permis să intre în München.

— Ce e ăla dans cu evantaiul? întrebă Monika.

— Nu-i treaba ta.

Apoi i se adresă fiului său:

— Și să nu mai spui nimic. Destul că mă furișez prin cluburi să ascult muzică neagră americană. Dacă mama ta află de Josephine Baker, mă dă pe ușă afară.

Îi ciufuli lui Joachim părul:

— Bine, duceți-vă. N-are niciun sens să întârziați. Să nu cumva să ratați excursia asta unică.

Cei doi copii zâmbiră, coborând mai departe scările, înainte să continue să urce, Berg așteptă ca ei să ajungă la parter. După ce-și scoase ghetele pline de noroi, intră. Era călduț, careva dăduse drumul la radiator. Se simțea mirosul de cafea din cafetieră. Începu să i se facă foame.

Britta era încă în capot. Stătea la masa din bucătărie și ținea în mână o cutie de cafea de la Onko Kaffee din Bremen. Își îndepărtă șuvițele blonde de păr din ochii cenușii și îi arătă cutia.

— S-a terminat.

Berg umplu două cești din cafetieră și adăugă lapte și două linguriță de zahăr în fiecare dintre ele.

— E deja a doua oară luna asta.

— E singurul meu viciu. O să încerc pe piața neagră. E mai ieftin decât în magazin.

— Cum vrei.

Britta scoase o țigară dintr-o cutie de metal Schimmelpennick alb cu roșu și o aprinse. Berg aduse cestile la masa de la bucătărie și ridică din sprâncene:

— Parcă spuneai că singurul tău viciu e cafeaua.

Ea trase în piept apoi îi aruncă fumul în față.

— Cred că am mai multe vicii.

Îi oferi o țigară. El însă o luă pe a ei, inhalând puternic. Apoi își apropie ceașca cu cafeaua fierbinte de față, lăsând aburul să-i încălzească pielea. Britta luă o bucată de pâine uscată și o înmuie în cafea. Radioul transmitea un fel de muzică patriotică bavareză cântată la acordeon, care era foarte la modă.

— Ai cumpărat ziarul?

Berg îi dădu înapoi țigara și sorbi din cafea.

— Nu, am treburi urgente în momentul de față. Dacă vrei o să cumpăr un exemplar din *Post* când mă întorc.

— Atunci cumpără și un exemplar din *Beobachter*.

— Nu vreau gunoiul ăla în casă.

— Atunci cumpără cel puțin *Neueste Nachrichten*. Au venit niște oameni la școală săptămâna trecută, Axel. I-au întrebat pe copii ce ziare au în casă.

Berg se gândi la implicațiile acestui fapt.

— Iar ei n-au spus nimic.

— Bineînțeles. Au fost bine instruiți și nu sunt proști.

Britta mestecă pâinea râncedă.

— Dar dacă vreunul dintre prietenii lor va spune? Au venit la noi în casă. Copiii vorbesc. Trebuie să fii realist.

— Ai dreptate. O să cumpăr ambele ziare.

Britta fu surprinsă de docilitatea lui. Probabil că se gândea la altceva.

— Deci se află după gratii. Tânărul derbedeu.

— Cred că n-o să ne mai deranjeze.

— Ah.

Britta dădu din cap și mai trase o dată din țigară.

— Cu cine e rudă?

Berg începu să-și curețe unghiile cu un briceag.

— E nepotul lui Volker.

— Mamă-mamă. Sunt dezgustători cu toții.

— Volker l-a pocnit peste nas.

Berg puse briceagul la o parte, își ridică mâinile și își examină unghiile. Părând satisfăcut, închise briceagul la loc.

— Am impresia că i l-a zdrobit.

— În regulă. Poate data viitoare o să-i zdrobească țeasta.

— Foarte probabil.

Berg se duse la garderobă și-și scoase uniforma.

— Omul ăsta nu înghite prostii de la nimeni.

— Așadar geamurile noastre sunt în siguranță până la venirea altui derbedeu.

Britta privi împrejur:

— Ar fi bine dacă ai da jos tablourile astea groaznice. Oricine se uită pe ferestrele noastre se poate gândi că aici locuiesc comuniști.

Berg își plimbă privirea pe pereți, oprindu-se la desenul lui Joachim – o natură moartă cu flori în culori pastelate pe care băiatul o făcuse pe când avea doar zece ani. Berg fusese atât de mândru de ea încât făcuse o ramă din resturi de lemn, protejând creta cu sticla de la un geam spart.

— Ești împotriva operelor de artă ale fiului tău? Ce fel de mamă ești?

— Încetează, Axel! oftă Britta. Știi la ce mă refer.

Se referea de fapt la desenele în creion ale lui Klee, elvețianul, și ale lui Jawlensky, evreul.

— Pasiunea pentru arta avangardistă nu-l face pe om comunist.

— De acord, dar unii membri ai partidelor muncitorești nu agreează asta.

Berg încuviință în tăcere în timp ce îmbrăcă un maiou curat și își strecură mâinile prin mânecile hainei. Se spălă pe față și se bărbieri în chiuveta de la bucătărie. Apoi își căută ghetele și le curăță de noroiul de pe tălpi.

— E vina mea că sudul Germaniei e plin de filistini? Pot folosi cârpa asta să-mi șterg ghetele?

— De ce e nevoie să-ți ștergi ghetele? O să se ude iar.

Berg puse cuțitașul înapoi în gheată:

— Ca să nu las urme de noroi prin casă.

Britta zâmbi.

— Așa mai zic și eu.

Își înmuie din nou bucata de pâine în cafea.

— E groaznic. Parcă aș mânca *Ersatz*.

— Avem chifle proaspete.

— Știu, dar nu-mi place să arunc.

Berg o sărută pe creștet, apoi se îndreptă spre frigider. Scoase de acolo untul și cele două chifle din făină de secară pe care ea le cumpărase în ajun.

— Gândește-te la cozile lungi de acum cinci ani.

Mușcă dintr-o chiflă.

— Nu am încredere în Hindenburg. Și nici în Scharnagl.

Îi oferi nevestei untul și cea de-a doua chiflă.

— Vreau să spun că mâncăm ca și cum inflația ne-ar pândi după colț.

Britta luă chifla și o unse cu unt. Începu să ciugulească mai întâi, apoi mușcă cu poftă. Închise ochii și începu să mestece încet.

— Ai dreptate. Asta e incomparabil mai bună.

— Dulceață?

— Nu, mulțumesc.

Mai mușcă o dată:

— Nici eu nu am încredere în ei. Nimeni nu are. Ce poate să se întâmple cu o țară când nimeni nu are încredere în liderii ei?

— Nu-mi place să mă gândesc la asta.

Îmbrăcat cum trebuie, Berg se așează și își trase ghetele.

— E plăcut să discut politică cu tine, Britta, dar unii mai trebuie să și muncească. Am de rezolvat un caz. Un cadavru găsit în Englischer Garten.

Britta rămase cu gura căscată.

— Vorbești serios?

— Vorbesc serios.

— Crimă?

— La această oră încă nu se știe nimic.

— Și victima?

Stinse mucul de țigară:

— Cine e, Axel?

— Nici asta nu știu.

Berg termină de legat șireturile și o sărută pe frunte:

— Ai grijă de tine, dragă. Trăim vremuri tulburi.

PATRU

Înfofolit în hainele calde și uscate, cu stomacul potolit de ceașca de cafea și de chiflă, Berg se simțea gata să înfrunte moartea. Până și cerul părea să fie de partea lor deoarece pete de albastru se întrevedeau printre norii de plumb. Vântul încă mai sufla, dar pierduse din forță.

Traversând Isarul peste podul Maximilian către partea de vest a orașului, Berg o luă cu motocicleta spre dreapta pe Widenmayer Strasse, o arteră mărginită de clădiri în stil gotic, bogat ornamentate. Fațadele colorate aduceau un plus de culoare peisajului; din cauza intemperiilor,

cărămida și piatra aveau pe alocuri nuanțe de gri deschis, crem, galben pal, terracotta sau ambră, tonuri de pământ potrivite mai degrabă în însoritul Lugano decât în Münchenul plin de nori. Unele dintre aceste clădiri cu etaj erau împărțite în apartamente, dar altele erau și acum locuințe private ale vechii elite, precum și ale *nouveaux riches*.

În timp ce se îndrepta spre vest, spre Prinzregenten Strasse, Berg trecu pe lângă un grup de tineri îmbrăcați în cămăși negre cu cravate roșii, care mărșăluiau respectând comenzile liderului lor – comuniști, vreo douăzeci, tineri și neștiutori. Copii proști, jucându-se de-a războiul cu uniformele și cu discursurile lor, cu steagurile fluturând și cu paradele lor nesfârșite, dar făcând politichie de la o distanță sigură, departe de baia de sânge sovietică. Berg nu-și amintea ca lupta să aibă vreun farmec. Tot ce-și amintea, de pe vremea când mărșăluia prin tranșee, îmbibat în propria urină, era groaza pe care o simțea în timp ce încerca să se ferească de gloanțele care veneau din automate și dinspre intriganții yankei.

Gura i se uscă brusc. Înghiți în sec, gândindu-se la un mic dejun cu *weisswurst* și o Löwenbräu la halbă. Chifla și ceașca de cafea nu-i ținuseră prea mult de foame. Poate va mai putea înfuleca ceva în grabă după investigația inițială…

La capătul de sud al Englischer Garten, Berg trase motocicleta lângă bordură, opri motorul și coborî. În timp ce intra în parc pe jos, își aduse aminte că Volker nu-i precizase locul unde se petrecuse crima. Parcul avea peste nouă sute de pogoane și, cu siguranță, Berg putea acoperi o zonă mai mare mergând cu motocicleta pe alei. Totuși, alese să meargă pe jos, trăgând motocicleta după el, pentru că i se părea de neînchipuit să strice atmosfera de pace și armonie cu zgomote din lumea tehnicii.

Proiectată de Friedrich Ludwig von Sckell cu mai bine de o sută de ani în urmă, această oază de verdeață era în plină splendoare vara, când ramurile înfrunzite ale copacilor se uneau formând bolți, iar tufișurile explodau de culori și miresme. În anotimpul cald, Kleinhesseloher See – micul lac de lângă spațioasa grădină de vară clipocea leneș sub vâslele bărcilor și paletele hidrobicicletelor. Dar chiar și iarna, locul era liniștit, cu pârâiașele și aleile lui perfecte pentru plimbări în timpul cărora să meditezi la politica Germaniei.

În acel moment, Berg nu se gândea la soarta Patriei. Imediat după Ceainăria Japoneză, într-o zonă de tufișuri și pietriș înconjurată de mesteceni, arțari și castani, se desfășura o activitate intensă, deși cam fără rezultat. O duzină de polițiști cercetau locul, flecărind și fumând. *Mordwagen*-ul era staționat într-o parte, pe iarbă, cu ușile larg deschise. Profesorul Josef Kolb scotea casete din interiorul vehiculului, improvizând astfel o secție de medicină legală prevăzută cu tot felul de ustensile necesare investigațiilor: sticle, fiole, pensete, lupe, ferăstraie, substanțe chimice, foarfece, perii, mini-instrumente de măsură, șublere, precum și un aparat de fotografiat cu picior. Kolb era un om slab, cu ochi bulbucați și părul în neorânduială. Îl văzu pe Berg apropiindu-se și îi făcu semn cu mâna înmănușată. Berg parcă motocicleta, dar înainte ca el să ajungă la Kolb, Volker se ivi din mulțime, cu o expresie de nemulțumire pe față. Nu era ceva nou. Șeful își aprinse o țigară și își înălță capul. Se depărtară de grup și de *Mordwagen* împreună.

— Uită-te la ei. Un roi de țânțari – se agită fără niciun rost.

Volker scoase fumul pe nări:

— De câți dintre ei crezi că ai nevoie pentru investigațiile tale?

— Ce trebuie să investighez?

— O femeie sugrumată cu un ciorap. Un tânăr pe bicicletă a observat-o lângă tufișuri. A chemat un polițist din patrula pedestră, care i-a făcut imediat proces-verbal pentru că mergea cu bicicleta pe aleile parcului.

— Nicio faptă bună nu rămâne nepedepsită.

— Regulile sunt reguli. Fiind foarte devreme, a sperat să treacă neobservat. O țigară?

— Da, vă rog, răspunse Berg. Femeia era o prostituată?

— Nu știu.

Volker suflă fumul în boarea dimineții.

— Deocamdată singurul lucru pe care-l știu e că nu e îmbrăcată ca o prostituată. Hainele îi sunt de bună calitate. Așa că dacă e o damă de noapte, înseamnă că are un protector generos.

— Ce spune profesorul Kolb?

— Profesorul Kolb se joacă cu instrumentele lui. Și nu e nevoie de un academician pentru a constata moartea prin strangulare. Ciorapul e încă strâns legat la gâtul ei.

Volker pufăi:

— Trebuie să conduc un departament de poliție într-un oraș pe marginea haosului.

— Haosul e la ordinea zilei, domnule.

— Dar strangularea nu. Nu-mi place deloc această întorsătură a lucrurilor. Află cine este și ce s-a întâmplat. De câți oameni ai nevoie?

Berg se uită la mulțimea de ofițeri.

— Niciunul în afară de Storf și Müller. Putem cerceta zona pentru a găsi martori și probe. Sunt aici? Storf și Müller?

— Tocmai îl interoghează pe băiatul de la aprovizionare.

— Foarte bine. E suspect?

— De unde naiba să știu? La fel ca oricine altcineva. Dacă ai o cât de mică bănuială în ceea ce-l privește închide-l și vom putea considera omorul drept un caz rezolvat.

Volker se îndepărtă și începu să latre la polițiștii din patrula pedestră.

— Voi de acolo. Înapoi la posturi!

Bătu tare din palme.

— Acum!

Zguduiți de asprimea lui Volker, ofițerii o luară din loc ca furnicile. Berg se încruntă.

— Ar fi fost de mai mare ajutor dacă ar fi părăsit locul în ordine, domnule. S-ar putea ca urmele lor să le fi șters pe cele ale vinovatului.

Volker își canaliză furia către Berg.

— În primul rând, asta-i treaba lui Kolb și nu a ta. În al doilea rând, Profesorul poate cu siguranță să distingă între ceea ce este urmă de cizmă de polițist și ceea ce nu este.

— Aveți dreptate. Îmi permiteți să mă uit la cadavru, domnule?

Volker se îndepărtă, oprindu-se brusc lângă trupul neînsuflețit. Berg îl urmă și se opri alături de el.

Femeia era foarte tânără și foarte frumoasă, în ciuda palorii morții. Avea fața ovală cu trăsături fine și ochii mari, albaștri, rămași cu privirea fixă. Părul negru, bogat, îi cădea pe umeri și-i încadra fața. Arăta ca și cum ar fi coborât dintr-o pictură prerafaelită. Era bine făcută, dar avea sâni mici. Picioarele fine, dar pline, erau îndoite din genunchi și se întrezăreau dintre faldurile rochiei de seară. Volker avea dreptate. Îmbrăcămintea ei era scumpă. Rochia era ușoară și modernă, din șifon negru, de o lungime care lăsa să se vadă gleznele. Un evantai din pene zăcea la câțiva metri de corp. Berg se aplecă și îl ridică, plimbându-și degetele peste penele moi, vopsite în cenușiu. Îl arătă lui Volker.

— Îl păstrez eu, dacă nu vă deranjează.

Volker dădu din umeri. Berg puse evantaiul în buzunarul hainei, apoi luă un carnet și un creion și începu să noteze detalii – poziția corpului, unde fusese descoperit, ce se afla prin preajmă. Cercetă

solul în căutare de urme, dar nu se afla nimic altceva acolo decât noroi și prundiș.

— Profesorul Kolb o să fotografieze corpul?

— Sper că echipamentul lui servește la ceva.

— Femeia nu poartă haină, notă Berg.

— Și?

— Cu siguranță că nu a ieșit ieri noapte fără haină.

— Cu siguranță.

— Și numai într-un pantof.

Berg respiră adânc.

— Poate avem de-a face cu un ucigaș care face colecție de pantofi și de haine.

Stătu o clipă pe gânduri:

— Un ciorap e pe picior, celălalt, bineînțeles, e înfășurat în jurul gâtului. I-a verificat cineva lenjeria intimă?

— O jartieră menține ciorapul rămas. Nu are chiloți. Ah, da, a fost violată.

Fața lui Volker nu exprima nimic.

— De aproape, se simte.

— Vi se pare câtuși de puțin cunoscută, domnule?, întrebă Berg. Sunteți obișnuit cu înalta societate.

Volker răspunse fără ezitare.

— Nu. Deloc.

— Domnule?

Berg și Volker se întoarseră spre direcția din care se auzi vocea. Era Storf. Avea nasul și obrajii roșii. Își freca mâinile fără mănuși să și le încălzească.

— Un ofițer tocmai a raportat că a primit un apel la stație pe linia de urgențe 22222. Se pare că un domn – Herr Anton Gross – a reclamat dispariția soției.

Volker își verifică ceasul de buzunar. Era aproape 9.

— Și tocmai a descoperit că a dispărut?

Storf continuă, citind dintr-un carnet.

— Se pare că *Frau* Gross se trezește în jurul orei 8. După spusele soțului ei, e foarte punctuală. Dar ieri nu s-a simțit bine. Herr Gross a crezut că încă mai doarme.

— Asta înseamnă că au camere separate, spuse Berg.

— Și un apartament spațios, dacă-și permit să aibă dormitoare separate.

— Mi s-a relatat că familia se ocupă de afaceri cu bijuterii, mormăi Storf. Sunt sigur că s-au descurcat bine în timpul Marii Inflații.

Ca și cum ar fi fost vina acelui om că pietrele prețioase și-au menținut valoarea în timp ce marca se devalorizase. Dar oare nu era asta esența mentalității germane? Era mult mai simplu să arăți cu degetul spre alții decât să-ți faci autocritica. Atitudinea progresistă era sinonimă cu comunismul și cu anti-ordinea, și orice era mai bun decât haosul.

Volker aruncă țigara și strivi cu călcâiul mucul care încă mai ardea.

— Ai și o adresă, Storf?

— Chiar aici, domnule, zise Storf și îi dădu o foaie de hârtie.

Volker aruncă o privire asupra conținutului, puse hârtia în buzunar și își aranjă cravata. I se adresă apoi lui Berg:

— Ulrich și Storf pot curăța mizeria asta. Tu vii cu mine. Vom vorbi amândoi cu el. Lasă motocicleta celorlalți. Luăm mașina mea.

Kommissar-ul arătă spre mucul de țigară din iarbă:

— Ai grijă tu de ăsta în locul meu, Ulrich, nu-i așa?

O porni spre mașină vorbind peste umăr:

— N-are rost să murdărim frumoasele noastre parcuri, hmm?

Storf se aplecă, luă mucul de jos și răspunse:

— Sigur că nu, domnule.

Apoi îi șopti lui Berg:

— Ticălosul!

— Ulrich, ai grijă ca profesorul Kolb să fotografieze corpul și să caute bine de tot ceea ce ar fi putut rămâne în urma vinovatului, inclusiv urme de pași și haine. Și cred că o femeie ca aceasta ar trebui să aibă poșetă, dar nu am observat niciuna.

— Furt? sugeră Storf.

— N-ar fi exclus. Primul meu suspect ar fi tânărul de la aprovizionare. Verifică-i atent obiectele personale.

— Bine, Axel. Ar fi bine să pleci, îi spuse Storf. Dictatorul are nevoie de acolit.

— Într-adevăr.

Berg avu nevoie de câteva minute ca să-l ajungă din urmă pe Volker.

— Sunteți sigur că aveți nevoie de mine, domnule?

— Adică?

Volker mergea foarte repede.

— Poate că omul ar reacționa mai bine dacă i-ar lua interogatoriul cineva din aceeași clasă socială cu el, fără ca eu să intervin.

— Ah, asta era.

Volker încetini pasul în momentul în care se apropiară de Mercedesul negru.

— Bine gândit, *Inspektore*, dar eu tot vreau să vii cu mine. Dacă tot e să pricinuim neplăceri, mai bine să o faci tu decât mine.

CINCI

Era de așteptat ca acel cadavru să fie al lui *Frau* Gross deoarece adresa furnizată poliției se afla la doar zece minute distanță de parc, numărul corespunzând unei clădiri cu patru etaje de culoarea caisei de pe Widenmeyer Strasse. Poate că femeia se întorcea acasă dintr-o escapadă

secretă în cartierul Schwabing și se hotărâse din motive de discreție s-o ia pe scurtătură prin Garten. Sau poate că fusese ucisă în casă și târâtă apoi în unul din numeroasele tufișuri de acolo deoarece era locul cel mai apropiat și cel mai indicat pentru a ascunde urmele. Tot felul de teorii treceau prin mintea lui Berg în timp ce se îndrepta alături de Volker spre mașină.

Berg era încă și mai nedumerit de hotărârea Kommissarului de a merge cu mașina, deși ar fi fost mai simplu să meargă pe jos. Nu era stilul lui Martin Volker să fie ineficient, așa că erau în joc alte considerații. Mercedesul era al lui Volker și nu al poliției, deci poate Volker dorea să se pună pe picior de egalitate cu Gross, etalându-și bunăstarea.

După ce au parcat și au parcurs pe jos câțiva metri până la clădire, au fost însoțiți de un portar până la un ascensor cu uși nichelate. Ascensorul, manipulat de un bărbat în uniformă, cu mănuși albe, urca foarte încet și scârțâia. Se opri, în sfârșit, la etajul patru și liftierul deschise ușile rabatabile ale cuștii din fier forjat. Herr Gross era proprietarul întregului etaj. Volker și Berg ieșiră și, înainte să se îndrepte spre ușa lui Gross, Kommissarul așteptă până în momentul în care liftierul dispăru și acul liftului indică etajul trei. Apoi Volker ridică mânerul și lovi de mai multe ori ușa bogat ornamentată din mahon maroniu. Răspunse un majordom – în uniformă și deosebit de grav – cu trăsături blânde și păr cărunt, rărit.

— Da?

— Suntem de la poliție.

Volker îi înmână o carte de vizită:

— Cred că Herr Gross ne așteaptă.

— Ah, da. Un moment.

Majordomul era cât pe ce să închidă ușa și să-i lase afară, dar pentru Volker asta ieșea din discuție. Își făcu loc înăuntru, împingându-l pe majordom într-o parte.

— Da, domnule? i se adresă majordomul, țeapăn.

Volker își întoarse privirea de oțel asupra lui.

— N-avem toată ziua la dispoziție, omule.

Ochii i se îngustară:

— Anunță-ți stăpânul.

Urmară câteva minute de tăcere. Apoi majordomul se înclină.

— Bine.

Pe când se îndepărta, Volker îl strigă. Majordomul se întoarse exact la timp pentru a prinde haina lui Volker.

— Fii amabil și pune-o undeva.

Majordomul reuși cu greu să-și înăbușe furia, mai ales când Volker adăugă *sotto voce*:

— Amabilitatea tiroleză nu mai e ce-a fost.

— N-aș putea să spun, domnule, răspunse Berg, ca și cum ar fi fost vorba de o observație îndreptățită.

Volker izbucni în râs. Își scoase pălăria și îi spuse lui Berg să facă același lucru.

— Hai să aruncăm o privire pe aici.

— Încă nu am fost invitați oficial înăuntru, domnule.

— *Nouveau riche* cosmopolit, pufni Volker. Ce știe el despre protocol?

— Dar…

Era inutil. Kommissarul făcuse deja câțiva pași înainte, încălțămintea lui în general impecabil de curată lăsând de data aceasta urme de noroi pe marmura albă. Berg nu putu decât să-l urmeze. Se opriră amândoi la intrarea în salon și rămaseră cu gura căscată de admirație. Înalt de vreo 5 metri, tavanul era din lemn de nuc sculptat, iar pardoseala din plăci de marmură albă și neagră aranjate alternativ, deși cea mai mare parte era acoperită de covoare persane.

Volker îndrăzni să pășească înăuntru.

Decorul era elegant și foarte la modă, rafinat, cu forme pure. Totul în cameră era de cea mai bună

calitate, dar cele mai impresionante obiecte erau o comodă din lemn de trandafir și o masă din ebonită Macassar în centrul căreia se afla o vază Lalique cu un aranjament de cale proaspete. Obiectele ar fi putut foarte bine să fi fost aduse de la Expoziția de Arte Decorative și Produse Industriale organizată la Paris cu câțiva ani în urmă, ale cărei exponate reprezentaseră designul inovativ în cel mai înalt grad. Amestecate cu mobila modernă se aflau câteva piese de colecție din perioada *Empire* care dădeau locului o notă de vechime și echilibru.

Existau mai multe grupuri de sofale și fotolii pe care s-ar fi putut purta conversații simultane. Într-un șemineu de piatră ardea focul, în spatele unui ecran din sticlă gravată. Draperii de catifea vișinie încadrau șase ferestre înalte. Dar cea mai mare parte din perete era ocupată de lucrări de artă modernă care mai mult ca sigur ar fi fost denunțate de Partidul Național-Socialist drept picturi degenerate, aparținând artiștilor asociați cu mișcarea Blaue Reiter – Franz Marc, August Macke și Wassily Kandinsky. Mai erau multe picturi, desene și scheciuri executate de artiști expresioniști: Egon Schiele, George Grosz, Gabriella Munter, Paul Klee, Georges Braque, Lyonel Feininger.

— Avangardă, dar germană, observă Volker. În felul ăsta nimeni nu-l poate acuza că e prea cosmopolit.

— Braque și Klee sunt elvețieni, spuse Berg, Schiele e austriac, Grosz, Kandinsky și Feininger sunt evrei; în plus Kandinsky s-a născut în Rusia.

— Oricine vorbește germană, ori este german, ori își dorește să fie german, spuse Volker. Întreabă-l pe Hitler.

— Și-a rezolvat problema cetățeniei?

— De unde să știu eu? întrebă Volker.

— Dumneavoastră știți totul, domnule.

Volker își ridică privirea.

— Axel, mă faci să roșesc.

Berg se îndreptă spre una din ferestre. Se uită afară pe geam – o vedere panoramică asupra fluviului Isar, asupra Bogenhausen, până departe. Norii se împrăștiau și Berg simți căldura soarelui prin sticlă. Aceasta, combinată cu căldura puternică a focului din cămin, îl făcu să simtă greutatea hainei groase. Pe când se gândea dacă să o scoată sau nu, auzi pe cineva tușind ușor și se întoarse.

Își dădu seama că se afla în fața lui Herr Gross, un bărbat firav, dar frumos, cu fața palidă și ochi negri, inteligenți. Pe nasul subțire, proeminent, avea ochelari. Își freca degetele lungi și osoase unul de altul, în semn de îngrijorare. Era slab, dar înalt; avea mai mult de 1,80 m. Se înclină mai întâi în direcția lui Volker, apoi a lui Berg.

— Sunt Anton Gross. Am cerut să se servească ceaiul. Cum e destul de cald, poate doriți să vă faceți mai comozi, și să vă scoateți hainele groase. Haslinger o să vi le pună în cuier.

Era rândul lui Berg să-și scoată haina. I-o dădu lui Haslinger. Majordomul o luă, se întoarse pe călcâie și părăsi locul, încă ostil ca urmare a atitudinii superioare a lui Volker de la sosire.

— Luați loc, vă rog.

Gross se așeză pe marginea unei sofale acoperite cu satin de culoarea rubinului. Volker alese unul din cele două scaune tapițate și se așeză și el, ținându-și spatele drept. Berg alese celălalt scaun. Cei doi polițiști stăteau cu fața la Gross, așteptând ca el să vorbească.

— Sunt îngrijorat. Annei nu-i stă în obicei să plece de acasă fără să fie însoțită. Trăim vremuri… tulburi. Străzile sunt pline de huligani.

— Într-adevăr, spuse Volker. Așa se întâmplă când crește șomajul.

— Da, bineînțeles. Dar cauzele nu schimbă faptele. Există mult prea mulți… huligani. E

înfricoșător și pentru un bărbat, darămite pentru o femeie tânără.

— Și sunteți sigur că nimeni nu a însoțit-o? întrebă Berg.

— Nu mi-a spus că avea de gând să plece de acasă. Și apoi, cine ar fi putut-o însoți în afară de mine?

Un amant necunoscut? Berg adaugă apoi cu glas tare:

— Tatăl sau un frate, poate?

Gross dădu din mână.

— Nu.

Berg privi în jurul său. Existau multe obiecte de artă așezate pe mese și pe comode: vaze Tiffany suflate din sticlă Favril albastră sau aurie, boluri decorative Gallé, o grădină zoologică constituită din animale din sticlă Daum. Însă nicio fotografie personală nu se afla la vedere.

— Aveți vreun portret al soției, Herr Gross?

— Vreți să spuneți o fotografie?

— Da, o fotografie.

Gross își frecă din nou mâinile.

— Am o fotografie de la nuntă pe noptieră. Dar e destul de veche… de cinci ani.

— E bine și așa.

— Mă duc să o aduc.

Dar înainte să se ridice, Haslinger își făcu apariția, împingând un cărucior pe care se aflau un ceainic de argint în stil baroc, cu tacâmuri la fel, farfurii de porțelan, cești, farfurioare și o tavă plină cu biscuiți, prăjiturele și fursecuri.

Începu ritualul. Volker și Berg își puseră un cub de zahăr, Gross două. Volker și Berg se serviră apoi cu câte un biscuit și cu câte o felie subțire de cozonac cu mac. Gross își alese o prăjitură cu glazură roz.

— Mai doriți ceva, Herr Gross? întrebă Haslinger.

— Da, răspunse Gross. Adu, te rog, domnilor polițiști fotografia de mireasă a Annei de pe

noptiera mea.

— Sigur, Herr Gross.

Majordomul părăsi încăperea; cei trei bărbați serviră ceaiul și prăjiturile în tăcere. Bunele maniere cereau ca Berg să mănânce cel puțin jumătate din prăjitură. Nu era dificil, prăjitura era delicioasă – din unt, din *Mohn* și din ouă. După câteva minute de mestecat, Berg așeză farfuria pe cărucior și își puse ceașca de ceai cu farfurioara pe genunchi. Își scoase carnetul și stiloul.

— Mulțumim pentru tratație, Herr Gross. Acum, dacă-mi permiteți, câteva întrebări.

Bărbatul dădu din cap.

— Când v-ați văzut ultima oară soția?

— Aseară, la ora 8.

Gross sorbi din ceai:

— I-am dus sus o ceașcă cu cacao fierbinte și prăjiturele cu mac. Nu se simțise bine.

— Dacă-mi permiteți, în ce fel nu se simțise bine?

Obrajii lui Gross se îmbujorară.

— I-a fost rău de la stomac.

— E însărcinată? întrebă Volker cu voce neutră.

Gross dădu din cap afirmativ.

— Era în luna a cincea, deși era greu de ghicit dacă te uitai la ea.

Spuse cu mândrie:

— Are o siluetă frumoasă și e foarte atentă la greutate. Atât de atentă încât medicul crede că nu e înțelept din partea ei.

Zâmbi, dezvelindu-și dinții regulați:

— De aceea îi tot duceam cacao și prăjituri.

Berg mai sorbi o ultimă dată, apoi așeză ceașca goală cu farfurioara pe cărucior. Era bucuros să se scape de porțelan fără să fi spart sau scăpat nimic.

— Și nu ați mai văzut-o de aseară de la opt?

— Nu… Avem… de când e în această stare, am păstrat… intimitatea.

— Înțeleg, spuse Berg.

Haslinger se întoarse, ținând în mână o fotografie cu ramă de argint. Herr Gross luă fotografia, îi aruncă o privire leneșă, apoi o oferi lui Volker. Ochii Kommissarului nu lăsau să se întrevadă nimic. Îi înmână fotografia lui Berg.

Era atât de strălucitoare în rochia albă de mireasă cu voal… Ce trist era că această femeie – mai degrabă această copilă – era acum doar un corp fără viață. Berg observă semnul din cap al lui Volker. Bineînțeles, ticălosul voia ca el să dea vestea. Ziua începuse prost și nu părea să continue mai bine.

— Herr Gross…

Berg îi aruncă o privire lui Haslinger, așteptând ca acesta să se scuze și să plece. În sfârșit, majordomul înțelese.

— Domnule, nu e ușor să vă spunem asta. Azi-dimineață a fost găsit corpul unei femei în Englischer Garten. Ni s-a raportat în urmă cu vreo două ore. Privind la fotografia aceasta, am motive să cred că este… a fost… soția dumneavoastră.

În privirea lui Gross era un amestec de confuzie și neîncredere. După mai multe încercări neizbutite, reuși să spună:

— Vreți să spuneți că soția mea este moartă?

— Eu… Da, mă tem că da… după ce am văzut fotografia.

Berg își drese glasul și se uită în direcția lui Volker pentru ca acesta să-l susțină. Nu primi însă niciun ajutor.

— Da, ea este. Da.

— Sunteți sigur?

Privirea lui Gross o căută pe a lui Berg:

— Nu vă înșelați?

— Eu… Berg expiră. Nu cred că mă înșel, nu.

Cu mare grijă, Gross se ridică în picioare și așeză ceașca pe cărucior. Apoi, timp de câteva minute, se plimbă agitat prin cameră. Se opri brusc și reuși să-și adune forțele.

— Ei bine, aș dori să văd cu ochii mei!

Volker făcu un pas înainte.

— Bineînțeles, Herr Gross. O să vă conducem la locul faptei imediat. Dar mai întâi, ne permiteți să vă adresăm câteva întrebări? Cele obișnuite.

— Da, bineînțeles.

Ochii lui Gross erau umezi, dar mintea îi era în altă parte.

— Presupunând ce poate fi mai rău, domnule, cunoașteți pe cineva care ar fi vrut să-i facă rău soției dumneavoastră?

— Nu.

Apoi cu fermitate:

— Bineînțeles că nu!

— Îmi pare rău, Herr Gross, spuse Volker. Dar trebuie să vă pun câteva întrebări.

Gross își mușcă buza de jos.

— Pot s-o văd chiar acum?

— Vă rog să mai aveți răbdare încă un minut. Spuneați că avea obiceiul să se scoale în jurul orei opt. Dar ați așteptat până la nouă înainte să o deranjați pentru că nu se simțise bine noaptea trecută.

— Exact.

— Și se dusese la culcare în jurul cărei ore?

— Cam pe la opt.

Berg spuse:

— Și nu ați auzit nimic în toiul nopții care să sugereze că ar fi putut pleca de acasă?

— Nimic.

Volker adaugă:

— Dar e posibil ca, aflându-vă în altă încăpere, să nu-i fi auzit mișcările.

— Imposibil, insistă Gross. Nu am auzit nimic. Nu mai am nimic de spus.

— Da, bineînțeles, replică Berg. Dar vă rog să presupuneți pentru o clipă că poate nu ați auzit chiar totul. Vă puteți gândi la vreun motiv pentru care să fi plecat de acasă noaptea fără să vă anunțe?

Aluziile erau evidente. Gross îl privi furios.

— Nu. Și nu cred că ar fi plecat de acasă fără să-mi spună, nu în starea ei. Poate că vreun huligan a intrat azi-noapte în casă pe când eu dormeam și a luat-o.

— Ah, Herr Gross, tot ce se poate, spuse Volker. O să analizăm posibilitatea aceasta. Dar atunci trebuie să admiteri că s-ar putea întâmpla anumite lucruri în partea ei de casă fără ca dumneavoastră să aflați… dacă dormiți adânc.

Gross se făcu roșu de furie.

— Nu pot să cred. Niciodată nu ar fi plecat de acasă așa de *târziu* și *de una singură*.

Berg încercă să atenueze șocul.

— Sunt sigur că nu ar fi făcut-o în mod normal, Herr Gross, dar poate că a intervenit o urgență în timp ce dumneavoastră dormeați. Din dragoste și considerație pentru dumneavoastră, s-a aventurat afară în noapte de una singură.

— Aveți idee ce fel de urgență ar fi putut-o face să iasă din casă? interveni Volker.

— Numai ceva legat de familia ei, dar nu am auzit. *Oh, mein Gott*! Familia ei!

Ochii lui Anton Gross, fixați asupra lui Berg, implorau sprijin.

— Cineva trebuie să-i informeze. Eu nu pot…

Își strânse pleoapele ca să-și rețină lacrimile care îi șiroiau pe obraji. Își întoarse fața și începu să și-o tamponeze cu o batistă albă de in

Berg zise:

— O să le spun eu în locul dumneavoastră, Herr Gross.

Bărbatul scoase un oftat adânc de durere.

— Mulțumesc. E foarte amabil din partea dumneavoastră.

— Desigur că am nevoie de numele și de adresa lor.

Gross își lăsă durerea la o parte și scoase un carnet și un stilou din buzunarul de la haină. Era ușurat că putea face și altceva cu mâinile decât să și le frece.

— Vi le dau într-o clipă.

— Și cu ce se ocupă tatăl soției dumneavoastră? întrebă Volker.

— E bancher.

Gross termină de scris și rupse foaia cu motive florale. I-o dădu lui Volker, care nu spuse nimic. Dar Berg observă ridicătura ușoară din sprâncene a superiorului său.

— Banca… este proprietatea familiei, corect? întrebă Volker.

— Aceasta este o întrebare personală, Herr Kommissar.

— Nu am de gând să-mi depășesc atribuțiile, Herr Gross, dar încerc să evaluez situația. Mă gândesc la o eventuală răpire în vederea răscumpărării.

Gross se schimbă la față, furia luând locul stării de șoc.

— Nu se poate cere răscumpărare dacă nu e nimic de răscumpărat.

Berg interveni:

— Probabil că s-a intenționat să fie lăsată o cerere de răscumpărare azi-dimineață, dar soția dumneavoastră a fost găsită prea devreme.

Gross nu luă în seamă ipoteza.

— Vă întreb din nou. *Când* o pot vedea?

— Mai întâi, am vrea s-o facem prezentabilă pentru dumneavoastră.

— Vreau s-o văd!

Gross ridică vocea.

— Vreau s-o văd acum!

Strigătul său îl aduse în încăpere pe Haslinger.

— E totul în regulă, domnule?

Gross își întoarse privirea mânioasă spre servitor.

— Nu, nimic nu e în regulă. E vorba de Anna. Poliția crede că…

Își întoarse fața de la Haslinger și privi spre Berg.

— Spuneți-i dumneavoastră.

La auzul veștii, Haslinger începu să răsufle greu. Gross repetă cu voce și mai puternică cererea de a vedea trupul soției sale. Haslinger încercă să-l calmeze cu un pahar de brandy. Gross lovi paharul din mâna lui Haslinger și începu să se plimbe agitat prin cameră. Devenea din ce în ce mai agitat pe măsură ce mintea sa începea să înțeleagă înfricoșătoarea veste.

Soția lui era moartă!

Lucrurile începeau să se precipite. Volker preluă controlul situației. Se ridică în picioare și spuse:

— Herr Gross. Vă însoțesc să vedeți corpul. Dar trebuie să vă previn. E extrem de greu pentru cineva care nu e obișnuit cu astfel de lucruri.

Pe fața lui Gross se citi groaza.

— A fost mutilată!

— Nu, nicidecum, îl asigură Volker. Dar există întotdeauna ceva întipărit pe față… care te obsedează… ochii ficși. Vă sugerez să așteptați până vă mai reveniți din șoc.

Învins, Gross se lăsă să cadă înapoi pe sofa.

— Dacă credeți că așa e mai bine.

— Așa cred.

— A fost violată?

— Nu știm, minți Volker. O să aflăm, bineînțeles.

Haslinger interveni:

— Îmi pare rău, dar trebuie să plecați chiar acum! Herr Gross nu mai poate suporta și alt șoc!

Volker îl bătu pe majordom pe umăr cu superioritate.

— Bineînțeles, omule, înțelegem. Hainele noastre, dacă se poate?

Gross spuse:

— Condu-i pe acești domni, Haslinger. Eu o să fiu… bine.

— Pe aici, le spuse majordomul cu un aer țeapăn.

Pe când se îndreptau spre ușa din față, Haslinger se duse să le ia hainele, după care le aruncă în

brațe și deschise larg ușa. Dar Volker nu se grăbi să iasă, îmbrăcându-și haina cu gesturi încete.

— Suntem gata îndată, Haslinger. Trebuie să fim prezentabili.

Haslinger bătea din picior. Berg rămase în așteptare, jucându-se cu foaia de hârtie cu adresele. Volker își netezi ușor cu degetele borurile pălăriei Borsalino.

— Acum e-n regulă. Nu trebuie să stai după noi, Haslinger. Ieșim singuri.

Majordomul nu se clinti din loc.

Volker zâmbi și ieși pe culoar. Nici el, nici Berg nu scoaseră vreo vorbă până la ieșirea din clădire. Acolo Berg trase aer adânc în piept. Fusese înăbușitor în apartament. Niciodată nu i se păruse frigul atât de agreabil. Își puse pălăria pe cap.

Volker privi bucata de hârtie pe care le-o dăduse Gross.

— Kurt Haaf. Deci Anna era fiica lui. Interesant.

Berg așteptă.

— Banca Populară a Germaniei de Sud. Aproape că a dat faliment în 1925.

— Nu-i nimic deosebit, domnule. Multe bănci au dat faliment.

— Acele bănci ai căror proprietari nu și-au măritat fetele cu evrei bogați, da, chiar au dat faliment.

Volker râse ușor și dădu din cap.

— Un aranjament ieșit parcă din benzile desenate *Simplicissimus*. Știindu-l pe Kurt, nu mă surprinde. Ar trebui să fie evreu după cât de mult îi plac banii.

— Ca și cum evreii ar fi singurii cărora le plac banii…

Volker zâmbi.

— Văd că ești gata să te alături nedreptățiților.

Berg nu-i luă în seamă remarca.

— Și o să-l interogăm împreună, domnule?

Volker rămase o clipă pe gânduri.

— Adresa este în Bogenhausen, nu la bancă. Vreau să te duci la ei acasă să vezi dacă găsești pe cineva. Eu mă întorc la locul crimei să văd ce s-a mai întâmplat. Când afli unde este Kurt, anunță-mă. Ne întâlnim atunci. Ne-am înțeles?

— Da, oftă Berg. Bieții oameni. Mare păcat.

Volker îl privi scrutător.

— Fii cât de amabil vrei, Berg, dar lasă mila pe seama casnicelor. Poliția trebuie respectată ca o armată ce veghează la siguranța orașului München. Hai să lăsăm bocitul în seama teatrului, de acord?

— A fost o simplă observație, domnule…

Volker acceptă răspunsul.

ȘASE

Era un cartier de vile, cu totul diferit de mediul obișnuit în care investiga Berg crimele. Majoritatea celor uciși în München erau oameni simpli: trecători călcați în picioare de cai în galop sau loviți de vreo mașină scăpată de sub control, bețivi striviți la vreuna din numeroasele manifestații politice, oameni furioși transformați în boxeri în timpul încăierărilor care o luau razna în berărie. Cadavrele nu erau ale femeilor frumoase din familii bogate.

Traversând rapid podul Luiptold, Berg ajunse în Bogenhausen, o zonă rezidențială cu proprietăți impunătoare aliniate pe străzi mărginite de copaci, cu parcuri verzi și alei pavate. Liniștit și tihnit, locul nu era însă arid, așa cum sunt de obicei cartierele bogate, deoarece găzduia un însemnat număr de artiști. Thomas Mann locuise aici. La fel Oskar Maria Graf, Hans Knappertsbusch și Max Halbe. În lunile reci, ramurile copacilor erau goale, dar venea primăvara și ulmii, mestecenii și castanii înmuguriseră. Ar fi fost un loc de plimbare

agreabil dacă Berg nu s-ar fi gândit atât de mult la moarte.

Vila cu două etaje a lui Kurt Haaf era vopsită în galben și avea ferestre cu obloane verzi. Acoperișul era din țiglă roșie, înalt și înclinat, iar la mansardă erau amenajate camere. Balconul de la etajul doi era din fier forjat și un gard cu același design împrejmuia întreaga curte. O casă valoroasă, dar oarecum modestă pentru un bancher. Dacă totuși spusele lui Volker erau adevărate – că banca aproape dăduse faliment – însemna că Haaf avusese noroc să rămână cu o locuință atât de prosperă.

Berg bătu la ușă și îi răspunse un tânăr îmbrăcat doar parțial. Purta pantaloni lungi de lână cu bretele și o cămașă albă cu mâneci lungi și cu manșete, dar nu avea guler și cravată. Fața îi era prelungă și copilărească, iar buzele atât de subțiri încât păreau invizibile. Ochii căprui se vedeau din spatele unei perechi de ochelari așezați pe un nas lung. Pe fața lui se citea iritare. În mâna dreaptă ținea o ceașcă de cafea.

— Da?

— *Guten Tag*, spuse Berg. Îl caut pe domnul Kurt Haaf.

Urmă o pauză. Berg insistă:

— Sunteți Herr Haaf?

— Nu, sunt fiul lui, Franz. Despre ce e vorba?

— Îmi cer scuze pentru deranj…

— Bine, bine, continuați.

— Sunt *Inspektor* Axel Berg de la poliție. Pot să intru?

Haaf așteptă un moment.

— De la Poliție?

— Da.

Berg făcu un pas către prag.

— *Bitte!*

Urmă o pauză, apoi Haaf îi deschise ușa.

Berg îl urmă printr-un hol cu pardoseală de marmură până la o sufragerie încăpătoare care însă

părea mai mică, plină cum era cu mobilă grea, sculptată. Încăperea avea tavan înalt, ornamentat, și pardoseală din parchet lustruit. Dar piesele de mobilier de culoare închisă, alături de draperiile grele, estompau aproape în întregime lumina naturală care venea de afară. Pereții de culoarea fildeșului erau acoperiți fie cu peisaje în sepia, fie cu portrete de oameni cu expresii rigide.

Haaf nu se așeză.

— Pot să întreb care-i problema, *Inspektor*?

— E ceva… personal, răspunse Berg. Trebuie să vorbesc cu tatăl dumneavoastră.

— Tata e deja la lucru – ca un bun cetățean al Münchenului – un model de hărnicie. Pe de altă parte, eu, fiind un pierde-vară cu diplomă, îmi petrec nopțile prin cabaretele deocheate ale orașului.

Berg își mușcă buza fără să spună nimic.

Haaf privi de jur-împrejur.

— Dacă tatăl meu ar fi aici, ar insista să vorbiți în acest mausoleu sufocant.

Zâmbi.

— Dar nu e aici, nu-i așa?

Își pocni degetele:

— Urmați-mă. N-am de ce să-mi întrerup cafeaua de dimineață.

Tânărul îl conduse pe Berg într-un fel de seră. Încăperea era surprinzător de caldă și umedă, fără îndoială datorită zecilor de ghivece cu plante care emanau căldură și miros de mușchi și de pământ umed. Atriumul dădea spre o grădină de trandafiri, în stare vegetativă acum, deși Berg își putea imagina paleta de culori care va exploda în câteva luni. Existau mai multe balansoare acoperite de perne cu motive tropicale, iar pe masă se aflau un serviciu de cafea, o farfurie cu prăjituri, precum și diferite ziare – *Münchener Neueste Nachrichten*, *Münchener Post*, *Völkischer Beobachter*. Mai era și un exemplar din „Câinele Roșu” – revista satirică *Simplicissimus*.

Privirea lui Berg sări de la titlurile unuia la titlurile altuia. *So viele Meinungen haben wie Winde auf dem Dach* – câte bordeie, atâtea obiceie.

— Luați loc.

Haaf își ridică ceașca:

— Doriți o cafea? Sau poate o prăjitură proaspătă de la Viktualienmarkt? Ștrudelul cu mere este excelent.

Berg rămase în picioare.

— Nu mi-e foame și nici sete, mulțumesc. Și cred că veștile mele proaste o să vă o să vă scadă și dumneavoastră pofta de mâncare.

Berg închise ochii, apoi îi deschise iar:

— Azi-dimineață poliția a descoperit corpul unei femei în Englischer Garten. Am motive să cred că e sora dumneavoastră, Anna…

Franz izbucni brusc într-o tuse convulsivă, vărsând cafeaua fierbinte din ceașcă și frigându-se la degete. Țipă de durere și puse ceașca și farfurioara pe masă. Își scutură degetele.

— Nu se poate!

— Mi-e teamă că…

— Nu se poate!

Începu să se plimbe agitat prin încăpere:

— Cum e posibil?

— Speram că o să-mi furnizați niște indicii.

— Eu?

Se făcu palid la față:

— Ce vreți să insinuați?

— Nimic, Herr Haaf, nimic altceva decât că o rudă poate ști despre cineva mai mult decât alții.

— Draga de Anna nu mai locuia aici de mai bine de cinci ani.

— Și nu erați foarte apropiați?

Tânărul Haaf răspunse cu năduf:

— Bineînțeles că suntem apropiați. O, Doamne, asta-i chiar… și sunteți sigur că e ea?

— Credem că da, soțul ei urmează să o identifice în cursul zilei.

— Deci nu sunteți sigur.

— Am văzut o fotografie. Asemănarea este izbitoare.

— *Oh, mein Gott*. Trebuie să-mi spuneți ce s-a întâmplat.

— Încă mai facem investigații. Ați putea să ne ajutați?

— Bineînțeles!

Haaf se opri și se lăsă să cadă pe un scaun:

— E îngrozitor.

— Da.

— Îngrozitor, îngrozitor, îngrozitor!

— Într-adevăr, fu de acord Berg. Aș vrea să vă întreb ceva. Încercăm să aflăm de ce o femeie de condiția Annei a plecat de acasă azi-noapte neînsoțită. Vă puteți gândi la vreun motiv?

— Ce vă face să credeți că a ieșit fără Anton?

— El a spus că nu a însoțit-o noaptea trecută. De fapt, insistă că Anna s-a dus la culcare aseară la opt deoarece nu se simțea bine. Se pare că era însărcinată.

— O, Doamne…

Un oftat.

— Asta-i cu adevărat tragic. Își doreau un copil de multă vreme. Anton era chiar insistent cu privire la un moștenitor.

Berg se încruntă.

— Sora dumneavoastră nu dorea să devină mamă?

— Ba da, bineînțeles, începu Haaf, dar apoi se răzgândi și se opri iar.

— Sunt lucruri pe care nu le spuneți, Herr Haaf, replică Berg. Nu e momentul să fiți discret. Trebuie să-l aducem imediat pe ucigașul surorii dumneavoastră în fața justiției. Nu?

Haaf dădu din cap.

Berg adăugă:

— Poate nu aveau o căsnicie fericită?

— Asta e ceva personal, *Inspektor*.

— Da, dar poate fi relevant. Chiar vreți să știți ce s-a întâmplat, nu?

— Bineînțeles.

Haaf își umezi buzele:

— Ce pot să spun? Amândoi tații au fost mulțumiți de uniune. Anton e un gentleman. Arată cu siguranță destul de bine, iar manierele îi sunt ireproșabile.

— Dar…

— Anton este un bărbat deosebit și se ocupă în mod minunat de sora mea, dar este rigid chiar și pentru cetățenii din zonă. Este antialcoolic. Nu bea nici măcar un strop de bere. Să spunem că e un conservator ar însemna să-i subestimăm vederile politice. Sora mea, pe de altă parte…

Berg aștepta.

— Sora mea e o progresistă… foarte modernă, cu un simț acut al justiției.

— O social-democrată?

— Mai degrabă…

Haaf se opri.

— O comunistă? completă Berg.

Haaf îi întâlni privirea.

— M-a vizitat în timp ce eram la studii la Berlin. Avea un râs îndrăzneț și făcea față la băutură colegilor mei. Viața ei… e foarte diferită acum – o pasăre frumoasă într-o colivie poleită. Dacă ar fi să deschidă cineva ușa coliviei, probabil că și-ar lua zborul.

— Ah… spuse Berg. Există un alt bărbat în viața ei?

— N-am spus asta. Dar știu că îi place teatrul, iar lui Anton nu-i place. Apartamentul lor nu e departe de Schwabing.

— Și s-ar duce neînsoțită la un spectacol pe timp de noapte? Cu tot ce se întâmplă acum?

— Ironia sorții, dar numai sub mantia nopții pot scăpa mișcările cuiva neobservate.

Haaf își lăsă capul să-i cadă plin de tristețe.

— Dar nu și de data aceasta.

— Și spuneți că nu ați văzut-o aseară?

— Ah…

Dădu din cap.

— Nu, nu am văzut-o aseară, *Inspektor*, acum vreau s-o fi văzut.

— O să verific pe la teatre. Poate cineva își va aminti de ea. O femeie așa de frumoasă neînsoțită ar ieși în evidență.

Berg rămase puțin pe gânduri.

— Sau poate că nu a fost neînsoțită.

Haaf nu spuse nimic.

— În orice caz, am o fotografie de-a ei… fotografia de la nuntă.

— Poza aia groaznică… așa de țeapănă și de lipsită de naturalețe. Așteptați o clipă.

Haaf părăsi sera. Berg privi la dulciurile de pe masă, o bucată de ștrudel cu stafide și cu mere, care ieșeau la iveală din foietajul crocant. Abia se abținu să nu ia o bucată și să o pună în gură. Un moment mai târziu Haaf apăru cu o fotografie în mână.

— Unul din prietenii mei e pasionat de fotografie. Cred că aici a prins și spiritul și chipul Annei.

Într-adevăr, așa era. Ochi strălucitori ardeau pe o față de înger. Părul des cădea în valuri peste gâtul lung, până mai jos de umeri. Deoarece fotografia fusese decupată mai jos de gât, oricine și-o putea imagina mai degrabă nudă decât îmbrăcată într-o bluză ce-i lăsa umerii goi.

— Mulțumesc, spuse Berg. O să ne fie de mare ajutor.

— Aș dori să mi-o dați înapoi după aceea.

— Bineînțeles.

Puse fotografia în buzunarul de la haină.

— Acum am sarcina ingrată de a da teribila veste și tatălui dumneavoastră.

— Vin cu dumneavoastră.

— Sunteți sigur?

— Nu vreau ca tatăl meu să primească o asemenea veste fără ca eu să mă aflu acolo să-i ofer sprijinul.

— În regulă. Cât de departe e banca?

— Cam cinci minute cu mașina.

— Nu am mașină, îi spuse Berg.

— Atunci o luăm pe a mea. E parcată în fața casei. O să trimit un servitor s-o pornească.

— Și dacă nu vă deranjează, aș dori să folosesc telefonul… desigur, aveți telefon.

— Bineînțeles.

— Aș dori să-l sun pe Herr Kommissar Volker. Din respect pentru poziția socială a tatălui dumneavoastră, Herr Volker dorește să fie la bancă atunci când îl vom încunoștința pe Herr Haaf.

— Desigur. Dacă așteptați numai puțin aici, aranjez eu totul. Și vă rog…

Arătă cu mâna înspre masă.

— Serviți-vă.

Îndată ce Haaf părăsi încăperea, Berg se uită din nou cu poftă la prăjituri. Își mușcă buzele, apoi se așeză, măturând ușor fărâmiturile de aluat de pe fața de masă. Apoi luă câteva granule de zahăr pe degetul arătător și le linse de pe deget cu vârful limbii.

Acum faptul e consumat.

Mâna i se întinse înspre farfuria plină de dulciuri.

Viața e scurtă.

Luă o bucată de ștrudel și înfulecă cu poftă din ea.

ȘAPTE

Trecătorii se dădeau la o parte lăsând cale liberă BMW-ului negru, strălucitor, cu respectul cuvenit unui astfel de automobil. Duduitul motorului se răspândea în aer, transformând deplasarea în una zgomotoasă. În München progresul se măsura în decibeli, deși cea mai mare parte a zgomotului provenea încă tot de la vocea umană – ce răsuna în timpul mitingurilor partidelor politice sau la chiolhanurile din berării.

Privind orașul în care trăia prin geamul din spate al mașinii, Berg nu putu decât să-i admire frumusețea: malurile înalte ale Isarului, parcurile verzi, podurile împodobite, bulevardele mărginite de arbori, arhitectura maiestuoasă și domul Frauenkirche, cu cele două cupole ornamentate, înălțându-se spre cer, în orașul vechi. Cu toate că fabricile însemnau locuri de muncă și bani, Berg spera ca Münchenul să nu ajungă ca orașele miniere agitate din pricina febrei industriale, toate cenușii și lipsite de eleganță.

Banca Populară a Germaniei de Sud se afla pe Leopold Strasse, dincolo de biblioteca de stat, la nord de Universitatea Ludwig-Maximilian – o enclavă de instituții de învățământ private fondate de curtea regală și aparținând acum orașului. Se zvonea că mulți dintre profesorii și studenții ei erau membrii ocultei Societăți de dreapta Thule și îl susțineau pe Hitler. Faptul că intelectualii se alătură unui dictator e întotdeauna motiv de îngrijorare. Berg nu se putea ocupa însă de politică. Avea preocupări mai stringente acum.

Ca și clădirile învecinate, banca avea cinci etaje, iar birourile se aflau la parter. Volker sosise deja și aștepta la colțul străzii. Tânărul Haaf își parcă mașina printre biciclete și căruțe cu mezeluri. Cei doi bărbați coborâră din mașină și Berg observă imediat că Volker începuse să arate cam ponosit. Haina îi era șifonată la spate, pantofii erau plini de noroi, iar borurile pălăriei departe de a fi perfect netezite. Amănunte nesemnificative, care săreau în ochi doar pentru că era vorba de Martin Volker. Berg făcu repede prezentările, iar Volker exprimă condoleanțe. Franz Haaf dădu grav din cap, apoi deschise ușa de la intrarea în bancă.

Pășiră înăuntru împreună.

Dacă clienții prezenți erau un indiciu al succesului, afacerea părea a fi prosperă. Bărbați cu ochelari, îmbrăcați la patru ace, cu pardesiele pe braț, și câteva doamne mai în vârstă, bine

îmbrăcate și ele, erau aliniați la patru cozi, așteptându-și rândul. Angajații extrem de eficienți, în haine frumoase, stăteau în spatele unor birouri prevăzute cu bare de fier. Spațiul era frumos decorat cu dale de marmură și coloane în stil doric, susținând grinzile care traversau dintr-o parte în alta tavanul de lemn sculptat. Pe pereții lambrisați atârnau tablouri ce înfățișau niște figuri împopoțonate și rigide de cetățeni burtoși, foștii președinți ai băncii, cu toții afișând valorosul blazon Haaf.

Tânărul Haaf trecu prin holul băncii repede, conducându-i pe Berg și pe Volker dincolo de zona de lucru cu publicul, într-una de birouri private. Haaf senior avea un secretar tânăr cu trăsături arțăgoase și fața acră. Se uită la Franz și, vorbind pe nas, îl informă imediat că tatăl lui, președintele băncii, se afla într-o ședință importantă cu niște industriași bavarezi la fel de importanți.

— Tatăl dumneavoastră a cerut în mod expres să nu fie deranjat.

— E o urgență, Wilhelm. Spune-i că trebuie să vorbesc cu el chiar acum.

Wilhelm strâmbă din nas.

— Mi s-au dat instrucțiuni să nu-l deranjez. Spuneți-i dumneavoastră personal.

— Dar tu ești secretarul. E treaba ta.

— Nu și când e în ședință și mi se spune să nu-l deranjez.

— Of, pentru Dumnezeu, interveni Berg. O să-i spun eu.

Haaf îl opri pe Berg, apoi aruncă o privire tânărului încăpățânat.

— Dacă nu-i spui chiar în momentul acesta, rămâi fără serviciu.

Tânărul făcu o grimasă.

— Mă îndoiesc.

Dar apoi se ridică. Bătu la ușa biroului și intră.

Franz era furios.

— E un obraznic!

Volker își scoase mănușile.

— Într-adevăr. Trebuie să-i spuneți asta tatălui dumneavoastră.

— Așa am să fac, la momentul potrivit.

Ochii tânărului Haaf se umeziră.

— Nu știu dacă o să fiu în stare să-i spun ce s-a întâmplat.

— O s-o facem noi, Herr Haaf.

Vocea lui Volker era lipsită de compasiune.

Wilhelm se întoarse cu Haaf senior după el. Kurt Haaf era înalt, dar atât de slab că era aproape scheletic; costumul lui bine croit atârna peste umerii înguști, ceea ce arăta că omul fusese odată mai solid. Fața îi era lipsită de culoare și ochii adânciți în orbite.

— *Grüss Gott*.

Își lovi călcâiele și se prezentă.

— Kurt Haaf. Sunt în mijlocul unei ședințe. Ce s-a întâmplat de nu poate aștepta o oră?

— Tată, spuse Franz. Ia loc pe scaun…

— Nu vreau să iau loc! Vreau să mă întorc la afacerile mele. Unii mai trebuie să și câștige bani. Și să nu-mi spui că-i vorba de încă o datorie la jocuri, Franz! Nu mă interesează.

Pete roșii simetrice se iviră pe obrajii lui Franz.

— E vorba de Anna.

— Anna?

Bancherul rămase surprins.

— Ce-a mai făcut de data asta?

Privirea rugătoare a lui Franz se plimbă de la fața tatălui său la Volker, apoi la Berg, care se uita la bătrânul Haaf.

— Sunt *Inspektor* Axel Berg, Herr Haaf. Acesta este superiorul meu, *Erster Kriminal Hauptkommissar* Martin Volker…

— Da, da.

Ochii lui Haaf se îndreptară spre Volker.

— Ne-am mai întâlnit.

— Într-adevăr, Herr Haaf, răspunse Volker. Acasă la *Polizei Kriminal Direktor* Max Brummer.

Unul din motivele pentru care m-am prezentat aici personal. Și din respectul cuvenit poziției dumneavoastră. Mi-e teamă că avem vești foarte proaste pentru dumneavoastră.

Berg își simți fața înăsprindu-i-se. Ochii lui Haaf se întunecară.

— Poftim?

Volker îi făcu semn lui Berg.

Ticălosul.

Berg își fixă privirea undeva peste umărul lui Herr Haaf.

— Poliția a fost chemată în Englischer Garten azi-dimineață devreme. A fost găsit trupul unei femei. Avem motive să credem că femeia…

Își drese glasul.

— Credem că femeia este fiica…

Haaf duse mâna la piept și se clătină. Volker îi apucă brațul drept în timp ce Berg îl apucă de cel stâng și-i spuse lui Franz să-i aducă tatălui său o gură de whisky. Wilhelm, rămas în picioare, încercă să spună ceva, dar nu reuși.

— Mișcă! Volker îl împinse pe tânărul secretar din cale.

Kurt Haaf fu așezat încetișor în scaunul lui Wilhelm.

Franz reveni cu un pahar plin cu lichid de culoarea ambrei. Kurt îl dădu pe gât tușind, refuzând să fie ajutat. I se adresă lui Wilhelm:

— Du-te înăuntru și spune-le că a intervenit o urgență. Mă întorc în cinci minute… cel mult zece. Servește-le havane și invită-i să ia o pauză să fumeze.

Franz se uită la tatăl său uimit.

— Tată, ar trebui să le spunem să plece.

Kurt îl ignoră pe fiul său și șuieră spre Wilhelm:

— Du-te!

Tânărul secretar dispăru în spatele ușilor închise. Când agitația se potoli, Berg aruncă o privire prin biroul cu lambriuri de lemn al secretarului. Mobilierul era mic, dar modern, din

lemn masiv de culoare deschisă, cu marginile de ebonită. Pe pupitru se afla un maldăr de hârtii, alături de un cochet set de birou în stil egiptean poleit și încrustat cu sidef. Într-un colț se afla o pendulă din secolul al XIX-lea.

Fața lui Kurt se făcuse acum roșie; pe frunte îi apăruseră broboane de sudoare.

— Sunteți siguri de asta?

— Ginerele dumneavoastră mi-a dat o fotografie… la fel și fiul dumneavoastră.

Berg își privi ghetele. Apoi îl privi pe bătrân.

— Femeia e aceeași…

De data aceasta, glasul lui Haaf sună dogit.

— Totuși, aș vrea să fiu sigur. Când aș putea face identificarea?

Volker interveni.

— Herr Haaf, o să fim la dispoziția dumneavoastră în aceste momente grele. Dar mai întâi, domnule, dorim ca trupul să fie cât de cât prezentabil.

Kurt dădu din cap, apoi duse iar mâna la piept.

— *Mein Gott*, exclamă Franz. Îl chem pe doctorul Weiss.

— N-am nevoie de doctor!

Haaf se întoarse spre Berg.

— Spuneați că ați găsit corpul azi-dimineață?

Berg dădu din cap.

Kurt își scoase ceasul de buzunar, îi deschise capacul și rămase cu privirea ațintită asupra lui, înainte să-l închidă.

— Deci atacul… nu a fost în casă?

Berg răspunse:

— Este posibil să fi… să-și fi dat sufletul în casă, iar corpul să fi fost deplasat în parc după aceea, dar în cazul acesta nu avem suspecți pentru crimă.

— Dar Anton? sugeră Kurt. El era în casă.

„Franz îl privi pe tatăl lui ca și cum ar fi vorbit o limbă neobișnuită.

— Papa, nu poți vorbi serios. Anton n-ar fi în stare să omoare nicio muscă.

— Asta… fiindcă e un gândac el însuși. Un gândac și un evreu…

— Tată, tu ai fost cel care a aprobat căsătoria.

— Am fost de acord cu banii, nu și cu popândăul.

Oftă din greu.

— Pentru cât cheltuia sora ta era nevoie de o mică avere. De ce să n-o fi luat de la evreu?

Franz își dădu ochii peste cap.

— Iertați-l pe tata. Nu are mintea limpede.

— Nu-i nimic în neregulă cu mintea mea, declară Haaf senior.

De data aceasta, reuși să se ridice în picioare.

— Căsnicia lor a fost o farsă. Se certau tot timpul.

— Tată, asta nu-i deloc treaba poliției.

— Nu fi prost, Franz!

Kurt Haaf se făcu roșu la față și lac de sudoare.

— Nimic altceva decât certuri din ziua în care s-a mutat în casa lui.

— Pentru ce se certau?

— Pentru ce nu se certau? Bani, religie, politică, prieteni, ce să mănânce la cină. Singurul lucru agreabil la Anton era imbatabilul său simț al afacerilor. Se nasc așa, știți bine. Și să nu-mi spuneți că sună ca un discurs de-al lui Hitler. Nu sunt de acord cu tot ce spune, dar nu toată retorica lui e vorbă goală.

Ochii lui Haaf senior aruncau scântei.

— Jidanul nici măcar nu reușea s-o lase gravidă!

Franz dădu din cap ca un tată îngăduitor cu un fiu mofturos.

— Herr Haaf, spuse Berg, Anna era de fapt însărcinată.

— Nu cu el – te asigur!

— Tată!

Berg adăugă:

— Și sunteți sigur de acest lucru, Herr Haaf? Că pruncul nu e al soțului?

Haaf scoase un fel de mormăit neinteligibil.

— Nu pot băga mâna în foc.

Își scoase batista din buzunar și se șterse pe față.

— Dar dacă într-adevăr nu era copilul lui, acesta ar putea fi motivul…

— Decesului, îi completă Berg fraza.

Bătrânul Haaf își ridică degetul în aer.

— Până la urmă popândăul a cedat. Și-a pierdut cumpătul. Încă o ceartă și de data asta nu s-a mai putut controla. Dacă ați fost la ei acasă, ați observat că e la o aruncătură de băț de Garten.

În timp ce vorbea îl apucă pe Berg de braț.

— Duceți-l într-o celulă! Faceți-l să mărturisească! E slab. O să cedeze.

Tânărul secretar revenise.

— Domnii așteaptă să vă întoarceți, Herr Haaf.

— Mai am nevoie de ceva timp. Dă-mi batista ta, Wilhelm. Am mai mare nevoie de ea decât tine!

Wilhelm se supuse. Bătrânul începu să-și șteargă fruntea leoarcă de sudoare.

— Servește-le ceva, Wilhelm. Löwenbräu – neagră. Covrigei, muștar, crenvurști. Să-și facă de lucru până îmi revin eu.

— Desigur.

Tânărul angajat își umezi buzele.

— Vă simțiți mai bine, domnule?

— Mai bine? Nici vorbă!

Flutură batista în semn că Wilhelm putea pleca.

— Du-te!

Wilhelm dispăru din nou. Haaf se întoarse spre Berg.

— Să mă informați în legătură cu mersul investigațiilor.

— Desigur, domnule.

— Și ce veți face cu Anton?

— Cred că îi vom mai face o vizită.

— Așa să faceți!

— O să am eu grijă de asta, Herr Haaf, interveni Volker.

— Sper din tot sufletul, Herr Kommissar. V-am acordat o grămadă de timp. Vreau să cred că nu a fost în zadar.

Trase aer în piept, apoi expiră cu putere:

— Și când aș putea… s-o văd?

— În după-masa aceasta… cam peste vreo trei ore. Volker medită câteva clipe:

— Să spunem… la două.

Bătrânul clătină din cap.

— Am o întâlnire importantă.

Se întoarse spre fiul său.

— Poți merge tu să faci identificarea în locul meu, Franz.

— Desigur, tată.

Bătrânul Haaf își puse mâna osoasă pe umărul fiului, apoi își dădu capul pe spate și strânse din pleoape.

— Să fim recunoscători că Mama nu mai e cu noi să sufere și ea.

Franz aprobă din cap. Berg nu spuse nimic. Să fii recunoscător pentru ceva atât de îngrozitor.

OPT

Odată ajuns afară, Berg se simți ca și cum o piatră uriașă i-ar fi fost luată de pe umeri. Tristețea e și mai mare când stai închis între patru pereți. Inspiră adânc, apoi expiră încet, adaptându-și respirația ritmurilor orașului. Aruncă o privire rapidă tovarășilor săi de drum. Expresia tânărului Haaf era gravă, cea a lui Volker indiferentă.

Kommissarul își potrivi pălăria.

— Părerea tatălui dumneavoastră despre ginere a fost de-a dreptul interesantă, Herr Haaf.

— Tata a fost ridicol, contracară Haaf. Anton o adora pe Anna, niciodată nu i-ar fi făcut vreun rău.

— Adorația combinată cu descoperirea trădării ar fi putut duce la acest gest inexplicabil.

— Nici vorbă! insistă Haaf.

Volker nu părea convins.

— Chiar dacă tatăl dumitale a exagerat din cauza șocului, cred că încă o vizită la cumnat este absolut necesară.

Volker își ridică gulerul de la haină.

— O să las asta în seama *Inspektorului* Berg. În orice caz, ne întâlnim la secția de pe Ett Strasse la unu și jumătate.

Haaf îl privi confuz.

Volker spuse:

— Pentru identificare?

— A, da, bineînțeles. Mulțumesc că m-ați însoțit.

— Cum aș fi putut face altfel?

Șeful îi făcu lui Berg semn cu capul.

— Domnilor, trebuie să vă las acum. *Auf Wiederschau'n.*

— *Auf Wiederschau'n*, bolborosi Haaf.

Volker merse pe jos câțiva metri, apoi urcă în Mercedes, demarând într-un nor de fum negru.

— O extravaganță pentru un polițist… să aibă automobil, nu-i așa? Și mai ales unul așa de impresionant.

Haaf își îndesă mâinile în buzunarele hainei.

— Se îmbracă în haine scumpe – costumul, pălăria, trenciul. Cum de-și permite dintr-un salariu de funcționar?

— Întrebați-l pe el.

— Vă întreb pe dumneavoastră.

— Nu știu, Herr Haaf. Nu m-a consultat niciodată în probleme financiare.

— Superiorul dumneavoastră are clasă.

— Kommissarul aparține unei anumite clase.

— O spuneți fără vreo urmă de ironie, spuse Haaf.

— Nu e nicio ironie. E adevărat.

— Hmm.

Haaf scoase o tabacheră, luă o țigară, o aprinse, apoi dădu afară norișori cenușii de fum.

— Ce urmează acum?

Fără să-și dea seama, Berg se uită la cutia de țigări. Pe ea scria ceva în engleză. Tutunul din Statele Unite era scump.

— Ah, iertați-mă.

Haaf îi oferi o țigară.

— Insist, serviți.

Berg luă țigara și Haaf i-o aprinse.

— Deci o să-l vizitați din nou pe Anton?

— Cred că da. Cumnatul și sora se certau chiar așa de des cum a spus tatăl dumitale?

— Dumneavoastră nu vă certați cu soția?

— Soția mea trăiește. V-a mărturisit vreodată Anna vreo nemulțumire legată de căsnicie?

— Era greu pentru ea, într-adevăr. Dar exista și afecțiune. I-am văzut adesea zâmbindu-și unul altuia complice. Erau zâmbete sincere.

Berg trase cu nesaț din țigară, dând apoi fumul încet afară.

— Totuși, aș vrea să aud părerea cumnatului dumitale despre această căsătorie.

— Sunt sigur că o să vă spună că totul era perfect, că nu exista nicio problemă.

— Atunci voi ști sigur că minte. Într-o căsnicie există întotdeauna probleme. În plus mai e și sarcina Annei. Faptul că ea nu aștepta copilul lui ar putea fi un mobil pentru crimă.

— Tata a spus ce a spus din cauza mâniei, a prejudecăților, din cauza agitației provocate de aflarea unei asemenea vești oribile. Eu nu cred că Anton ar putea fi implicat. Puteți să-l interogați, desigur, dar mă îndoiesc că el o va vorbi de rău de sora mea sau va spune ceva despre vreo insatisfacție legată de căsnicie. Nu în starea psihică în care e acum.

Haaf avea dreptate. Gross era probabil prea tulburat ca să spună ceva urât despre soția lui. În

lunile care vor urma, va deveni o sfântă în ochii lui. Berg cântări situația.

— Aș dori să iau fotografia Annei pe care mi-ați dat-o și să o arăt proprietarilor de teatre din Schwabing. Aș vrea să aflu dacă sora dumitale a fost la teatru azi-noapte.

— Cred că e mai înțelept decât să-l torturați pe bietul Anton, spuse Haaf. Doriți să vă duc undeva?

— Mulțumesc, Herr Haaf, dar nu e nevoie. O plimbare cu țigara în gură o să-mi limpezească mintea.

— Este o patiserie foarte bună pe Türken Strasse. Kulms, lângă Komödien Theater. În caz că vreți să mâncați ceva.

— Mulțumesc pentru recomandare, spuse Berg.

— Vă las atunci.

Haaf înclină ușor din cap.

— *Auf Wiederschau'n*.

— *Auf Wiederschau'n*.

Berg îl privi pe tânărul Haaf întorcându-se și plecând, apoi spuse *Pfueti* – un mod familiar de a spune la revedere în Bavaria. Era forma contrasă a expresiei *Behüt dich Gott* – Dumnezeu să te aibă în pază. De data aceasta, *Pfueti* era exact ceea ce Berg dorise să spună.

*

Berg merse pe jos de-a lungul câtorva clădiri de pe Leopold Strasse, apoi o luă la dreapta pe Franz Joseph Strasse până în Schwabing, sediul comunității artistice și intelectuale a orașului. Montmartre-ul Münchenului, cum era numit, vibra încă de viață, deși zilele lui de glorie se stingeau odată cu sfârșitul deceniului. Altă dată nu era un lucru surprinzător să-l vezi pe Kandinsky sorbindu-și cafeaua alături de Berthold Brecht sau pe Lenin angajat într-o dezbatere fierbinte cu Trotțki pe terasa vreuneia din multele ceainării rusești care făcuseră ca o parte din cartier să fie cunoscută ca Schwabingul sovietic.

Dar acestea se întâmplaseră cu mult timp în urmă.

Cartierul era plin de cafenele în aer liber pe care fluturau steagurile alb-roșu ale Bavariei precum și alte stindarde, de toate culorile. O mulțime de oameni încă mai ocupau mesele de afară, fumând și sorbind din băuturi fierbinți cu spumă ca să se încălzească, în timp ce se concentrau asupra unui joc de cărți sau a unei partide de șah. Berg știa că nu putea face decât câțiva pași fără să dea de vreun *Kabarett*, de o tavernă, o berărie sau un restaurant care afișa cele mai noi meniuri ale bucătăriei italiene – o tendință la modă care începuse cu osteria Bavaria.

Pe străzile din centrul cartierului se aflau locuințe, clădiri impunătoare, dar construite pentru a fi funcționale, cu arhitectură modernă cu linii simple, ieșind în evidență dintre clădirile guvernamentale cu greoaie fațade gotice. Erau reședințele burgheziei – doctori, avocați, oameni de afaceri, protestanți și evrei bogați. Cu ceva vreme în urmă, Berg se gândise să se mute în Schwabing. Era aproape de Englischer Garten și acolo se organizau activități stimulative pentru copii. Dar Brittei îi fusese teamă că cei doi copii vor fi prea stimulați și Berg acceptase faptul că avea oarecum dreptate. Nu de puține ori trecuse pe lângă afișe cu sportive îmbrăcate sumar sau cu Josephine Baker în acea indecentă rochie-coajă de banană. Deoarece nu i se permisese să danseze în München, devenise un idol și i se dădea mai multă importanță decât merita.

Berg scoase un carnet din buzunar și făcu o hartă aproximativă a zonei. În fond nu era decât o chestiune de rutină să ia fiecare local la rând, să-l pună pe listă… fiecare tavernă, fiecare berărie, fiecare cafenea și fiecare cabaret.

Ați văzut-o cumva pe femeia aceasta?

Nimic, decât un clătinat din cap sau un simplu „*Nein, es tut mir leid*” – nu, regret; același răspuns

de la proprietari și de la gestionari, de la bărbați și de la femei. Niciunul din vânzătorii ambulanți nu o recunoscu pe Anna Gross și nici vânzătorii de ziare de la colț nu-și amintiră de ea.

Cu adevărat o doamnă misterioasă. Dacă se furișase cumva afară din casă pentru aventuri nocturne, fusese cât se poate de discretă.

Se scursese o oră întreagă și n-avusese niciun pic de noroc. Era aproape trecut de amiază când Berg își simți stomacul gol revoltându-se. Era posibil ca Ulrich și Georg să fi găsit niște indicii utile la locul crimei. Mai bine să se întâlnească cu ei la prânz și să discute alte opțiuni decât să continue cu eforturile acestea care nu duceau la nimic.

Se hotărî să se întoarcă la secția de poliție.

În timp ce se îndrepta spre sud, dădu peste un mic teatru, cam ca o peșteră cu ușă. În fața lui se afla un afiș roșu, luminos, care reprezenta o mască zâmbitoare comică vopsită în auriu, înconjurată de pahare de șampanie înclinate în toate unghiurile. Scrisul era în negru.

Das Spielhaus: Kabarett und Komödie.

Berg citi afișul. Teatrul era specializat în scheciuri care satirizau capitalismul și Münchenul conservator. Pe afiș se mai afla caricatura unui cetățean îndesat, cu un monoclu ce-i mărea ochii și așa holbați asupra unui morman de mărci. Multe dintre teatrele din oraș se adresau gustului individual, fiecare având numerele sale speciale. Deoarece Anna Gross flirtase pe vremuri cu comunismul, Berg se gândi că stomacul lui mai putea avea răbdare până mai încerca odată cu investigația. Bătu în ușa încuiată; îi răspunse o voce iritată de bărbat. Trecu un răstimp, apoi zăvorul se dădu la o parte și ușa se deschise.

Tânărul care se ivi era slab și palid la față. Ochii îi erau de un albastru spălăcit, iar părul scurt și creț era atât de blond încât părea alb. Purta o jachetă

neagră atât de scurtă că abia îi ajungea la pantalonii de aceeași culoare.

Își înălță sprâncenele. Scoase un oftat adânc. Apoi spuse.

— Nu și de data asta!

— Poftim?

— Evident, sunteți de la poliție!

— Într-adevăr, răspunse Berg.

— Autorizația noastră e în ordine. De ce vă legați mereu de noi pe când naziștii aruncă cu cărămizi în ferestrele noastre tot timpul? Precis mai există vreun polițist care nu e membru al Partidului Nazist?

— Eu nu sunt membru, răspunse Berg.

— Chiar? Atunci fă ceva util și arestează vreun nazist.

Berg își îngustă ochii.

— Ai grijă cum vorbești, omule. Impertinența asta față de organele de ordine îți poate da dureri de cap.

Tânărul își trecu degetele prin părul blond.

— Vreți să ne verificați autorizația?

Berg se apropie de intrare.

— Hai să vorbim înăuntru.

Lui Berg îi trebuiră câteva minute să se adapteze la semiîntuneric deoarece foarte puțină lumină pătrundea prin geamurile prăfuite ale holului. Pe unul din pereți se afla un bar cu oglinzi care făcea publicitate la absint și tutun. În partea opusă barului se afla o banchetă tapițată cu catifea. Două uși se aflau pe peretele din spate, una cu indicația *Eingang*, cealaltă cu *Ausgang* – intrare și ieșire – ușile sălii de teatru. Podeaua de lemn era uzată din cauza bocănitului atâtor călcâie și ar fi avut nevoie de o mătură. Încăperea era prevăzută cu iluminat electric, dar cineva hotărâse că se putea și fără el. Bărbatul i se adresă lui Berg:

— După cum v-am spus, autorizația noastră este în regulă.

— Nu mă interesează autorizațiile. Cum te cheamă?

— Gerhart Leit.

Îl privi suspicios pe Berg.

— Ce doriți?

— Răbdarea, Herr Leit, nu e punctul dumitale forte, nu-i așa?

Leit nu spuse nimic, rămânând cu ochii ațintiți asupra unui punct îndepărtat. Berg scoase fotografia Annei din buzunar și i-o arătă.

— Femeia aceasta… o cunoașteți?

Ochii lui Leit se aplecară încet și se opriră pe fotografie. Avu o oarecare reacție, dar nu dură decât o clipă.

— Nu o cunosc.

— Dar ați mai văzut-o, nu-i așa?

— Văd o mulțime de persoane.

— Da sau nu. Ați mai văzut-o?

— Probabil.

— Și s-ar putea s-o fi văzut și azi-noapte?

— De ce? întrebă Leit. Are necazuri?

Pisălog individ. Berg spuse:

— Nu mai are. E moartă.

Leit se prăbuși peste bar. Își duse mâna la gură.

— Vai de mine! Moartă?

— Da.

— Moartă, adică omorâtă?

Berg nu-i răspunse.

— A venit cumva la teatrul vostru?

Leit dădu din cap.

— Azi-noapte?

Leit privi în altă parte.

— Ce s-a întâmplat?

— Corpul ei a fost găsit azi-noapte într-un boschet din Englischer Garten. Poate ai dumneata vreo teorie despre cum s-a întâmplat.

— *Eu*?

Leit era în mod evident șocat.

— Mă interesează întotdeauna oamenii de teatru. Cum inventați povești. Cum ai fi scris-o

dumneata pe asta?

— Eu scriu satire, Herr *Inspektor*, nu drame sumbre despre femei moarte.

— Chiar și așa, creativitatea e creativitate. Încearcă, Herr Leit, încearcă.

Leit îl privi scrutător pe Berg.

— N-aș ști de unde să încep.

— Puteți începe cu descrierea ei fizică, desigur. Cum arăta aseară? Cu ce era îmbrăcată?

— Asta-i ușor. Mi-o amintesc bine pentru că era drăgălașă, avea un râs plăcut.

Leit se străduia să-și aducă mai bine aminte.

— Avea o rochie neagră frumoasă care se unduia când pășea… modernă… mai lungă la spate decât în față. Pantofi negri… din satin, cred. Un evantai din pene.

— V-o amintiți în amănunt, deci.

— Îmi amintesc de evantai, da. L-a folosit destul de mult azi-noapte și nu doar ca simplu element de decor. Era foarte cald înăuntru… mult public. Spectacolul a avut succes. Mai avem încă fani care sfidează toate aceste aiureli cu discriminarea.

Descrierea făcută de Leit – specificul ei – avea credibilitate. Berg își scoase carnetul.

— Și haina?

— N-am văzut-o. Dar, desigur, nu purta haină înăuntru.

— A luat ceva de băut?

— De băut?

Berg făcu semn înspre bar.

— Afară de bere, nu-mi amintesc. Însoțitorul ei a băut absint.

— Aha.

Berg dădu din cap.

Un însoțitor. Vorbiți-mi despre el.

— Era înalt… sofisticat… fin ca un berlinez. Știți, desigur, bine îmbrăcat și oarecum delicat. Genul Putzi Hanfstaengl.

— Era chiar comerciantul de obiecte de artă?

Leit râse scurt.

— Ca și cum un nazist ar îndrăzni să calce pragul acestui teatru fără alt scop decât vandalismul. De ce Dumnezeu ar fi venit el aici?

— Ca să asculte cea mai recentă melodie la pian, poate?

— Mai degrabă ca să spioneze spre folosul Austriacului. Nu cred că era Hanfstaengl.

— Dar nu sunteți sigur.

— L-am văzut doar în treacăt, *Inspektor*. Putea fi oricare alt bărbat.

Berg își scoase carnetul.

— Dacă mi l-ați descrie, probabil i-aș putea schița figura.

Desenă un oval.

— Putem începe cu trăsăturile de bază. Avea fața mai lungă sau mai scurtă ca aceasta?

— Mai lungă.

Berg alungi ovalul.

— Ochi deschiși la culoare… albaștri?

— Da, așa cred.

— Mari, mici, apropiați, depărtați?

— Habar n-am. Desenați ceva și apoi o să schimb eu.

Berg schiță un nas obișnuit, ochi obișnuiți, o gură obișnuită. Când termină desenul, acesta înfățișa un bărbat cu mustață, cu fața alungită, ochi adânci, nas acvilin și buze subțiri. Părea o figură familiară, dar în general desenăm pornind de la ceva cunoscut. Un lucru interesant era că Leit își amintea că bărbatul avea monoclu și pălărie.

Patronul cabaretului se uită la desen.

— Portretul seamănă puțin cu Hanfstaengl, dar nu era Putzi. Sunt sigur de asta. Bărbatul pe care l-am văzut nu era cât el de înalt, iar fruntea și bărbia lui erau mai puțin pronunțate.

— Vreun frate de-al lui, poate?

Leit dădu din umeri.

Berg întrebă:

— Cum se comportau, ea și partenerul ei?

— Nu se certau, dacă la asta vă referiți. Din contră, când au plecat, am observat că-l ținea de braț. Dar, desigur, nu i-am urmărit după ce au părăsit teatrul. De ce-aș fi făcut-o?

— Dădeau impresia că sunt fericiți împreună?

— Foarte fericiți, *Inspektor*. Fiind un romantic, aș putea spune chiar că arătau ca doi îndrăgostiți.

NOUĂ

Ca să-l parafrazăm pe celebrul președinte american Abraham Lincoln, se pare că lui Dumnezeu îi plac proștii deoarece a creat o mulțime. Lovindu-se ușor cu mâna peste frunte, Volker încercă să rămână calm și să se controleze. În fond, *Polizei Kriminal Direktor* Max Brummer și *Polizei Kommandant* Stefan Roddewig erau superiorii lui pe linie ierarhică. Totuși, pe măsură ce-i auzea vorbind, îi venea tot mai greu să se stăpânească

Mai sorbi o dată din bere, lingându-și spuma de pe buze.

Hans și Franz: doi nătângi aproape identici în gândirea lor îngustă. Brummer era cel mai prost dintre cei doi, un fidel partizan al Partidului Național Socialist Muncitoresc German, un prieten al lui Hitler, total lipsit de farmec. Era un virulent xenofob, antisemit și antimodernist, considerând lucrările unor genii precum Klee, Picasso, Grosz, Kandinsky, Feininger și Marc drept aiureli ale unor degenerați. Acest din urmă defect – totala lipsă de gust al lui Brummer – era într-adevăr de neiertat.

Avea fălcile mari, umerii largi, părul alb ciufulit și tocmai trecuse de șaizeci de ani. Vederile lui politice conservatoare nu își aveau originea în idealurile naziste, ci în cele ale regaliștilor loialiști, acele ființe învechite care nutreau speranțe deșarte că într-o zi dinastia Wittelsbacher va readuce Bavariei gloria ei de altă dată – chiar dacă era vorba de o glorie iluzorie. Chiar dacă Bavaria nu

mai era monarhie de zeci de ani. Chiar dacă orașul München nu numai că supraviețuise, dar se și dezvoltase. Unii pricepeau asta mai greu.

Directorul reușise să avanseze în ierarhia departamentului de poliție, ajungând la râvnita sa poziție datorită favoritismelor. Nu săvârșise fapte eroice în timpul războiului, dar servise sub ordinele cui trebuia. Nu era nici prea deștept, iar câteva evenimente din trecut arătaseră că putea fi cât se poate de brutal.

Kommandant Stefan Roddewig era mai enigmatic. Înalt de peste 1,80 m, cu brațe lungi și mâini puternice, comandantul se născuse în nord, dar se mutase în München încă din primii ani ai vieții lui de adult. Singura urmă a tinereții lui petrecute în altă parte era accentul, ușor, dar distinct, care conferea limbii germane vorbite în Bavaria un anumit farmec. În afară de asta, se integrase atât de bine printre localnici încât devenise tipicul *Bierbauch* bavarez cu burtă umflată și păr rărit. Puținele fire de păr rămase pe creștet erau de un castaniu spălăcit. Era greu de crezut că nu trecuse încă de patruzeci de ani: avea șiretenia unui politician experimentat.

Roddewig se înălțase în ierarhia departamentului de poliție al orașului München cu o repeziciune fără precedent, care trezise o mulțime de bârfe, inclusiv zvonul că s-ar fi folosit de bani ca să cumpere anumite poziții. Kommandant Roddewig înăbușise zvonurile, curățându-și departamentul de dușmani. La vremea aceea – în ajunul asasinării lui Kurt Eisner și a puciului ratat al lui Hitler – Volker fusese unul din susținătorii fervenți ai lui Roddewig, pentru că simțise nevoia de lege și ordine. Curând după aceea, devenise evident că al său Kommandant era îndrăgostit de poziția sa și de putere. Acum el și Volker abia se suportau și Volker se întreba cât va mai dura.

Era aproape unu după-masă și berăria era plină și zgomotoasă, fiecare sindicat, fiecare partid politic, fiecare *Verein* revendicându-și masa obișnuită – *Stammtisch* – cu drapelul pe care era însemnul oficial al clubului.

Ocupanții de la mese deveneau adesea turbulenți când își proclamau superioritatea. Uneori competiția devenea urâtă. Volker se uită la fiecare lider, încercând să aleagă grâul de neghină: care-l va ajuta și care-i va pune piedici, pe care să-l supravegheze și pe care să-l ignore.

Auzindu-l pe Max Brummer vorbind, își ciuli dintr-odată urechile.

— … nu avem nevoie de panică și de anarhie, Martin, striga Brummer. Situația este și așa instabilă.

Volker își aținti privirea asupra bărbatului robust din fața sa.

— Cazul există doar de șase ore, Direktor.

— Chiar și așa, știi cum alimentează astfel de lucruri angoasele oamenilor.

— Nimeni nu a aflat nimic despre caz, cu excepția câtorva persoane.

— Martin…

Roddewig oftă.

— N-o să dureze mult până când ziarele vor începe să vuiască. Și atunci va începe haosul.

— Dar eu nu vorbesc cu nimeni, Stefan.

Volker strânse din pumni, apoi și-i descleștă încet. Nu avea rost să se înfurie. Îl privi pe șeful său drept în ochi.

— Presupun că și ceilalți sunt la fel de discreți.

Kommandantul își scoase cutia de țigări și zâmbi pe ascuns în timp ce-și aprindea una.

— Desigur că știi mai bine ca oricine, Martin, că există spioni peste tot.

Volker își scoase propria lui cutie de țigări, încercând să-și ascundă iritarea.

— Dacă avem grijă, Stefan, n-o să declanșăm nicio isterie în masă. În plus, facem progrese…

— Ce fel de progrese? întrebă Brummer.

Volker sorbi din bere prelung și oftă.

— Progrese permanente. Cei mai buni inspectori lucrează la caz. Nu trebuie să ne grăbim să numim un vinovat.

— De ce nu? strigă directorul. Femeia era o târfă.

La masa de alături se făcu liniște și mesenii se uitară la Brummer. Volker își drese glasul și spuse cu voce coborâtă.

— Probabil că e adevărat, Herr Direktor, dar nu știm asta cu certitudine.

Vorbea ca și cum ar fi fost profesor, iar cei doi, elevii lui.

— Atunci inventează o minciună, Martin, spuse Brummer. Sugerează că un amant secret a ucis-o pentru că și-a desfăcut picioarele pentru altul. Sau că amantul o șantaja pentru bani.

Volker îi răspunse:

— *Meine Herren*, niciuna din aceste variante nu l-ar potoli pe Herr Haaf. Femeia e fiica lui, ați uitat?

Brummer lăsă jos halba de bere și se strâmbă.

— Kurt Haaf nu mai e la fel de bogat ca pe vremuri… totuși încă mai e proprietarul băncii. Asta-i ceva de care trebuie să ținem seama. Haaf este încă destul de important ca să nu ne permitem să-l jignim.

— Atunci ai putea sugera că a ucis-o Anton Gross, lansă Roddewig ideea.

La această acuzație scandaloasă, Volker se uită neîncrezător la superiorul lui, dar Brummer se aruncă asupra sugestiei.

— Martin, tocmai ne-ai spus că Herr Haaf nu-l putea suporta pe câinele de jidan. Cui o să-i pese?

— Omul are dreptate, Martin, adăugă Roddewig. Cui o să-i pese dacă încă un jidan bogat e sacrificat?

— E de neconceput ca poliția să-i acuze pe oameni de crimă la întâmplare, spuse Volker. De

ce sunteți atât de nerăbdători amândoi să închidem cazul așa repede?

— Deoarece ultimul lucru de care are nevoie orașul este un pretext de panică, îi răspunse directorul Brummer. S-ar putea declanșa o răzmeriță… și abia ce-au început să se liniștească apele.

Volker vorbi cu blândețe:

— Nu-i nimeni cuprins de panică.

Afară de voi doi.

— O să mențin ordinea, vă asigur pe amândoi.

Și pe unde erați fiecare din voi azi-noapte?

Brummer spuse.

— Dacă Haaf zice că ar trebui să-ți concentrezi eforturile asupra jidanului de soț, îți sugerez să-l iei în serios. Doar se pare că nevastă-sa se culca cu altul.

— De ce spui asta?

— De ce?

Kommandantul își tăie o bucată de cârnat, îl luă cu furculița, îl trecu prin mustar și și-l băgă în gură. Vorbi cu gura plină:

— Păi nu era plină de spermă?

— Într-adevăr, crima a avut loc după un contact sexual, spuse Volker. Dar se poate să fi fost cu soțul ei.

— Soțul ei nici măcar n-a știut că plecase de acasă, Martin, dar voi ați găsit-o în *rochie de seară*, plină de spermă. Dacă ăsta nu-i un indiciu că-l înșela, ce e oare?

— Poate însemna că a fost îmbrăcată în rochia de seară post-mortem, Stefan.

— Numai soțul ei ar fi putut face asta. Poate că s-au certat, cearta a degenerat și a ucis-o. Poate că a fost un accident, dar apoi a intrat în panică, a îmbrăcat-o în rochie de seară, și a ascuns-o în parc. Sugestia ta că a fost îmbrăcată post-mortem sprijină această ipoteză.

— Bine gândit, Herr Kommandant, spuse Brummer. Și chiar dacă Herr Gross n-a făcut-o, e

vinovat oarecum pentru că nu și-a supravegheat nevasta. Deoarece nu exista simpatie între Herr Haaf și Herr Gross, dacă îl învinovățim pe soț, o să-l mulțumim pe Herr Haaf și o să menținem calmul în oraș.

Volker își dădu ochii peste cap.

— Doriți să-l acuz pe Anton Gross de uciderea soției fără nicio probă?

Apoi încercă o altă abordare.

— Oare nu banii lui Anton Gross au sprijinit Expoziția de la Berlin a Poliției müncheneze în urmă cu câțiva ani? Și tot Gross a ajutat la finanțarea expoziției și aici în München. Primarul i-a mulțumit personal, dacă bine îmi amintesc.

Brummer analiză faptele care îi fuseseră expuse. Nu era o idee prea bună să-l nemulțumească pe primar.

— Preocuparea noastră principală este să evităm panicarea populației. Sunt convins că și Stefan e de acord cu asta.

— Desigur.

Roddewig gândi cu voce tare:

— Poate nici nu e nevoie să-l acuzi și să-l arestezi. Tot ce trebuie să facem este să-l implicăm. Fă să cadă suspiciuni asupra lui, iar zvonurile vor face restul.

Volker întrebă:

— Zvonuri nefondate, Stefan?

Kommandantul ridică din umeri.

— Deocamdată e prematur. Permiteți-mi să lucrez la acest caz mai multă vreme înainte de a lua măsuri atât de drastice.

— Și dacă ancheta nu duce la niciun rezultat? întrebă Brummer.

— Zvonuri nefondate…

Volker dădu din cap către superiorii lui.

— Cu un efort minim, Herr Direktor, asta se poate rezolva.

ZECE

În München existau berării pentru turiști și berării pentru localnici. Berăriile pentru turiști se aflau în Orașul Vechi. Das Kellnerhaus în partea de sud a cartierului Giesing, făcea parte din cea de-a doua categorie. Imediat ce Berg păși înăuntru, fu învăluit într-un nor greu de fum, căldură și vapori de grăsime. Duhoarea de sudoare și gaze emanată de mulțimea răgușită de muncitori care luau prânzul voioși se amesteca cu mirosul de cârnați prăjiți și fum de țigară. Ar fi fost gălăgie chiar și fără orchestră. Adunându-se zgomotului care provenea de la instrumentele de percuție și de la acordeon, larma era asurzitoare. Dar nimeni nu băga de seamă aceste probleme, deoarece locul era călduț, berea ieftină, mâncarea bună și atmosfera plăcută.

Îi trebuiră doar câteva momente lui Berg să se obișnuiască cu lumina slabă dinăuntru după cea puternică de afară. Cu toate că obloanele erau trase la maxim, lumina soarelui de după amiază pătrundea cu greu. Decorul era întunecat: lambriuri închise la culoare pe pereți, parchet de lemn închis la culoare pe jos, grinzi închise la culoare pe tavan. În Germania, Pădurea Neagră nu era doar un nume, era un mod de viață.

Sala era plină de rânduri de banchete și mese din lemn la care oamenii ședeau umăr la umăr. Chelneri îndemânatici în *lederhosen* și chelnerițe agile în *Dirndls* duceau rânduri de halbe de bere și țineau în echilibru tăvi cu mâncare. Aveau fețele acoperite de sudoare, dar erau iuți și eficienți. De la ușă până la locul unde se aflau colegii lui, Ulrich și Georg, Berg trebui să se ferească din fața ospătarilor săritori. Reuși să-și facă loc pe banchetă. Masa era plină de farfurii cu gustări reci, mezeluri, brânză, pâine de secară și *Pretzels*. În

câteva secunde, o halbă de bere fu așezată în fața lui.

După ce o turnă pe gât, Berg spuse aproape strigând:

— Nu putem discuta probleme de serviciu aici.

— Atunci mai întâi mâncăm și apoi vorbim, îi răspunse Georg Müller, strigând la rândul lui.

Era lucrul cel mai bun de făcut. Berg își umplu farfuria cu felii de mezeluri și brânză, își unse o felie de pâine de secară cu unt și înfulecă fără să simtă gustul mâncării. Câteva minute mai târziu, devoră și un *Pretzel*. Cu stomacul plin, sorbi încet o bere până ce trecură cele treizeci de minute pe care și le acordase. Căldura era sufocantă, gălăgia apăsătoare, iar mirosul începu să facă glume proaste cu sucurile lui gastrice. După ce-și plăti partea, se ridică, făcându-le semn celor doi să-l urmeze.

Afară bătea vântul, dar gerul se mai potolise. La câțiva metri, în josul străzii, se afla o mică *Platz* unde o cafenea scosese câteva mese afară. Berg arătă spre un loc gol.

— Ce-ar fi să ne așezăm aici?

— Va trebui să comandăm cafea, bombăni Storf.

Berg se așeză.

— Fac eu cinste.

— Atunci nu mă plâng.

Storf trase un scaun.

— N-ar fi mai bine să mergem înăuntru?

— Cred că e mai puțină lume aici.

Berg privi în jur. Mica piață se afla peste drum de o grădină publică. Copacii erau încă pleșuvi, dar pe straturile de flori fuseseră plantate lalele.

— Bea ceva cald dacă ți-e frig.

Își frecă mâinile.

— Și ție ți-e frig, îi atrase Storf atenția. Ar fi trebuit să așteptăm la Das Kellnerhaus până pleca mulțimea.

— Imposibil, Ulrich, locul e tot timpul plin. Cel puțin aici nu trebuie să respirăm putoarea de

râgâieli și pârțuri.

Storf se zbârli.

— Axel, dacă ai nevoie de intelectuali efeminați, du-te la un Kabarett din Berlin și bea absint. Berăriile din München sunt doar pentru bărbați adevărați – din cei care mănâncă, râgâie, trag bășini și fut.

— Și porcii mănâncă, râgâie, trag bășini și fut.

— Asta ar putea explica de ce mâncăm atâta carne de porc, spuse Müller râzând.

— Nu e nimic rău în a face și duș din când în când, spuse Berg.

— Da, ar fi bine, într-adevăr, Axel, spuse Storf. Să faci duș pe vreme rece și să faci pneumonie. Unii dintre noi nu au canalizare.

— Și-apoi, cine transpiră iarna? adăugă Müller.

— Nasul îmi spune că există mulți oameni care transpiră iarna.

Berg își ridică gulerul de la haină.

— E mai bine să rabzi un pic de frig decât să suporți duhoarea de corpuri transpirate și tutun.

— Ești prea delicat pentru orașul ăsta, comentă Storf. Cămășile Brune o să te mănânce de viu.

— Cămășile Brune nu sunt decât niște delincvenți.

— De ce oi fi vrând să te consideri cosmopolit este peste puterea mea de înțelegere.

Storf ridică din umeri.

— Să fii asociat cu soiul acela de oameni.

— Vrei să spui cu evreii?

— Evreii, comuniștii, intelectualii. Sunt subversivi. Axel, în climatul ăsta nu e bine să fii asociat cu subversivii.

— Sunt considerat subversiv pentru că nu mă alătur unei bande de huligani…

— Ssst…

Müller îi făcu semn să tacă:

— Cartierul Giesing e domeniul lor.

— Atunci de ce venim aici? se plânse Berg. E periculos, duhnește a gunoi și a balegă de cal și

Austriacul are spioni care-ți suflă în ceafă.

— Și unde sugerezi tu să mergem, Axel? întrebă Müller. Nevestele noastre n-au așa de mulți bani.

— Mintea ta zburdalnică exagerează substanțial situația mea financiară.

Storf comentă:

— Ai un apartament cu trei camere, ai canalizare, ai curent electric și locuiești într-o clădire încălzită. Asta înseamnă bogat după capetele noastre.

Berg își dădu ochii peste cap.

— Hai să comandăm.

Făcu semn ospătăriței, o femeie masivă, plictisită, cu șorț albastru. Comandă cafele pentru toți trei și o farfurie cu fursecuri.

Dar Storf nu voia să pună capăt discuției.

— De ce insiști să iei apărarea degenerașilor?

— Nu iau apărarea degenerașilor. Apăr intelectualitatea. Nu e nimic degenerat în a avea școală.

— Doar că toate universitățile sunt pline de jidani.

— Au școală.

— Sunt subversivi.

Müller începea să se înfurie.

— De ce-ți plac ție așa mult cei care fură de la bunii cetățeni germani, Axel?

— Întreabă-l despre o anumită domnișoară, Georg, cu o certă putere de convingere subversivă, interveni Ulrich cu vocea joasă.

— Măi!

Berg făcu un gest amenințător cu degetul către Storf:

— Asta-i prea de tot!

Ulrich își dădu seama că sărise calul. Ridică mâinile ca pentru a se apăra. Zâmbetul lui Müller se transformă într-un rânjet larg.

— Aha… așa măcar e de-nțeles. E greu să reziști pisicuței, ori de unde ar proveni. Trebuie să-mi spui cine este, altfel mă duc și te torn soției.

— Ar fi o prostie, Georg, răspunse Berg neliniștit. Cunosc cel puțin două *Fräulein* „profesioniste” care te toacă de bani.

— Văd că împărțim aceleași femei.

— Nu tocmai.

— Da, asta-i drept. Nici măcar eu nu m-aș înjosi să regulez o jidancă.

— Cred că ai face-o dacă ai vedea-o pe asta.

Storf se făcu că nu observă privirea încruntată a lui Berg.

— Încerc doar să te apăr, *Inspektor*.

— Of, Axel, te rog! spuse Müller. Nu căuta să dai impresia că o iubești. Nu-i bine să te îndrăgostești de târfe.

— Mai ales de târfe evreice subversive, adăugă Storf. Următorul lucru pe care-l va face va fi să înceapă să vorbească despre revoluție.

Din fericire, ospătărița se întoarse cu trei cești de cafea și cu o tavă de prăjituri. Berg luă o prăjitură cu mac și mușcă din ea, mestecând încet în timp ce se gândea cum să dezamorseze situația. Ar fi vrut să le tragă pumni la amândoi, dar era mai bine să se controleze în vremurile acestea nesigure.

— Sunt protector cu bunurile mele, inclusiv cu târfele, se strădui să spună. Mai ales cu una așa de tânără.

Storf izbucni într-un râs vulgar.

— Da, femeile se ofilesc repede. Și cam ce vârsta are? Cincisprezece? Șaisprezece?

— Ești respingător.

Berg izbucni în râs, dar de fapt Margot nu era cu mult mai mare. Cu toate că împlinise optsprezece ani de vreo trei luni, relația lor începuse cu mai mult de un an în urmă. I se ridică sângele în obraji. Își ascunse jena în spatele cești de cafea.

Müller interveni:

— Tipa cea mai tânără pe care am regulat-o – vreau să spun ca bărbat – avea treisprezece ani.

Era țigancă. Și nici măcar nu era virgină. Țiganii încep să se reguleze de foarte devreme.

— Și cum a fost? întrebă Ulrich.

— Oacheșă, răspunse Müller. Foarte oacheșă. Peste tot, mai puțin acolo unde contează. Acolo era rozalie, și umflată, și pregătită de treabă. Treceam printr-o perioadă în care… futeam multe țigăncușe. Da' acuma… coborî vocea și spuse în șoaptă: E foarte periculos. Deși satisfacția nu-i aceeași, e mai bine să ne mulțumim cu bătrânele noastre târfe germane.

— De ce nu o târfă germană tânără? întrebă Storf.

— Chestie de bani.

— Nu-i și cazul lui Axel, adăugă Storf.

Berg comentă:

— Și cum crezi că aș putea explica nevestei că-i cheltuiesc banii pe târfe?

— Sunt sigur că nu-ți cere socoteală.

Storf luă o prăjiturică cu cremă și și-o băgă în gură.

— Cât de mult te costă tinerica?

Berg privi în altă parte.

— Țigări, bere, câte-o zorzoană din când în când… chestiile obișnuite.

Le aruncă la amândoi priviri aprige și mânioase.

— Am putea începe să vorbim despre Anna Gross?

— Ucisă prin strangulare, începu Storf.

— I-ai găsit până la urmă pantoful?

— N-am știut că trebuie să-l caut.

— N-am găsit nimic în zonă care să pară că i-ar fi aparținut, interveni Müller.

— Niciun obiect de îmbrăcăminte.

— Nici pantoful, deci.

— Nu.

— Nici haina.

— Nici.

— Vreun carnețel?

— Nimic înseamnă nimic, Axel.

— Avea spermă înăuntru, spuse Storf. Profesorul Kolb a verificat cu microscopul, la locul faptei. Ceea ce nu-mi pot explica este cum femeia aceasta gravidă a reușit să plece de acasă în rochie de seară fără ca soțul ei să afle că plecase. Mie mi se pare că soțul a știut că plecase.

— Poate că nu a știut până nu s-a întors acasă, spuse Müller. O prinde pe când se furișează înăuntru și o ia la întrebări. Apoi o omoară și-i duce corpul în parc, după care cheamă poliția ca să-și mascheze crima.

— E cu siguranță plauzibil. Dar atunci ce e cu pantoful? întrebă Berg.

Cei doi se uitară la *Inspektor*.

— De ce să-i fi scos soțul ei pantoful? De ce să-i fi luat haina?

— De ce să-i fi scos oricine pantoful? întrebă Storf.

— Deoarece există bărbați perverși cărora le face plăcere să colecționeze obiecte aparținând victimelor lor.

— Citești prea multe povești sordide din revistele alea ieftine.

Berg ridică din umeri.

— Există un martor care se pare că a văzut-o pe Anna noaptea trecută cu un bărbat. Păreau intimi.

Müller mârâi.

— Cu atâtea neveste care calcă strâmb, e oare de mirare că noi, bărbații germani, căutăm alte femei să ne consoleze?

— Se poate să ne rezumăm la discuția despre Anna Gross, *vă rog*?

Reușind în sfârșit să le capteze atenția, Berg le vorbi despre întâlnirea lui cu Gerhart Leit, apoi le arătă schița cu tovarășul-fantomă al Annei. Cei doi o studiară cu seriozitate.

Berg spuse:

— Pare cunoscut, nu-i așa?

— E o figură comună, spuse Storf.

Era adevărat. Berg continuă:

— Ca să răspund întrebării tale, Ulrich, legată de cum a putut să scape neobservată de soțul ei… ce spui de un somnifer în ceaiul sau în băutura lui de seară?

Storf spuse:

— Doar că s-a dus la culcare înaintea lui.

— Evident că nu a *rămas* în pat, zise Müller.

— Un servitor de încredere ar fi putut turna ceva în băutura soțului, răspunse Berg. După ce Herr Gross ar fi căzut într-un somn adânc, servitorul ar fi putut-o informa pe Anna Gross că putea să iasă.

— Recunosc că e posibil, spuse Müller.

— Mă duc înapoi acasă la Herr Gross, anunță Berg. Cred că o să-mi fie de folos dacă vorbesc cu menajera. De obicei menajera e cea care știe dacă stăpâna are acces la laudanum sau la alt somnifer.

Cei trei își băură cafelele.

Müller spuse:

— Ai de gând să-i arăți lui Herr Gross desenul tău?

— N-o să facă altceva decât să nege că l-ar cunoaște pe bărbat, răspunse Berg. Menajera e cu totul altă poveste. Mai ales că e femeie. Ele sunt mai cooperante cu poliția, nu-i așa?

Își verifică ceasul de buzunar și se încruntă. Trecuse de ora două.

— Vorbim prea mult despre prostii. Herr Gross este cu Volker s-o identifice pe Anna. Nu voi ajunge înaintea lui.

— Atunci du-te mâine dimineață, sugeră Müller. O să ai mintea mai limpede după o noapte bună de somn.

— Dar Gross va fi toată ziua acasă cu organizarea funeraliilor. Trebuie să vorbesc cu menajera când el e plecat.

Storf spuse:

— Trebuie să cauți o ocazie, Axel. Sunt sigur că jidanul are afaceri de rezolvat. Ai răbdare.

Müller întrebă:

— Și cum o s-o faci pe menajera Annei să vorbească despre probleme așa de intime?

— Dragul meu Georg, nu vorbești de la început despre probleme intime, ajungi la ele numai după ce ai fermecat îndeajuns persoana în cauză.

— Și dacă farmecul nu e de ajuns, Axel?

— Se știe că mulți angajați ai poliției din München nu doar simpatizează cu Austriacul, ci îi cunosc și metodele barbare.

Berg puse desenul înapoi în buzunar.

— Amenințarea cu o noapte în pușcărie e de ajuns pentru a deschide și gura cea mai încleștată.

UNSPREZECE

Când Berg se întoarse la secția de poliție de pe Ett Strasse, tocmai trecuse de trei. Două plicuri cu timbre oficiale îl așteptau deja pe birou. Oare nu spunea aceasta totul despre eficiența germană?!

Berg scoase îndată din unul din ele un dosar verde care conținea acte privitoare la moartea Annei Gross. Se mai aflau acolo opt fotografii post-mortem luate la locul crimei, toate foarte clare, foarte bine încadrate și foarte obscene. Cel de-al doilea conținea hârtii, un raport amănunțit cu privire la cauza decesului prin strangulare al Annei Gross. Erau descrise în detaliu și celelalte urme și zgârieturi de pe corpul ei. Urme proaspete cauzate de vârfurile degetelor înfipte în carne fuseseră găsite în jurul brațelor și încheieturii. Să fi încercat oare să scape? Poate că vinovatul o reținuse cu forța.

Celelalte hârtii erau mai ales liste: obiecte găsite la locul faptei, nume de suspecți, nume de potențiali martori. Berg adăugă la acestea propriile sale notițe, interogatorii, rapoarte, precum și portretul original pe care-l schițase sub îndrumarea lui Gerhart Leit. Ca să nu distrugă desenul

arătându-l de prea multe ori, Berg îl copie în carnețelul său, comparând cele două versiuni, încercând să le facă să pară cât mai asemănătoare. În momentul în care clopotul bisericii bătu ora șase, dosarul uciderii Annei Gross era consistent. Berg lucrase deja la el mai mult de douăsprezece ore. Era obosit, murdar și-i era sete. I-ar prinde o halbă de bere.

Dar, spre deosebire de majoritatea bărbaților la sfârșitul unei zile de lucru, nu se îndreptă spre cea mai apropiată berărie. Nici nu se porni spre casă. Alte porniri decât crampele de foame îi dictau alegerea. Ea lucra doar la câteva blocuri distanță de secție.

Această apropiere a stat la baza întâlnirii lor. Luau amândoi prânzul într-o piațetă din zonă. Era o zi splendidă de toamnă, cu cer albastru fără niciun nor. Copacii erau încă înfrunziți și plini de culoare. Aerul era rece, frigul începea să-și înfigă colții în măduva oaselor. Ea era înfășurată într-o haină zdrențăroasă din lână, cu fular în jurul gâtului și căciulă de schi pe cap. Dinții îi clănțăneau. Mâinile îi erau învelite în mănuși, dar nasul descoperit devenise roșu. Dacă ar fi știut de la început că era evreică, Berg nu s-ar fi deranjat, dar figura ei era înșelătoare, cu pielea albă și ochii de un albastru deschis. El îi oferise cafea fierbinte din termos, apoi intrase în vorbă cu ea

O lună mai târziu sfârșiseră împreună în pat.

Margot lucra într-o mică fabrică de textile din zona Isarvorstadt – o zonă joasă și mlăștinoasă unde malurile Isarului nu reușeau să țină apa în matcă atunci când ploile erau prea puternice. Era un cartier cu străzi inundate și multă sărăcie, plin de imigranți din Europa de Est. Era aglomerat, condițiile sanitare erau proaste, bolile făceau ravagii, iar criminalitatea era generalizată. Dar trandafirii cresc și în cele mai neprielnice locuri.

Fabrica era umedă și foarte încălzită de la aburul folosit la presarea hainelor și de la sudoarea

muncitorilor: țesători, vopsitori, oameni de la spălătorie și de la presă. Se confecționau multe textile, dar fabrica se specializase în țesăturile de culoare albastră din care se făceau acele tipice *Arbeitsmaid-Kleid* – salopetele fetelor de la ferme. Treaba lui Margot era să calce țesăturile, apoi să le trimită pe linia de asamblare unde o altă muncitoare înfășură metri de material pe niște cilindri de carton. Materialele erau apoi vândute cu ridicata.

În trecut, de câte ori Berg dorise s-o vadă, trimisese pe cineva să-i spună unde și când. În ultimele luni însă, devenise îndrăzneț, intrând în fabrică neanunțat și mergând direct la postul lui Margot, aruncându-și brațele în jurul mijlocului ei subțire și sărutându-i gâtul cu pasiune de stăpân. Ea îl certa, desigur, așa cum făcu și acum.

— Nu aici!

— Atunci vino afară.

— Lucrez, îi spuse ea.

— E trecut de șase.

— Știu, dar dacă nu termin treaba, mă concediază.

— Cât mai ai?

— Vreo zece minute.

— Aștept, spuse Berg.

Ea îi zâmbi, plină de sudoare. Își puse mâna arsă și aspră pe brațul lui.

— Atunci așteaptă afară. Legătura ta cu mine ne face rău la amândoi.

Berg îi privi fața rotundă și roșie, leoarcă de transpirație. Părul ei lung și creț era acoperit cu o băsmăluță albă. Purta o rochie albastră făcută din țesătură de la fabrică, cu un șort alb legat la brâu. Vârfurile degetelor îi erau noduroase. El îi sărută palma, trecându-și ușor limba peste pielea ei.

— Zece minute, deci?

— Da, te rog.

Lui Berg îi plăcea precipitarea din vocea ei. Tot ce făcea ea era în grabă, ca și cum timpul era pe

cale să se termine.

— În regulă atunci. La locul obișnuit?

— Da, te rog. Pleacă până nu te vede șefu'.

Fără prea mare entuziasm, Berg o lăsă și ieși afară în întunericul groaznic de rece din cauza burniței. Locul obișnuit era un local pentru fumat – fațada pentru bordel. Poliția știa de existența acestor stabilimente, dar, deoarece mulți le frecventau, nu se făceau arestări. O aștepta răbdător, bătând din picioare și fumând o țigară. În cele din urmă văzu o siluetă venind în direcția lui. Întunericul era așa de dens că nu o recunoscu până în momentul când se află la câțiva pași de el.

O luă în grabă în brațe și începu să o sărute cu pasiune, îndrumându-i mâna între picioarele lui.

Ea îl respinse.

— Doamne, ce te mai grăbești.

— Iar tu duhnești a sudoare.

— Și tu la fel, i-o întoarse ea. Dar eu cel puțin am transpirat la muncă. Ce berărie mi-a mâncat banii de data asta, Axel?

— Ție ți-a mâncat banii?

Margot ridică din sprâncene.

— Ce mi-ai adus?

El scoase din buzunarul de la haină o cutie cu țigări.

— Și?

— Și ce? se încruntă el. Nu-i de-ajuns?

Ea se bosumflă.

— Țigările se consumă și apoi nu-mi rămâne nimic. Vreau ceva ce pot ține în mână.

— Ceva ce poți schimba pe bani.

— Și țigările le pot schimba pe bani, prostuțule.

— Atunci ce zici de asta?

Scoase cu un gest rapid evantaiul din pene pe care-l șterpelise de la locul crimei.

Margot făcu ochii mari.

— Oh, Doamne!

Adăugă gâfâind.

— E așa de frumos!

Apucă evantaiul și începu să-și răcorească gâtul ud de sudoarea de la aburi și căldură, și acum și din cauza burniței.

— Îmi stă bine?

— Perfect.

Își aruncă brațele în jurul gâtului lui, sărutându-l cu putere. Zâmbetul ei era luminos.

— Mulțumesc. Acum trebuie să fac ceva pentru tine.

— Nu pot rămâne mult, Margot.

— Nu durează mult, Axel.

El o dojeni.

— Ștrengăriță!

— Și ce, nu-ți convine?

Se agăță de brațul lui și împreună traversară strada și intrară într-o pensiune. Bărbatul de la tejghea era gras și roșu la față, și-și curăța plictisit murdăria de sub unghii. Ochii lui o priviră mai întâi pe Margot, apoi pe Berg. Le dădu cheile. Berg plăti, întreaga tranzacție făcându-se fără nicio vorbă.

Camera de la etajul trei era întunecoasă și igrasioasă. Decorul era format dintr-un lighean și un ulcior pentru spălat mâinile și un pat acoperit cu o pilotă uzată. Patul scârțâia, dar după cum declarase Margot, nu dură mult. După aceea ea sări din pat și începu să se îmbrace, strângându-și bine portjartierul în jurul coapselor.

— Urăsc asta, spuse Axel. Această cameră murdară, acest pat murdar… faptul că ne furișăm aici ca doi hoți.

— Ești însurat.

Își rulă ciorapul pe picior, apoi îl privi în ochi.

— Ești însurat, ai copii, iar eu sunt evreică. Ar fi sinucidere curată pentru amândoi să pretindem mai mult.

— Nu aspiri destul de sus, draga mea.

Berg își puse pantalonii și se încheie la șliț.

— Cine nu visează, rămâne întotdeauna pe treptele de jos ale scării.

— Uneori visele se transformă în coșmaruri.

Margot își trase și celălalt ciorap și îl agăță de portjartier. Apoi își trase rochia peste cap.

— Nu ești fericit cu ceea ce avem?

— Desigur că sunt fericit. Ești atât de frumoasă, Margot. Meriți mai mult.

— Ești îndrăgostit de tinerețea mea, nu de mine.

— Nu-i adevărat. Dacă ar fi vorba doar de tinerețe, crezi că m-aș încurca la întâmplare cu o evreică?

— Eu sunt mai ieftină decât tinerele târfe creștine.

— Încetează, Margot, tu nu ești o târfă.

— Întreab-o pe mama. Ea e de altă părere.

Berg o privi mirat.

— Mama ta știe?

— Bineînțeles că știe, toată lumea știe. Nu fi naiv.

El se uită mirat la ea.

Margot se enervă.

— Axel, nu poți continua să vii la mine la fabrică fără să provoci suspiciune.

Își scoase o perie și începu să-și pieptene părul cârlionțat.

— Mama e foarte supărată din cauza asta. Îmi spune că așa nu voi putea niciodată să mă mărit. Care tânăr evreu ar accepta o fată mușcată de un șarpe necircumcis?

Berg tresări la vorbele ei.

— Trebuie să plec.

— Și eu.

El însă nu se mișcă din loc. Continuă să șadă pe marginea patului. Își puse mâna pe frunte și își masă tâmplele. După câteva minute, Margot se așeză și ea alături, trupul ei subțire mirosind încă a sex.

— Nu fi supărat.

— Mama ta are dreptate.

O sărută pe obraji.

— Ar trebui să te măriți.

Ea se uită mirată la el.

— Ah… vrei să ne despărțim.

— Nu asta am spus.

— Atunci de ce începi să spui că trebuie să mă mărit?

Lui Berg i se strânse inima.

— Eu nu pot să-ți dăruiesc ceea ce-ți dorești.

Ea îi răspunse furioasă.

— Ce arogant. Nici măcar nu *știi* ce îmi doresc eu.

El nu răspunse. Poate că de fapt se înșelase tot timpul.

— Nici n-ar trebui să fii acum cu mine, spuse Margot cu răceală. Cămășile Brune sunt peste tot… mai ales în rândurile poliției.

El o privi.

— Nu mă îngrijorează.

— Ar trebui să te îngrijoreze.

Aprinse două țigări și-i dădu una lui.

— Sunt peste tot. Nu-i de mirare că naziștii au atâția adepți printre tineri. Obțin tot ce vor cu pumnii.

Pe fața lui Berg se citea îngrijorarea.

— Te supără cumva, Margot? Spune-mi cine sunt și voi avea eu grijă de ei.

Margot izbucni într-un râs lipsit de veselie.

— Nu te deranja. Dacă scapi de unul, altul va veni să-i ia locul.

Își mușcă buzele.

— Cu fiecare săptămână care trece, Austriacul câștigă tot mai mult teren. Chiar că n-ar mai trebui să vii.

— Ăsta-i felul tău de a spune că trebuie să-i punem capăt?

Ea râse din nou, cu un chicot răgușit din cauza țigărilor. Apoi îi luă mâna și i-o puse între coapsele ei, încă umede.

— Nimeni nu mă face să mă simt cum mă faci tu. Chiar și numai gândul la tine mă face să

freamăt. De asta continui să te pun în pericol. Și pe tine și pe mine.

Se sărutară lung și apăsat, însă ea fu cea care se desprinse prima.

— Trebuie să plec.

— O să treacă, Margot, îi spuse Berg. Hitler are adepți, dar restul țării nu-i ca Bavaria. Restul Germaniei e mai… deschisă. Hitler va trece.

Ochii lui Margot se umplură de lacrimi.

— Sper că ai dreptate. Dar mi-e teamă că nu. N-ar trebui să mai vii.

Nu era nici urmă de fermitate în vorbele ei. Știau amândoi că el se va întoarce.

DOISPREZECE

Fumul se ridică deasupra buzelor, învăluindu-i fața într-un nor de nicotină. Inhalând adânc, apoi dând încet fumul afară, Berg cuprinse totul cu privirea: conturul șoldurilor care se legănau, brațele firave, zulufii ei jucăuși pe când râdea cu poftă cu capul dat pe spate. Cu toate că nu putea vedea destul de bine prin întuneric, era conștient de forma gâtului ei – catifelat, lung, cu pielea de alabastru. De la distanță, ea părea măruntă, dar silueta ei nu sugera altceva decât curbe senzuale. Timp de o clipă, se apropiară. Câteva secunde mai târziu s-au despărțit. Ea s-a întors la corvoada ei, în timp ce el se grăbea acasă la copii și la nevastă.

Berg mai trase o dată din țigară, delectându-se cu pișcătura pe care i-o producea în fundul gâtlejului și privind la spațiul pe care îl ocupaseră puțin mai înainte doi îndrăgostiți. Mănușile îi protejau mâinile de ger, iar pălăria îi proteja capul. Se simțea nespus de singur.

Acasă nu-l aștepta nimeni, nici nevasta grijulie, nici copiii cu mâinile întinse, nici câinele prietenos. Doar camerele una după alta, ordonate

și aranjate cu gust, dar lipsite de viață. În noaptea asta avea chef de râsete răgușite, de sărutări pasionale, de piele leoarcă de sudoare, de picioare desfăcute, dând la iveala tot ce era cald, umed și feminin.

Fusese o zi obositoare. În ciuda tuturor străduințelor sale, ziarele de seară scriau cu litere de-o șchioapă despre crimă. Clipa de frivolitate era tocmai potrivită pentru calmarea nervilor.

Berg aruncă mucul de țigară și îl strivi cu călcâiul. Își ridică gulerul de la haină și traversă strada, îndreptându-se spre fabrică.

*

Joachim adună ultimele picături de sos cu bucățica de pâine, apoi se uită cu jind la cotletul de porc din farfuria tatălui său.

— Tată, nu ți-e foame?

Nu primi niciun răspuns.

Britta își drese glasul.

— Axel, cu tine vorbește.

Berg clipi din ochi. Se aplecă și îndepărtă un cârlionț de pe fruntea lui Joachim.

— Iartă-mă, mă gândeam la altceva.

— Chiar așa, fu de acord Britta. Nu te-ai atins de cină deși e prima oară când avem carne macră în ultimele două săptămâni. Iar mâna stângă îți tot cade de pe masă. Cum să-i învățăm pe copii bunele maniere dacă nici noi nu suntem un exemplu?

Berg tăie bucata de carne în două.

— Știu prin ce ai trecut ca să obții așa ceva și-ți mulțumesc, Britta. Dar pur și simplu nu mi-e foame.

Așeză o jumătate de cotlet pe farfuria lui Joachim, apoi își tăie o bucată, atent să nu lase să-i cadă mâna de pe masă în timp ce mânca.

— E delicioasă.

Mestecând carnea bine, Berg își dădu seama că era într-adevăr delicioasă… gătită perfect. Fusese o prostie din partea lui să-i dea jumătate fiului său, a cărui poftă de mâncare crescuse în ultima vreme

la proporții pantagruelice. Băiatul mânca așa de repede că nici nu avea timp să savureze. Berg era convins că fiul său ar fi fost la fel de mulțumit și cu o bucată de piele tăbăcită.

Joachim își terminase bucata de carne și era cu ochii pe farfuria surorii lui.

— Lasă în pace mâncarea Monikăi, îi spuse Berg. Și ține-ți mâna stângă pe masă.

O privi apoi pe fată.

— Și tu la fel.

— Ar fi o crimă să irosească bucata de carne, spuse Joachim. Niciodată n-o termină.

— Niciodată nu mă lași s-o termin, îi întoarse vorba Monika. Eu mănânc încet.

— Las-o în pace, Joachim, porunci Berg.

Dacă vor rămâne resturi, le va mânca el. Între timp trebuia să se mulțumească cu varză și cartofi. Britta pusese în legume sare, piper, paprika și unt. I se topeau în gură.

— Deci ce se mai întâmplă în familia Berg?

— Ce s-a întâmplat cu huliganii, tată? întrebă Joachim.

Huliganii? Asta fusese azi-dimineață? Parcă trecuseră veacuri.

— Ți-am spus că nu o să ne mai deranjeze.

Joachim zâmbi.

— I-ai băgat la răcoare?

— Nu, sunt prea tineri, Berg îi trase cu ochiul fiului său. Dar avem metodele noastre de a-i face să se comporte cum trebuie.

Joachim se lumină la față. Era reconfortant să fii eroul cuiva.

— Mâncarea e excelentă, i se adresă Berg soției. Ar trebui să fii bucătăreasă profesionistă.

— Pari vesel în seara asta, remarcă Britta.

Era o urmă de reproș în glasul ei. Oare atât de bine i se citea plăcerea pe față?

— Sunt bucuros că nu-s la muncă, pară Berg. N-a fost o zi ca toate celelalte.

Britta dădu înapoi.

— Acum pari flămând, Axel; îți pot prăji niște cârnați.

— Ia mâncarea mea, tată, interveni Monika. Joachim are dreptate. N-o termin niciodată.

— Ce fată cuminte am, îi spuse Berg. O să iau tot ce nu mănânci tu.

Monika îi dădu resturile din farfurie.

— Azi am văzut cămila. Și pe *Niggerlippen*.

— Chiar, spuse Berg. Cum a fost?

Joachim interveni.

— S-a organizat o expoziție cu un sat african, cu colibe de paie și animale sălbatice împăiate. Au adus oameni care băteau din tobe și au spus că e muzică africană autentică. Dar muzicanții nu erau africani – aveau doar fețele vopsite în negru. Cămila puțea. A fost o tâmpenie.

— Mie mi-a plăcut *Niggerlippen*. Era înalt, tuciuriu și plin de mușchi și avea dinții foarte albi.

Monika vorbea cu entuziasm.

— Ce făcea el în expoziție?

— Mare parte din timp se învârtea doar pe acolo, spuse Joachim.

— A tras cu arcul și cu săgețile, îi spuse Monika. Și vorbea.

— Bineînțeles că vorbea, adăugă Joachim cu dispreț. Nu e animal.

— Arata ca un animal. Purta o fustă din frunze și avea fața pictată și părea foarte sălbatic.

— E un actor celebru în Africa, îi spuse Joachim fetei.

— De unde știi? întrebă Monika.

— Mi-a spus el. Am vorbit. Vorbește germana destul de bine.

— Vorbește germana? Monika făcu ochii mari.

Joachim își dădu ochii peste cap.

— I-am făcut portretul.

— Unul foarte bun, adăugă Britta.

— Vrei să te uiți la el, tată?

— Da, bineînțeles, îi răspunse Berg.

Pe când Joachim se ridica de la masă, lui Berg i se păru că flăcăul crescuse de la o zi la alta, dar era subțire ca o trestie; crescuse în înălțime, dar nu se îngrășase. Berg se uită la fetiță, care-i răspunse cu un zâmbet senin și drăgălaș. Era mărunțică pentru vârsta ei și puțin prea copilăroasă. Prietenele Monikăi erau deja preocupate de bârfe. Ea părea mai fericită să-și petreacă timpul citind sau desenând.

Băiatul se întoarse cu un desen foarte detaliat. Nu era perfect – ochii erau prea mari în raport cu fața, gura de asemeni prea mare, dar era deosebit de expresiv. Fața era îndrăzneață, cu privirea intensă, dar totuși tristă, după cum dovedea gura cu colțurile căzute.

Monika se uită la desen.

— Unde-i osul din nasul lui?

— Nu era un os adevărat, spuse Joachim.

— Părea adevărat.

— Era un os adevărat, dar nu trecea de fapt prin nasul lui. Era ca săgeata care trece prin cap pe care o vezi la *Fasching*.

— Cu os sau fără os, desenul e excelent, îi spuse Berg.

— Mai bun decât florile acelea îngrozitoare pe care le-am făcut când aveam zece ani, spuse Joachim. De ce insiști să le ții în ramă pe perete?

— Îmi plac florile. Sunt vesele.

— Eram vesel la zece ani.

Berg se uită la fiul lui.

— Acum nu ești?

— Băiatul se maturizează, Axel, interveni Britta. Viața nu înseamnă culori și flori frumoase.

Se uită cu atenție la portret peste umărul soțului ei.

— Uită-te la *Niggerlippen*. Pare lipsit de vigoare.

Ridică mormanul de farfurii.

— De bună seamă fiindcă trăiește în München. Sunt convinsă că în Africa nu-i așa o criză de

carne.

— Doar o criză de mâncare în general, adăugă Berg zâmbind. Foametea e teribilă prin părțile acelea. Ca să nu mai vorbim de secetă.

— Există apă în Africa, spuse Britta. Ce spui de Nil?

— Continentul african e plin de deserturi.

— Iar noi, care locuim în coșul cu pâine al Europei, noi avem mâncare ieftină?

— Fermierii au.

— Și ce folos pentru noi, care locuim la oraș?

Mai luă o farfurie.

— Eu strâng masa, Joachim spală vasele, iar tu, Monika, le poți șterge. După aceea, dacă terminați cu temele, ascultăm cu toții *Liebe und Leben an der Welt*.

— Și tata ce-o să facă? întrebă Joachim. Lui nu-i plac piesele de la radio.

— Nu-mi plac cele proaste, comentă Berg. Și asta-i una din ele.

— Tata va face ceea ce dorește, răspunse Britta. De ce să ne schimbăm noi obiceiurile pentru el?

*

Berg privi cum lampa de pe noptieră pâlpâie, luminând dintr-odată mai tare pentru ca apoi să se stingă. Își puse cartea jos pe podea, apoi se întinse în patul din puf moale. Obloanele erau încă ridicate, lăsând să se vadă un oraș care se odihnea. Lumini galbene împrăștiate pe ici, pe colo clipeau în ceață. Britta stătea tăcută și nemișcată, dar Berg știa că e trează. Se întoarse pe o parte și o luă în brațe, lipindu-se de ea. Îi atinse sânii acoperiți de o cămașă de noapte din flanelă. Cum ea nu se împotrivi, el își mișcă mâna și o trecu pe sub cămașă, atingându-i pielea.

— Au, ai mâinile reci! se plânse Britta.

— Dar tu ești caldă.

Își puse mâna între picioarele ei.

— Foarte caldă.

— Nu sunt pătură!

Îi îndepărtă mâna.

— Lasă-mă!

— Nu fi urâcioasă.

— Să nu fiu urâcioasă? Muncesc până la epuizare și cu ce mă aleg?

— Cu toată dragostea mea.

Britta se întoarse brusc cu fața la el.

— Nu mă insulta!

Berg se uită fix în ochii ei plini de mânie.

— Nu mă insulta tu pe *mine*.

Ea căută să descifreze pe fața lui dacă era sincer sau nu, dar nu putu citi nimic în privirea lui de oțel. O privea drept în ochi, iar chipul lui era la fel de frumos ca în ziua când se căsătoriseră. Era un mincinos și un trădător, dar ce dacă? Muncea din greu, nu dădea banii pe băutură și niciodată nu ridicase mâna asupra ei la mânie. Ea era cea care avea verigheta, casă, copiii, siguranța. Târfele lui nu aveau nimic.

Încetișor, își trecu buzele peste buzele celui care era soțul ei de șaisprezece ani. Își plimbă mâna peste pieptul lui și peste abdomenul lui tare ca piatra. Nu se îngrășase ca atâția dintre colegii lui din poliție. Îl lovi ușor cu palma pe burtă.

— Foarte bine.

— Mă bucur că ești de acord.

Își zâmbiră unul altuia.

O ajută să-și scoată cămașa de noapte.

A fost un act plin de pasiune, deși niciun cuvânt de iubire nu a fost rostit.

TREISPREZECE

În uniforma lui scrobită și bine călcată, majordomul încerca să mențină atmosfera, căutând să fie în continuare protocolar. Cu toate acestea, expresia lui amabilă din ajun se transformase într-

una acră. Era insuportabil pentru el să aibă de-a face cu poliția așa devreme dimineața.

— Herr Gross nu se simte bine.

Berg îi spuse cu un zâmbet abia schițat:

— Sunt conștient de asta, Haslinger. Nici măcar nu este acasă. Asta înseamnă că mă aflu aici pentru alte motive. Pot să intru, te rog?

— Nu e de competența mea să hotărăsc asta, Herr *Inspektor*. Trebuie să vă cer să reveniți altă dată.

Încăpățânarea servitorului cu părul alb era greu de învins.

— Asta înseamnă că nu-mi dai nicio șansă, Haslinger. Voi aștepta în hol așa îmbrăcat în uniformă ca să vadă toți vecinii. Să nu dai vina pe mine când vor începe bârfele.

— Au și început.

— Atunci ar fi o idee bună să nu le dăm noi motive, nu?

Fața acră a majordomului se întunecă. Învins, se trase la o parte. Berg intră în apartament.

— Te deranjează dacă-mi scot haina?

— Nu m-aș simți tocmai în largul meu, domnule.

— Nu-ți place compania mea, Haslinger?

— Nu are importanță ce-mi place.

— Pentru mine are.

Berg își scoase haina și i-o dădu majordomului.

— Te rog?

Haslinger bătu din călcâie, apoi luă haina.

— Ce doriți?

— *Frau* Gross avea o menajeră personală. Aș vrea să vorbesc cu ea.

— E ocupată.

— Atunci spune-i să-și întrerupă treaba. Este probabil una din ultimele persoane care au văzut-o pe *Frau* Gross în viață. În fond, stăpâna nu se simțise bine când s-a dus la culcare. Poate că-i dusese lui Frau Gross ceai sau biscuiți, pentru stomac.

— Și ce importanță ar avea asta?

— În primul rând, în stabilirea ordinii evenimentelor. Nu aș deranja-o, dacă n-ar fi important.

Haslinger cântări în mână haina lui Berg.

— Așteptați aici, *Inspektor*. Și asta înseamnă că trebuie să așteptați aici și nu în salon.

Majordomul plecă pufnind, lăsându-l pe Berg singur cu gândurile lui. Era puțin probabil ca menajera lui *Frau* Gross să-i fi dus ceva în seara precedentă. *Frau* Gross nu se simțise rău. Ieșise. Berg spera ca menajera să știe câte ceva despre bărbatul secret. Se opri din visare văzându-l pe Haslinger că se apropie. Nu mai avea haina lui: semn că avea permisiunea să rămână.

— Am aranjat s-o întâlniți pe *Fräulein* Astrid Mauer în camera lui *Frau* Gross. Se înțelege că e tulburată, de aceea v-aș ruga să fiți scurt.

Se uită la ghetele lui Berg și strâmbă din nas cu dispreț.

— Îmi permiteți să vi le curăț, domnule?

Aruncă o privire dalelor de marmură impecabil de curate.

— Acum? Drăguț din partea dumitale.

Berg își scoase ghetele și i le dădu majordomului, care le luă repede și grav.

— Mulțumesc anticipat.

Haslinger strâmbă din nou din nas.

— Pe aici, Herr *Inspektor*.

Berg se așteptase ca salonașul tinerei neveste să fie întunecat, cu mobilier greu și demodat în stil victorian. Dar, desigur, nu așa o descrisese pe Anna fratele său. Camera ei personală era în ton cu cele câteva lucruri pe care le aflase despre ea – o amatoare de Kabarett care flirtase cu comunismul. Spațiul era avangardist și decorat cu mult bun-gust.

Tapetul de mătase avea un fond verde salvie cu ramuri de cireș înflorit, pictate de mână la intervale neregulate. Mobilierul era din lemn aurit,

cu tapițerie asortată: o canapeluță, un scaun și un otoman. Tapițeria era o vâltoare de nuanțe de verde, oranj și auriu, de inspirație japoneză, dar executată în manieră franceză. Între două ferestre înalte se afla o comodă bombată de palisandru vopsit, încrustată cu motive florale din ebonită Macassar și sidef. Lucrările de artă de pe pereți includeau interpretări cubiste: o figură în verde și auriu de Aleksandr Archipenko, o xilogravură pe hârtie japoneză de Walter Dexel, un melanj de obiecte de Pablo Picasso, precum și o sferă roșie pictată pe aluminiu de Laszlo Moholy-Nagy.

În picioare lângă lucrarea lui Dexel se afla o femeie între două vârste, cu ochii înlăcrimați, dar cu ținută sobră. Era îmbrăcată într-o uniformă neagră cu șorț alb apretat și părea să aibă în jur de patruzeci de ani. Corpul îi era îngrijit, dar fața ridată. Avea pungi sub ochi și riduri în jurul gurii. Urechile erau cam mari. În ciuda defectelor, făcea o impresie bună. Avea pieptul plin, și cu puțin mai multă culoare și cu mult mai mult ruj și fard ar fi putut fi luată drept Madame.

— *Grüss Gott*, spuse cu voce joasă.

— *Guten Tag*.

Berg înclină din cap.

— *Fräulein* Mauer? Sunt *Inspektor* Berg.

— Mă numesc Astrid.

Femeia se strădui să zâmbească.

— Luați loc, *Inspektor*. Pot să vă ofer ceva de băut?

— Mulțumesc, dar nu e nevoie.

Pauză.

— Dacă rămâneți în picioare, voi rămâne și eu.

Luară loc amândoi. Berg alese scaunul, femeia se așeză pe perna turcească, cu spatele drept, cu mâinile așezate în poală.

— Aș dori să vă pun câteva întrebări, *Fräulein* Mauer.

Femeia așteptă.

— Herr Gross m-a informat că soția lui s-a dus devreme la culcare acum două seri.

— Da.

— Știți la ce oră, *Fräulein* Mauer?

— Devreme. Nu mai târziu de nouă.

Ochii femeii se aplecară în timp ce vorbea, semn că nu era tocmai sinceră. Berg dădu din cap.

— Nouă, spuneți.

— Da.

— Herr Gross a spus că era în jur de opt.

— Atunci sunt sigură că nu-mi amintesc bine.

— Erați camerista personală a lui Frau Gross, nu-i așa? întrebă Berg.

— Da.

— Și de câtă vreme lucrați pentru ea?

— De la începutul căsniciei.

Ochii i se umeziră.

— Am lucrat pentru *Frau* Gross – bătrâna *Frau* Gross – înainte să vin la *Frau* Anna.

— Și relația dumitale cu stăpâna?

— Este… făcu o pauză și-și drese glasul. Cred că a fost foarte bună.

— Spune-mi ce părere ai dumneata despre tânăra doamnă.

Menajera răspunse:

— De ce vă interesează părerea mea? Nu are nicio importanță.

— Poate că nu înseamnă nimic pentru unele persoane, dar pentru mine este foarte importantă.

Femeia zâmbi.

— Am fost adusă aici de către Herr Anton Gross. Nu există pe lume persoană mai plăcută. Cred că are totuși o problemă – pe mama lui. Aceasta devenise și problema Annei. Cu toate că am cel mai mare respect pentru bătrâna *Frau* Gross, pot spune că e foarte încăpățânată. Asta poate fi dificil pentru o tânără căsătorită. Iar când bărbatul se află la mijloc – între mamă și soție –, poate fi foarte greu.

— Soacra și nora nu se înțelegeau bine?

Vocea lui Astrid se transformă în șoaptă.

— Se certau din când în când. Au existat probleme de la început. Herr Gross este un cetățean de vază, dar foarte conservator. Anna… *Frau* Gross era o liberală…

Vocea menajerei coborî și mai mult.

— Un spirit liber. În vreme ce Herr Gross era îngăduitor cu tinerețea ei, *Frau* Gross nu era.

Făcu o pauză.

— Vorbesc prea mult.

Începu să se foiască.

— Să nu spuneți nimănui toate astea. Mi-aș pierde slujba fiindcă bârfesc. Dar Anna era atât de…

— *Fräulein* Mauer, vorbește-mi despre prietenii lui Frau Anna.

— Spuneți-mi Astrid.

— Foarte bine, Astrid. Cine venea s-o viziteze pe *Frau* Gross?

— *Frau* Hultner… *Frau* Grün… locuiesc pe-aproape.

— Femeile astea. Sunt de vârsta stăpânei?

— Da, cred că da. Poate că *Frau* Hultner e puțin mai în vârstă.

— Alți prieteni?

— Mulți, dar numele lor îmi scapă în acest moment.

— Și bărbați?

Femeia se zburli.

— Nici vorbă.

Berg lăsă cuvintele să răsune. Apoi se aplecă spre ea.

— Sunteți sigură?

— Da.

Se foi și mai tare.

— Da!

— Erați apropiată de *Frau* Gross, nu-i așa?

— Desigur.

— Deci dacă Anna ar fi avut o legătură secretă, ați fi știut?

— *Frau* Gross era o soție devotată, *Inspektor*. Dacă am dat de înțeles altceva, îmi pare nespus de rău.

— O, da. Iar dacă eu am interpretat greșit vorbele dumitale, îmi pare nespus de rău. Doar că oricine a făcut asta… i-a luat viața. Acel animal nu trebuie să rămână nepedepsit. Sunt sigur că sunteți de acord cu asta.

— Desigur.

Astrid se uită fix la mâinile pe care le ținea în poală.

— O adoram pe *Frau* Anna. Dar asta nu înseamnă că știu totul despre viața ei intimă.

— Deci e posibil să fi avut prieteni despre care dumneata să nu ai cunoștință?

— Bineînțeles.

Berg hotărî să treacă la obiect. Scoase din haină schița pe care o desenase sub îndrumarea lui Gerhart Leit: portretul bărbatului cu trăsături prelungi și fine și cu ochi adânciți în orbite. O arătă lui Astrid, care tresări imediat.

— Îl recunoști, Astrid? întrebă Berg.

Era inutil să nege. Dar, diplomată, nu spuse nimic.

— Poate că a venit în casă? sugeră Berg.

Tăcere.

— Haide, haide. A fost stăpâna dumitale. Îi datorezi credință până și după moarte. *Mai ales* după moarte.

— Întotdeauna am sprijinit-o cu toată credința, protestă femeia, apoi lacrimile începură să-i curgă din ochi.

— Bineînțeles că ai fost, încercă să o aline Berg. Ești fără îndoială singura femeie de pe lume în care Anna avea încredere. Te rog, Astrid. Spune-mi ceva despre acest domn.

Menajera vorbi șoptit.

— S-a întâmplat cu ceva timp în urmă… cam două luni… poate mai mult. A venit în vizită de două ori. A doua oară am întrebat-o pe *Frau* Gross

cine e domnul. Mi-a spus că e politician. Când am întrebat din ce partid, a fost foarte evazivă.

— Unul din băieții lui Hitler?

— Doamne ferește, nu! strigă Astrid. Exact opusul. Comunist. Vorbea cu un ușor accent.

— Rus?

— Poate. S-au întâlnit exact în această cameră pe când Herr Gross era la lucru… într-o miercuri, după-masă… când Haslinger avea liber. Au vorbit despre politică și revoluție. *Frau* Gross m-a pus să jur că nu voi trăda secretul ei față de Herr Gross, care era foarte conservator.

— Ești sigură că numai la politică s-au gândit, Astrid?

— Sunt sigură. I-am auzit vorbind din spatele ușii. Era o discuție animată, dar nu erau semne ale vreunei infidelități. Nu era nimic nepotrivit.

— Dar nu ai fost tot timpul acolo.

— Nu.

Astrid se îmbujoră.

— Dar nu s-a întâmplat nimic între ei care să sugereze altceva.

Pentru întâia dată, Berg se gândi că moartea Annei ar fi putut avea alt mobil decât sexul.

— Și bărbatul din schița aceasta… seamănă cu domnul care a vizitat-o pe Anna?

— Da.

— Și știi cum îl cheamă?

— *Frau* Gross nu mi l-a prezentat.

— Dar sigur s-a anunțat, fie verbal, fie cu o carte de vizită.

Astrid se gândi o clipă.

— Da… prima oară chiar a prezentat o carte de vizită.

— *Frau* Gross păstra cărțile de vizită?

— Pe unele, da.

Astrid se ridică cu o mișcare țeapănă.

— Scuzați-mă un moment, *bitte*.

Reveni câteva minute mai târziu cu un set de cărți de vizită. Pe când le răsfoia, Berg o întrebă:

— Mă puteți ajuta să stabilesc cine sunt persoanele acestea?

— Desigur.

Astrid se așeză alături de el.

— Acesta e unchiul Annei. Acesta e un văr, un alt văr, un prieten, un alt văr, o mătușă, un alt văr…

— Avea mulți verișori bărbați care o vizitau, remarcă Berg.

— *Frau* Gross era o femeie vivace.

Astrid își scoase batista și-și șterse ochii.

— Îi fermeca pe toți care o întâlneau.

Berg recunoscu un nume: Elizabeth Hültner.

— E prietena care locuiește pe-aproape?

— Da.

Ar putea s-o viziteze.

— Pot să păstrez cartea de vizită?

— Bineînțeles.

Berg trecu în revistă cărțile de vizită până dădu peste un nume pe care Astrid nu-l știa: Robert Schick.

Fräulein Mauer se uită mirată.

— Nu mi-l amintesc.

Berg spuse:

— Probabil e rusul nostru.

Astrid se uită cu atenție la cartea de vizită.

— Schick nu e un nume rusesc.

— Nu, într-adevăr. Pot s-o păstrez și pe asta?

— Dacă credeți că o să vă fie de folos. Din nou vreau să vă aduc aminte că toți musafirii lui *Frau* Gross erau oameni respectabili.

— Și există vreun motiv să credeți că acest bărbat – Herr Schick – ar fi altceva decât un gentleman?

— Cred că e un gentleman demn de tot respectul. Doar că nu mi-l amintesc.

Se bătu cu palma peste frunte.

— Am îmbătrânit.

— Nu cred.

Berg îi zâmbi și adună cărțile de vizită.

— Cred că vă aduceți aminte de toate foarte bine.

Se uitară unul la altul. Astrid se ridică.

— Vă conduc la ieșire.

Se uită la picioarele lui Berg cu ochii mari. Pe buze îi înflori un zâmbet.

— Haslinger a fost așa de amabil că mi-a luat ghetele să le curețe, comentă Berg. Cred că nu-i plăceau urmele de noroi pe marmura curată.

— Haslinger e deosebit de meticulos. Vi le aduc eu.

— Mulțumesc.

Se întoarse după cinci minute cu încălțămintea pe care Berg abia o mai recunoscu.

— Poftim. Sper că sunteți mulțumit.

— N-au arătat niciodată așa de bine.

Berg se așeză să-și tragă ghetele.

Anchetarea oamenilor bogați avea avantajele ei.

*

Majordomul cu păr alb întoarse cartea de vizită pe toate părțile. Nu era înalt, dar faptul că era foarte slab îl făcea să pară astfel.

— *Frau* Hultner s-a retras în camera ei.

Berg insistă.

— E important.

Servitorul se uită o clipă la fața lui Berg, apoi îi privi ghetele.

— Un moment.

Închise ușa, lăsându-l să aștepte în gerul crunt. Berg începu să se mute de pe un picior pe altul ca să se încălzească. Își frecă brațele. Își înfășură fularul de lână peste față. Ticălosul, ar fi putut cel puțin să-l invite înăuntru să poată aștepta ca o ființă omenească, nu ca un câine. Când majordomul se întoarse în sfârșit, i se păru că așteptase o oră. De fapt trecuseră doar cinci minute.

— Puteți intra acum, îi spuse lui Berg.

Tremurând de frig, Berg trecu pragul.

— *Danke*.

— Pe aici.

Valetul îl conduse într-un salonaș în stil francez. Camera de culoare albastru pastel avea pereții decorați cu scene idilice cu nimfe și satiri. Mobilierul ornamentat era zvelt și delicat, mai degrabă de secolul optsprezece decât de secolul nouăsprezece. Un scrin rococo era așezat în fața unei ferestre cu multe geamuri, în timp ce o harpă micuță era așezată în fața unei oglinzi chevalier. Berg se așează pe un divan roz, cea mai solidă piesă de mobilier disponibilă. Dinții îi clănțăneau.

— Doriți puțin ceai, Herr *Inspektor*?

— *Bitte*.

Zece minute mai târziu, o cameristă aduse ceai fierbinte din care ieșeau aburi. Când *Frau* Hultner își făcu în sfârșit apariția, ceaiul se răcise deja. Femeia nu era frumoasă pe cât era de aranjată – suplă, cu manichiura îngrijită, cu părul castaniu tuns într-un fel care-i stătea foarte bine. Purta un taior verde cu bordură bej la guler, la manșete, precum și la tiv. Picioarele ei frumoase erau strânse în ciorapi de mătase. Avea papuci de casă negri.

Era palidă, cu toate că se fardase cu roșu în obraji. Era rujată. Uitându-se la ochii ei, Berg își dădu seama că ceva nu e în regulă. *Frau* Hultner avea ochii roșii.

Vocea îi era răgușită.

— *Grüss Gott*.

Imediat Berg se ridică în picioare.

— Sunt *Inspektor* Axel Berg.

— Da, v-am văzut cartea de vizită. Mai doriți ceai?

Fără să mai aștepte răspunsul, sună din clopoțel.

— Îmi cer scuze că v-am lăsat să așteptați.

— Nu, *Frau* Hultner, eu sunt cel care trebuie să-și ceară scuze pentru deranj. N-aș fi venit dacă nu aș fi considerat că e absolut necesar.

— E în legătură cu *Frau* Gross? Anna?

Berg dădu afirmativ din cap.

— Ce groaznic! Nu pot să nu mă gândesc la asta.

Ochii i se umplură de lacrimi.

— Sărmana, scumpa de ea.

Dădu din cap.

— Ar fi putut să i se întâmple oricui. Ar fi putut să mi se întâmple mie!

Berg o privi.

— De ce spuneți asta?

Se uită fix în ochii lui.

— Știți de câte ori am trecut prin parc?

— De multe ori, desigur. Dar treceți prin parc singură pe timp de noapte?

Elizabeth tresări.

— Anna era singură când s-a întâmplat?

— Posibil. Știu că nu era nici cu soțul, nici cu fratele ei.

Elizabeth privi în altă direcție.

Berg profită de ocazie.

— Credem că s-ar putea să fi fost la teatru. Unul din proprietari își amintește că a văzut-o însoțită de un bărbat.

— De cine? întrebă Elizabeth neliniștită.

— Acesta este exact motivul pentru care mi-am permis să vă deranjez. Am sperat că o să-mi spuneți dumneavoastră.

Elizabeth începu să plângă și clătină din cap.

— Nu vă pot ajuta. Îmi pare rău.

Berg o privi cu insistență.

— Vă rog, *Frau* Hultner. Știu că nu doriți să-i întinați memoria. Știu că v-a fost prietenă. Dar vă rog să vă gândiți bine. Trebuie să-l găsim pe criminal, chiar și cu prețul întinării memoriei Annei Gross.

— V-aș spune dacă aș ști.

Se uită la el cu ochii umezi.

— Dar nu știu.

Camerista intră cu ceainicul aburind.

— Nu și pentru mine, Isolde.

Se întoarse apoi spre Berg.

— Mai doriți un ceai?

— *Danke*.

Isolde îi umplu din nou ceașca. Berg sorbi cu delicatețe, inhalând aburul cald, parfumat.

— Poate că nu cunoașteți numele… dar poate că știați că exista un alt bărbat în viața ei?

— Nu, Anna era mult prea discretă să divulge asemenea amănunte.

— Dar ca femeie… ați fi ghicit.

În cele din urmă, Elizabeth cedă.

— Aveam bănuieli.

— Așa credeam și eu, zâmbi Berg. Ce v-a făcut să aveți suspiciuni?

Elizabeth izbucni în râs.

— Era fericită.

— Ah… Căsnicia ei nu era una… liniștită?

Elizabeth oftă, în timp ce își punea niște mănuși scurte.

— Din ce pot eu să spun, nu era plină de ranchiună. Anna era tot timpul… plăcută. Dar dintr-odată devenise zburdalnică. Mai mult ca o fetișcană decât ca o femeie măritată.

— Era o fetișcană.

— Dar una care încerca din răsputeri să devină matură, își luase responsabilitățile foarte în serios. Cel puțin asta a fost impresia pe care mi-a făcut-o la început. Apoi dintr-odată… a fost ca și cum un nor s-ar fi risipit. Dispăruse nevasta de treabă și în locul ei apăruse iarăși o fetișcană. Dacă nici asta nu înseamnă dragoste, atunci nu știu ce înseamnă.

— Poate că era din pricină că era însărcinată.

— Era însărcinată?

Din nou Elizabeth tresări.

— Of, asta-i teribil. Biata, biata Anna. Bietul Anton. N-a scos o vorbă.

Clătină din cap.

— Regret, nu mai pot vorbi despre asta. E atât de dureros. În plus, trebuie să ies să mă întâlnesc cu mama. Nu vreau să mă vadă tristă. E bătrână și își face griji peste măsură.

— Încă o întrebare, dacă-mi permiteți.

— Repede.

— Ați întâlnit vreodată un domn pe nume Robert Schick? Ar putea fi rus.

Frau Hultner se gândi o clipă.

— El era prietenul lui *Frau* Gross?

— Poate.

— Nu m-ar surprinde să fie rus. În ultima vreme începuse să discute politică… până într-acolo că devenea plictisitoare. Îmi pare rău, chiar trebuie să plec.

— Mulțumesc pentru timpul acordat. Pot să vă însoțesc la tramvai sau să vă găsesc un taxi?

— Am mașină. Pot să vă duc eu undeva, *Inspektor*?

— Nu suntem prea departe de secția de poliție.

— Dar e frig afară. Aș fi bucuroasă să vă duc până la secție… ca să-mi fac datoria de cetățean.

Elizabeth luă o geantă de piele maron, scoase din ea un fular de mătase, apoi o închise. Își acoperi părul și-și înfășură fularul peste bărbie.

— Insist. Haideți.

Berg reuși să zâmbească, cu toate că se afla într-o dilemă: să înghețe de frig sau să se lase pe seama unei femei la volanul unui automobil.

*

— Succes! anunță Berg în timp ce intra în biroul *Mordkommission* din secția de poliție de pe Ett Strasse.

Georg nu sosise, dar Ulrich se afla deja la birou, părând foarte ocupat. De fapt, părea mai degrabă preocupat.

— Nu doar bănuiesc că Anna Gross avea un amant, am chiar și un nume pentru chipul pe care l-am desenat sub îndrumarea lui Gerhart Leit. Vești bune, nu-i așa?

— Vești bune, da…

Ulrich își ridică privirea spre Berg.

— Dar nu prea compensează vestea proastă. S-a mai găsit un cadavru.

— *Ach, mein Gott*!

Berg simți că se sufocă.

— Doar nu vorbești serios! Unde?

— Nu în Englischer Garten, dar pe-aproape. Femeia a fost găsită pe malul Isarului într-un tufiș. Se pare că era îmbrăcată în rochie de seară.

— Exact ca prima.

Berg se așeză pe scaun, copleșit.

— Sunt…

— Șocat?

— E cuvântul potrivit, da.

Ulrich se lăsă pe spate în scaun.

— Presupun că e o coincidență.

— Sper și eu. Dar, dacă nu e așa, mă rog lui Dumnezeu să nu fie cumva modul de-a acționa al aceluiași criminal.

Storf își linse buzele.

— Asta chiar c-ar fi ceva. Un Haarmann[41] în München.

Nu era pic de emoție în vocea lui.

Dar oare nu era tot poporul lui așa? Vărsau un potop de lacrimi ascultând cântece de dragoste siropoase, dar acceptau moartea cu o simplă ridicare din umeri.

PAISPREZECE

Ceața era întotdeauna mai deasă lângă râu. După câteva minute de mers pe frunzele umede, foșnitoare, Berg simți gerul furișându-i-se prin haine și pătrunzându-i în oase. Isarul era o revărsare asurzitoare și violentă de ape învolburate. Cu capul vâjâind, Berg mergea repede de-a lungul râului, întrebându-se cu cine sau cu ce avea de-a face.

Corpul fusese ascuns în partea de sud a orașului, mormântul provizoriu situându-se la doar câțiva pași de noul Muzeu German al Științei și

Tehnologiei – o clădire masivă, îndrăzneață, din piatră, care ocupa în întregime o insuliță în mijlocul Isarului. Instituția fusese inaugurată cu jocuri de apă, drept tribut adus erei industriale – prezente, trecute și viitoare. Poliția organizase o expoziție între pereții ei prestigioși, intitulată „Știința Crimei". Fuseseră prezentate tehnici de amprentare moderne, disecții de cadavre și examinări ale probelor la microscop. Dar toate acele cunoștințe de ultimă oră nu reușiseră să împiedice săvârșirea crimei a cărei victimă zăcea la pământ în apropiere.

La câțiva metri în fața sa, Berg observă toate persoanele oficiale adunate alături de *Mordwagen*. Se amestecă în marea de uniforme negre până se întâlni cu Müller. Georg îl conduse la locul crimei. Berg îngenunche și se uită la cadavru.

Femeia părea să aibă în jur de treizeci de ani. Avea fața rotundă, iar pielea de ceară, mai mult ca sigur rozalie în timp ce trăia, devenise cenușie după moarte. Părul blond vopsit fusese aranjat în jurul feței într-un mod asemănător cu cozile împletite ale Annei Gross. Creștetul îi era acoperit de o pălărie cu boruri negre care contrasta cu ochii de un albastru stins.

Trăsăturile îi erau comune, cu tot fardul din obraji și rujul de pe buze. Era îmbrăcată într-o rochie neagră de seară fără mâneci, cu talie joasă, largă la bază. Rochia era scumpă, cu excesiv de multe strasuri pe poale și în partea de sus.

Și ea avea doar un ciorap de mătase. Aproape de corp, se afla o eșarfă din pene de struț. Profesorul Kolb îngenunche alături, cu ochii bulbucați surprinși parcă la vederea cadavrului.

Berg se uită uimit la dâra roșie din jurul gâtului femeii.

— A fost ucisă în același fel ca Anna Gross?

— Da, amândouă strangulate, îi spuse Kolb. Dar de data asta și mai brutal. Rănile indică ceva mai ascuțit și mai subțire – o sfoară sau o bucată de

sârmă. A pătruns prin cartilajul gâtului până la vertebrele cervicale.

Berg simți că îl apucă greața.

— Deci nu a fost strangulată cu ciorapul.

— Nu, se pare că nu.

— Atunci ce s-a întâmplat cu celălalt ciorap al ei? Poartă doar unul.

Kolb își întoarse ochii de gândac spre fața lui Berg.

— N-am nici cea mai vagă idee.

Berg îl strigă pe Müller, care se apropie, aplecându-se peste cadavru.

— A luat cineva ceva de pe cadavru, Georg?

— Din câte știu eu, nu a fost mișcat și nici atins. Polițistul care a răspuns la apelul telefonic a fost foarte clar în legătură cu asta.

— Interesant.

Berg se ridică în picioare, la fel ca ceilalți doi.

— Și cum a fost anunțată poliția?

— Un domn își plimba câinele. Numele lui este…

Müller scoase un carnet și consultă notițele.

— Aici este: Anders Johannsen. Locuiește pe Widenmeyer Strasse. Nu departe de Anna Gross, de fapt.

Georg își puse carnetul la locul lui și scoase două țigări; le aprinse pe amândouă și-i dădu una lui Berg.

— O simplă observație.

— A fost interogat?

Berg trase adânc din țigară. Kolb risipi fumul cu mâna.

— Vă deranjează?

— E otravă curată, zise Kolb.

— Aiurea.

Müller mai trase o dată fum în piept.

— Limpezește mintea și mă ajută să gândesc clar.

— E făcută din catran, i-o întoarse Kolb. Catranul trebuie să stea pe stradă, nu în plămâni.

Berg își stinse țigara cu degetele și puse chiștocul în buzunar.

— A fost interogat Johannsen, Georg?

Müller răspunse:

— Mă duc să-i fac o vizită.

— Cred că ar fi indicat.

Berg se gândi o clipă.

— O enigmă. Primul ucigaș folosește ciorapul Annei Gross ca s-o strângă de gât. Dar în cazul de față s-ar părea că e vorba de o sfoară sau de o bucată de sârmă.

Se întoarse spre Kolb.

— Am dreptate, profesore?

— Aș spune că da.

— Ar putea fi vorba de două persoane diferite.

Berg înghiți în sec.

— Dar dacă e una și aceeași persoană și a ucis de două ori – pe Anna și acum pe femeia aceasta – întrebarea mea e următoarea: a abordat-o pe femeia aceasta cu scopul precis de a o ucide?

Profesorul Kolb zâmbi.

— Vreți să spuneți că a simțit atâta plăcere ucigând-o pe Anna Gross încât a hotărât să mai ucidă o dată – și mai brutal?

— Exact. După titlurile răsunătoare din ziarele de ieri seară, există indivizi monstruoși care dezvoltă o plăcere perversă din atenția care li se dă. Indivizi precum Haarmann sau Grossmann sau Denke.

— *Lustmord*.

Berg încuviință.

— Propuneți o teorie interesantă, Herr *Inspektor*, că uciderea Annei l-a făcut să-și dorească să ucidă din nou, comentă Kolb cu degetul înălțat în aer. Din nefericire, e cu totul greșită. Din observarea depunerilor de ouă de la mușchii atrase de cadavru, trebuie să presupun că această *Fräulein* a fost ucisă întâi.

Berg clipi din ochi.

— A fost ucisă *înaintea* Annei Gross?

— Da, *Inspektor*, cu cel puțin trei zile în urmă. A trecut de stadiul de *rigor mortis*, lividitatea s-a instalat… iar viermii…

Kolb se așeză din nou în genunchi.

— Viermii apar când cadavrul are câteva zile. Veniți să vedeți, *meine Herren*.

Berg ezită o clipă, dar se aplecă să privească. Müller nu avu de ales decât să li se alăture. Kolb introduse un instrument lung într-o nară a femeii și ridică țesutul. Un ghemotoc de viermi albi ieșiră dinăuntru.

— Iată.

Tot cu acel instrument îi întredeschise buzele.

— Și aici…

Apoi examină urechea.

— Și aici.

— *Herrjemine*!

Müller se ridică tușind de două ori, înghițindu-și fierea.

— E respingător!

Kolb sări în picioare.

— Nicidecum, Inspektor Müller, e știință!

Berg se ridică brusc în picioare și simți că amețește. În ciuda gerului, începu să transpire. Nu era obișnuit să vadă un corp după moarte în detalii atât de explicite.

— Ce fel de nebun poate face așa ceva?

Kolb gândi cu voce tare.

— E ciudat, *Inspektor*. Dacă ucizi două femei, ești nebun. Dacă ucizi cu miile, ești un general care-și conduce trupele spre victorie.

— De când ați devenit cinic?

Müller își șterse de pe frunte picăturile de sudoare. Se simți ușurat când văzu că Berg face același lucru.

— De când naziștii au intrat iar în politică.

O altă voce interveni.

— Hitler are mulți adepți în rândurile noastre.

— Bine-ai venit, Storf, spuse Kolb.

— Te numeri printre adepții Austriacului?

Storf răspunse:

— Are anumite idei în legătură cu degenerații…

— Evrei, îl întrerupse Kolb. Evreii, boemii, homosexualii, avangardiștii… toți cosmopoliții. Ei aduc fărădelege și dezordine.

Müller spuse:

— Spre deosebire de Cămășile Brune care nici nu se gândesc să bată oameni bătrâni pe stradă și să vandalizeze toate berăriile din München.

— Nici eu nu-i susțin, spuse Storf. Dar le înțeleg mânia.

Berg interveni:

— Am putea lăsa la o parte politica pentru a ne ocupa de crimă? Sau…

Își ridică ochii.

— Poate ar trebui să luăm în calcul și politica. Anna Gross era o femeie pentru care politica era importantă. Avea înclinații comuniste. Poate cuiva nu i-a convenit acest lucru.

Kolb sugeră:

— *Fememord*?

— Nu m-am gândit în mod special la ei, dar de ce nu? răspunse Berg.

— Nu există nicio dovadă că această societate secretă ar exista, sublinie Storf.

Berg replică:

— Toată lumea știe că ea există. Întreabă-i pe cei din familia Amaliei Sandmeyer.

Tânăra țărăncuță făcuse o descoperire importantă – un depozit de arme ilegale într-un grajd părăsit. Greșeala ei a fost că a raportat ascunzătoarea la poliție. A fost ucisă imediat după ce făcuse descoperirea.

— Ar trebui cel puțin să ținem cont și de asta.

Storf analiză puțin teoria.

— Da, e posibil ca Anna Gross să fi fost ucisă de un fanatic naționalist. Era căsătorită cu un evreu și flirta cu comunismul. Dar *două* crime? De ce ar atrage o societate secretă atâta atenție asupra sa?

— Storf are dreptate, interveni Müller. Cămășile Brune încearcă să-și spele imaginea. De ce ar risca o asemenea publicitate proastă?

— Ca să provoace teamă… teama are mare putere de convingere.

— O astfel de publicitate l-ar duce pe Hitler din nou în închisoare, Axel, spuse Storf.

Berg își încrucișă brațele:

— În regulă, dacă nu e vorba de politică atunci e vorba de o problemă personală. A fost violată?

— După părerea mea, nu, spuse Kolb. Dar nu am examinat-o îndeaproape.

— Hai să ne întoarcem la informațiile de bază. Cine e de fapt victima?

Deoarece nimeni nu răspunse, Berg continuă:

— Georg, aș vrea să vorbești cu Herr Johannsen îndată ce terminăm treaba aici.

— Crezi că el e vinovatul?

— Locuiește lângă Anna, a găsit celui de-al doilea cadavru…

— Mă ocup imediat.

— Bine. Următorul lucru e identificarea victimei. Ulrich, asta va fi sarcina ta.

— Dacă nimeni nu a raportat dispariția, ce trebuie să fac? Să bat străzile orașului la întâmplare, arătând fotografia unuia și altuia așa, de unul singur?

— O să-ți dau un jandarm să te ajute. De asemeni, Ulrich, am nevoie de tine și pentru altă treabă.

Berg privi drept în ochii albaștri înflăcărați ai colegului său.

— Cămășile Brune cunosc vederile mele politice. Tu ești, cum s-ar spune… un simpatizant.

Storf se zburli:

— Nu sunt un simpatizant al fărădelegilor lor. Și mă deranjează faptul că mă pui în aceeași oală cu toți huliganii.

— Nu te pun în nicio oală, Ulrich. Spun doar că dintre noi trei, tu ai bate cel mai puțin la ochi dacă

te-ai înscrie în acea *Verein*, nu-i așa?

Storf bombăni ceva neinteligibil.

— Data viitoare când te duci la o bere, trebuie doar să asculți ce vorbesc. Poate că știu cine este această femeie, în primul rând dacă a fost cumva o subversivă. După ce vor apărea în ziare vești despre această ultimă crimă, cred că toată lumea va face comentarii.

— Și nu crezi că ei ar putea fi suspicioși, Axel? întrebă Storf. Nu m-am mai așezat niciodată la *Stammtisch*-ul lor.

— După cum spui chiar tu, au mulți simpatizanți în rândurile poliției. Iar prezența ta le va conferi legitimitate. O să te primească cu brațele deschise. Și chiar dacă naziștii nu au nimic de-a face cu omorul, s-ar putea să aibă niște informații care să ne ajute.

Niciunul nu mai spuse nimic.

Berg zise:

— Atunci, s-a făcut?

Storf încuviință.

— Ai repartizat sarcinile frumușel, Axel. Ție ce-ți mai rămâne?

— Am portretul unui bărbat care s-ar putea să fie ultima persoană care a văzut-o pe Anna Gross în viață. Mai am o persoană necunoscută din una din cărțile de vizită ale Annei Gross – Robert Schick – care ar putea fi rus. Vreau să arăt portretul prin ceainăriile din Münchenul sovietelor să văd dacă există cineva care poate spune dacă portretul e al lui Schick.

— Nu-i o sarcină așa de grea ca a mea, se plânse Storf. Aș schimba bucuros locul cu tine.

— Foarte bine, spuse Berg. Asta înseamnă că trebuie să te întâlnești cu *Hauptkommissar* Volker.

— Ce? făcu Storf.

— Ulrich, dacă trebuie să aștept până ce Kolb developează fotografia victimei, o să întârzii la întâlnirea cu Volker.

Berg își verifică ceasul.

— Sunt așteptat într-o jumătate de oră. Du-te. Șefului nu-i place să aștepte.

Storf se înroși, apoi privi în altă parte.

— Lui Volker n-o să-i placă asta… să apar eu în locul tău.

— Probabil că nu. E foarte rigid.

Chipul lui Berg era impasibil.

— Rămânem deci la înțelegerea dinainte, da?

Ulrich își ridică mâinile, apoi le lăsă să cadă, resemnat.

— Dacă crezi că așa-i bine, desigur.

Berg zâmbi și încuviință. Era mai ușor să dai ochii cu Hitler decât cu Volker furios.

CINCISPREZECE

Biroul lui Volker era un nor de fum de țigară.

— Asta-i obscen!

Kommissarul își scosese haina, ca să poată să-și legene brațele mai în voie în timp ce traversa încăperea în lung și-n lat. Atârnând din buzunarul vestei, ceasul de aur se legăna ca un pendul. În picioare avea pantofi uzați cu talpă de cauciuc, care contrastau cu costumul lui albastru, croit de mână. Cu un gest plin de răutate, strivi un capăt de țigară într-o scrumieră din sticlă de Murano, dar după numai câteva secunde îl aprinse din nou.

— E revoltător!

— Într-adevăr, Herr Kommissar, răspunse Berg. Deci, cu permisiunea dumneavoastră, voi angaja tot personalul disponibil să se ocupe de caz.

— Cum de se întâmplă astfel de cazuri sub nasul nostru, Axel? Ai reușit să afli ceva?

— Am câteva indicii…

Brusc, Volker se opri din mers, și-l privi pe Berg.

— Spune-mi.

— Avem portretul unui bărbat care se pare că a însoțit-o pe Anna Gross în noaptea decesului.

— Un portret?

— Da.

— Cine e?

Berg făcu o pauză.

— Încă nu a fost identificat, dar…

— Păi, atunci ce rost are portretul? replică Volker. În München trăiesc peste o jumătate de milion de oameni și cel puțin cincizeci la sută sunt bărbați! Cum ai de gând să-l identifici?

Șeful n-avea logică. Cineva îi sufla în ceafă. Berg spuse:

— Aș vrea să încep prin a discuta cu niște membri de partid activi. Ar putea exista și implicații politice, domnule.

— *Ach, Gott im Himmel*!

Volker se întoarse spre el.

— Ce fel de politică, de data asta?

— Anna Gross se întâlnea cu un bărbat de origine rusă. S-ar putea să fie ceva politic. S-ar putea să fie personal. Sau poate amândouă.

— Un comunist? întrebă Volker.

— Posibil. Fratele Annei, Franz Haaf, mi-a spus chiar că sora lui cochetase cu comunismul înainte de căsătorie.

— Și tu crezi că acest individ, criminalul, e comunist?

— E o posibilitate.

— Și ce are politica de-a face cu cel de-al doilea cadavru? A fost identificată femeia, cel puțin?

— Lucrăm la identificarea ei.

— Lucrați la multe. Ar fi bine să mai aveți și răspunsuri.

Berg se stăpâni.

— Într-adevăr, Herr Kommissar, ar fi bine. Georg Müller îl interoghează pe Anders Johannsen, omul care a găsit corpul. Locuiește aproape de familia Gross.

Ochii lui Volker se îngustară.

— Și asta înseamnă ceva?

— Nu știm. Nimeni nu a raportat dispariția vreunei femei care să se potrivească cu descrierea victimei. I-am cerut profesorului Kolb să facă fotografii cu chipul femeii. Mă gândesc să le arăt și pe acestea prin zonă.

— Un proces lent… și neplăcut. Bunii noștri cetățeni ar putea să-și iasă din fire la vederea unor fotografii atât de șocante. Nu găsești o altă cale?

— Dacă aveți vreo sugestie, mă conformez cu plăcere.

Volker nu răspunse.

— Femeia era îmbrăcată în rochie de seară, îl informă Berg. Era îmbrăcată pentru dans. Dacă frecventa cabaretele, poate cineva și-o amintește.

— Asta poate lua zile sau săptămâni… chiar luni.

— Lucrăm la caz doar de două zile, *mein Herr*.

— Și cât mai avem până ce panica va pune stăpânire pe oraș, Berg?

Volker începu să-și tamponeze fața cu o batistă albă.

— Ne trebuie o arestare. Du-te și ridică vreun vagabond și anunță presa că avem un suspect în arest preventiv.

Berg era uluit.

— Vreți să arestez pe cineva așa, la întâmplare, domnule?

— Nu, nu o persoană la întâmplare, un vagabond… un bețiv… unul fără acoperiș și fără familie. Străzile sunt pline de ei. Tratează-l bine. Dă-i o supă caldă și lasă-l să facă o baie caldă, dar ține-l sub lacăt. O să-l eliberăm mai târziu; între timp, dacă avem pe cineva după gratii, spaima care e pe cale să izbucnească odată cu titlurile din ziare, va dispărea.

Volker inhală adânc, apoi dădu încet fumul afară.

— Da, asta o să fie de ajuns. Du-te și arestează pe cineva.

— Și nu credeți că un astfel de lucru o să ne facă să părem niște idioți, domnule? Să arestăm un om doar ca să-l eliberăm când îl găsim pe adevăratul suspect?

— Dimpotrivă, ne face să apărem ca reacționând repede și eficient. O să fim apreciați de burghezii ghiftuiți din oraș. Și să sperăm că-și vor aminti de asta când va fi să fie împărțit bugetul.

— Și dacă nu găsim suspectul repede îl executăm pe nevinovat?

Volker dădu din mână a lehamite.

— Oricum ar muri de pneumonie sau tuberculoză.

— Scuzați-mă, Herr Kommissar. Nu cred că am auzit bine.

— Nu, nu-l vom executa, spuse Volker categoric. N-o s-o facem deoarece înainte să-i strângem lațul în jurul gâtului, o să-l găsești pe adevăratul vinovat.

Se așeză la birou.

— Du-te și caută un țap ispășitor.

Berg ezită. Volker strivi un alt muc de țigară.

— Ce mai e?

— Înainte să plec…

Berg i se adresă cu un aer servil:

— Înainte să-l arestez pe vagabond, aș dori să încerc cel puțin să-l identific pe bărbatul misterios din desen. Plănuisem să arăt portretul proprietarilor ceainăriilor rusești din Schwabing. Ziarele de după-amiază apar abia după trei, așa că mai am câteva ore înainte ca cetățenii să afle de cea de-a doua crimă.

La această idee, Volker se mai înmuie.

— Dacă găsești pe cineva care merită să fie arestat, voi fi încântat.

— Așadar avem același scop. Ceea ce ne deosebește este încadrarea în timp.

— La ce te gândești, Axel?

— Înainte să arestez pe cineva, aș vrea să mă consult cu Müller și cu Ulrich care se află pe teren încercând să identifice victima misterioasă. Dacă mi-ați acorda încă o zi sau două, sunt convins că pot obține indicii importante.

— Nu mă interesează *indiciile* importante, spuse Volker. Am nevoie de nume!

Berg îi răspunse:

— Kommissar, să presupunem că arestez pe careva și o altă crimă are loc îndată după aceea. Va fi evident că ne-am pripit.

— Atunci o să ridicăm un alt vagabond și vom declara că cel dintâi avea un complice. În cel mai

rău caz, vom curăța străzile de ei.

— Domnule?

— Bine, bine. Îți dau o zi.

Volker clătină din cap.

— Sper să pot ține la distanță hienele atâta vreme.

Berg zâmbi.

— Superiorii dumneavoastră, domnule?

Volker nu-i întoarse zâmbetul.

— Numai pe linie ierarhică.

*

Braseriile rusești din partea de nord a orașului erau mici localuri la stradă, cu obloane de lemn și cuvinte scrise cu litere chirilice pictate de mână pe uși. În vreme ce cobora pe Kaiser Strasse, uitându-se la numeroasele localuri, Berg știa că sarcina i-ar fi mai ușoară dacă rușii ar purta uniforme ca toată lumea din Germania. Deoarece ei nu purtau uniforme, trebuia să ghicească ce tavernă aparținea cărui partid, ca să știe apoi ce întrebări să pună. În cadrul acestui grup etnic existau multă discordie și lupte intestine.

Münchenul, cu farmecul, cu frumusețea și accesibilitatea lui, fusese un adevărat magnet pentru expatriații ruși. Primul val de imigranți sosise după ce Gregory Gapon condusese marșul din Piața Palatului de Iarnă din Sankt Petersburg care se terminase cu o revoltă cunoscută sub numele de Duminica Sângeroasă. Demonstrațiile și grevele care urmaseră îl obligaseră pe țar să înființeze Duma, un parlament oarecum democratic. Cu toate că lovitura de stat n-a reușit, urmările ei au lăsat guvernul central slab și dezorganizat, zguduit din pricina problemelor economice aduse de Marele Război. Troțki, apoi Lenin au văzut în asta o ocazie neprețuită să pună mâna pe putere în 1917.

Uciderea brutală a țarului și a întregii sale familii a mânat un val de ruși monarhiști peste graniță unde au găsit înțelegere la monarhia

bavareză. Timp de sute de ani, dinastia Wittelsbacher guvernase fără dispute, adunând taxe, menținând o armată proprie și construind numeroase castele în Alpi.

Pe la 1918, totul a dispărut. Germanii au urmat exemplul fraților lor ruși, iar Bavaria mai avea doar puțin până să se alăture Uniunii Sovietice. Comunistul german Kurt Eisner, un evreu slab cu barbă, a condus o revoltă, partidul său obligând până la urmă dinastia Wittelsbacher să fugă în exil. Ales prim-ministru al Republicii Bavareze, Eisner a promis un guvern care să-i slujească pe toți cetățenii. Un an mai târziu, visul lui utopic a fost curmat de glonțul unui asasin, care a aruncat Bavaria în haos, haos ce a culminat cu Marea Inflație din 1923. Nu trecuse mult timp de când îți trebuia o căruță de bancnote ca să cumperi un singur ou.

Economia comunistă a Rusiei de după război, ca de altfel a întregii Europe, suferea. Când Stalin a luat puterea, furia lui criminală a mai provocat încă un exod în masă de ruși care s-au revărsat spre München la mijlocul anilor ’20. Bolșevicii.

Fiecare facțiune de imigranți ruși și-a deschis propriile ceainării, taverne, săli de șah și săli de dans. Kabarettele aveau același meniu, aceleași mirosuri și aceeași limbă. Oamenii păreau toți identici, îmbrăcați la fel, și la fel de băuți. Din când în când o ceainărie sau o tavernă încerca să-și demonstreze identitatea afișând un steag imperial ori secera și ciocanul sau chiar o fotografie a lui Troțki. În câteva zile, adversarii lor le aruncau la pământ. Cu toate că Berg nu venea în Schwabingul Sovietic să vorbească despre politică, se părea că discuțiile cotidiene o luau întotdeauna în acea direcție.

Era ora prânzului. Mirosurile de mâncare gătită care veneau dinspre ferestrele deschise erau pătrunzătoare: mâncare de oameni simpli, cu ceapă, varză, cartofi și gulii – și ceva carne dacă

prețul permitea. Meniurile de seară erau mai variate, oferind delicatese rusești precum *blinis* sau *gravlax*, mușchiuleț preparat cu vodcă. Aceste feluri gustoase se serveau alături de specialități germane precum *Spätzle* și *Maultaschen*. Mâncarea era udată cu bere sau vodcă de fabricație locală. Cu cât curgea mai mult alcool, cu atât era mai veselă atmosfera.

În local era în desfășurare o partidă de șah. O duzină de mese de joc erau așezate afară pe trotuar, banchetele fiind ocupate de bărbați de toate vârstele, îmbrăcați cu cămăși groase de lucru, pantaloni cârpiți, haine colorate și scufii de lână. Jucătorii sorbeau din bere și fumau din greu, concentrați asupra tablei de șah, lovind cronometrul după fiecare mișcare efectuată. Competiția urma să se termine curând. Planul lui Berg era să arate fotografia Annei și schița de portret a însoțitorului ei necunoscut după ce jocul se termina.

Între timp, se opri la o mică tavernă atrăgătoare și se așeză la barul pustiu. Arătă cu degetul înspre barman.

— Löwenbräu, *bitte*.

Germana lui Berg îl făcu pe barman suspicios. Totuși, umplu paharul de bere de la butoi până ce spuma albă începu să se reverse peste margini. I-l dădu lui Berg împreună cu o farfurioară cu alune și bucățele de *pretzel*.

— *Danke*. Lucrezi de mult aici?

Barmanul îl privi cu ostilitate, dar și cu o umbră de teamă.

— De ce întrebați?

Berg îi arătă scheciul.

— Îl cunoști cumva pe omul ăsta? Cred că e rus.

Barmanul se uită o clipă la portret.

— *Niet*, clătină din cap. Nu-l cunosc.

— Cunoști cumva un bărbat pe nume Robert Schick?

— Nu, cine e?

Accentul barmanului era puternic, dar germana lui era destul de bună. Se afla în țară de mult timp. Berg termină halba și-și șterse gura cu mâneca. Scoase apoi fotografia Annei Gross.

— Dar pe femeia aceasta?

O tresărire.

— Nu.

— Nu ți se pare cunoscută?

— Nu.

— A fost ucisă ieri. Știrea a fost în toate ziarele.

— Nu citesc ziare germane.

— Sunt sigur că a fost și în ziarele rusești.

— Nu citesc niciun ziar.

— Numele ei e Anna Gross. Poate că folosea numele Anna Haaf.

— Nu cunosc niciuna din aceste persoane. Puneți multe întrebări. Sunteți de la poliție?

Berg luă un pumn de bucățele de Pretzel și își umplu gura, ridicând din umeri.

Barmanul se apără:

— Am documentele în regulă.

— Nu mă interesează documentele tale.

— Atunci ce vă interesează?

— Răspunsuri. Gândește-te bine. Îl cunoști pe Robert Schick?

— *Niet*!

Clătină ferm din cap.

— Nu-l cunosc. Și nu-l cunosc pe omul din desen. Întrebați în altă parte.

Berg scoase câteva monede din buzunar, dar barmanul îl opri.

— Eu îți dau bere. Tu nu mai pui întrebări. Nu-i bine ca poliția germană să vină pe aici, *verstanden*?

— Da, am înțeles.

Berg notă numele lui și numărul de telefon de la poliție pe o bucată de hârtie.

— Plec.

Împinse hârtia peste tejghea.

— Dar dacă afli ceva, îți faci datoria și mă anunți, *verstanden*?

— Da, da…

Berg se uită insistent la el.

— Vă anunț, vă anunț, sunt om cinstit.

— Știu. Ai acte în regulă.

*

Berg părăsi localul exact în momentul în care turneul de șah se termina. Scoase portretul și fotografia Annei și începu să le arate jucătorilor de șah.

Nein.

Niet.

Nein.

Niet.

Nein.

Niet.

Niet.

Un pitic cu scufie întrebă dacă omul din desen era un comunist. Când Berg îi răspunse că era posibil, se zbârli, anunțând că el era adept al monarhiei.

Berg îl întrebă unde să-i caute pe comuniști.

Piticul îi răspunse că, dacă ar avea puțin noroc, i-ar putea găsi într-o groapă comună.

Numele lui Robert Schick provocă doar priviri inexpresive.

Singurul lucru care-i rămânea de făcut era să treacă pe la fiecare local în parte. Își scoase carnetul și începu dintr-un capăt al străzii.

Când intră în cea de-a șaptea ceainărie – un loc strâmt, cu mese și scaune și cu eternul samovar de bronz – își dădu seama că-i era foame. Așteptă vreo zece minute să se elibereze un scaun și cu o marcă servi un prânz cu pește afumat, salată de sfeclă și țelină, o chiflă și ceai negru cât putu să bea. Scump, dar îndestulător.

Un tânăr de vreo șaisprezece, șaptesprezece ani cu șapcă și vestă cânta din balalaică. Lui Berg îi plăcea muzica populară, dar prefera jazz-ul

american. Fusese dezamăgit când Joachim devenise mai interesat de chitara clasică după ce asistaseră la un concert al lui Andrés Segovia.

Localul era plin de lume care pălăvrăgea, dar deoarece se vorbea rusește, Berg se simți pierdut. În timp ce-și bea ceaiul, își dădu seama că ocupa un loc râvnit de alții. Considerând că momentul era propice, se ridică exact în momentul în care cântărețul din balalaică făcu o pauză.

Berg se duse afară după el.

Puștiul avea o față netedă și albă și de-abia îi apăruseră tuleiele. Avea ochi căprui și păr roșcat. Se rezemă de perete și-și scoase o țigară. Berg sări să i-o aprindă. Băiatul se zgâi la el, dar luă chibritul aprins. În ochi i se citea suspiciunea.

— *Spasibo*.

— Nu sunt rus, sunt german, îi spuse Berg. Îmi place cum cânți.

Suspiciunea se accentuă. Începu să arunce priviri în stânga și-n dreapta. Dădu însă din cap la auzul complimentului, în timp ce trăgea din țigară.

Berg îl întrebă:

— Mai cânți la vreo cafenea?

— Cânt oriunde mi se plătește. Ai o cafenea?

— Poate. Cum te cheamă?

— Cum mă cheamă?

Berg zâmbi. Ca să-l împiedice să plece, se aplecă cu brațul rezemat de perete, blocându-l.

— Da, numele tău.

— Nu ești patron cafenea, spuse el.

— Nu, sunt polițist. Cum te cheamă?

Cântărețul îngheță. Berg îi luă țigara dintre buze.

— Vrei să rămâi în München, da?

— Am documente în regulă.

— Sunt convins. Cum te cheamă?

Tânărul bătu din călcâie.

— Serghei.

Cu siguranță un nume fals, dar Berg nu insistă.

— Pariez că ai cântat în multe localuri, Serghei. Pariez că ai văzut o mulțime de oameni.

Tânărul nu spuse nimic.

Berg îi arătă desenul cu bărbatul necunoscut și fotografia Annei.

— Cunoști pe vreunul dintre ei?

Serghei se uită insistent la desenul în creion, apoi la fotografie. Ochii lui nu trădau nimic.

— De ce întrebi?

— Da sau nu? Recunoști vreuna din persoane sau pe amândouă?

— Pe femeie, nu.

Arătă spre portret.

— Poate că am văzut la el.

Berg încercă să-și ascundă satisfacția.

— Poate?

— E cum spui tu. Văd mulți oameni.

Serghei se răsuci, dar nu avea cum să scape. Întinse mâna spre țigara care se mai afla încă în mâna lui Berg.

— Are un nume… omul ăsta?

— Sunt convins că are, dar nu i-l știu. Descrie-mi-l.

— De ce să descriu? Ai chipul.

— Scund, înalt…

— Înalt.

— Culoarea părului?

— Castaniu, cred.

— Ochii?

— Nu-mi amintesc ochii. Dar poartă monoclu ca oamenii importanți.

Berg încuviință, încercând să nu-și trădeze sentimentele.

— Importanți, în ce fel?

— Cum ar fi mare os imperial.

Tânărul scuipă pe jos.

— Aristocrat?

— Poate. Dar se află mulți pe aici care fac pe oamenii importanți.

— Un *Schlawiner*?

— Poate că e impostor, dar bun. E tot timpul cu doamne.

— Cu această doamnă?

Berg îi arătă încă o dată fotografia Annei.

— Îți spun că nu o cunosc.

Scutură scrumul pe jos.

— E frumoasă. El cunoaște multe femei frumoase.

— Cunoști un bărbat pe nume Robert Schick?

— El e omul? întrebă Serghei.

— Tu să-mi spui.

Serghei strânse din umeri.

— Robert Schick nu nume rusesc.

— Știu asta. Dacă e un *Schlawiner*, poate că folosește mai multe nume.

Imediat ce Serghei își termină țigara, Berg îi mai oferi una.

— Ai auzit vreodată pe cineva strigându-l în vreun fel?

— Poate că am auzit pe cineva spunându-i Ro.

Berg îi aprinse lui Serghei țigara.

— Ro? Ce fel de nume e ăsta?

— Spui că numele lui e Robert. Poate Ro de la Robert

Berg zâmbi. Fără să vrea, aflase răspunsul pe care și-l dorise.

— Ar putea fi Ro un nume rusesc?

— Posibil. Poate Roman, poate Rodion, poate Rostistav, poate chiar nume de familie ca al țarului… Romanov.

Un zâmbet forțat.

— Poate chiar e os imperial. În zilele noastre numai Domnul cunoaște prietenul de dușman.

— Dar ești sigur că e rus?

— L-am auzit vorbind rusește. Dar unde s-a născut… Cântărețul strânse din umeri.

— Dacă-l mai vezi, caută-mă.

Berg îi dădu cartea de vizită.

— *Bitte*… sau mai bine să spun *Potzhalusta*?

Serghei ridică din sprâncene.

— Știi rusește?

— Știu să spun, „te rog” și „mulțumesc”, răspunse Berg. M-a învățat mama bunele maniere.

ȘAISPREZECE

Anders Johannsen era așezat pe o sofa de damasc. Ceva alb și pufos, cu zgardă de aur și bot roz stătea încolăcit în poala sa; la picioarele sale se afla ceva viu, mare și fioros.

— A fost îngrozitor! Mi-am închipuit că e ceva ciudat la mijloc deoarece Otto se smucea în lesă, dar nu mă așteptam…

Ochii lui albaștri erau umezi și cu o expresie oarecum sălbatică. Părea să aibă puțin peste cincizeci de ani și era slab și înalt. Dădea din brațe în timp ce vorbea și fu cât pe ce să răstoarne mica creatură din poală. Fiara masivă de pe podea își înălță capul, cu saliva picurându-i din maxilarele puternice. Dar Otto nu părea interesat de nimic pentru moment, așa că, lăsându-și capul pe picioarele din față, își continuă somnul.

— Otto s-a luat după miros.

În timp ce bărbatul mângâia cățelușul din poală, puful alb se ridică în aer ca fulgii de zăpadă. Bărbatul începu să strănute.

— *Gesundheit*, spuse Müller.

— *Danke*.

— Ea…

Johannsen cuprinse fața cățelușului cu degetele lui lungi.

— S-a dus direct la locul cu pricina.

Părul bărbatului era aproape tot atât de deschis ca și blănița cățelușei. Era fără îndoială de undeva din nord.

Müller spuse:

— Câinii au nas bun.

— Foarte bun nas, confirmă Johannsen.

Așezat pe un fotoliu roșu, Georg Müller se afla vizavi de Johannsen și-și ținea picioarele ascunse sub scaun ca să nu atingă din greșeală coastele brutei de pe podea. Cu carnetul în poală și cu creionul așezat alături, era gata să scrie orice putea fi esențial pentru caz. Dar până acum tot ce auzise fusese doar o expunere neverosimilă de sentimente.

Apartamentul lui Johannsen era simplu, dar enervant de curat: pereți albi strălucitori, pardoseală de lemn lăcuită și ferestre mari care lăsau să intre toată lumina unei zile de sfârșit de iarnă. Pe pereți atârnau câteva tablouri cubiste – busturi pătrate în culori vii, fără brațe, picioare, sau capete – un set de desene primitive care ar fi putut proveni din grotele africane, precum și un alt grup de desene cu linii foarte sumare.

Müller se întoarse la treabă.

— Ați atins ceva la locul faptei?

— Vreți să spuneți cadavrul?

Johannsen se înfioră.

— Doamne ferește, nu! Otto începuse să-i lingă fața. Încerca s-o trezească, cred. La început, am crezut că e vorba de o beție. Dar apoi mi-am dat seama. Am fost șocat!

— Presupun că a fost neplăcut.

— Foarte neplăcut.

Se înfioră din nou.

— Trebuie să spun că în calitate de cetățean al acestui oraș, consider că e vina poliției. Așa că, scuzați-mă că îndrăznesc să întreb, ce se întâmplă de fapt?

— E… ciudat.

— Sunt crime de natură politică?

— De ce întrebați?

— Deoarece în Germania totul se învârte în jurul politicii.

— Spuneți Germania și nu München, Herr Johannsen. Sunteți născut aici?

— Nu, în nord.

— Hamburg?

— Și mai departe. Neumünster.

Müller întrebă:

— Ce v-a adus la München?

Johannsen își îndepărtă părul de pe frunte. Avea trăsături fine, frunte lată și nas ascuțit. Părea vărul blond al lui Beethoven. Oftă adânc.

— Am venit înainte de Marele Război pentru ceea ce fusese pe vremuri orașul – plin de viață și de idei.

— Eu i-am considerat întotdeauna pe bavarezi niște conservatori, comentă Müller.

— Regiunea din jurul Münchenului, da, orașul însă… era diferit. Pe la începutul secolului, noi eram adevărații boemi, nu antipaticii de parizieni. Noi eram *Blaue Reiter*.

— Sunteți pictor, Herr Johannsen?

— Nu. Vorbesc metaforic.

Își flutură mâna prin aer, apoi o lăsă să cadă peste cățelușul din poală.

— Sunt colecționar.

Arătă înspre tablourile cubiste.

— Münchenul era o comunitate de artiști fără egal. De când cu Marele Război și cu Austriacul, nimic nu mai e la fel. Hitler pretinde că e un artist. E o glumă. Sigur l-ați văzut pe Karl Valentin cu Liest Karlstadt vreodată. Cele mai recente interpretări ale lui despre timpurile moderne sunt cam în genul discuției noastre.

Dacă așa spuneți. Müller era întotdeauna precaut cu cei care-și exprimau opiniile cu atâta fervoare. Rivalii politici căutau întotdeauna să-ți întindă o cursă.

— La ce oră vă plimbați câinii, Herr Johannsen?

— Mă scol și mă îmbrac la șase dimineața. Ies la plimbare cam la șapte. Vă puteți fixa ceasul după programul meu. Nimeni nu și-ar dori să țină un dulău ca Otto în casă când îl apucă nevoile.

— Presupun că nu. Deci ați descoperit cadavrul cam pe la…

— Nu m-am uitat la ceas, dar aș spune că după vreo cincisprezece minute.

— La șapte și un sfert.

— Cam așa ceva, da.

— Și atunci ce ați făcut?

— Am găsit un polițist și i-am spus. Mi s-a părut că vrea să-mi pună întrebări, dar mi-a luat numele și adresa și m-a lăsat să plec acasă să-mi revin.

— Ați văzut cumva vreo persoană suspectă care venea sau pleca din zonă?

— Mai erau și alți oameni pe acolo, dar pe niciunul nu l-aș considera suspect.

Chiar dacă ar fi văzut pe cineva, ce importanță ar avea? După spusele profesorului Kolb, femeia fusese ucisă cu cel puțin două zile mai înainte. Müller începu să bată cu creionul în carnet.

Johannsen deveni nerăbdător.

— Nu mai am nimic de adăugat.

Se ridică de pe sofa.

— Dacă nu mai aveți și alte întrebări, Herr *Inspektor*, m-aș întoarce înapoi la lucru.

— Ah…

Când Müller se ridică, dulăul plin de salivă se deșteptă. De data aceasta, un mormăit gros îi ieși din gâtlej.

— Mușcă?

— Otto?

Johannsen își puse piciorul gol peste grumazul câinelui.

— E doar un cățel.

— Dar unul uriaș, spuse Müller, pășind pe lângă namilă, după care întrebă cu o oarecare ezitare: La lucru… ce lucrați?

— Sunt compozitor.

— Ah…

Müller aruncă o privire prin sufragerie.

— Unul fără pian.

— Am altă încăpere pentru muzică. Izolată fonic.

Un zâmbet ușor trecu peste fața lui Johannsen.

— Nu mi-ar plăcea să se plângă vecinii. *Auf Wiedersehen*.

*

Să arăți oamenilor la întâmplare fotografia unei femei moarte, sperând ca *cineva* s-o poată identifica, era ca un joc de-a baba-oarba. Uneori însă, obstacolele pot fi biruite. Așa s-a întâmplat când Storf observă o tânără foarte atrăgătoare, cu pălărie peste părul tuns, ieșind de la Könige Milliners, lângă Maximilian Strasse. Mergea legănându-se deoarece căra două cutii uriașe. Era îmbrăcată cu un taior cafeniu și purta pantofi din piele.

Storf o ajunse exact în momentul în care încerca să-și aranjeze pachetele și-i arătă fotografia post-mortem. Nu se aștepta la nimic, așa că fu uimit când ochii negri ai femeii se făcură mari, iar buzele rujate se strânseră într-un „O", în timp ce din gâtlej îi ieșiră sunete neinteligibile. Imediat își feri privirea.

— E Marlena?

Inima lui Storf începu să bată mai repede.

— Nu știu, *meine Dame*, poate îmi spuneți dumneavoastră.

— Sunt *Fräulein* Erika Schulweiss.

Se uită drept în ochii albaștri ai lui Storf:

— Iar *dumneavoastră* sunteți…?

— Îmi cer scuze că nu m-am prezentat cum se cuvine. Sunt *Inspektor* Ulrich Storf. Îmi pare rău că vă deranjez cu astfel de lucruri neplăcute, dar poliția încearcă cu disperare să descopere identitatea acestei femei. Poate doriți să vă uitați încă o dată la fotografie?

Tânăra se uită.

— Pare a fi Marlena.

— Marlena și mai cum?

— Marlena Druer.

Storf se uită la tânără. Părea să aibă puțin peste douăzeci de ani. Talia îi era subțire, dar șoldurile

late. *O fată frumoasă, cu trup bun de prăsilă*. Storf simți o furnicătură sub centură și se uită în altă parte, convins că se roșise la față. Femeia păru a nu observa.

— Cel puțin eu așa cred, că e Marlena.

Începu să-și roadă unghia de la degetul mare.

— Seamănă cu Marlena.

Storf scoase carnetul și creionul.

— Și unde locuiește *Frau* Druer?

— *Fräulein* Druer.

— Ah, da, *Fräulein* Druer.

— Nu aici, răspunse Erika. Vreau să spun nu în München. Locuiește în Berlin. E o prietenă veche a familiei… de fapt, o prietenă a surorii mele mai mari. Iar sora mea locuiește în Berlin. Amândouă vin în vizită la noi în fiecare an în perioada aceasta… imediat după *Fasching*. Fac asta de vreo șase ani. Dar anul acesta Henrietta – sora mea – nu s-a simțit bine. Tocmai a născut cel de-al patrulea copil acum două luni. Așa că Marlena a venit singură.

Se uită mirată la Storf.

— Notați toate acestea?

— Da, încerc să notez totul.

— Atunci o să vorbesc mai rar. Vorbesc foarte repede. Îi scot din sărite pe ai mei. Am crescut în Spania. Sunt mulți germani în Spania. Dacă vi se pare că eu vorbesc repede, ar trebui să-i auziți pe spanioli. Sau pe cubanezi. Erau mulți cubanezi la școală cu mine. La școala mea erau tot felul de copii – spanioli, cubanezi, germani, portughezi… o adevărată Ligă a Națiunilor…

— *Fräulein* Schulweiss? o întrerupse Storf. Haideți să ne întoarcem la Marlena Druer.

— Da, Marlena.

Erika așeză pachetele pe trotuar, își strânse panglica de la pălărie și-și ridică vălul ca să vadă mai bine. Se uită din nou la fotografie.

— *Ach, mein Gott*! Sunt sigură că e Marlena. E îngrozitor. Arată foarte tânără în fotografie.

Da, moartea întinerește, mai ales chipurile. Netezește ridurile. Ulrich întrebă:

— Ce vârstă are?

— Treizeci și cinci. La fel ca sora mea.

— Sunteți deci cu mult mai tânără decât sora dumneavoastră?

— Da, așa-i. Eu am douăzeci de ani. Provin dintr-o familie numeroasă. Henrietta e cea mai mare, iar eu cea mai mică. Numai fratele meu și cu mine am mai rămas… acasă. Ceilalți s-au căsătorit și au plecat. Casa devine pe zi ce trece mai goală, dar părinții refuză să se mute.

— Marlena locuia cu familia dumneavoastră, deci?

— Nu. Sora mea stătea la noi, dar Marlena niciodată. De obicei închiria o cameră la o mică pensiune. Marlena a insistat întotdeauna să-și păstreze intimitatea, ceea ce eu nu prea înțelegeam deoarece avea parte de destulă intimitate la noi.

— Când ați văzut-o ultima dată?

— O, Doamne, acum vreo trei zile.

— Și nu v-ați îngrijorat că nu ați mai auzit de ea de două sau trei zile?

— Nicidecum. Marlena venea și pleca după bunul ei plac. Dacă nu ne vizita timp de câteva zile, ne închipuiam că avea alte planuri. Ea și sora mea își aduceau întotdeauna schiurile. Era posibil ca Marlena să se fi dus la schi pe aproape… sau chiar în Elveția. Sau se putea să se fi răzgândit și să se întoarcă la Berlin. Sau chiar să meargă la Paris. Așa era Marlena. Cred că de aceea sora mea o adora. Henrietta e foarte timidă, iar Marlena era îndrăzneață. Erau o pereche interesantă.

Ochii i se umeziră din nou.

— E groaznic!

Storf o bătu cu mâna pe umăr în semn de consolare.

— Îmi pare rău că vă tulbur cu astfel de probleme neplăcute. Poate găsim pe cineva să ne însoțească la morgă pentru identificarea corpului.

Poate fratele sau tatăl dumneavoastră ar putea face asta?

Ochii Erikăi se umplură de lacrimi care îi șiroiră pe obraji.

— Da, desigur.

Își scoase batista din poșetă.

— Dar să le spuneți dumneavoastră. Eu nu pot.

— Bineînțeles, *Fräulein* Schulweiss. Noi nu permitem niciodată ca o femeie frumoasă ca dumneavoastră să se ocupe de fapte atât de îngrozitoare.

Erika zâmbi.

— E foarte amabil din partea dumneavoastră, Herr *Inspektor*.

— Nu vă faceți probleme.

Cei doi schimbară priviri. Storf luă pachetele.

— Ați putea fi atât de amabilă să mă însoțiți la locuința familiei dumneavoastră ca să pot vorbi cu bărbații din familie?

Erika roși.

— Tata e la serviciu. La fel și fratele meu.

— Ah…

Storf dădu din cap.

— Atunci poate îmi dați adresa de la serviciu să merg direct acolo?

Erika nu răspunse.

— Sunt probleme presante, *Fräulein* Schulweiss.

— Tata e doctor, Herr *Inspektor*. Astăzi e zi de operație.

— Atunci poate fratele dumneavoastră?

— Nici el nu e acasă.

— O… asta-i o problemă. Totuși, aș vrea să vă însoțesc acasă și să duc eu pachetele. Cel puțin atât pot să fac pentru dumneavoastră după ce v-am dat teribila veste.

— E foarte amabil din partea dumitale, *Inspektor*.

Îi oferi un zâmbet.

— Tramvaiul e la câțiva metri distanță. Haideți.

Mergeau fără să vorbească. Storf ar fi vrut să-i mai pună întrebări despre Marlena Druer și obiceiurile ei, dar cu gălăgia de pe stradă și cu trecătorii care se loveau de pachete, abia putea să meargă fără să se împiedice.

— Am o idee, spuse Erika, luminându-se la față. De ce să nu-l așteptați acasă la mine pe fratele meu? Sunt convinsă că ar fi mai bine ca treburile acestea să fie discutate în intimitatea unei case.

— Și când credeți că se întoarce fratele dumneavoastră?

— În jur de ora trei…

Făcu o pauză.

— Peste o oră. Sau puțin mai mult.

Din nou Storf își simți inima bătându-i cu putere. Nu numai că fata era bine făcută, dar avea și o figură plăcută. Era însă din altă clasă socială. Totuși, nu-i strica să facă o pauză. Era în picioare de cel puțin trei ore. Dacă nu altceva, cel puțin va avea ocazia să bea o ceașcă de ceai și să se odihnească. Poate o să capete chiar o bere dacă familia e generoasă.

— Dacă nu e niciun deranj pentru mama dumneavoastră, am să aștept la dumneavoastră acasă.

— Nu va fi niciun deranj pentru mama. E plecată din oraș.

ȘAPTESPREZECE

Berăria era plină, majoritatea meselor fiind ocupate de către *Vereine*, numeroasele cluburi care se formau, se dizolvau și apoi se formau iar, fiecare reprezentat de un steag cu stemă așezat pe masă. *Vereine* nu erau doar emanații de la principalele partide politice. În zilele acelea, cluburile includeau sindicatele dulgherilor, ale sudorilor, ale zidarilor, ale croitorilor și bineînțeles ale poliției orașului, chiar dacă în această berărie – Der Bierkeller – Berg nu zări stindardul

departamentului de poliție. După un minut de supraveghere, observă câteva scaune libere la capătul unei mese lungi de lemn. El și Müller luară loc, comandând câteva beri Löwenbräu.

Berg se uită la ceas și compară ora cu cea de la ceasul lui de mână – cadou de nuntă de la socrul lui. Era de aur de 18 carate și era gravat, dar nu mergea bine. Potrivi ora la cinci și un sfert, apoi răsuci butonul de trei ori, punând ceasul la ureche ca să fie sigur că ticăie. Spuse:

— De obicei Storf nu întârzie.

Două halbe de bere cu spuma revărsându-se peste margini fură așezate degrabă în fața lor.

— Poate că a descoperit ceva.

Müller sorbi o gură de bere.

— Ah, *das tut gut*.

— Ce să descopere? A luat legătura cu tine?

— Nu.

Müller mai luă o înghițitură.

— E doar o presupunere.

— A mai spus profesorul Kolb ceva despre moartă?

— Doar ce ți-a spus și ție. De la ouăle de insecte rezultă că a murit în urmă cu vreo trei zile. Sincer, cred că lui Kolb îi place să aibă de-a face cu chestii respingătoare.

— Și nimeni n-a descoperit-o până la Johannsen. Ce păcat.

— Da, păcat.

— Nimic despre starea ei afară de faptul că a fost strangulată?

— N-a fost strangulată cu ciorapul.

— Da, Kolb spunea că era vorba de o bucată de sârmă sau de o frânghie. Eram acolo.

Georg își umplu gura cu pretzels.

— Când s-a uitat la microscop la semnele din ligatură, a descoperit urme care se repetau, imprimate în piele… în partea unde sârma nu a tăiat în carne vie. Cercuri micuțe…

— Un colier?

— La asta se gândea, da.

— Ai găsit vreun colier lângă ea?

— Nu, răspunse Müller. Dar era îmbrăcată în rochie de seară. E normal să fi avut un colier. Vinovatul a ucis-o cu colierul de la gât și apoi l-a furat.

— S-a găsit celălalt ciorap?

— Nu.

— Deci se poate ca ucigașul să-l fi luat și pe acesta.

— Cu ce scop?

Berg se gândi o clipă.

— Așa sunt unii criminali. Iau obiecte de la victimele lor – îmbrăcăminte sau bijuterii.

— Mai degrabă fură pentru câștig.

— Da, desigur. Dar iau și lucruri fără valoare. Am avut un caz în care ucigașul tăiase pur și simplu șuvițe din părul victimei. Când a fost întrebat de ce, a răspuns că a vrut să aibă o amintire.

Müller clătină din cap.

— Ciudat.

— Și n-a fost violată? întrebă Berg.

— Se pare că nu, dar a intrat în putrefacție. Herr Profesor a luat probe. Poate observă ceva la microscop.

— Deci avem deja câteva diferențe. Una a fost violată, iar cealaltă nu. Au fost folosite obiecte diferite pentru strangulare. Poate fi vorba de ucigași diferiți.

— Poate.

Müller mai luă o gură de bere.

— Sunt mort de foame. Mănânci, Axel?

Berg căzuse pe gânduri.

— Dar în amândouă cazurile, un ciorap a dispărut. Asta indică o aceeași mână, nu crezi?

— Nu cred decât că mi-e foame. Ce spui de o porție de brânzeturi și salam cu pâine neagră și unt?

Berg se uită nedumerit la Müller timp de câteva minute, apoi reveni încet în prezent.

— Da, ar fi bine.

Chemară chelnerul și Müller comandă cu voce tare peste masă. Clienții râdeau zgomotos. Pe lângă asta, mai începură și să cânte – *a capella*, și fals. Fanfara încă nu începuse să cânte, dar pe locul ei se afla un acordeonist în costum tradițional bavarez cu cămașă albă, bretele și *lederhosen*, care tocmai își scotea instrumentul din cutie. Paharele se ciocneau și se înnodau prietenii de moment. Era din cauza berii – dar de ce nu? Viața era mohorâtă, la fel ca și vremea. Și era bine să profiți de tot ceea ce ți se oferea.

Berg își aminti de Margot. Își imagină zâmbetul ei sfios în timp ce se privea în oglindă, răcorindu-și fața cu evantaiul scump din pene negre. Se gândise să o viziteze înainte de întâlnirea cu Müller, dar apoi se răzgândise. Nu era înțelept să se implice prea tare, chiar dacă fidelitatea nu era pentru el.

— Unde-o fi Storf? întrebă nemulțumit.

— O să vină, Axel. Relaxează-te.

Nu te mai gândi la ea!

— A ieșit ceva folositor din chestionarea lui Anders Johannsen?

— Numai și numai serviciu, eh?

— Crezi că-ți țin companie de plăcere?

Müller zâmbi.

— Pretinde că a găsit-o în jurul orei șapte și-un sfert.

— E sigur?

— Bătrânul e punctual precum un ceasornic.

— E bătrân?

— Trecut de cincizeci de ani, deși pare mai tânăr – cu excepția părului alb.

— Și cum arată afară de faptul că are părul alb?

— Trăsături ascuțite, nas lung… înalt.

— E înalt?

— Ce? zbieră Müller să se facă auzit în gălăgia din local.

— Întrebam dacă e înalt.

— Cam de un metru optzeci.

Muzica devenea mai puternică și mai ritmată. Fiecare club își afirma superioritatea, fiind contrazis apoi de un club rival, membrii lor aruncându-și insulte în cântece. Zgomotul era atât de mare încât melodiile nu se distingeau.

— Bărbatul care era cu Anna Gross era blond și înalt.

— Johannsen nu e blond, e alb.

— Dar uneori părul alb strălucitor poate fi confundat cu blond.

Berg scoase portretul.

— Seamănă în vreun fel cu ăsta?

Müller se uită cu atenție la desen.

— În mare… fața lungă… nasul ascuțit.

Ridică ochii.

— Sincer, Berg, portretul ăsta ar putea fi al oricui.

Avea dreptate. Totuși Berg nu voia să renunțe la ideea că omul ar fi putut fi ceva mai mult decât un spectator ghinionist.

— Părea nervos Johannsen când ai vorbit cu el?

— Nu nervos, Axel, supărat. Nu se întâmplă în fiecare zi ca un cetățean să descopere un cadavru în descompunere. De ce îl suspectezi?

— Pentru că unor criminali le place să se întoarcă la locul faptei. Poate se joacă cu noi… ca englezul Jack Spintecătorul…

— *Frau* Gross era femeie măritată, nu prostituată.

— Era o femeie care avea o relație sentimentală. Și nu știm încă nimic despre celălalt corp.

— Poate Storf știe deja ceva despre el, spuse Müller.

— Pe oriunde o fi, mormăi Berg.

Chelnerul se prezentă cu farfurii cu mâncare și cu un coș cu pâine neagră. Se opriră din

conversație ca să mănânce.

Berg zise:

— Am arătat portretul pe la ceainăriile rusești. Un cântăreț din balalaică mi-a spus că seamănă cu un bărbat cunoscut sub numele de Ro – un domn care se prezintă ca un aristocrat decăzut, cu toate că acest lucru e îndoielnic.

Müller ridică din sprâncene.

— Deci omul din desenul tău există cu adevărat?

— Cred că da. Menajera Annei Gross a recunoscut și ea bărbatul din desen ca fiind cineva cu care Anna se cunoștea – posibil un rus. Am descoperit o carte de vizită despre care nu știa a cui e. Numele de pe cartea de vizită e Robert Schick, Ro… Robert. Mai mult decât o coincidență, aș zice.

— Da, sunt de acord.

Müller părea enervat.

— De vreme ce ai un nume și un portret, de ce îl consideri pe Anders Johannsen vinovat?

— Impostorii folosesc multe nume.

— Johannsen locuiește într-un apartament cochet. Pare a fi om cu stare. Nu pare impostor.

— E doar o părere, spuse Berg. În plus, trebuie să iau în considerare faptul că ar putea fi vorba de doi criminali.

Cu coada ochiului, îl zări pe Storf – grăbit și cu ținuta în neregulă – și îi făcu semn. Storf își făcea drum prin mulțime, lovindu-se de oameni și răsturnând halbe de bere, scuzându-se pentru fiecare incident. În cele din urmă, luă loc pe scaun lângă Müller.

— Scuze.

Berg se uită la ceas: șase fără un sfert.

— Ai fost reținut cu treburi de serviciu?

— Da, bineînțeles.

Storf respira din greu.

— E cald aici.

— Cald și zgomotos, se plânse Berg. Nu înțeleg de ce continuăm să ne întâlnim prin berării.

— Pari însetat, omule.

Müller făcu semn chelnerului să mai aducă o bere.

— Mulțumesc, Georg, îi spuse Storf.

— Sper că ai întârziat ca să aduci vești bune.

Storf goli jumătate de halbă.

— Serviciu și iar serviciu, Axel?

Zâmbi, apoi scoase o fotografie din buzunar.

— Femeia asta e victima noastră, nu-i așa?

Era femeia moartă, dar în zilele ei bune: frumoasă, cu părul negru și cu ochi rotunzi căprui, cu un zâmbet larg și două gropițe încântătoare. Berg și Müller îl priviră cu admirație.

— Excelent, exclamă Müller.

— De unde ai făcut rost de fotografie? întrebă Berg.

Storf nu răspunse la întrebare.

— Numele ei e Marlena Druer. E din Berlin. A venit la München în vizită la prieteni… familia Schulweiss. Nu au mai văzut-o, nici n-au mai auzit de ea de vreo trei, patru zile. Nu au raportat dispariția la poliție deoarece era ceva obișnuit la ea să vină și să plece după plac. Mi s-a spus că se caza la o pensiune – Den Blumengarten în Giesing. Nu m-am dus acolo. M-am gândit că poate mergem toți trei după ce mâncăm.

— Cum ai aflat de ea?

— Am avut noroc.

— Bună treabă, îi spuse Berg. Excelentă, de fapt.

— *Danke*.

Storf își termină berea și-și linse buzele de spumă.

— Aveam nevoie de asta.

Müller îi mai turnă un rând.

— Bea-o.

— O beau.

Storf sorbi din bere, apoi se uită la Berg.

— E ceva în neregulă?
— Ai o dâră de sânge…
— Sânge, unde?
— Ceva roșu, pe gât.
Berg se întinse peste masă și îl atinse cu mâna sub bărbie. Îl șterse ușor cu degetul mare.
— Gata.
— Te-ai tăiat cu lama? întrebă Müller.
— E ruj de buze.
Berg izbucni în râs și ridică halba spre Storf.
— Pentru omul a cărui dedicație profesională nu cunoaște limite.

OPTSPREZECE

Volker asculta doar pe jumătate. Discursul era răsuflat și tocit, dar Hitler continua cu forță și energie ca și cum ar fi ținut această diatribă pentru întâia oară, iar ochii lui albaștri scăpărau într-un fel care nu părea tocmai omenesc. Încrederea care emana din glasul lui masca nervozitatea pe care o trădară mâinile sale când luă o a treia chiflă din coșul cu pâine și o frământă cu degetele până o făcu bucățele. Imediat apăru unul din adepții lui devotați, un băiețandru de nu mai mult de paisprezece ani, cu acnee pe față și cu mărul lui Adam foarte pronunțat. Mătură repede cu mâna fărâmiturile de pe fața de masă într-o farfurie. Austriacul era un om pedant.

Osteria Bavaria era unul din restaurantele favorite ale lui Volker. Avea o ofertă de bucătărie italiană, mâncăruri îmbelșugate cu brânzeturi delicioase, cu mirodenii, cu legume exotice, anghinare și sparanghel, cu paste de toate formele și mărimile.

Meniul din seara aceasta fusese vițel cu parmezan, cu garnitură de sparanghel proaspăt. Restaurantul se afla în inima Cartierului

Schwabing și atrăgea mulți artiști, precum și pe o serie de naziști care se considerau pictori. Pe vremuri, Osteria Bavaria era plină de boemi care ar fi aruncat poate cu farfurii într-un vorbitor ca cel din seara aceasta. Dar Hitler și Partidul Muncitoresc Național-Socialist German adunaseră îndeajuns de mulți bani de la filantropi să poată închiria toată sala pentru susținătorii lor. Hitler trecea de la un subiect la altul – de la arta degenerată la evreii degenerați.

Localul era decorat cu mobilier tradițional bavarez din lemn de nuc sculptat cu motive caracteristice pentru zona de sud a Germaniei. Separeurile din piele cafenie erau luminate de strălucirea de ambră a becurilor electrice. Pe fiecare masă se aflau flori proaspete, iar pe pereți desene cu scene de vânătoare. Căni de bere voluminoase și cești pictate erau înșiruite pe rafturi și pe șeminee. Cu toate că focuri jucăușe ardeau în fiecare din cele trei șeminee, clădirea din piatră rămânea rece. Nu conta. Cei care nu ajungeau să se încălzească de la butucii care pocneau, se încălzeau de la băutură.

Bătând darabana pe genunchi, Volker aruncă o privire tovarășilor lui de masă: superiorii lui, Direktor Max Brummer și Stefan Roddewig, precum și superiorul lor, viceprimarul Roderick Schlussel – un bărbat morocănos, trecut de cincizeci de ani. Cu toate că Schlussel îl iertase pe Hitler pentru pasul lui greșit din 1923 – o lipsă de judecată care costase viața a șaizeci de persoane – încă nu avea totală încredere în naziști.

Volker își dădea seama de dificultatea în care se afla Schlussel. El și guvernul erau obligați să facă față popularității crescânde a unui om capricios, care se transforma din carismatic în nebun într-o clipă. Era insuportabil să urmărești o persoană atât de imprevizibilă.

Hitler își continuă discursul dezlânat încă vreo zece minute, apoi se opri brusc. Fără vreun

avertisment sau explicație, bătu din călcâie ca un prusac, se înclină ușor și, cu picioarele țepene, ieși pe ușă afară înainte ca cei din jur să-și dea măcar seama. Însoțitorii lui își scoaseră repede șervețelele de la gât și-l urmară, luați prin surprindere de ieșirea lui bruscă. Cina lui – o farfurie de spaghetti cu sos de roșii – rămase neatinsă.

După ce apropiații lui Hitler plecară, Volker se lăsă pe spate pe scaun și șopti spre tavan:

— Dumnezeule, ce palavragiu!

Roddewig se aplecă spre Volker și-i spuse în șoaptă:

— Ai grijă…

— Nu spun că ideile lui sunt proaste, o întoarse Volker. Dar cred că ar putea fi mai concis.

În sinea lui era însă ușurat că Hitler vorbise așa de mult. Însemna că mai rămăsese prea puțin timp ca superiorii lui să se apuce să discute despre cele două crime – și despre faptul că poliția nu făcuse progrese.

Schlussel sorbi din cafeaua dreasă cu lichior.

— Da, e preferabil ca lucrurile să fie făcute punctual.

Vorbise politicianul din el. Schlussel era un bărbat cu chelie și cu fața lunguiață. Pe nasul proeminent se afla o pereche de ochelari. Neluând în seamă aluzia, Volker scoase din buzunar pachetul și oferi fiecăruia din tovarășii săi de la masă câte o havană. În câteva minute, masa fu învăluită în fumul înăbușitor.

Schlussel insistă:

— Ți-ai dat seama că Herr Hitler a pomenit crimele de mai mult ori?

Volker replică:

— Divagația este pâinea politicii.

— Nu e o divagație, Martin, e o realitate, răspunse adjunctul primarului. E în mintea tuturor. Nu putem lăsa ca panica să cuprindă orașul.

Schlussel scoase fumul acru pe nări.

— Avem nevoie de răspunsuri.

Volker se întoarse încet spre comesenii lui, țintuindu-i pe fiecare cu o privire arzătoare. Cu toții știau că Volker, cu toate că le era inferior în grad, avea multă putere datorită averii și familiei sale. Contribuțiile lui la activitatea poliției erau de asemeni semnificative. Fără mintea lui ascuțită, organizată, multe din realizările recente ale poliției, inclusiv nou înființata *Mordkommission*, n-ar fi existat. Lucru și mai important, Volker reușise cumva să adune informații compromițătoare despre politicieni importanți din München. Faptul acesta îi permitea să acționeze ca un non-conformist. Puterea lui era efectivă, dar numai dacă o manipula cu subtilitate. Prea mare lăcomie și se putea trezi cu un glonț în spate.

— Domnilor, ce credeți c-ar trebui să fac?

Nimeni nu răspunse. Apoi Roddewig ridică paharul spre chelner ca să mai aducă brandy.

— Ce spui de Anton Gross?

Ne întoarcem din nou la el? Volker întrebă:

— Ce-i cu el?

— Încă o dată spun că ar fi de dorit să-l aduci la poliție pentru interogatoriu.

— Și cum vei explica, Stefan, publicului legătura lui Herr Gross cu cea de-a doua victimă, Marlena Druer?

Răspunsul fu o tăcere de mormânt.

Schlussel își sorbea cafeaua. Fumul de trabuc deveni mai dens.

Max Brummer își bău ultima picătură de schnapps și luă cuvântul.

— Adu-l pe Gross, apoi lansează știrea că cele două crime nu au nicio legătură una cu cealaltă. În felul acesta, vom avea cel puțin un suspect pentru una din crime.

— Dar dacă omorurile *au* legătură unul cu altul? replică Volker.

— Câtă vreme nu știi exact, nu ne strică să presupunem că nu au legătură, spuse Schlussel.

Poate că aceste omoruri sunt conspirația evreiască despre care ne avertizează Herr Hitler: evreii își ucid nevestele germane.

Volker încercă să se controleze.

— Druer nu era nici măcar *măritată*.

— Dar din cele ce ne-ai spus tu, Martin, era o boemă, interveni Brummer. Poate că a fost ucisă de prietenul ei evreu.

— Ce prieten evreu? întrebă Volker. Căutăm un rus, nu un evreu.

— Ce zici de un evreu rus? sugeră Roddewig. Orice-ar face Stalin, Partidul Bolșevic continuă să fie plin de ei.

— Ei bine, dacă e un evreu bolșevic, lasă-mă să-l găsesc, insistă Volker.

— Poți face asta pe cont propriu, îi răspunse Schlussel. Între timp, n-o fi așa de greu să fabrici niște acuzații împotriva lui Gross… cum că el, ca orice bărbat din rasa lui, e afectat de *Lustmord*, care-l împinge să se năpustească asupra neprihănitelor femei germane.

— O clipă Druer e o boemă, în clipa următoare e Fecioara Maria.

Volker scoase pe gură un nor de fum, zâmbind.

— Cu tot respectul, domnilor, sunt încredințat că ar fi mai constructiv să-l oprim pe făptaș decât să-i acuzăm pe evrei.

— Dar poate că e vorba de evrei.

— În regulă, spuse Volker. Dacă e vorba de evrei, toată lumea va fi mulțumită. Și chiar dacă nu e vorba de evrei, putem găsi mijloacele să dăm vina pe evrei. Dar acum, cel mai bun lucru de făcut este să-l găsim pe ucigaș deoarece ceea ce dorim cel mai mult este să înceteze crimele.

— Ar fi bine să înceteze, îi luă vorba Schlussel.

— Acesta e exact tipul de propagandă pe care Herr Hitler o poate folosi împotriva guvernului. Nu ne mai putem permite încă un puci.

— Asta n-o să se întâmple. Dacă Austriacul ar eșua din nou, s-ar discredita pentru totdeauna.

— Ah, dar dacă nu ar eșua?

Schlussel clătină din cap.

— Cred că ești puțin cam naiv, Martin.

— Poate c-ar trebui să dăm vina pentru crime pe tinerii lui Hitler înainte să apuce să dea el vina pe noi.

— Du-te înapoi la evrei, Martin, interveni Brummer în discuție. Arestează-l pe Gross și ține-l în arest preventiv. Când îl găsești pe adevăratul vinovat, îl lași să plece.

— Nu am dovezi ca să-l arestez, Herr Direktor. Am mai vorbit de asta.

Schlussel îl privi pe Volker cu ură.

— Trebuie să te întreb, *Hauptkommissar* Volker. Reticența dumitale e un semn de simpatie pentru jidani?

Volker zâmbi, cu colțurile gurii abia ridicate.

— Nu am simpatie, nu am antipatie. Doresc doar să rezolv un caz încâlcit.

— Într-o bună zi ți se va cere să-ți clarifici poziția! predică Brummer.

— Poate într-o bună zi, dar nu acum.

Schlussel spuse:

— Deoarece insiști să fii imparțial, mi-e teamă că va trebui să-ți dau un ordin direct, Herr Kommissar. Îți ordon ca mâine dimineață să-l arestezi pe Anton Gross pentru uciderea soției sale. Mă voi asigura ca toate ziarele să fie informate. Dacă se va adeveri că Anton Gross se face vinovat de crimă, atunci însemnă că i-am luat-o înainte jidanului. Dacă e nevinovat, o să rezolvăm problema în momentul în care îl vom avea pe adevăratul suspect. Dar trebuie să liniștim opinia publică.

Se întoarse spre Brummer:

— Îți ordon să te ocupi de treaba asta.

— În regulă.

Brummer îl privi pe Volker.

— Sigur nu-i nicio problemă pentru dumneata, Kommissar Volker, să accepți ordinele?

Volker era livid, dar își menținu expresia de calm aparent.

— Dacă asta ordonați, e în regulă.

— Bine, conchise Brummer.

— Am terminat cu treburile? îi întrebă Volker.

— Te grăbești? întrebă Schlussel.

— Nu mă simt bine, răspunse Volker. Sunt prea plin, mai mult decât amețit, iar în încăpere e prea cald.

Roddewig spuse:

— Te conduc la mașină, Martin.

Volker fu luat prin surprindere.

— Vrei să te duc undeva cu mașina, Stefan?

— Dacă te oferi, nu spun nu.

Roddewig se întoarse spre cei de la masă.

— Domnilor, vă rog să ne scuzați.

Brummer spuse:

— Mâine avem întâlnire cu Scharnagl. La ora zece fix, Stefan.

— O să fiu punctual, răspunse Roddewig. Mă cunoști, Max. Îți poți fixa ceasul după mine. Noapte bună.

Îndată ce se aflară afară, Volker spuse:

— Ai fost cam tăcut astă-seară, Stefan. Aș fi crezut că-ți place vânătoarea de vrăjitoare.

— Nu mă deranjează să dau vina pe evrei, dar asta nu rezolvă problema, nu-i așa? Dacă cele două omoruri au legătură între ele, avem de-a face cu un posibil Haarmann.

— E vorba doar de două omoruri.

— Indivizii ăștia… nu se opresc la două. Uită-te ce se întâmplă în Düsseldorf. Câte persoane a ucis Vampirul?

Volker nu răspunse.

— Poliția de-acolo arată ca o adunătură de incapabili. Asta se va întâmpla și cu noi dacă nu-l găsim pe făptaș. Hitler va culege roade politice cu asta. Nu știu dacă Herr Direktor își dă seama cât de precară este poziția lui în momentul de față.

— Într-adevăr.

— Între timp, arestarea evreului Gross ar putea distrage atenția opiniei publice de la crime îndeajuns încât băieții tăi să-l găsească pe adevăratul vinovat.

— Așa ar fi de dorit.

— Da, așa ar fi de dorit, încuviință Stefan. *Gute Nacht*, Martin.

— Nu vrei să te duc cu mașina?

— În momentul acesta prefer să merg pe jos. Mă ajută să gândesc.

*

Margot își atinse ușor cu vârfurile degetelor zgârietura de pe obraz, în timp ce se uita în oglinda unei pudriere vechi. Cu toate că durerea trecuse, urma devenise urâtă – o vânătaie lividă în mijlocul feței. Îi venea să urle de revoltă, dar cui i s-ar fi putut plânge când sursa umilinței sale, atât exterioare cât și interioare, era un om care jurase să-i apere pe cetățenii orașului München?

Gânduri răzlețe îi umblau prin minte. Se întreba de ce devenise atât de arțăgos în ultima vreme. Se înfuria din orice, în mod normal se putea gândi că asta avea legătură cu cele două crime, dar furia lui începuse cu câteva săptămâni înainte. Margot bănuia că era gelos.

Prostul.

Toți sunt niște proști.

Avea însă calitățile lui. Era puternic. Era frumos. Și, mai important, era influent. Avea relații pe care le folosise în trecut ca s-o ajute. Când porcii ăia de la fabrică au terorizat-o, tot ce a avut de făcut a fost să-i pomenească numele o singură dată. De atunci n-au mai deranjat-o.

Era bine să cunoască pe cineva ca el pentru că ea era evreică.

Până la urmă, merita să-i suporte izbucnirile intermitente și câte-o vânătaie din când în când. La urma urmei, ceea ce era greu de înțeles putea fi ascuns cu un strat de pudră. Cu mâini pricepute, Margot apăsă cu pămătuful în pudrieră și aplică un

strat rozaliu și proaspăt de pudră peste urma dizgrațioasă, netezindu-l apoi cu degetele.

Era aproape ca nouă.

Aproape era suficient.

NOUĂSPREZECE

Pensiunea pentru femei Der Blumengarten era o clădire din lemn cu două etaje, una din multele clădiri dărăpănate care urâțeau partea de sud a orașului. Așezată cu fața la o uliță plină de noroi care, când nu ploua, trecea drept alee, clădirea avea mare nevoie de reparații. Unele obloane nu mai aveau șipci, pe scările de la intrare se instalase mucegaiul, iar vopseaua se desprindea de pe lambriurile de lemn. Ar fi putut fi cu ușurință confundată cu faimoasele „case de fumat", dar proprietarul adăugase o mențiune în plus la intrare: NUMAI FEMEI ONORABILE. Majoritatea apartamentelor fuseseră închiriate pe termen lung, dar două aflate la parter erau închiriate cu săptămâna.

Holul nu era mai mult decât o tejghea și fiecăruia – vizitator sau chiriaș – i se cerea să semneze la intrare și la ieșire. Cea care ținea registrul era o englezoaică pe nume Ruth Baylor, o femeie bătrână, uscățivă, cu părul cărunt adunat într-un coc strâns. La început nu se deranjă, dar îndată ce Berg, Müller și Storf își scoaseră legitimațiile de polițiști se trezi brusc din indiferență.

Răsfoind printre paginile registrului de clienți, *Frau* Baylor confirmă faptul că Marlena Druer eliberase camera în urmă cu patru zile, la trei și jumătate după-masă mai exact, și până în acel moment nu se întorsese. Deoarece plătise chiria pe două săptămâni și deoarece cele două săptămâni

încă nu trecuseră, *Frau* Baylor nu găsise niciun motiv de alarmă.

— Despre ce e vorba? întrebă în cele din urmă.

— Trebuie să cercetăm camera lui *Fräulein* Druer.

Berg se uită împrejur. Faptul că cineva ca Marlena Druer – o femeie cu destule mijloace de subzistență – alesese să locuiască într-un astfel de stabiliment era un motiv de speculații interesante.

Pe fața englezoaicei se citi consternarea.

— Pentru ce motiv? Are probleme?

— Nu doamnă, nu are, îi răspunse Storf.

— Atunci ce caută poliția aici?

Deoarece în ziarele de dimineață nu apăruse numele noului cadavru, Berg hotărî să mintă din comoditate.

— Ni s-a spus că era în căutarea unui anumit obiect important. S-ar putea să fi rămas în camera ei.

— Ce obiect?

— Asta-i tot ce putem dezvălui, doamnă, interveni Müller.

Berg i se adresă:

— Am dreptate să presupun că nimeni nu a intrat în cameră de la plecarea lui *Fräulein* Druer?

— Bineînțeles. E un stabiliment onorabil.

— Atunci nu vă deranjează să ne conduceți în camera ei?

Frau Baylor ezită. Fu momentul în care se manifestă moștenirea ei englezească. O adevărată femeie germană nu s-ar fi împotrivit unui ordin subînțeles.

— *Bitte*? îi ceru Berg.

Încet, femeia se ridică de după tejghea și apucă un inel de chei care atârna pe perete în spatele ei.

— Pe aici.

Trioul o urmă pe un coridor întunecos, pe podele de lemn care scârțâiau sub picioare. Folosindu-se de lumina slabă a unei lămpi de perete, *Frau* Baylor făcu câteva încercări până să

găsească cheia potrivită. Era seară, iar camera era întunecată. *Frau* Baylor aprinse două lămpi cu kerosen care scăldară încăperea într-o lumină galbenă. Fitilul emana un miros neplăcut. Ochii lui Berg avură nevoie de câteva minute până să se adapteze. Aruncă o privire prin încăpere, plimbându-și ochii de la tavan la podea. Era loc destul pentru un pat, un scaun și un pupitru în dezordine – cărți, ziare, pamflete și o mașină de scris model Remington 2.

Englezoaica încruntă din sprâncene, cu ochii fixați pe tipăriturile împrăștiate pe pupitru. Când mâna i se întinse spre unul din pamflete, Berg i-o blocă cu propriul lui corp.

— Mulțumim, *Frau* Baylor, puteți pleca. Știu că trebuie să vă întoarceți la datorie, să aveți grijă de fetele dumneavoastră… și de oaspeții lor.

Berg zâmbi.

— Eu și oamenii mei putem continua cercetările fără să vă mai deranjăm.

Frau Baylor făcu un pas înapoi, cu brațele încrucișate pe piept.

— Și cum voi putea ști că nu s-a furat nimic?

Berg se prefăcu jignit.

— Ce faceți, acuzați poliția că nu se comportă cum trebuie?

Urmă un moment de tăcere. Fără să răspundă, *Frau* Baylor se răsuci pe călcâie și ieși pe ușă afară. Cei trei bărbați așteptară o clipă, apoi izbucniră în râs.

— Ce scorpie, spuse Storf.

— Nu i-ar strica o bătaie bună, adăugă Müller.

— Dacă o bagi cu capul într-un sac, cred că se poate, replică Storf.

Berg râse cu poftă, apoi luă de pe pupitru două teancuri de hârtii și le înmână unul lui Storf și unul lui Müller, care-l întrebă ce căutau de fapt.

— O să știi când o să găsești.

Berg luă un al treilea teanc, majoritatea pamflete politice, material care ar fi urmat să fie distribuit în

timpul numeroaselor demonstrații care aveau loc în München. În timp ce sorta hârtiile la lumina slabă din încăpere, Berg găsi două pamflete care erau marcate pe margini cu observații scrise de mână și cu sublinieri. Unul se intitula *Chemare adresată tovarășilor*, celălalt *Muncitori din toate țările*: manifeste de propagandă sovietică chemau muncitorimea germană să se trezească la apel și să se alăture marii cauze a socialismului.

— Se pare că Marlena, ca și Anna Gross, cocheta cu comunismul.

Müller spuse:

— Femeile astea nu aveau altceva mai bun de făcut decât să caute necazuri?

Berg se întoarse spre Storf:

— În cursul întrevederii tale cu *Fräulein* Schulweiss, și-a exprimat vreun interes pentru comunism?

Gura lui Ulrich căpătă o expresie acră.

— Am vorbit despre Marlena, Axel, nu despre politică. *Fräulein* Schulweiss a descris-o pe Marlena drept sălbatică și boemă. Cu toate că era tulburată de uciderea Marlenei, cred că ar fi fost îngrozită să afle că prietena surorii ei se interesa de lucruri atât de groaznice.

Müller interveni:

— Dacă Marlena era o comunistă, cum de avea relații de prietenie cu conservatori înveterați precum familia Schulweiss?

— Îi confereau respectabilitate, răspunse Berg. Îi permiteau să pătrundă în cercuri care altfel i-ar fi fost inaccesibile. Cel puțin suntem pe cale să detectăm un tipar, nu? Două burgheze cu înclinații comuniste: crime cu mobil politic, sună chiar mai bine.

Müller își ridică privirea din hârtii.

— Crezi că ucigașul e vreun anticomunist fanatic?

— Poate.

— E ridicol, spuse Storf. Există prăzi mai importante decât aceste două femei patetice care se îmbracă precum aristocratele, și își fac vânt cu evantaie din pene de păun, în timp ce îmbrățișează cauza proletariatului.

— Amândouă aveau bani, replică Berg. Dacă vrei să slăbești o cauză, taie-i sursele de venit.

Berg ridică în aer teancul de hârții.

— Cineva trebuie să plătească pamfletele acestea și pe toți agitatorii politici profesioniști.

Se chiorî la lumina slabă a lămpilor.

— Haideți să sortăm hârtiile după dată… dacă au vreo dată. Căutăm referiri la acel misterios rus sau la Robert Schick.

Timp de câteva minute, cei trei bărbați lucrară în tăcere. După ce sortară hârtiile Berg începu să caute prin sertare. Într-unul din ele găsi o cutie metalică încuiată. Storf se uită la ea cu interes.

— Bani?

Berg scutură cutia.

— Probabil.

Scoase cuțitul din gheată și forță încuietoarea. Era de proastă calitate și se deschise fără prea mare efort. Înăuntru se afla o legătură de scrisori și un teanc gros de mărci noi.

— *Herrjemine*! Femeia asta ar fi putut susține mult mai mult decât o mână de proletari!

— Câți sunt? întrebă Müller nerăbdător.

Berg răsufla greu în timp ce număra bancnotele.

— Aproape cinci sute de mărci noi. Rezultă clar că nimeni nu a mai fost în cameră de la dispariția ei.

— Pentru ce erau acești bani?

— Numai Dumnezeu știe.

Urmă un moment de tăcere. Fără să spună o vorbă, Berg numără câte o sută cincizeci de mărci pe care le puseră fiecare în buzunar.

— Ce faci cu restul? întrebă Müller.

— Va fi înregistrat alături de celelalte efecte aparținând Marlenei Druer.

— De ce lași așa de mult, Axel? Pare mai verosimil să fi călătorit cu toți banii, nu?

— Corect, spuse Storf. De ce să nu fi luat suma asta mare cu ea?

— Pentru că-i era teamă de hoți, spuse Müller. E prea riscant să iei atâția bani la tine în vremurile astea tulburi.

Storf continuă:

— Dar să-i lase aici, în maghernița asta?

Müller îi răspunse:

— Nimănui nu i-ar fi trecut prin minte că avea atâția bani gheață. Și probabil nimeni în afară de familia Schulweiss nu știe că stătea aici.

— Mai bine ne-am întreba ce avea de gând să facă cu banii.

Berg desfăcu legătura de scrisori.

— Haideți să aflăm câte ceva despre viața ei personală.

— Și restul banilor, Axel? insistă Müller.

Berg îi răspunse:

— Avea la ea averea asta cu un anumit scop. Dacă aflăm scopul, dar nu lăsăm niciun ban, vom deveni suspecți. Am avut noroc. Hai să nu ne jucăm cu soarta.

După câteva minute de frunzărit prin corespondența Marlenei Druer, Storf își ridică privirea.

— Norocul este de partea noastră. L-am găsit pe sovieticul din Schwabing.

Îi întinse lui Berg o scrisoare.

Scumpa mea doamnă,

Număr zilele până la sosirea dumitale, frumoasa și eleganta mea doamnă. Ce norocos am fost să pot face cunoștință cu dumneata și chiar mai mult decât atât. Nu există nicio cale prin care eu, un om sărăcit de capriciile sorții și de vitregia urii, să pot răsplăti toată bunătatea, generozitatea și sprijinul dumitale. Voi face tot ce îmi va sta în putință să mă asigur că bunătatea dumitale nu este în van și că Münchenul va fi curând

eliberat din mâinile dezgustătorilor și meschinilor burghezi care se lăfăie pe seama bunilor cetățeni germani. Fie ca zilele pe care le vom petrece împreună să fie pline de emoții și evenimente, și de relațiile personale la care visăm. Până la întâlnirea noastră, permiteți-mi să rămân pentru totdeauna în inima dumneavoastră. Vă rămân profund îndatorat.

Cu sinceră afecțiune, profundă gratitudine și, îndrăznesc să spun, iubire,

Robert

— Robert, spuse Berg cu voce tare.

— Iată legătura noastră. Pare a fi amantul Marlenei… chiar dacă nu ea este cea la care s-a găsit spermă. Mă întreb dacă era însărcinată.

— De ce?

— Era un motiv ca s-o ucidă. Două femei, amândouă gravide, și un bărbat care nu vrea pe niciuna din ele.

Berg îi dădu lui Müller scrisoarea.

— De asemeni, din contextul acestei scrisori, *Fräulein* Druer apare ca fiind foarte interesată de politică. S-ar părea că finanțează ceva mare de tot.

— Un miting important, de exemplu? întrebă Müller.

— Asta nu-i chiar așa mare. Ar trebui doar să caute o mână de huligani sau elevi de școală care să distribuie manifeste. Nu costă aproape nimic.

— Da, huliganii nu costă nimic, spuse Berg. Dar niște buni soldați sunt ceva mai scumpi.

— Crezi că finanța un puci?

— De ce nu? Aproape că a funcționat în cazul lui Hitler. Cu o planificare ceva mai atentă și mai mulți bani, cine știe ce s-ar fi putut întâmpla?

— Crezi că acest Robert e vinovat și de moartea Annei Gross și de a Marlenei Druer?

Berg spuse:

— N-ar avea sens ca Robert să ucidă o femeie care îl sprijinea.

— Poate ceva a făcut-o să se răzgândească, spuse Storf.

— De exemplu? întrebă Müller.

Cei trei rămaseră pe gânduri câteva clipe. Berg spuse:

— Dacă acesta e Robert Schick, același care părea să se cunoască foarte bine cu Anna Gross, poate că Marlena era geloasă pe relația lor. Știm că Anna avea pe cineva.

Müller spuse:

— Deci Marlena a aflat despre Anna și s-a hotărât să nu-l mai sprijine pe Robert.

— Se poate.

— Dar de ce s-o fi *ucis* Robert pe Druer?

— Accidental, spuse Berg. S-au certat și lucrurile au degenerat. Sau poate Marlena l-a amenințat că va dezvălui soțului Annei relația lor. Robert a ucis-o pe Marlena ca să-i închidă gura.

Müller spuse:

— Axel, parcă ne-ai spus că menajera a lăsat să se înțeleagă că nu erau amanți?

— Din loialitate – o apăra pe stăpâna ei.

— Dar n-ai spus tu adineauri că e vorba de o crimă politică? îl întrebă Storf.

— Nu știu nimic sigur, Ulrich, fac doar supoziții.

Urmă o pauză. Apoi Müller interveni:

— Am nevoie de o țigară.

Cei trei bărbați își aprinseră țigările. În câteva minute, încăperea se umplu de nicotină. Storf dădu afară un nor de fum acru.

— Axel, chiar dacă presupunem pentru o clipă că Robert Schick a ucis-o pe Marlena Druer… de ce s-o fi ucis apoi pe Anna Gross? Amintește-ți că a fost ucisă după Marlena.

— Poate că Anna a aflat de uciderea Marlenei și l-a amenințat cu poliția. Una e să te rostogolești prin fân, alta e să ascunzi o crimă.

— Cum ar fi putut afla Anna de moartea Marlenei, de vreme ce și noi abia am descoperit-o?

Berg strânse din umeri.

— Poate că i-a spus Robert Schick.

— Puțin probabil, spuse Storf.

— E doar o părere.

— Poate că cele două crime nu au legătură între ele, adăugă Storf.

— Asta-i o altă părere.

Berg înălță scrisoarea.

— În orice caz, dacă acest Robert se dovedește a fi Robert Schick, avem de-a face cu mai mult decât o coincidență.

Aruncă o privire la scrisoare.

— Nu este semnată cu numele întreg, dar pe verso se află o adresă care nu e prea departe de aici.

Berg își verifică ceasul. Era șase și jumătate.

— Ce-ar fi să-i facem o vizită?

— A fost o zi lungă, spuse Müller. Mă îndoiesc că e acasă. Poate c-ar fi mai bine să așteptăm până mâine dimineață.

— Și să-l lăsăm să ne scape printre degete?

Berg se încruntă.

— Nu vreau să risc. Dacă nu vrei să mă însoțești, mă duc singur.

Storf dădu din umeri.

— Merg eu cu tine, Axel.

— Nu-mi dați nicio șansă, nu?

Müller își dădu ochii peste cap.

— Ce facem cu obiectele ei personale?

Berg se uită prin cameră. Găsi sub pat o valiză de piele, o deschise și o goli.

— Pune totul aici.

— Inclusiv cutia cu banii? întrebă Müller. N-o să li se pară ciudat colegilor noștri că încuietoarea e spartă, dar că se mai află bani gheață înăuntru?

— O să le spunem adevărul, spuse Axel. Că am spart noi încuietoarea. Faptul că se mai află bani înăuntru e dovada cinstei noastre.

Se uită la colegii lui.

— Ce s-a petrecut între acești pereți rămâne între noi, de acord?

Müller îi răspunse:

— De acord.

— Ulrich? întrebă Berg.

— Bineînțeles, răspunse Storf.

— Atunci de ce te strâmbi? îl întrebă Müller.

— Unde să ascund atâta bănet?

— Nu-l ascunzi, îl cheltui.

Expresia lui Müller deveni răutăcioasă.

— De-aia există târfe.

DOUĂZECI

Omulețul bloca ușa; mustața lui aspră tremură de furie când polițiștii intrară.

— Vă spun că Herr Schick nu se află în cameră! Și nu voi permite unor străini să cotrobăiască prin lucrurile lui personale…

— Nu suntem niște străini, suntem poliția! îl liniști Storf.

Recepționerul nu era un specimen bine făcut. Scund și îndesat, mai mult grăsime decât mușchi. Berg ar fi putut să-l dea la o parte cu o simplă îmbrâncitură. Dar deseori diplomația funcționa la fel de bine ca forța fizică.

— Dacă sunteți îngrijorat, ne puteți însoți în camera lui. Așa o să vă asigurați că nu luăm nimic.

Omulețul se înroși.

— Nu m-am gândit nicio clipă că ați putea lua ceva!

— Discuția asta ne dă peste cap programul.

Berg arătă la ceas.

— N-o să ne împiedicați să intrăm în camera lui. Așa că luați cheia și hai să urcăm.

— Nu-mi pot părăsi postul, spuse omulețul.

— Atunci dați cheia.

Berg începu să se enerveze.

— Hai, omule, e târziu și avem și noi familii.

Vrând, nevrând, recepționerul îi înmânã lui Berg un rând de chei.

— Le aduceți înapoi când terminați.

— Care-i cheia? întrebă Berg.

Omulețul dădu din umeri cu indiferență, apoi o arătă.

— Etajul cinci.

Cei trei bărbați urcară încet scările. Când ajunseră la camera indicată, Berg începu să învârtă cheile în lacăt. Prima nu se potrivea, nici a doua. Berg înjura printre dinți în timp ce încerca la rând cheile și bombănelile lui scoaseră afară un vecin.

— Scuzați? începu omul. Ce faceți acolo?

Vorbea cu accent englezesc. Era foarte slab și nu avea nici măcar un fir de păr pe creștetul neted și rotund. Purta un costum negru șifonat și o cămașă gri care fusese odată albă. Nu avea cravată. Probabil că dormise îmbrăcat. Berg îi răspunse mormăind:

— Treburi de poliție. Întoarceți-vă în camera dumneavoastră, domnule.

— Mă îndoiesc că o să aveți noroc, chiar dacă veți găsi cheia potrivită.

Berg își ridică ochii.

— Poftim?

— Lordul Robert a plecat ieri… și-a luat toate bagajele.

— Lordul Robert? exclamă Müller. E aristocrat?

Englezul cel chel zâmbi.

— Așa se prezintă. Dar eu am îndoielile mele.

Storf scoase un carnet.

— Numele dumneavoastră?

— Michael Green. Sunt reporter la *London Eagle*.

Îi întinse mâna lui Berg.

— Iar dumneavoastră sunteți…

— *Inspektor* Axel Berg de la *Mordkommission*.

Berg scutură mâna lui Green, apoi scoase desenul făcut cu ajutorul lui Gerhart Leit,

reprezentând portretul bărbatului care fusese cu Anna Gross în noaptea morții ei.

— Vorbim de același om?

Green studie portretul doar o clipă.

— Ar putea foarte bine fi el. Dacă-mi dați desenul, îl pun în ziar.

— Nu e cazul, îi răspunse Berg. Sunteți englez, domnule, dar nu tocmai.

— Aveți ureche bună, răspunse Green. Sunt american. Născut și crescut în Boston. Mi-am făcut studiile la Oxford și acolo am rămas. Ce doriți de la Lord Robert? Oh, am uitat, sunteți de la poliție. Dumneavoastră puneți întrebări.

Buzele lui Berg schițară un rânjet.

— Văd că înțelegeți cum merg lucrurile în Germania. Vorbiți-ne despre Lord Robert.

— De ce-aș face-o? întrebă Green.

— Deoarece altfel aș putea să vă arestez, îi răspunse Berg.

— Pe ce bază? întrebă Green.

— N-are a face, răspunse Berg. Și asta ține tot de cum merg lucrurile pe aici.

Mai încercă o cheie și de data aceasta efortul lui fu încununat de succes. Deschise ușa și răsuci comutatorul, privind cu nedumerire la o cameră impecabil aranjată, fără urmă de obiecte personale. Berg înjură printre dinți.

Cu nespus de multă îndrăzneală, Green intră pe ușă, scărpinându-și capul chel.

— V-am spus.

Berg li se adresă colegilor lui.

— Nu pare prea promițător, dar să căutăm totuși prin sertare.

Green se fâțâia prin camera goală cu mâinile în buzunare.

— Deci ce crede poliția realmente despre Herr Hitler?

— Sunteți amabil să ieșiți și să ne lăsați să ne facem treaba? îi ceru Müller.

— Nu-i nimic de făcut, trânti Storf ușa de la dulap. Nu e nimic aici.

— V-am spus că a plecat cu toate bagajele.

— A spus unde pleacă? îl întrebă Berg pe Green.

— Mie nu, dar de ce-ar fi făcut-o? Nu ne prea cunoșteam.

Müller i se adresă:

— Atunci spuneți-ne ce știți despre Lord Robert Schick.

— Schick?

Green se încruntă.

— Mie mi-a spus că se numește Robert Hurlbutt.

Berg se uită sub pat, apoi se ridică.

— Recepționerul știe de numele Robert Schick. Se pare că omul are mai multe identități.

Americanul zâmbi.

— Robert era un misterios.

— Cum așa? întrebă Berg.

Green se gândi o clipă înainte de a răspunde.

— Vorbea o engleză acceptabilă, dar nu engleza literară. Asta nu-i surprinzător. Mulți englezi ai căror tați lucrează în corpul diplomatic sunt crescuți și educați în alte țări, deci engleza lor nu e la fel de corectă ca a celor crescuți în țară. Dar accentul lui mă intriga. Dacă tatăl tău e englez și vorbește cu tine în engleză, n-ar trebui să ai accentul cuiva de pe continent.

— Ce era? întrebă Müller.

— Poate german, poate rus. Poate corcitură.

— Germană cum vorbea?

— Pentru urechea mea de străin, fluent și frumos. Vorbea foarte poetic și folosea multe cuvinte lungi. Și asta m-a făcut suspicios. Pe cine voia să impresioneze?

Müller întrebă:

— Aveți vreo idee?

— Dacă mă întrebați pe mine, e ceea ce numim în engleză un impostor.

— Un *Hochstapler*, le traduse Berg colegilor.

— Da, asta era. *Hochstapler* – deși habar n-am care-i era jocul. Am trăit în prejma englezilor cu titluri de noblețe. Toți sunt niște catâri împăunați, dar la Hurlbutt cu siguranță era ceva aiurea.

Berg își scoase carnetul.

— Aiurea, în ce sens?

— Ca reporter, ai de obicei un al șaselea simț în privința unor chestii… cine minte și așa mai departe. Era mieros, dar majoritatea escrocilor sunt așa.

— Escroc?

Green zâmbi ușor.

— Am văzut o serie de doamne bine îmbrăcate intrând și ieșind din camera lui. Un tip curios ar fi întrebat ce făceau acolo.

Berg zâmbi la rândul lui.

— Și ați întrebat?

O urmă de roșeață coloră obrajii americanului.

— Sunt reporter și desigur că am întrebat. Spunea că relațiile lui cu femeile erau strict profesionale. Și, de fapt, nu am avut niciodată nicio dovadă serioasă de indecență. Nici măcar o răsuflare sacadată. Și, permiteți-mi să vă spun, pereții ăștia sunt subțiri. Poți face o gaură în perete dintr-o singură izbitură.

— S-a aflat cumva femeia asta printre musafirii lui? Berg îi arătă fotografia Marlenei Druer.

— Femeia asta pare moartă.

— Da sau nu.

Green oftă.

— N-aș putea spune da sau nu.

Berg arătă fotografia Annei Gross.

— Dar asta?

Din nou Green scoase un oftat.

— Cred… da. Dar n-aș jura. Nu prea stau în camera mea.

Americanul făcu o pauză.

— Ea pare vie. E vie?

— Și cu ce spunea Lordul Robert că se ocupă?

— Nu mi-ați răspuns la întrebare.

— Știu că n-am făcut-o, replică Berg. Dar ca străin sunteți obligat să răspundeți la a mea.

— Jucați dur, da?

Green zâmbi.

— *Lord* Robert nu lucra. Cred că escroca femeile.

— Aveți vreun motiv să credeți asta?

— Nu, nu tocmai. Doar că… din anumite lucruri îți faci o anume imagine.

Berg spuse:

— Mulțumim pentru informații, Herr Green; ne-ați fost de mare ajutor.

Americanul îl privi pe Berg, neînțelegând dacă inspectorul îl trimitea la plimbare sau nu.

— Cu plăcere.

— Dacă Lord Robert se întoarce, vă rog să mă informați numaidecât.

Îi întinse lui Green cartea lui de vizită.

— În regulă, spuse Green. Acum ce-ar fi să mă lămuriți? Spuneți că sunteți de la *Mordkommission*. Îmi arătați fotografia unei femei moarte. Trebuie să întreb: ce legătură are de-a face Lord Robert cu cele două femei ucise despre care scrie în ziare?

— Asta-i Germania, Herr Green, nu America. După cum ați spus, eu întreb, dumneavoastră răspundeți.

Berg își vârî carnetul în buzunar.

— Dacă mai am întrebări, s-ar putea să vă mai fac o vizită.

— Desigur, nu plec nicăieri… decât dacă sunt dat afară din țară.

— De ce să fiți dat afară din țară? întrebă Storf.

— Există mulți oameni în Anglia care nu-l prea simpatizează pe Herr Hitler, *Meister*-ul vostru.

— Nu este *Meister*-ul nostru, Herr Green, replică Berg.

— Deocamdată nu…

Green își scoase o țigară.

— Dar situația este explozivă, *Inspektor*.

Berg deschise ușa și arătă spre coridor. După ce ieșiră toți din cameră, închise din nou ușa.

— *Guten Abend*, Herr Green.

— Voi bavarezii nu spuneți… cum oare? *Pfueti*?

— Ce-ar fi să spunem *good-bye*? zise Berg în engleză. Green dădu afară un nor de fum de țigară care pluti în aerul rece prin coridorul slab iluminat.

— Apropo, familia Hurlbutt este o familie foarte importantă din Noua Anglie; și-au făcut studiile la Harvard… sau cel puțin la Cambridge… Cambridge, Massachusetts.

— Da, știu că Harvard e în Massachusetts, Herr Green. Berg făcu o pauză.

— Alegerea acestui nume… Hurlbutt, are vreo semnificație?

Green ridică din umeri.

— Nu știu, *Inspektor*. Dumneavoastră sunteți de la poliție, dumneavoastră să aflați.

DOUĂZECI ȘI UNU

Ca să-și mărească șansele încercând să pledeze pentru un caz care avea puține indicii și încă și mai puține probe, Berg folosi gesturi teatrale și se prefăcu optimist. Din expresia care se citea pe fața lui Volker, își dădu însă seama că e în zadar.

Se străduí totuși în continuare:

— Ne apropiem de final, Herr Kommissar. Ieri i-am descoperit apartamentul.

— Apartamentul cui?

— Al suspectului. Se folosește de nume false.

Volker își studia unghiile, un gest caracteristic care arăta că era plictisit.

— Deci nu-i cunoști adevărata identitate și nici nu știi pe unde se află acum.

Berg își freca mâinile să și le încălzească. Vântul rece trecea prin ferestrele prost fixate, răcind dalele de piatră ale clădirii secției de poliție

de pe Ett Strasse. Rezervele de cărbune din țară erau reduse; minele fuseseră stoarse până aproape de centrul pământului. Furnizorii cereau prețuri exorbitante. Volker și familia lui se îmbogățiseră din ce în ce mai mult. Nu era de mirare că Herr Kommissar purta un costum din stofă de lână fină și cravată de mătase. Toată lumea se întreba de ce mai lucra ca funcționar de stat. De ce familia n-o sprijinea pe sora săracă cu mai mult decât strictul necesar era un mister neelucidat.

— Se folosește de numele Robert – Robert Schick și Robert Hurlbutt. Nu avem informații despre niciunul deocamdată, dar…

— E englez?

— Vorbește engleza…

— Nu asta era întrebarea.

— E posibil să fie un rus care a învățat engleza și germana. Credem că are rude în diplomație.

— Asta nu-i bine…

— Sau poate că nu are, adăugă Berg repede. Am adus vorba de asta deoarece se pare că a petrecut ceva timp în Anglia sau în America.

— Să acuzăm un diplomat de crimă e în afara oricărei discuții, îi spuse Volker. Sper că înțelegi asta.

Nimănui n-ar trebui să i se permită să ucidă fără să suporte consecințele.

Berg va trebui să exploreze alternativă diplomatică fără ajutorul lui Volker.

— E mai degrabă un burghez care are ceva călătorii la activ.

Volker deveni irascibil.

— Am nevoie să știu dacă ai făcut progrese semnificative în plus față de ceea ce-mi relatezi.

— Cred că acesta este un progres semnificativ.

— Poate pentru tine, dar pentru alții nu e de ajuns.

— Se fac presiuni asupra dumneavoastră, domnule?

— Mi se cer răspunsuri, da. Dar până la urmă, eu iau deciziile.

Volker vorbi cu infatuare și cu răutate. Își aranjă apoi cravata, strângându-i mai tare nodul, mai mult ca să se încălzească decât din vanitate.

— Am hotărât să revin la planul meu inițial. Arestează-l pe Anton Gross pentru uciderea soției sale Anna. Dacă lumea vrea să cunoască mobilul – dar nu va fi cazul deoarece Gross e evreu – spune-le că Anna își înșela soțul. Mai mult, că era însărcinată cu copilul altuia. Faptul acesta l-a împins pe Anton la fapta ucigașă.

Berg își înghiți nodul din gât. Era dimineață devreme și gâtlejul îi era uscat. Cafeaua de dimineață fusese amară, lungită cu năut. O cantitate mică de năut era tolerabilă, dar Britta pusese prea mult.

— Și unde este dovada noastră cu privire la vinovăția lui Anton?

— N-ai nevoie de dovezi pentru arest, Axel. E devreme, Herr Gross ar trebui să fie încă acasă. Poți lua un *Zweikraftrad* ca să nu mergi pe jos.

— Și ce facem cu Marlena Druer?

— Ce-i cu ea?

— Vreți să spuneți că uciderea ei n-are nimic de-a face cu cea a Annei Gross?

— Ai putea găsi vreo legătură între Anton Gross și Druer?

— Nici vorbă. Nici măcar nu pot găsi vreo legătură între uciderea Annei și Anton Gross. Bărbatul a fost în pat toată noaptea.

— Deci Anton a angajat pe cineva să-i facă treaba murdară.

Volker scoase o țigară și o aprinse folosindu-se de o brichetă încrustată cu argint. Trase adânc în piept, apoi îi dădu țigara lui Berg.

— Danke, spuse Berg.

Ticălosul!

Volker știa cât erau de scumpe astfel de țigări. Încerca să-l mituiască cu puțin tutun scump.

Volker își aprinse o nouă țigară.

— Continuă să investighezi moartea Marlenei Druer. Dacă presupunerile tale cum că Marlena și Anna au fost ucise de aceeași persoană se adeveresc – și găsești un suspect rezonabil – o să-l eliberăm pe Anton Gross.

— Dar dacă va fi executat înainte ca eu să probez cazul?

— Asta-i soarta evreilor, Axel. Sunt blestemați din scutece, dar noi germanii suntem civilizați. Noi îi executăm repede și nedureros. Suntem cât se poate de eficienți.

*

— E revoltător! strigă valetul. Pur și simplu revoltător!

— Haide, haide, Haslinger.

Anton Gross încerca să-l calmeze pe majordom, bătându-l ușor pe umăr cu mâna înmănușată.

— Sunt sigur că greșeala aceasta îngrozitoare va fi îndreptată înainte de apusul soarelui.

Își întoarse privirea spre Berg.

— Nu e de ajuns că mi-am pierdut soția? Că încă o mai plâng? Îndrăzniți să mă acuzați că am ucis-o eu?

Berg se simți jenat. Cel mai bine era să nu spună nimic.

— Avocatul meu va avea grijă să plătiți cu propria slujbă această nechibzuință. Veți plăti.

— Nu cred, Herr Gross, și v-aș sfătui să cooperați.

Gross îmbrăcă o haină neagră din stofă de lână.

— Nu înțeleg de ce trebuie să merg în rabla asta a dumitale, când eu am un automobil mai potrivit.

— Ordin de la Herr Kommissar Volker.

— Crede că aș încerca să fug?

— Nu e datoria mea să-i discut ordinele, doar să le execut.

— Da, Doamne ferește ca un om corect ca dumneata să discute ordinele!

Berg clipi din ochi la acest sarcasm. Îl luă pe Gross de braț, dar acesta și-l retrase.

— Vă rog, pot merge și singur.

Haslinger, valetul credincios, deschise stăpânului ușa. Alergă înaintea lor și apăsă pe butonul ascensorului. Avea lacrimi în ochi.

— Aveți grijă de dumneavoastră, domnule. Vă rog. Climatul din München nu este deloc favorabil…

Se opri brusc.

— Evreilor, asta ai vrut să spui.

Gross îi zâmbi.

— Da, știu asta, Haslinger. Iar loialitatea ta față de mine a fost tot timpul o sursă de lumină în aceste vremuri sumbre.

Valetul își înclină capul.

— Mulțumesc, Herr Gross.

— Fii tare, Haslinger, fii tare.

Ușa ascensorului se deschise și Gross păși înăuntru, în timp ce-i făcea servitorului semn cu mâna. I se adresă apoi lui Berg:

— Veniți, *Inspektor*?

Berg intră în lift fără să spună un cuvânt. Scurta coborâre fu jenantă. Ochii liftierului rămaseră fixați pe buton. Fața lui Gross era lipsită de expresie.

Afară, un mic grup de tineri huligani purtând svastici începu să vocifereze în bătaie de joc la adresa lui Gross. Berg îl ajută pe Anton să urce în *Zweikraftrad*, în timp ce trăgea cu coada ochiului la huligani. Cel mai înalt dintre tineri avea o față cunoscută – prelungă roșie și plină de acnee. Lothar Felb, nepotul lui Volker, se afla în faza transformărilor pubertății și se vedea că începuseră să i se dezvolte mușchii. Faptul acesta era cu-adevărat îngrijorător. Lothar se apucă să-l batjocorească pe Gross ca și cum nu i-ar fi păsat de repercusiuni, o atitudine idioată având în vedere că încă mai avea vânătaia de la palma pe care i-o dăduse unchiul lui cu o săptămână în urmă.

— Cară-te de-aici, strigă Berg la el. Asta-i treaba poliției. La o parte!

— Asta-i treaba poporului! îi răspunse Lothar strigând.

— Herr Hitler va avea grijă să se facă dreptate.

Berg se apropie de Lothar până ajunse nas în nas cu el. Respirația tânărului mirosea a ceapă și a bere ieftină. Berg rosti cuvintele calm, dar cât se poate de clar.

— Herr Hitler va putea face dreptate când va ajunge la putere. În momentul ăsta nu e la putere. Dar unchiul tău este.

Flăcăul nu scoase o vorbă.

Berg continuă:

— Cară-te de aici, tinere, nu te prosti!

Lothar nu se mișcă. Ca să evite confruntarea, Berg se gândi să-i permită puștiului să-și salveze reputația, așa că se întoarse la treburile lui.

— Idioții, șopti ca pentru sine, dar Gross îl auzi.

— Tâmpiții ca dumneata îi îndeamnă să facă astfel de lucruri.

— Vă sugerez să vă aduceți aminte cui vă adresați.

Vorbele lui Berg sunară dogit. Devenea nervos. Șleahta începea să se mărească. Unul din tineri ridică o piatră și aruncă cu ea spre Gross, lovindu-l în braț. Actul acesta huliganic îl îmboldi pe un al doilea să facă la fel. Urmă o piatră și mai mare. Apoi o alta. Berg porni vehiculul și o luă spre șosea, sperând că va putea accelera. Din nefericire, traficul era îngreunat din cauza mulțimii de pietoni, biciclete, mașini, căruțe, taxiuri și autobuze. Tinerii huligani se țineau de motocicletă, alergând și adresându-le injurii.

— *Jude! Jude!*

— *Schmutziger Jude!*

— *Dreckiger Jude!*

— *Ubler Jude!*

Obscenitățile lor atrăgeau atenția celor din jur. Mulțimea începu să se adune roind în jurul

Kraftrad-ului, în timp ce Berg încerca cu disperare să înainteze pe străzile aglomerate. Dacă s-ar fi aflat pe o motocicletă simplă, ar fi putut scăpa ușor de huligani. Dar motocicleta aceasta cu ataș era mai greu de manevrat prin trafic. Începu să îl preocupe siguranța lui Anton Gross.

Să-l ia naiba pe Volker!

Trecerea unui tramvai îl obligă să oprească. Gloata se mărea.

— Situația a depășit limitele absurdului. Mă simt amenințat, protestă Gross. Vreau să cobor imediat.

O piatră îl lovi pe Berg în piept.

— Rămâi unde ești!

— Și să mă las lovit cu pietre? Cum îndrăzniți?

— E mai sigur așa!

Berg strigă la mulțime să se împrăștie imediat, dar strigătele îi fură acoperite de huiduieli. Instinctiv, puse mâna pe cuțitul aflat în gheată, dar înainte să-l scoată o altă piatră îl lovi în piept.

— La naiba!

— Da, îmi dau seama cât e de sigur!

Gross se aplecă, abia reușind să se ferească din calea unui proiectil.

— La naiba cu dumneata și la naiba cu poliția! Vreau să plec de aici înainte ca acești monștri să ne ucidă pe amândoi.

Gross sări din ataș.

— Fuge! strigă unul din huligani.

— Jidovul încearcă să fugă! urlă un altul.

— Îl prind eu pe ticălos!

Lothar Felb urla încântat. Strânse pumnul și îl lovi pe Anton Gross în stomac. Berg sări de pe motocicletă și se aruncă asupra lui Lothar, lovindu-l în bărbie. Lothar se trase înapoi și-l lovi pe Berg cu cotul în coaste. Berg se prăbuși în genunchi. Lothar și un puști continuară să-l lovească până ajunse să zacă la pământ, cu brațele peste față, cu mâinile la cap. În cele din urmă loviturile se opriră, dar numai pentru că acum era

călcat în picioare, bătut și strivit de o grămadă de trupuri omenești, fierbinți și urât mirositoare.

Berg gâfâia și scuipa, dând din mâini, cu plămânii cerșind o gură de aer proaspăt.

N-o să mor așa, își spuse. *Nu fără luptă*! Folosindu-și membrele drept arme, începu să lovească, să apuce, să tragă, să înghiontească până ce ochii săi distinseră boarea rece și cenușie a zilei. Ca un tigru închis în cușcă ce-și scoate ghearele, Berg își croi drum prin masa de trupuri, scormonind cu unghiile prin piele și haine. Ieșit la lumină, trase cu nesaț aer în plămâni, dar imediat simți o durere ascuțită care-i sfâșia pieptul. Nasul și buzele îi sângerau. Trecându-și limba peste dinți, mulțumi lui Dumnezeu că-și putea simți incisivii bine înfipți la locul lor. În depărtare se auzi sunetul binevenit al sirenelor poliției.

Cu coada ochiului, observă ceea ce spera el că era o mașină a poliției. Era amețit, abia se ținea pe picioare. Deodată simți un braț care-l apucă de haină. Se răsuci și îl trecură fiori reci pe șira spinării.

Față în față, uitându-se drept în ochii albaștri, imperturbabili. Păr negru, fața lunguiață, mustața neagră tăiată scurt, ascunzând buza superioară foarte subțire.

— Niciodată nu voi permite un atac asupra bravei poliții germane, i se adresă Hitler lui Berg. Niciodată!

— După cum nu ați permite niciodată un puci!

Hitler se încruntă, cu nările lărgite în semn de indignare.

— Voi permiteți doar fărădelegi!

Berg își dădu brusc seama că vorbește neclar.

Pe buzele lui Hitler apăru o umbră de zâmbet.

— Permit orice este necesar pentru a scăpa de dușmanii patriei. Caută să nu te numeri printre ei.

— Vă consider responsabil de asta! i se adresă Berg pe un ton agresiv.

Scuipă sânge.

Buza de sus a lui Hitler tremura. Se întoarse spre unul din tineri și-i făcu semn.

Fără niciun avertisment, Berg se văzu înhățat de gulerul hainei și pus pe picioare. Înainte să aibă timp să reacționeze, un obiect dur îl lovi în falcă. Capul începu să i se învârtă brusc, vederea i se împăienjeni. Stomacul i se răsuci și simți fierea revărsându-i-se pe gât. Când privirea i se limpezi din nou, văzu lumea din jur ca prin ceață.

Dar chiar și așa, cu vederea afectată, își putu da seama că ceea ce mai rămăsese din Anton Gross era o masă de carne sângerândă, imposibil de identificat. Unul din ochii evreului ieșise din orbită și se ținea doar de firul subțire al unui nerv. Nasul îi fusese strivit atât de tare încât fața îi era acum concavă.

A fost ultima imagine pe care a înregistrat-o Berg înainte să-și piardă cunoștința.

DOUĂZECI ȘI DOI

Era când conștient, când inconștient, sub efectul medicamentelor; din fericire durerea era intermitentă. Avu nevoie de câteva zile până să-și revină, câteva zile până ce medicamentele își făcură efectul, câteva zile până să-și dea seama că era într-o stare foarte proastă. Avea amețeli și senzația de nisip în gură, iar fiecare pulsație a inimii îi transmitea valuri de durere în falcă. Clipi de câteva ori, apoi încercă să înghită. Saliva nu se aduna ca să-i calmeze senzația de durere din gât și atunci înghițea în sec, cu tâmplele pulsând la fiecare tuse.

— Tata se trezește! țipă Monika. Tata se trezește!

— Sst! o certă Britta, apoi își îndulci glasul. Aici suntem la spital, scumpo.

— Poftim, tată.

Joachim duse o cârpă umedă la gura tatălui său, umezindu-i buzele și ștergându-l pe față cu dragoste filială. Cu mare efort, Berg se ridică pe coate. Monika îi netezi cearșaful în timp ce Britta îi puse perne moi sub cap.

— Vrei puțină apă, Axel?

Berg voia, dar capul nu și-l putea mișca. Clipi din ochi pentru că asta era tot ce putea face, dar până și asta i se păru un efort herculean.

Avea perfuzie în braț, ceea ce însemna că se afla într-un spital. În timp ce-și întoarse încet capul, simți mușchii gâtului pocnindu-i.

Paturile de alături, precum și toate celelalte, erau ocupate. Deasupra lor, pe perete, erau atârnate crucifixuri; călugărițe în haine negre și infirmiere în uniforme albe, scrobite se învârteau în jur – ca niște piese de șah în mărime naturală. Pe măsură ce amețeala dispărea, începu să înregistreze sunetele din jur… bolboroseli… mormăieli… suspinele cuiva care plângea. Șoaptele se răspândeau în aer ca undele unui radio. Berg își scoase mâna de sub cearșaf și arătă spre paharul cu apă.

Britta îi duse paharul la gură.

— Bea încet.

Ca și cum ar fi putut face altfel. Simțind lichidul răcoros curgându-i pe gâtlejul uscat, Berg făcu semn că mai dorea.

Din nou Britta îi oferi paharul și de data aceasta bău cu lăcomie. Încerca să compenseze cele peste patruzeci de ore de respirat aer uscat și stătut.

— Încetișor, Axel, îi spuse Britta.

În câteva clipe bău toată apa din pahar.

— Bravo, îl auzi pe Müller spunând.

Georg era acolo?

— Mai vreau apă, spuse Berg.

Vocea îi era slabă. O simți reverberându-i în craniu.

Britta își duse mâna la obraz, ștergându-și lacrimile ce-i curgeau din ochi.

— Mă bucur să-ți aud vocea, Axel.

— Apă.

— Stai s-o întreb pe infirmieră…

— La naiba cu infirmiera, răspunse Berg. Mai dă-mi apă.

— *Das ist gut*, îi spuse Storf. Își revine repede.

Georg și Ulrich se aflau *amândoi* acolo. Faptul că veniseră… fusese oare atât de aproape de lumea cealaltă?

Joachim turnă apă dintr-un vas în paharul gol, apoi îl duse la buzele tatălui său. Berg reuși să apuce vasul din mâna fiului său cu propria mână.

— Mă simt bine, declară el.

Anunțul pe care-l făcu fu întâmpinat cu râsete din partea tuturor, cu excepția Brittei.

— Nu ești încă bine, Axel. Ai fost bătut și trebuie să stai în pat dacă vrei să te refaci.

— Rahat! insistă Berg. De câtă vreme mă aflu aici?

— Vorbește rar, Axel, îi spuse Storf. Falca și buzele îți sunt umflate. Nu se prea înțelege ce spui.

— Cum?… Berg înghiți. De cât timp… mă aflu… aici… în spital?

— Ai fost adus luni dimineața, iar acum e miercuri, îi spuse Storf.

— Ce n-ar da unii să poată dormi dimineața până târziu, interveni Müller.

Berg își simți buzele încercând să schițeze un zâmbet. Cu mâna își cercetă linia maxilarului, degetele lui mișcându-se delicat peste umflătura enormă. Nu avea bandaje. Cu toate că și-o simțea moale și dureroasă, gura i se mișca.

— Falca… nu e spartă?

Monika stătea la căpătâiul lui și îl sărută pe creștet.

— Ai o umflătură enormă, tată. Cât un ou. Nu știam că pe un os poate crește o umflătură așa de mare.

— Nu e spartă, tată, îi spuse Joachim. Doar zgâriată. Foarte rău.

— E toată vânătă și roșie și urâtă, adăugă Monika.

Joachim își dădu la o parte o șuviță de păr blond care-i cădea în ochi.

— Doctorul a fost uimit, tată. N-ai niciun os rupt. A spus că ai oase de oțel.

— Are creierul de oțel, șopti Britta.

Dar Berg o auzi. Îi întinse mâna și ea i-o luă. Din nou, lacrimile îi scăpară din ochi, prelingându-i-se pe obraji.

— Haide, haide, îi spuse Berg.

Gott în Himmel, ce-l mai durea.

— Sunt puternic. Nu o să scapi de mine așa ușor. Care-i treaba?

Storf îi răspunse:

— Dacă te odihnești cum se cuvine, doctorul crede că vei fi pe picioare cam într-o săptămână.

— *O săptămână*?

— Poate mai puțin, spuse Müller.

— Poate mai mult… Britta își întoarse capul.

Se auziră pași. Berg își ciuli urechile în direcția de unde veneau.

Volker.

— Pacientul nostru s-a trezit.

Să te ia naiba, gândi Berg. Dar se pare că rostise cuvintele cu voce tare – și destul de clar. Volker se zbârli.

— Britta dragă, poți duce copiii afară să ia puțin aer?

Britta nu se mișcă. Deoarece Volker repetă rugămintea, ea îi răspunse că l-a auzit de prima dată. Își privi mâna cu degetele înlănțuite de ale soțului ei.

— Nu poate să mai aștepte, Herr Kommissar?

— Trebuie să vorbesc cu soțul tău, Britta.

De data asta nu-i mai spusese *dragă*. Volker era furios. *La naiba cu el*. De data asta, Berg reuși să-și țină vorbele pentru sine.

Vrând, nevrând, Britta eliberă mâna soțului ei și apucă mâna moale, micuță a Monikăi.

— Mă întorc în cinci minute, Axel.

Imediat ce familia se îndepărtă, Volker i se adresă lui Berg:

— Presupun că înjurăturile se datorează stării tale de delir. Cum te simți, Axel?

— Îmi revin, răspunse Berg moale. Ce s-a întâmplat cu… Anton Gross?

Müller tuși. Volker se juca cu nodul de la cravată.

— A murit… încercând să fugă din arest.

Berg se ridică, cu ochii fulgerând de mânie.

— Asta-i o minciună!

Volker nu băgă în seamă izbucnirea lui.

— A încercat să fugă de justiție, iar pe tine te-a bătut în timp ce încercai să-l împiedici. Un adevărat erou, asta ești, Axel, să-ți riști viața pentru onoarea profesiei tale. Meriți o recompensă. Am vorbit cu primarul cu privire la asta…

— Asta-i chiar murdar! îl întrerupse Berg.

— Nu te agita, Axel.

Volker zâmbi.

— Și nu-ți irosi puterile vorbind. Nimeni nu înțelege nimic din ce spui.

— Nepotul dumneavoastră a fost cel care…

Dintr-odată Berg simți ceva ca o bombă de durere explodându-i în creștet. Timp de câteva minute se află din nou în tranșee. Nu putu termina propoziția.

— Ai spus ceva de Lothar?

Volker dădu din cap și plescăi din limbă.

— Un derbedeu. Nu trebuie să te neliniștești din cauza lui, Axel. O să avem grijă de el. Trebuie să-ți aduni toate forțele ca să te vindeci. Încerc să mai trec o dată în seara asta… după miting.

Volker își scoase ceasul din buzunar.

— Nouă fără un sfert.

Îi închise capacul.

— Domnilor, veniți și voi? N-ar da bine în ochii bunilor noștri cetățeni ca poliția să întârzie la datorie.

— Cinci minute, *Kommissar*, spuse Müller.

— Dar nu mai mult, Georg. Știi cum reacționez la întârzieri.

— Vom fi prezenți, *Kommissar*, adăugă și Storf.

— Bravo, Ulrich, bravo.

Volker se întoarse și părăsi locul.

— La dracu'! exclamă Berg. E o mizerie!

— Axel, trebuie să înțelegi, spuse Storf. Au fost tulburări. Au fost răniți și alți oameni, nu numai tu.

— Rău?

— Nimeni așa de rău ca tine, răspunse Müller.

— Dar au fost oase rupte și fețe zgâriate.

— Au pus totul pe seama evreului, interveni Storf.

— N-a fost vina evreului! spuse Berg. A fost banda lui Hitler… huligani și criminali.

Dumnezeule, cum îl mai durea capul – dar nu putea permite așa ceva.

— S-au aflat acolo de la început, aruncând cu pietre în Gross… și în mine. N-au avut absolut niciun respect pentru lege!

— Naziștii spun că evreul a încercat să fugă…

— Minciuni!

— Așa scrie în raportul oficial al poliției, spuse Storf.

— S-a terminat, Axel. Nu are rost să protestezi deoarece nu poți schimba nimic.

Berg se lăsă pe pernă. Totul era un coșmar – durerea care-i sfâșia trupul, umilința de a fi fost bătut de derbedei, moartea oribilă a lui Anton Gross.

— Mă doare.

Fu tot ce putu spune.

— Atunci trebuie să dormi, îl sfătui Müller.

Storf îl bătu ușor pe umăr.

— Însănătoșire grabnică, *Inspektore*. Nu-i totul pierdut, încă mai lucrăm la cazul Marlenei Druer. Revino-ți degrabă. Avem nevoie de ajutorul tău – ca să nu mai spun că în lipsa ta trebuie să muncim mai mult.

Să muncească mai mult? Întocmai ca dintr-un cuțit lovind cremenea, din creierul lui Berg începură să sară scântei.

— Despre ce miting vorbea Volker?

— Herr Hitler organizează un nou miting la Das Kellnerhaus în seara asta, răspunse Storf. Ne așteptăm să participe multă lume. Va fi mare agitație.

— Departamentul se teme de un nou puci ca cel din ’23, adăugă Müller. Naziștii au început să facă politică în stradă. Volker l-a asigurat pe primarul Scharnagl și pe *Polizeipräsident* Mantel că va ține situația sub control. Dacă izbucnesc și alte tulburări, poate să-și ia adio de la slujbă.

Berg sări în sus.

— În seara asta?

— Da, Axel, în seara asta, fu răspunsul lui Storf. Nu-ți fă griji. De data asta poliția nu va fi luată pe nepregătite.

Un miting politic organizat de un maniac irascibil, iar el era în spital? Era prins în capcană, închis, un simplu spectator în fața evenimentelor. Berg începu să transpire.

— Soția mea se poate întoarce în orice moment.

Îl apucă pe Müller de mână.

— Până la ora prânzului mă descotorosesc de ea. Atunci va trebui să te întorci din nou aici. Trebuie să aduci două perne într-o sacoșă și printre ele o haină lungă, un fular și o pălărie. Dacă te întreabă cineva ce ai în sacoșă, spui că niște perne în plus pentru mine.

Cei doi bărbați păreau stupefiați. Poate că nu l-au înțeles. Berg le spuse:

— Doresc… să aduceți…

— Te-am înțeles, spuse Storf.

— Bine, înseamnă că nu e nicio problemă…

— Axel, trebuie să te odihnești, îi spuse Müller.

— Nu mă contrazice, Georg. Nu de odihnă am nevoie. Am nevoie ca voi doi să mă ajutați să ies de aici!

Georg scoase un oftat.

— Axel, este…

— E un ordin. Trebuie să-l respectați.

— Dar Volker nu trebuie, spuse Storf.

— Nu e nevoie ca Volker să afle despre asta, așa cum nu e nevoie să afle despre conținutul cutiei cu valori a Marlenei Druer.

Ochii lui Storf se întunecară. Constrângerile păcatului erau mai grele decât cele ale datoriei. Berg se scufundă în perne.

— Trebuie să mă ajutați. Vă *ordon*.

Müller ridică din umeri.

— Ordinul e ordin. Am s-o fac. Ai grijă de tine.

Cei doi făcuseră doar câțiva pași când îl auziră pe Berg rostind:

— *Aduceți și un baston*.

*

Berg insistă ca Britta să meargă cu copiii acasă. Se aflau la căpătâiul lui de două zile și aveau nevoie acum să se spele și să mănânce cum se cuvine. După ce și-a expediat familia din spital, următoarea mișcare a fost să-l facă pe Storf să-l însoțească la baie în timp ce Georg îndesa pernele sub cearșaf. Fiecare pas era o adevărată agonie și, timp de o clipă, Berg se gândi că nu era în toate mințile. Dar ca întotdeauna în timpul unei acțiuni, primul pas era cel mai greu. După ce își redobândi echilibrul, reuși să se miște cu pași potriviți pentru omul bătrân în care se deghizase.

Bastonul îi era de mare ajutor.

Storf îl susținea pe partea stângă.

— Asta-i nebunie curată.

— Nu, îl contrazise Berg, e o prostie. Ce face Hitler e nebunie curată.

Glasul de-abia i se auzea de după fularul înfășurat peste față.

Georg se afla la dreapta.

— Atenție…

Pauză.

— Mai exact, ce speri să realizezi cu această evadare? Nu ești în forma potrivită să mergi nicăieri.

Berg se târî încet, tăcut, de-a lungul coridorului până la ascensor. Ușile se deschiseră; liftierul abia de le aruncă o privire. Coborâră în tăcere. Imediat ce păși afară pe ușa spitalului, simți că-l cuprinde un val de libertate regăsită – priveliștea, sunetele, mirosurile vieții. Până și cerul murdar de deasupra Münchenului părea luminos și plin de speranță.

— Să mergem acasă la tine, Müller. Voi aștepta acolo până începe mitingul.

— Și la cine crezi că va alerga soția ta când va afla că ai plecat din spital?

— O să-i spui că habar n-ai pe unde umblu.

— Nu știu să mint.

Dimpotrivă, Müller știa să mintă chiar foarte bine. De la el învățase Berg cum să se descurce cu o amantă. Să nu recunoască niciodată nimic.

— Atunci am să mă cazez într-o *Wirtshaus*. În felul acesta nu vei ști unde mă aflu. O să mă duc singur la berărie.

— Asta nu-i o idee prea bună, replică Müller. Dacă nu vii, o să ne gândim că zaci pe stradă călcat de vreo trăsură.

— Asta-i viața, spuse Berg. Nimic nu e sigur.

DOUĂZECI ȘI TREI

Cămășile brune aleseseră o berărie spațioasă pentru circul lor și o umpluseră până la refuz. Berăria Das Kellnerhaus era ticsită și mirosea a sudoare, dar Berg prefera mirosurile vieții decât duhoarea de spital. Nu mai era niciun scaun liber chiar dacă Berg ar fi făcut parte din vreun *Verein*, cluburile sau uniunile care revendicau majoritatea meselor. Transpira puternic sub haină și sub fular, dar nu avea unde să le pună. Cuierele se îndoiau sub greutatea hainelor de lână și multe vestoane și pălării zăceau pe o carpetă pe podea. În plus, nu

îndrăznea să-și scoată fularul. I-ar fi putut speria pe cei care s-ar fi uitat la fața lui.

Prima oară când se privise în oglindă, aproape că leșinase. Fața lui ar fi putut servi de model pentru un pictor cubist. Cu toate că nu putuse schimba asimetria oaselor – numai vindecarea putea face asta în timp – reușise, cu ajutorul pudrei și a fardului, să mascheze vânătăile și zgârieturile. Talentul lui artistic avusese astfel o aplicație practică.

Berg își făcu loc înspre fundul sălii, spre peretele din spate, lângă care mai erau aliniați polițiști. Aceștia erau în plină alertă, cu bulanele în mână, privind cu ochi duri prin sală în căutarea unor semne de dezordine. Puterea locală din orașul München nu voia să rişte nimic. Poliția primise instrucțiuni să înăbușe orice tulburări sociale, oricât de nesemnificative ar fi părut.

Cântecele începuseră, grupările rivale revendicându-și superioritatea prin versuri. Metalurgiștii, fluturându-și steagul, erau primii. Un bărbat robust cu fața îmbujorată și cu brațe vânjoase ținea sus o halbă de bere. Era mai mult decât amețit. Purta costum tradițional bavarez, dar avea *lederhosen* lungi.

Funcţionarul stă în cuşca lui,
Cu ştampila în mână şi cu cerneala la fel
Îngropat în hârţoage, sună din clopoţel
Şi ne face la toţi viaţa infern.

Dar braţele metalurgistului sunt de oţel;
Munca lui e cinstită, dură, dar reală.
La sfârşitul zilei îşi merită cina,
Pentru că n-a produs doar fleacuri.

Berăria izbucni în urlete și hohote de râs, zdrăngănit de carafe, strigăte de *Auf ihre Gesundheit*. Berg se uită la un *Staatsbeamter* roșu la față, un funcționar, mormăind și fornăind gata la

provocare. Era scund, slab, cu mustață subțire, cu chelie și ochelari așezați pe vârful nasului.

Bărbatul care produce fontă și oțel,
Folosind grătare și pompe,
Lucrează cu mușchii, plin de zel
Și brațele-i sunt cât buștenii.

Muncind și robotind ziua și noaptea
Să câștige nevestei o pâine
Trebuie să aibă putere în brațe
Pentru că n-are creier în cap.

Alte urlete, alte hohote de râs. O ținură așa timp de o oră, din ce în ce mai răgușiți. Poliția stătea gata să intervină atunci când cei mai beți săreau la bătaie. Dar în seara aceasta rivalitățile încetară înainte ca spiritele să se încingă, întrerupte de intrarea *Schutzstaffel* – subordonații lui Hitler, cunoscuți sub numele de SS, în uniforme cafenii, decorate cu nasturi și stele de metal, cu cizme până la genunchi și cu caschete militare. Croindu-și drum prin localul arhiplin, împingând corpurile la o parte ca să facă loc pentru *Kampfbund* – elita Partidului Național Socialist Muncitoresc German.

Veneau unul după altul, în frunte cu favoritul lui Hitler, Ernst Röhm, cu fața lui rotundă și puhavă. Se aflau cu toții acolo: Hermann Göring cu buzele lui subțiri, Rudolf Hess, Heinrich Himmler și Putzi Hanfstaengl, cu un cap mai înalt decât camarazii lui. În umbră se mai vedea un om alături de *Kampfbund* – o față nouă, dar ușor de recunoscut. Berg căscă ochii surprins, dar, desigur, explicația logică era simplă: Kurt Haaf – tatăl Annei Gross – își arăta solidaritatea cu naziștii, purtând banderola roșie și neagră cu svastica pe braț, în contrast strident cu costumul lui elegant. Trupa își făcu loc în față în timp ce o fanfară începu să intoneze fals *Deutschland über alles*. Mulți săriră în picioare, cu brațul drept ridicat.

Sieg Heil!
Sieg Heil!
Sieg Heil!

Berg fu cuprins de silă. Omuleți care se jucau de-a războiul, în uniforme scrobite și cizme lustruite. Războiul nu era tocmai frumos în realitate; uniformele erau ciuruite de gloanțe și pătate de sângele împroșcat în urma exploziei vreunei grenade.

Zgomotul deveni asurzitor când își făcu apariția Hitler, pășind țeapăn, cu ochii ațintiți înainte, lipsiți de orice expresie. Austriacul se bucura de simpatia mulțimii și avea o ambiție de nestăvilit. Vorbea limbajul simplu al clasei muncitoare. În lume exista bine și rău. Germanii erau binele, iar ceilalți erau răul. Toți ceilalți îl întruchipau pe diavol. Iar evreii erau cei mai răi diavoli. Și așa mai departe. Era mai ușor să demonizezi succesul evreilor decât să explici eșecul germanilor.

Continuă așa. Țipa. Urla. Lovea aerul cu pumnul. Fărâmița chifle din făină de secară în timp ce vorbea, fărâmiturile de culoare închisă căzându-i pe încălțăminte. Unul din foarte tinerii adepți se târa pe jos curățându-i din când în când cizmele, în timp ce Hitler vorbea fără să se oprească.

Vorbea despre orice, incitând mulțimea. Îl aduse pe scenă pe Kurt Haaf care vorbi cu lacrimi în ochi despre fiica lui, frumoasa fecioară germană pângărită și ucisă de un evreu, diavolul cu coarne, cu coadă și cu copite despicate: tipul de evreu cel mai rău, cel care pretindea că e un bun cetățean german. Vorbi despre tot ce era infam în oraș – evreii, desigur, alături de alți cosmopoliți – artiștii depravați, actorii, scriitorii, homosexualii. Lovi în comuniști, în primul rând în evreii comuniști, dar toți comuniștii erau răi. Vorbi despre țiganii șireți, despre infamul guvern al Republicii de la Weimar, despre fărădelegile din Münchenul pe care îl iubea chiar dacă el era austriac.

Un austriac umil.

Poate că aici era problema.

Continuă să declame despre hoți, despre violatori, despre cei care ucideau fecioare germane chiar pe pământ german. Discursul lui fu întâmpinat cu aplauze și gesturi aprobatoare. Predica unor convertiți. Tonul îi deveni tot mai plin de ură, tot mai strident. Un om roșu la față, cu venele umflate. Care împroșca scuipat în timp ce vorbea. Cu ochii scăpărând scântei în timp ce urla cuvinte de pocăință pentru poporul german, în timp ce declama axiome ale urii. Polițiștii se legănau pe picioare, unii simțindu-se deranjați de zelul exuberant al mulțimii. Dar Berg simți că tot cam atâția se lăsaseră prinși în mrejele retoricii lui Hitler.

Cu fiecare remarcă, gloata devenea tot mai agitată, căutând cu privirea ce geamuri și ce capete să spargă.

Până la urmă Berg îl observă pe Volker ridicându-se de pe scaun și apropiindu-se de podium. Deși Kommissarul era un om deosebit de arogant, credea el oare că-l putea opri pe Hitler în momentul lui de glorie? Berg își simți inima bătând cu putere în piept. Ar fi fost mai înțelept să plece înainte ca scandalul să izbucnească, dar fu cuprins de curiozitate.

Ce va spune Volker?

Ca de obicei, Kommissar Volker era îmbrăcat elegant – costum cu cămașă albă și cravată lată, roșie. Gulerul și manșetele erau scrobite excesiv, la butonieră străluceau diamante. Fața îi era proaspăt rasă, netedă și îmbujorată, iar ochii erau de un albastru la fel de intens ca și cei ai lui Hitler.

Ce va spune Volker?

La început Hitler nu-l observă pe intrus. Dar când îl observă, ochii îi ieșiră din orbite de furie și începu să facă spume la gură.

Expresia lui era de oroare și indignare: *Cine îndrăznește să mă întrerupă*?

Ce va spune Volker?

— Herr Hitler, începu Volker, oricât de interesante sunt comentariile dumneavoastră, se apropie ora închiderii. Foarte curând trebuie să părăsim localul și vă sfătuiesc insistent să dați ordin cetățenilor cinstiți care vă însoțesc să se poarte cum se cuvine.

Hitler făcu un gest cu brațul în direcția mulțimii.

— Ați venit aici… și mă întrerupeți… să-mi spuneți *asta*!

Tăcere.

— Nu e treaba mea să spun cetățenilor cinstiți din München cum să se poarte! țipă Hitler. E treaba propriei lor conștiinței Trebuie să țină seama de lucruri mai mărețe decât legile mărunte impuse de oameni slabi care caută să ne vândă un drept care este prin lege al nostru!

Mulțimea izbucni în urlete de triumf.

Sieg Heil!

— Nu veți opri mișcarea!

Sieg Heil!

— Nu veți opri voința poporului!

Sieg Heil!

Un om mai puțin orgolios ar fi bătut în retragere, dar Volker nu era un astfel de om. Însă era inteligent. Hitler avea mii de adepți înghesuiți în local și mult mai mulți în stradă. Volker avea cam o sută de ofițeri de poliție la dispoziție. Raportul de forțe nu era unul favorabil și Volker, cu toate că era un om al riscului, nu voia să joace cu cărți măsluite.

Era nevoie de diplomație.

— Herr Hitler, spuse cu vocea lui cea mai mieroasă, dumneavoastră impuneți respect și pe bună dreptate. Trebuie să le spuneți adepților că legea e mai presus de toate, că o civilizație nu poate exista fără lege și ordine.

— Nu și dacă legea slujește *răul*!

— Ascultăm cu toții, Herr Hitler. Nu provocați un război al germanilor contra altor germani. Nu

ne obligați să facem ceva periculos pentru noi toți, inclusiv pentru dumneavoastră.

— Dacă mă amenințați cu închisoarea, nu mi-e frică!

Mulțimea ovaționa încântată.

Sieg Heil!

Sieg Heil!

Sigur, omului nu-i era frică de închisoare. Nu după felul în care fusese tratat el în închisoare, cu hrană, vin și femei, adepții lui putându-l vizita când voiau. Fuseseră optsprezece luni de cazare și masă gratis.

— Nu vă e teamă de nimic, Herr Hitler, spuse Volker cu blândețe. Toată lumea știe asta. Aveți un curaj și o rezistență remarcabile. Tot ceea ce vă cer este să le folosiți pentru ca adunarea aceasta de oameni cinstiți să se termine în pace și-n liniște. Nu dorim ca și alți cetățeni ai orașului München să ajungă în spital.

— Evreii nu au ce căuta în spital! țipă Hitler. Locul lor e în cimitir.

Mulțimea izbucni din nou în ovații.

Sieg Heil!

Volker reuși să rămână calm, deși se vedea că strângea din dinți.

— Din nefericire, Herr Hitler, e greu să deosebim un evreu de un ne-evreu. Și așa va fi în continuare dacă nu vă hotărâți să desenați Steaua lui David pe fruntea lor. Ferească Dumnezeu ca un cetățean cinstit să fie luat drept evreu și bătut.

— Este prețul plătit pentru a scăpa orașul de jigodii.

— Interesant, replică Volker. Poate reușiți să treceți pe la sediul poliției mâine ca să mai discutăm despre asta. Acum s-a făcut târziu. Vă rog personal, ca o favoare față de poliție și față de München, să spuneți adepților dumneavoastră – care-s atât de numeroși – să plece în liniște. Nu ne forțați să luăm măsuri.

Hitler îl privi pe Volker cu un amestec de curiozitate și indignare. Privi încet în jur. Adepți săi erau mulți, dar neînarmați; polițiști erau mai puțini, dar aveau bastoane. Mâine va fi o nouă zi. Făcând această concesie neînsemnată, ar putea să obțină o și mai mare susținere în rândurile poliției. A avea de partea sa un om atât de respectat precum Volker putea fi foarte, foarte util.

Demagogul se întoarse spre public.

— Ne-am întâlnit azi ca să stăvilim răul care caută să pătrundă peste tot – evreii avizi, țiganii fără de lege, comuniștii decăzuți, homosexualii libertini, artiștii și scriitorii corupți care caută să distrugă morala, încurajând haosul și depravarea! Totuși, din respect pentru voi – într-un gest mărinimos, își plimbă brațul deasupra mulțimii – cetățeni ai frumosului nostru oraș, și din respect pentru poliție – arătă la peretele din spate – care are tot timpul de-a face cu jigodiile care murdăresc orașul, vă cer să vă retrageți în liniște și pace. Ca să ne putem aduna de câte ori va fi nevoie…

Glasul lui deveni tunător:

— De câte ori va fi nevoie, până ce șobolanii din orașul nostru vor fi nimiciți.

Și mai tare:

— Nu vom fi opriți, nu vom fi domoliți, nu vom pregeta nicio clipă până ce *Patria* nu va ajunge din nou pe mâini pur germane!

Pocni din călcâie și se îndreptă spre ușă, în timp ce mulțimea se dădea la o parte din drumul lui precum valurile Mării Roșii din calea lui Moise.

Berg simți repulsie față de Hitler, dar și mânie față de superiorul său direct. Cu toate că mersul îi pricinuia durere, își făcu drum prin gloată până ajunse față în față cu Volker. Văzându-l pe Berg, Kommissarul ridică din sprâncene.

— Mă înșală ochii sau e fața ascunsă a lui Axel Berg?

Berg abia se putu abține.

— Cum ați putut vorbi cu el astfel?

— Nu suntem încă singuri, Herr *Inspektor*. Ar trebui să păstrăm discreția.

— Tot ce s-a spus aici în seara aceasta e pură invenție. De fapt e o mizerie.

Volker își îngustă ochii.

— Îmi dau seama că te-au lovit rău la cap. Dar data viitoare când mai spui asta în prezența mea, te trimit la închisoare.

— Nu eu trebuie să merg la închisoare. Hitler trebuie să meargă. Nepotul dumneavoastră trebuie să meargă!

— Da, presupun că va trebui să mă ocup de Lothar. Nu se poate ca un huligan să bată un ofițer de poliție. Face impresie proastă.

Îl cuprinse pe Berg cu brațul, dar acesta se scutură. Volker zâmbi.

— Știu că-ți place muntele, Axel. Vremea e perfectă pentru o vacanță în Alpi, pe cheltuiala departamentului nostru, încă se mai poate schia bine.

Berg îi răspunse mârâind:

— Vi se pare că aș fi în stare să schiez, Herr Kommissar?

— Atunci poate faci o plimbare să o vizitezi pe tânăra ta prietenă câtă vreme mai are permisiunea să locuiască aici. Climatul politic nu e bun pentru ea. Nu știi niciodată ce se poate întâmpla.

Șocul ce se citi pe fața lui Berg nu poate fi descris în cuvinte. Volker zâmbi și mai larg.

— Se împopoțonează cu un evantai care seamănă foarte mult cu cel găsit la locul unei crime recente. Mă face să mă întreb ce altceva s-a mai *șterpelit* fără știrea mea.

Berg înghiți în sec și așteptă ca Volker să continue.

— Sau poate m-am înșelat.

Berg deschise gura, apoi o închise, trecând de la năuceală la furie. I-ar fi plăcut să-l trântească pe loc pe superiorul său, i-ar fi plăcut să-și dea demisia urlând de indignare. Dar nu avea nici

puterea fizică și nici statutul social necesare pentru a face aceste gesturi.

— Poate v-ați înșelat.

Ce lașitate. Se disprețui pentru minciuna spusă.

— Da, recunosc că poate m-am înșelat, spuse Volker. Deci vezi și tu, Axel, nu sunt singurul care umblă după conciliere. În orice caz, Hitler e foarte puternic. Ea e evreică, îți sugerez să profiți de tânăra și drăguța ta târfă câtă vreme mai umblă pe două picioare.

Berg începu să spună ceva, dar se opri. Pentru ce să facă pe martirul, să-și piardă slujba și siguranța zilei de mâine, să-și pună soția și copiii în pericol dintr-un sentiment de onestitate prost înțeles – sau și mai rău, de dragul acelei fete… a acelei… a acelei *târfe*?

Uite!

A spus-o!

Margot nu era altceva decât o târfă.

Reuși să zâmbească.

— Sunteți plin de sfaturi bune în seara asta, Kommissar.

— Mă bucur să-ți fiu de folos, *Inspektor*.

Berg se întoarse și se îndepărtă șchiopătând.

Volker clătină din cap. Sărmanul Axel. Sau mai degrabă sărăcuța Margot. Ce bătaie va căpăta în seara asta. Ei bine, așa-i trebuie unei evreice ieftine care-și vinde trupul.

În timp ce-și aprindea o țigară, urmări cum cetățenii prezenți ieșeau din berărie în ordine, unul după altul. Dar maniera aceasta conciliantă nu-l va ține în frâu pe unul ca Hitler pentru totdeauna. Monstrul avea o sete de putere care nu putea fi potolită.

Trase adânc aer în piept. Era obosit și se întrebă de ce oare se ținea de un serviciu atât de ingrat, care nu-i aducea nimic în comparație cu afacerile de familie. Probabil deoarece, precum Hitler, avea nevoie de evenimente și nicăieri nu existau mai multe decât în München. Orașul era un butoi cu

pulbere printre alte butoaie cu pulbere, iar el era *atât de aproape* de a ține totul sub control.

Acum tocmai provocase mânia inspectorului-șef din *Mordkommission*. Nu era bine. Deoarece, dincolo de faptul că Anton Gross fusese făcut țap ispășitor în modul cel mai convenabil – judecat, declarat vinovat, condamnat și executat în răstimpul unei singure ore – Volker știa că există un criminal în libertate.

DOUĂZECI ȘI PATRU

Ea nu putea fi la fabrică la acea oră. Fie își făcea de cap cu altul, fie stătea acasă cu părinții, făcând pe fata cuminte. Deoarece Berg habar nu avea unde locuia, se hotărî să treacă pe la pensiune, fiind conștient că s-ar putea să găsească ceva.

Curvă!

Târfă!

Evreică împuțită!

Cară-te înapoi în Polonia!

Cară-te înapoi în Rusia!

Ca și cum n-ar fi știut mereu ce se întâmpla: el era prostul.

Berg își ridică gulerul hainei și-și înfășură fularul în jurul gâtului și peste gură. Mergea încet întrucât mersul îi provoca dureri. Stabilimentul se afla în partea cealaltă a orașului, peste podul Ludwig, lângă Gärtnerplatz în zona Isarvorstadt. Zona era prielnică pentru gângănii, paraziți și tot felul de boli. În timp ce traversă șchiopătând Isarul, îndreptându-se spre sud-vest către ghetto, avu destul timp să reflecteze. Dar în loc să se calmeze, se înfurie mai tare.

Curva!

Ar trebui să meargă acasă… la cei care-l iubeau… la nevastă și copii. Dar ce îl aștepta

acasă? Britta furioasă pentru că plecase din spital. Încă nu dăduse ochii cu ea. O să-l ia peste picior, o să țipe la el, pretinzând că o face din dragoste și devotament.

Dar poate că așa și era. Britta era soția lui de șaisprezece ani. Britta ar trebui să-l intereseze, nu o prostituată lacomă de bani.

Curva o să primească ce merită, se jură Berg. În noaptea asta va primi ce *e* al *ei*.

În jurul său era plin de Cămăși Brune care se revărsau în stradă din Kellnerhaus, mărșăluind, cântând fals cântece de beție siropoase și sentimentale despre dragostea pentru o Patrie inexistentă. Nu erau partidul majoritar în München, dar erau cei mai zgomotoși. În loc să meargă în cadență ca la armată, tinerii mergeau clătinându-se, ciocnindu-se unul de altul, învârtindu-se pe străzi. Unele grupuri încercau să distribuie manifeste, dar mai multă hârtie ajungea pe jos decât în mâinile puținilor trecători. Undeva în apropiere Berg auzi zgomot de sticlă spartă: încă un magazin al vreunui evreu era distrus și jefuit. Dar nu asta îl preocupa pe el acum. În plus, ce-ar fi putut face în starea în care se afla?

Alte cântece însoțite de obscenități, hohote de râs răgușite și râgâieli: huligani care plăteau pentru atâta băut și pentru atâta indulgență, vomând pe stradă. Berg nu reușea să distingă cuvintele mormăite, dar cunoștea cântecul. Dar cine din München nu-l cunoștea?

Durch Krieg und Schrecken aus der Welt verbannt

Kam wieder ich in mein geliebtes Land.

(„Exilat din lume de război și teroare

M-am întors iară în Patria mea dragă.”)

Ah, bavarezii și sentimentalismul lor ieftin. Germania pe care o cunoștea Berg era o țară războinică, agresivă și agitată, o națiune belicoasă care căuta mereu să-și extindă granițele pe continentul european sau peste ocean. Chiar și

înainte de Marele Război, Kaiserul aproape că începuse un război cu Roosevelt și cu Statele Unite pentru niște insulițe neînsemnate din Marea Caraibelor, aflate la mii de kilometri de Patrie. Nu că agresiunea ar fi un lucru rău. Cuceririle te umpleau de mândrie. Dar exista și rușinea înfrângerii.

Nach München, in die schöne Isarstadt,
Die mich so hoch geehrt seit alters hat.
(„La München, în fermecătorul Isarstadt.
Care m-a cinstit din vremuri străvechi.”)

Sentimentalismul arian era o combinație ciudată de mitologie nordică și brutalitate barbară. Își aveau idealurile lor și își aveau țapii lor ispășitori. Dar iluziile lor aveau și o logică. Cosmopoliții din Berlin, întovărășiți cu boema artistică, în hainele lor sclipitoare, cu băuturile lor colorate, fumând din portțigaret. Nu le ajungea că beau bere în berării, trebuiau să bea absint în cluburi de noapte. Prusacii care luau mereu Bavaria peste picior… îmbrăcămintea lor, mâncarea lor și accentul lor pronunțat.

La dracu’ cu toți.
La dracu’ cu evreii.
La dracu’ cu Margot.
Parcă era și el puțin beat.
Du-te acasă, Axel.
Dacă n-o va găsi, se va duce acasă.
Dar ce-i va spune dacă o va găsi?

Cântecele de beție se potoleau pe măsură ce se îndrepta spre sud. Negura se lăsase peste oraș, transformându-l în siluete și umbre. Pași mai adânc în noapte, în cartiere pe cale de dispariție. În colțuri ascunse, oamenii făceau casă bună cu câinii vagabonzi și cu șobolanii. Berg se uita mereu peste umăr. Dacă nu erau naziștii care spărgeau geamuri, erau vagabonzii care îți furau din buzunare.

Exista mult adevăr în lamentările din berării. Pe vremuri Münchenul fusese orașul sigur și frumos al artiștilor și intelectualilor, giuvaierul din sud al

Alpilor. Berg încercă să se gândească la trecut. Când începuse totul, această acaparare, această paranoia? Marele Război aruncase Germania în datorii imense. O mulțime de bani trebuiau plătiți ca daune de război. Disprețuiții guvernanți ai Republicii de la Weimar, aflați în Berlin, impuseseră taxe uriașe în toată Germania, dar mai ales în Bavaria cea bogată în resurse. Apoi a urmat îndepărtarea dinastiei Wittelsbacher, urmată de asasinarea lui Kurt Eisner. Cu șase ani în urmă nimeni nu putuse nega dificultățile economice, inflația galopantă. Dar acum lucrurile stăteau mai bine. De ce să fie crima ceva obișnuit și dușmănia acceptată? Bătaia, jefuirea magazinelor evreilor, paradele militare și mesajul lor de ură și răzbunare. Iar acum, uciderea brutală a doua femei. Când se va opri totul?

Dintr-odată Berg își dădu seama că se afla în fața stabilimentului. Strada era pustie și întunecată. Respiră adânc, apoi intră. Recepționerul era același individ gras și roșu la față care lucra pe timpul zilei. Citea o revistă de criminalistică. Coperta era ilustrată cu imaginea unei blonde cu sâni mari, voluptuoasă, care-și pusese mâinile pe obraji și țipa. Bărbatul își înălță doar puțin privirea pe deasupra paginii.

— Herr *Inspektor*.

Se întoarse la revista lui.

— Este…

Un simplu dat din cap, cu ochii aplecați peste revistă.

— Singură? întrebă Berg.

Grăsanul ridică privirea, învrednicindu-l pe Berg cu un zâmbet mârșav.

— Nu țin socoteala, Herr *Inspektor*.

Era prea târziu să se întoarcă fără să pară ridicol… Urcă scările cu nerăbdare și ciocăni la ușă.

Un ciocănit ușor, nu ciocănitul unui ieșit din minți. Berg era mândru de stăpânirea de care dădea

dovadă.

Glasul ei se auzi înăbușit.

— *Wer ist da*?

— *Polizei*, spuse el pe un ton oficial. Spera să sperie pe oricine s-ar fi aflat cu ea. În loc de aceasta, ușa se deschise imediat și ochii ei zâmbitori îl întâmpinară.

— Ce surpriză plă…

Glasul lui Margot se frânse când îi văzu fața.

— Ce ți s-a întâmplat?

Berg trânti ușa după el.

— Văd că nu te deranjezi să citești ziarele.

Se uită la patul desfăcut, cuprins de mânie. Începu să umble prin cameră – încet, cu pași mărunți, înainte și înapoi.

— De ce-aș face-o?

Margot se uită cum șchiopăta.

— Știrile sunt așa de deprimante. Ce s-a întâmplat, Axel?

— Ești străină în orașul acesta, spuse Berg cu asprime. Ar trebui să te ții la curent cu evenimentele.

— Știu cine sunt și știu ce crezi despre mine.

— Nu ce cred eu despre tine, spuse Berg în șoaptă. Eu nu reprezint orașul.

— Nu mi-ai răspuns la întrebare, Axel, replică Margot. Cine te-a bătut?

El se răsuci spre ea și o prinse de bărbie.

— Eu ar trebui să întreb asta. Să te întreb ce s-a întâmplat cu tine. Cum te-ai ales cu zgârieturile de pe față?

O împinse.

— Te tratez ca pe o regină, iar tu așa mă răsplătești? Regulându-te cu alți bărbați care te snopesc ca pe un sac de box?

Lacrimile începură să curgă din ochii ei, lăsând urme pe machiajul proaspăt.

— Și cum crezi că mă pot întreține cu fleacurile pe care mi le dai tu? Trebuie să-mi las familia să moară de foame pentru că fabrica nu plătește bine?

Merit să fiu condamnată pentru că bărbații germani au poftă de tinere subțirele?

— Ar fi trebuit să-mi ceri mie întâi! îi răspunse Berg încruntat.

Glasul lui Margot se frânse.

— Și să iei de la nevastă și copii ca să plătești o evreică?

Clătină din cap.

— Nu cred, Axel.

Berg se simți din nou sfios și umil.

— De cât ai nevoie?

— De mai mult decât își poate permite un angajat cu familie. Familia mea a fost decimată fie de pogromurile din Rusia, fie de foamete. Nevoia mea de bani e infinită. Dar nu sunt eu cea care se plânge.

Îi atinse fața.

— Ce ți s-a *întâmplat*?

El se trase înapoi, dar nu-i putu înfrunta privirea acuzatoare. Răspunse încet.

— A fost o răzmeriță în oraș acum două zile.

— Am auzit.

— Atunci poate că ai auzit că un polițist a fost bătut așa de rău că a fost transportat la spital.

— Tu ai fost acela? Despre tine era vorba?

Margot era consternată.

— Volker te-a trimis *pe tine* în tranșee?

— Volker m-a trimis să-l ridic pe evreu. Băieții lui Hitler au făcut restul.

— Ticălosul! zise Margot cu jumătate de gură. Nu m-ar surprinde să fi trimis el băieții pe urmele tale.

Berg se răsuci și o privi cu uimire.

— Ce-ai spus?

Margot își feri privirea.

— Nimic.

Berg se așeză încet pe pat. Mirosea a sudoare și a sex. Ardea de gelozie, dar spusele ei îi înlăturaseră mânia.

— Margot… ce-ai vrut să spui adineauri?

Ea se așeză alături de el.

— Că Volker e un ticălos. Sunt sigură că o știai deja.

— De ce spui că i-a trimis pe băieți pe urmele mele?

— Nu știu dacă a făcut-o…

— *Volker* mă urmărește?

Margot își umezi buzele și rămase tăcută. Instinctul de conservare al lui Berg reacționă. Cu o clipă mai înainte fusese gata s-o strângă de gât; își și imaginase mâinile lui puternice în jurul gâtului ei alb și delicat. Acum îi mângâie ușor brațul, încercând să-și controleze neliniștea. Începu să vorbească cu glas liniștitor.

— Spune-mi, draga mea. Ce ți-a spus Kommissarul?

— O să afle dacă-ți spun.

Îl privi pe Berg cu ochi umezi.

— Mă ia la întrebări mereu.

— Despre mine?

Margot încuviință.

— Numai despre mine… sau și despre alții pe care-i servești?

Margot se aprinse de mânie.

— Nu înțelegi? El are *bani*. El are putere – putere pe care s-o folosească împotriva ta și a mea.

Ochii lui Berg se îngustară.

— Ce întreabă despre mine?

— Cine îți sunt prietenii! Care-ți sunt simpatiile politice! Ce faci în timpul liber.

— Și ce-i răspunzi?

— Spun că nu prea discutăm. Asta-i adevărat, nu-i așa? Dar câte ceva tot trebuie să-i spun. Știe că petreci mai mult timp aici decât e nevoie pentru treaba aceea.

— Și ce-i spui?

— Îi spun adevărul.

Ea îi atinse din nou fața. De data aceasta Berg nu se dădu înapoi.

— Îi spun că ești un bărbat singur și misterios. Că vorbești puțin despre familie și nimic despre slujbă. Că habar nu am ce faci în timpul liber și ce prieteni ai.

Berg cercetă cu privirea cămăruța. Obloanele ferestrei erau lăsate. Se ridică și iscodi cu privirea printre șipci. Străzile erau pustii.

— Volker m-a trimis aici în noaptea asta. Mă întreb de ce.

— Ce vrei să spui?

— Am fost la mitingul naziștilor în seara asta. Eram furios pe Volker deoarece în loc să se dezică de Hitler, ticălosul a fost conciliant. Iar când i-am atras atenția asupra faptului, mi-a spus să plec să-i fac o vizită micuței mele târfe. Și a realizat astfel două lucruri deodată: mi-a dezvăluit că a fost cu tine și că știe unde mă aflu.

Izbucni într-un hohot de râs amar.

— De ce simt că-mi întinde o capcană? Că îndată ce voi ieși pe ușă afară voi fi din nou atacat.

Margot înghiți în sec. Berg mai aruncă o privire afară printre șipcile obloanelor. De data aceasta îi observă pe trei dintre băieții lui Hitler, în uniformele lor idioate, hoinărind pe ulița întunecată.

— Sunt niște huligani acolo afară. Poate Volker încearcă să mă omoare.

— Asta-i absurd, Axel. Ești inspectorul lui cel mai bun. Tot timpul îmi spune asta. Îmi spune să te fac fericit.

— Probabil ca să mă inducă în eroare.

— În legătură cu ce?

Răspunsul era evident. Berg se întoarse de la fereastră.

— Să mă inducă în eroare… deoarece… poate că… el e ucigașul!

— Despre ce vorbești?

— Vorbește engleza, s-ar putea să vorbească și rusa. Este cu siguranță manierat. E înalt. El le-a ucis pe cele două femei. Și știe că sunt aproape de

a elucida cazul. Așa că-l trimite pe nepotul lui să facă treaba murdară pentru el.

Se rezemă de perete cu spatele încovoiat de durere.

— *Mein Gott*, cum de-am putut fi așa prost!

— Axel, dacă Volker ar fi vrut să mori, acum ai fi mort!

— Am fost aproape omorât în bătaie, Margot. Volker caută acum să-și sfârșească treaba.

O privi cu disperare în ochi.

— Există vreo altă ieșire din maghernița asta, în afară de ușa din față?

— Există o ieșire de incendiu…

— Probabil că și-a postat băieții și acolo.

— Axel, vorbești prostii.

Berg o privi în ochi.

— Margot… dacă vin aici… înăuntru?

— Dar ușa e încuiată…

— Nu crezi că trei vlăjgani o pot dărâma dintr-o izbitură?

Margot lăsă cuvintele să-i scape:

— Există o trapă sub pat. Fetele o folosesc în caz de razii.

— Arată-mi-o!

Șuieratul unei sirene de poliție le întrerupse conversația. Berg auzi zgomot de pași pe trotuar. Margot se ridică și se uită pe fereastră.

— Poliția îi urmărește pe huligani pe stradă. Vino să vezi cu ochii tăi.

Berg iscodi cu privirea printre șipcile de la obloane. În lumina slabă a lampadarelor observă doi bărbați în uniformă alergând după tinerii adepți ai lui Hitler.

— N-am destule griji fără să mă sperii și tu? îl certă Margot. Volker are multe defecte, dar nu e tâmpit. De ce să-l ucidă pe omul lui de bază? Bătaia ți-a afectat creierul. Ai nevoie de niște zile de odihnă.

Volker îi spusese același lucru. Or fi fiind cei doi în cârdășie? Era o tâmpenie să fie așa agitat,

dar ceva era putred.

Ce-i spusese Volker despre Margot în seara asta? Ceva cum că nu mai e binevenită în oraș. Voia oare Volker să-l avertizeze că relația lui cu evreica îl expunea pericolelor sau încerca Kommissarul să scape de el ca s-o păstreze doar pentru sine?

Iar comentariul lui despre șterpelit… Aflase Volker că furaseră bani din cutia cu valori a Marlenei Druer? Știa Kommissarul tocmai fiindcă *el* o ucisese? Totuși, Volker nu arăta deloc ca bărbatul din schița de portret. Dar ce dovedea asta? Ulrich avea dreptate: portretul putea fi al oricui.

Berg își simțea corpul sfâșiat de durere. Avea nevoie de timp. Nu-i făcea plăcere să admită, dar Volker avea dreptate. Margot avea dreptate. Britta avea dreptate.

Avea nevoie de o vacanță.

DOUĂZECI ȘI CINCI

Brittei îi plăcuseră întotdeauna munții, fie că schia pe pante, mergea cu bicicleta prin cătunele pitorești, explora vechile castele sau hoinărea pe potecile abrupte în aerul proaspăt. Zâmbi imediat ce se dădu jos din tren pe peronul din Garmisch și se uită în sus, către maiestuoasele creste de granit care se înălțau până la cerul de cristal. Primăvara așternuse o mantie de verdeață peste coline, brazii își înălțau vârfurile spre cer, copacii în floare împrăștiau miresme, brândușele și narcisele își scoteau capetele de sub peticele de zăpadă.

În timp ce sorbea din cidrul fierbinte și foarte aromat, Berg încercă să-și domolească neliniștea, privindu-și familia care schia la Zugspitze. Încercase să nu se mai gândească la muncă în timp ce hoinărise prin minunatele păduri la braț cu fiul

său. Traversaseră cărări ascunse și poteci secrete și se plimbaseră prin străvechiul oraș roman Partenkirchen. Stăteau la o pensiune micuță de la marginea orașului. Dimineața se serveau chifle proaspete cu unt, șuncă și cașcaval, cozonac cu mac, precum și cafea sau ceai fierbinte. La cină era friptură de porc felii cu găluște sau cârnați de casă cu varză murată. Noaptea dormeau în plăpumi de puf, pe perne de puf, iar visele erau adesea tot atât de plăcute ca și aerul pe care-l respirau. Dulci reverii… cu excepția coșmarului.

Coșmarul solitar.

Întunecat și amenințător… Berg urmărit de umbre și spectre, fără formă, infinite. Exista o singură cale: un drum nesfârșit, fără ieșire. N-avea altă posibilitate decât să meargă tot înainte, să alerge până ce căzu răpus de înțepăturile din plămâni și crampele din stomac. În timp ce se prăbușea, se trezi brusc, cu răsuflarea tăiată și cu fața acoperită de sudoare în ciuda aerului rece de munte care pătrundea pe la geam. Britta îl întrebă ce s-a întâmplat, dar Berg nu-i putu răspunde. În cele din urmă o convinse pe soția lui să-și continue somnul, dar el rămase treaz, cu un sentiment de neîncredere.

Totuși, în ciuda mâniei lui împotriva lui Volker, a lui Margot, a lui Hitler și a întregului oraș München, în ciuda suspiciunilor și a neliniștilor, Berg își dădea seama că vacanța aceasta îi făcea într-adevăr bine. Era un liant necesar pentru căsnicia lui în pericol de a se destrăma și un adevărat balsam pentru copiii lui neliniștiți, care se uitau adesea la el derutați și cu oarecare teamă. În timpul călătoriei spre casă, Britta și Monika adormiseră, datorită zgomotului făcut de roți pe șinele de metal. Joachim rămase treaz, ocupat cu caietul lui de desen. Mâna i se mișca repede și precis chiar și atunci când trenul lua vreo curbă. Berg se aplecă să privească ultima creație a fiului

său, care reproducea cu linii rapide, groase, de cărbune, peisajul văzut pe fereastra vagonului.

Berg scoase un sandvici cu carne de porc și ceapă pe pâine de secară unsă cu unt. Îi oferi jumătate fiului său, dar Joachim refuză cu o mișcare din cap.

— Nu mi-e foame.

Îi arătă degetele înnegrite.

— Trebuie să mă spăl mai întâi pe mâini.

— Prostii.

Berg înfășură jumătate din sandvici în hârtie.

— Ai nevoie de hrană ca să-ți dezvolți mușchii. Trebuie să mănânci.

Ascultător, Joachim luă sandviciul.

— Am să-l mănânc când termin.

— Interesantă declarație, spuse Berg. Cum știi când ești gata?

Ochii lui Joachim se îndreptară încet către chipul tatălui său.

— Tu de unde știi când *ești* gata?

Berg își pipăi bărbia. Umflătura dăduse înapoi.

— Consider că sunt gata atunci când nu mai am nimic de adăugat. Poate că lucrarea nu e cum aș dori. Dar nu folosește la nimic să mai adaug ceva. Așa că mă dau bătut în fața imperfecțiunii mele, îmi blestem incapacitatea de a transmite penelului ce am în cap și spun: Renunț.

Joachim încuviință.

— Asta-i partea frustrantă, adăugă Berg. Să văd totul așa de clar în mintea mea și să nu am talentul de a-l așterne pe pânză.

Joachim încuviință din nou. Continua să deseneze chiar și în timp ce vorbeau. Berg se întrebă ce era în mintea fiului său – un băiat frumos în pragul adolescenței. Ar fi putut cu adevărat face victime printre femei, dar avea un caracter prea frumos ca să sfărâme inimi.

— Nu mi-ai răspuns la întrebare, fiule. Cum știi când ai terminat?

Joachim își încreți fruntea în timp ce își frecă degetul mare de cărbune, trasând arbori și munți ca să creeze iluzia de mișcare.

— Înainte știam că desenul e gata fiindcă mă simțeam fericit.

— Ca în cazul tabloului cu flori din camera mare.

— Întocmai.

Joachim își privi tatăl.

— Dar în ultimul timp mă simt din ce în ce mai nemulțumit de munca mea. Cred că pentru că am crescut. Lucruri care te mulțumesc în copilărie nu mai sunt acceptabile când trăiești în lumea celor mari.

Berg nu știu ce să răspundă. Îl copleși tristețea. De ce s-o fi simțind băiețelul lui atât de împovărat? Poate pentru că el nu era un exemplu prea bun.

— Mănâncă-ți sandviciul, Joachim.

Băiatul strânse din umeri în timp ce închidea coperta caietului peste ultima sa creație. Scoase sandviciul din învelitoare și mușcă din el.

Prânzul dură zece minute. Tatăl și fiul mâncară în tăcere.

*

Mirosul fripturii sfârâind în cuptor, stropită cu bere, garnisită cu mere și varză; mireasma prânzului duminical. Dinspre calorifer abia se simțea puțin aer cald cu toate că țevile pocneau de parcă ar fi fost umplute cu lavă. Din fericire cuptorul de gătit făcea și el puțină căldură. Părul Brittei era presărat cu făina albă pe care o folosise ca să prepare desertul ei special de duminică – prăjitură cu nuci și pere. Viața lui Berg începea să reintre în normal. Era căsătorit, avea copii, avea slujbă, era un bun cetățean german. Gândul la trupul ferm al lui Margot, la râsul ei răgușit, la feminitatea ei senzuală îi provoca din când în când plăcute furnicături, care însă dispăreau tot atât de repede pe cât apăruseră.

Dacă Volker o dorea, putea să și-o țină.

Totuși, era minunată.

Britta îi chemă la masă. Tocmai tăiase friptura când începu zgomotul – poc, poc, poc, pietre care loveau în zid. Berg sări de pe scaun și se repezi la debara, de unde scoase pușca de vânătoare.

— Ajunge!

— Axel, nu te prosti! strigă Britta.

— Destul!

Berg deschise larg fereastra. Era Lothar. Micul delincvent era singur de data aceasta. Ca să vezi! Îndrăznea să se lege de Berg fără a avea alături obișnuita lui bandă de delincvenți. Berg trase încărcătorul și ținti între ochii derbedeului.

— *Dacă mișți, te omor!*

— Axel, ți-ai ieșit din minți? țipă Britta.

— Tată, oprește-te, imploră Joachim agățându-i-se de braț. Te rog, oprește-te!

Strigăte de implorare venind de jos pătrunseră prin fereastra deschisă.

— *Nu trage, nu trage, nu trage!*

Rugămințile îi dădură timp lui Berg. Dar continuă să țină țeava îndreptată spre fața băiatului. Își permitea să fie curajos. Pușca nu era încărcată.

— Ai la dispoziție un minut ca să te explici!

— Nu sunt Lothar, nu sunt Lothar.

Băiatul gâfâia, vorbind cu respirația tăiată. Ca și cum ar fi traversat orașul în fugă până acolo.

— Sunt fratele mai mic al lui Lothar, Friedrich.

— Nu-mi pasă cine ești, îi strigă Berg. Dacă mișți, te împușc.

— Vă rog, nu mă împușcați.

Se simțeau lacrimi în vocea băiatului.

— N-am știut cum să intru în clădire. Am încercat poarta, dar e încuiată. Nu este portar. Trebuia să vă atrag atenția cumva. Unchiul m-a trimis după dumneavoastră. Dacă mă întorc fără dumneavoastră, mă bate.

— Unchiul?

Berg înghiți în sec.

— Vrei să spui Volker?

— Da, da, Unchiul Martin. Vrea să vă vadă imediat!

Berg continuă să țină pușca îndreptată spre fața lui Friedrich.

— De unde știu că nu minți? Și că imediat ce cobor în stradă, nu mă veți lua la bătaie, tu și fratele tău și toți prietenii voștri huligani?

Friedrich își aplecă fruntea.

— Lothar e mort.

Lui Berg începu să-i tremure mâna.

— Mort?

— S-a întâmplat săptămâna trecută. A fost călcat în picioare de un cal scăpat din frâu. A fost un accident teribil. Jur că-i adevărat.

Băiatul suspină.

— Vă rog nu trageți.

Berg coborî încet țeava puștii de la ochi.

— Du-te și spune-i unchiului tău că vin în treizeci de minute. După ultima bătaie nu mai pot să merg pe bicicletă, trebuie să merg pe jos și asta ia timp.

Își retrase pușca din fereastră.

— Dă-i drumul, prostuțule, pleacă!

Băiatul stătu o clipă, apoi o luă la sănătoasa.

Britta interveni:

— De ce nu iei tramvaiul?

Berg se așeză la masă și-și puse un șervețel pe genunchi.

— Vreau să mănânc întâi. Să-mi pregătesc stomacul pentru știrile rele care vor urma.

În timpul cinei au fost tăcuți și stingheri. După ce mâncară, Joachim îl ajută pe tatăl lui să coboare cele patru rânduri de scări. Făcându-i semn cu mâna, Berg porni șchiopătând spre tramvai.

Călcat în picioare de un cal.

Volker se ocupase de problemă.

Era unul din punctele lui forte.

DOUĂZECI ȘI ȘASE

Deoarece era duminică, la secția de poliție era liniște, iar în biroul *Mordkommission* la fel. Foarte puțini inspectori lucrau la sfârșit de săptămână. Puținele delicte care erau comise erau mai degrabă bătăi între oameni beți la berării decât încălcări premeditate ale legii, deci lucruri neînsemnate care puteau fi rezolvate de polițiștii în uniformă. Volker trebuia să fie foarte tulburat ca să-l deranjeze pe Berg în timpul tradiționalului prânz duminical.

Kommissarul îl chemase nu numai pe el, ci și pe alți doi inspectori de la *Mordkommission*. Rudolf Kalmer stătea rezemat de perete și-și bătu călcâiele la intrarea lui Berg. În vârstă de șaizeci de ani și slab ca un vreasc, Kalmer fusese soldat în armata Kaiserului, așa că era disciplinat și avea simțul datoriei. Mai era însă și ranchiunos pentru că nu fusese inclus în trioul cu care lucra Berg. Heinrich Messersmit se apropia și el de șaizeci de ani. Un om cărunt, cu umerii lăsați și șapte copii, număra orele până la nunta fiicei celei mici. Avea o căbănuță pe malul unui lac la granița cu Austria și stătea mai mult acolo decât în oraș.

Kommissarul era ca de obicei îngrijit, dar nu părea deloc calm, dovadă fălcile încleștate. Arătă înspre scaunul din fața lui. Berg se așeză, privind în jurul lui la biroul bine mobilat. Ceea ce sărea în ochi era masa de lucru a lui Volker. Pe ea se aflau o lampă electrică, un calendar, o călimară împodobită și câteva stilouri, un coupe-papier, un *port papier* și un creion cu radieră. Nu se vedea însă nicio hârtie cu excepția unui singur dosar, pe care Kommissarul îl împinse peste suprafața din piele către Berg.

— Citește.

Era un *Kriminalakte*, un dosar criminalistic, datat cu opt zile în urmă, pe când Berg era în

vacanță. Cazul dispariției unei femei fusese repartizat inspectorilor Kalmer și Messersmit. Femeia era o imigrantă evreică de treizeci și șase de ani pe nume Regina Gottlieb. Îngrozitor, dar nu neobișnuit. Imigranții se băteau adesea între ei cu pumnii, cu cuțitele, uneori chiar și cu arme de contrabandă. Șomajul era ridicat. Bărbații fără serviciu nu aveau nimic mai bun de făcut decât să-și bată femeile. Uneori le băteau până le omorau, îngropând adânc dovezile fărădelegii lor.

Berg se uită peste hârtii. Soțul femeii raportase dispariția cu o seară înaintea datei înscrise pe dosar. Declarase poliției că femeia plecase să o caute pe patroana ei și că nu se mai întorsese. Pretindea că faptul era deosebit de îngrijorător.

— Ce trebuie să caut mai precis? Este soțul ei suspect în această dispariție?

— L-am interogat, spuse Kalmer pe un ton defensiv. Nimic nu indică așa ceva.

— Mai există și alte evreice dispărute în afară de femeia aceasta? întrebă Berg.

— De ce întrebi? îl chestionă Kalmer.

— E o întrebare logică, Rudolf. În ultima vreme evreii au fost victimizați.

— Nu mai există alte dispariții, răspunse Messersmit. Dar niște evrei au fost uciși.

— Nimic neobișnuit, adăugă Kalmer. Doi proprietari de magazine. Unul a fost ridicat de la magazin și bătut până și-a dat duhul, celălalt a fost găsit în stradă, de asemenea bătut. De asemenea un jidov habotnic a fost înjunghiat în gât. A supraviețuit, dar nu i-a putut identifica pe atacatori. Îl atacaseră pe la spate.

— Sunt suspectați băieții lui Hitler, spuse Messersmit.

— Suspectați, dar nu arestați, îi răspunse Berg.

— Până nu știm ce grupă sangvină avea fiecare individ, nu prea avem cum să găsim vinovatul adevărat, spuse Volker.

— Acestea sunt cazurile noastre, Axel, declară Kalmer. O să le ducem la bun sfârșit.

— Înaintăm încet, spuse Messersmit pe un ton neutru. Naziștii nu ne spun nimic, dar nici evreii. Dacă ei nu se ajută între ei, ce poate face poliția?

Berg nu răspunse, simțind cum i se strânge stomacul. Cu siguranță că poliția putea face mai mult.

— De fapt Heinrich face pe modestul.

Volker își puse mâna pe umărul lui Messersmit.

— Facem progrese în acest caz. Am găsit niște băieți care erau posibili suspecți. Dar apoi nepotul meu și-a găsit acel sfârșit tragic. Am hotărât că nu ar fi potrivit să-i interogăm pe prietenii lui Lothar la înmormântare.

Berg i se adresă:

— Dar poate îi putem interoga acum?

Kalmer se uită la el.

— Poate *Heinrich și cu mine* i-am putea interoga acum.

— Din nefericire, Axel, la altele trebuie să ne gândim acum.

Volker mai scoase un dosar. Acesta era un *Mordakte* – un raport de omucidere datat cu patru zile înainte. I-l înmână lui Berg.

Berg îl frunzări, cuprins de neliniște. Moarta era o femeie tânără îmbrăcată în rochie de seară. Își ridică ochii și-i întâlni pe ai lui Volker.

— *Încă* una?

— Citește tot.

Profesorul Kolb considera că moartea survenise ca urmare a unei hemoragii masive. Berg făcu ochii mari.

— Cadavrul femeii a fost descoperit în Englischer Garten?

Liniștea din încăpere fu răspunsul la întrebare. Din nou, Berg căută să se stăpânească.

— De ce n-am fost imediat informat?

— Deoarece femeia s-a dovedit a fi Regina Gottlieb și e cazul nostru! declară Kalmer.

— Moartea ei este legată în mod evident de celelalte, declară Berg la rândul lui.

— Vrei să spui că are legătură cu moartea Marlenei Druer, interveni Volker. Anna Gross a fost omorâtă de soțul ei.

Nu mă prosti în față. Berg insistă:

— Ar fi trebuit să fiu informat numaidecât!

— Axel, te informăm acum.

Volker își îngustă ochii.

— De-aia te afli aici în loc să fii cu familia la masă. Doresc să cercetezi cazul și să vezi dacă acest omor este într-adevăr legat de uciderea Marlenei Druer. O să le ușurezi munca lui Kalmer și Messersmit, care se vor putea ocupa de evreii asasinați.

Cei doi se încruntară, dar niciunul nu îndrăzni să-l contrazică pe Volker. Kommissarul le lua cel mai interesant caz. Berg își dădu seama că situația era delicată. Era nevoie de diplomație.

— Dacă asta doriți, domnule, dar aș dori să colaborez cu Rudolf și cu Heinrich.

Berg se întoarse spre cei doi colegi.

— Orice ajutor din partea voastră va fi de folos. Pot să pun niște întrebări?

— Dă-i drumul, spuse Volker.

— Voi ați identificat-o pe victimă ca fiind Regina Gottlieb?

— Nicidecum, răspunse Messersmit. N-am avut nicio fotografie de la care să pornim.

— Și cine a spus că victima e Regina Gottlieb? Soțul?

Messersmit clătină din cap.

— Am arătat o fotografie post-mortem prin zonă. Familia Schoennacht locuiește foarte aproape de locul unde a fost găsit corpul. *Frau* Julia Schoennacht a identificat-o pe Regina Gottlieb ca fiind fosta ei croitoreasă.

— Ceea ce explică de ce nu ne-am gândit că e cadavrul Reginei Gottlieb, imigranta evreică, spuse Kalmer. Nu era îmbrăcată ca o imigrantă

evreică. Purta haine frumoase. Nu genul de îmbrăcăminte pe care-l poartă o evreică săracă.

— Dar acum că știm că e croitoreasă, e evident. Își putea face singură hainele.

— Erau haine din material scump? întrebă Berg.

Kalmer se încruntă.

— De unde să știm noi amănunte despre materialul hainelor de femeie?

— Desigur că știți să deosebiți lâna de mătase, replică Berg.

— N-ai fi luat-o drept evreică, spuse Kalmer înțepat. De fapt, nu arăta deloc a evreică. Păr negru… ochi albaștri… pielea foarte albă.

— Pielea oricărui mort e albă.

— Ești caraghios, Axel. Ar trebui să fii pe scenă alături de Karl Valentin. Ai înclinații similare.

— Hai să nu transformăm asta într-o problemă personală, Rudolf, îl certă Volker.

Kalmer adăugă:

— Vreau doar să spun că nu arăta ca o țărancă evreică poloneză.

— Chiar și-așa, cu capul zdrobit, se vedea că a fost frumoasă, spuse Messersmit.

Berg își înălță capul. Vorbi cu glas moale, mai mult pentru sine decât pentru ceilalți.

— Celelalte două au murit prin strangulare. Se uită la colegi: Asta a murit dintr-o lovitură la cap. Asta-i ceea ce-mi spuneți?

Întrebarea lui rămase fără răspuns, pentru că sosi Profesorul Kolb. Purta halatul de laborator peste haină. Părul lui creț era în dezordine, iar ochelarii îi alunecaseră pe nas. Sprijinindu-se în baston, își scoase ceasul din buzunar și-i privi cruciș.

— Bună ziua, *meine Herren*. Sper că nu v-am făcut să așteptați.

Volker se uită la ceasul din perete. Era aproape de patru după-amiaza.

— Ați sosit exact la timp.

— Dar ați început fără mine.

— Axel a sosit mai repede decât mă gândisem eu, spuse Volker.

— S-a însănătoșit în mod miraculos.

— Un miracol care întrece Giulgiul din Torino, spuse Berg sec.

I se adresă apoi lui Kolb:

— Ați găsit ceva interesant în legătură cu moartea acestei femei, Profesore?

Kolb izbucni în râs.

— Altfel aș fi aici?

— Tocmai ajunsesem la aria dumneavoastră de expertiză, interveni Messersmit. La rănile de la cap ale ultimei victime, Herr Profesor.

Kolb începu să se agite prin încăpere, bocănind tare cu bastonul. Deoarece nu era mult spațiu de parcurs, se învârtea mai mult în cerc. Își ridică degetul spre Berg.

— *Frau* Gottlieb a fost lovită în ceafă. Dar… și ea avea urme în jurul gâtului. Frau Gottlieb a fost bătută și strangulată.

— Drăguț, spuse Berg. Mai întâi strangulată sau mai întâi lovită?

— O întrebare interesantă, declară Kolb. Am încercat să gândesc precum criminalul. Dacă aș fi fost în locul lui, aș fi început cu strangularea, hm?

Ochii profesorului se înviorară.

— E mai personal… ochi în ochi.

— De ce să fi făcut din omor o treabă personală? întrebă Messersmit.

— Ucigașii aceștia „repetitivi”, cum îi numesc eu, fac adesea din crimă o treabă personală. Dar să lăsăm asta pe altă dată. Să ne întoarcem la locul crimei.

— Într-adevăr, interveni Volker.

Kolb încuviință.

— Să presupunem că în timp ce era strangulată, victima s-a opus. Aceasta n-a fost fragilă ca o floare. Are două unghii rupte. Sub celelalte s-a găsit piele. Și-a scos ghearele ca un tigru.

Berg spuse:

— Ar trebui să verificăm dacă soțul are urme de zgârieturi.

— Bună idee, *Inspektor*, avea bucăți de piele de pe fața și brațele cuiva.

Kolb își trecu degetele noduroase prin părul cărunt, ciufulit.

— Cred că la un moment dat a fost îndeajuns de puternică încât să scape. Dar atunci, dacă eu aș fi ucigașul… dacă mă gândesc bine, n-aș vrea ca victima să scape. N-aș vrea să înceapă să țipe. Aș prinde-o bine de rochie.

Kolb gesticula.

— Apoi mi-aș lua bastonul…

— Ați găsit un baston? întrebă Berg.

— Nu, n-am găsit. Presupun că a existat un fel de baston deoarece urma de pe craniu provine de la un obiect rotund și dur. Desigur, și altceva ar fi putut lăsa așa o urmă. Dar ce ar fi putut lăsa o astfel de urmă și să fie și ușor de purtat?

Făcu semn cu degetul.

— Trebuie să fi fost un baston.

Berg încuviință. Un baston elegant se potrivea cu imaginea de aristocrat a ucigașului.

— Deoarece e pe cale să scape din strânsoarea mea, continuă Kolb, o apuc de haine. Apoi tot ce am de făcut este s-o pocnesc repede în ceafă…

Profesorul își ridică bastonul în aer imitând gestul.

— Apoi, după ce ea cade, o dau gata prin strangulare. Poala rochiei i-a fost sfâșiată pe la spate. Nu există nicio explicație mai bună.

Berg analiză spusele profesorului.

— Victima purta ciorapi?

— Ei bine, rafinamentul ei era doar de suprafață, răspunse Kolb. Pe sub dantela și mătasea rochiei, avea lenjerie practică din lână.

— Îi lipsește ceva?

— Din nou, bună întrebare, *Inspektore*. M-aș aștepta ca vreun obiect de îmbrăcăminte să lipsească.

Kolb se uită la Messersmit, apoi la Kalmer.

— Am găsit un singur pantof, răspunse Kalmer. De unde ai știut?

Berg se întoarse spre Kolb.

— După părerea dumneavoastră de expert, Herr Profesor, victima pare să fi fost ucisă în aceeași manieră ca Druer și Gross?

— Anna Gross a fost ucisă de soțul ei, declară Volker fără nicio afectare. Așa că schimbă întrebarea, Axel. Ar putea fi moartea lui Gottlieb asemănată cu cea a lui Druer?

— Moartea ei nu e doar similară cu cea a lui Druer, ci aproape identică cu ea, răspunse profesorul cu încântare. Marlena avea urme foarte distincte de ligaturi pe gât…

— Lanțul! sări în sus Berg. Atât Marlena cât și Regina au fost strangulate cu un colier. Se văd urmele pe piele.

— Corect, *Inspektor*, foarte corect!

— Nu am găsit niciun colier la Regina Gottlieb, remarcă Messersmit.

— Poate l-a luat soțul ei după ce a ucis-o, zâmbi Kalmer. Știți, evreii și aurul lor.

Lui Kolb i se înroșiră obrajii de stinghereală. Un roșu aprins. Berg nu se gândise până atunci că profesorul Kolb era evreu, dar roșeața puternică din obrajii acestuia îl făcu să-și pună întrebări.

— Nu cred, Kalmer, spuse Berg.

— Dar nici nu știi sigur, nu-i așa, Axel?

— De ce crezi că a fost soțul ei?

— Tu de ce crezi că n-a fost el? Ce treabă ai tu cu asta până la urmă? Chiar îți pasă ce fac animalele astea unul cu altul?

Messersmit vorbi, întrerupând schimbul înfierbântat de replici.

— Careva ar trebui să discute cu Herr Gottlieb din nou. A spus că nevastă-sa se dusese la familia Schoennacht ca să-și ia banii. *Frau* Schoennacht a insistat însă că *Frau* Gottlieb n-a ajuns la ea acasă în seara aceea și că nu-i datora evreicei nimic.

— Poate că *Frau* Gottlieb dorea să împrumute bani și nu voia ca soțul ei să afle, interveni Kalmer. Evreilor le plac banii aproape la fel de mult precum aurul.

Kolb se înroși din nou la față.

— Iar nouă germanilor nu ne plac banii?

— Nu ca evreilor.

— Îmi amintesc de nenumăratele demonstrații din timpul Marii Inflații.

— Trebuia să avem ce mânca! insistă Kalmer.

— Nu evreii au mărit prețurile, spuse Kolb, ci fermierii care nu erau deloc evrei.

— *Se poate* să rămânem la problema noastră? îi luă la rost Volker.

În încăpere se lăsă tăcerea. În cele din urmă Berg spuse:

— Unde locuiește familia Schoennacht?

— Pe Widenmeyer Strasse.

Mintea lui Berg făcu legătura. Și Anna Gross locuise pe Widenmeyer Strasse.

— Nu e nevoie s-o vizitezi pe Frau Schoennacht, Axel, spuse Kalmer. Am discutat noi cu ea pe larg. Nu știe nimic. A fost îngrozită.

— Sunt sigur că ai dreptate, Rudolf.

Berg zâmbi forțat.

— Totuși, aș vrea să discut cu ea.

Messersmit se încruntă.

— Pentru ce, Berg? Nu ai încredere în capacitățile noastre?

— Sunt sigur că nu-i vorba de așa ceva, interveni Volker. Dar Berg este un misterios și are metodele sale. Fiind șeful *Mordkommission*, are mai multă intuiție decât noi când e vorba de chestiile astea oribile. Să-l lăsăm pe el să se ocupe de treaba asta. Se face târziu. Ce-ar fi să păstrăm tăcerea asupra posibilei legături între Gottlieb și cealaltă victimă, Druer, *ja*?

— Kommissar, chiar dacă această crimă ajunge în ziare, cui îi pasă de o evreică? interveni Kalmer.

— Bună observație, Rudolf, fu de acord Volker. Dacă se descoperă vreo conexiune, o putem pune pe seama recentelor tulburări de stradă. Tocmai am reușit să-i liniștim pe cetățenii cinstiți din München. N-avem de ce alarma orașul acum când ordinea tocmai a fost restabilită.

Berg comentă:

— Mai ales că am pus moartea Annei Gross pe seama defunctului ei soț într-un mod așa de convenabil. N-am face impresie bună dacă am da înapoi.

Privirea lui Volker se întunecă de mânie. Se întoarse spre Messersmit și Kalmer.

— Mulțumesc pentru timpul acordat, *meine Herren*. Puteți pleca.

Cei doi inspectori dezamăgiți nu reacționară imediat, dar nimeni nu mai spuse un cuvânt până ce aceștia nu ieșiră. Apoi Volker își dădu drumul, șuierând furios printre dinți.

— Te apăr în fața lor și tu așa mă răsplătești?

Volker își încleștă pumnii.

— Am sperat că o vacanță o să-ți tempereze cinismul. Văd că m-am înșelat. Încă un comentariu insinuant și te dau afară pentru insubordonare. E clar?

— Da, răspunse Berg.

— Atunci poți pleca.

Urmă o pauză.

— Acum!

Berg își plecă ochii. Dacă dorea să o scoată la capăt cu aceste omoruri, trebuia să fie mai conciliant.

— Herr Kommissar, îmi cer scuze pentru izbucnirea de adineauri.

Volker se uită fix la el, încercând să-și dea seama dacă era sincer. Hotărî că era… mai mult de teamă decât din regret. Dădu din cap în semn că acceptă scuzele.

— Dacă sunteți de acord, domnule, de vreme ce Profesor Kolb e aici, aș vrea să vorbesc cu el… să

verific raportul autopsiei.

Volker reflectă câteva minute.

— De acord.

— Putem vorbi în biroul meu, atunci, spuse Berg. În felul acesta voi putea nota.

Volker spuse:

— Puteți sta de vorbă aici… în biroul meu.

Berg insistă:

— Domnule, n-aș vrea să vă rețin mai mult decât e necesar.

— Nu mă reții. Nu am obligații, iar dacă voi discutați despre caz, mi-ar plăcea să aud ce aveți de spus.

Berg nu se putu stăpâni.

— De ce simt că nu aveți încredere deplină în mine?

— Nu e un sentiment, e o realitate. Am motive să nu am încredere în tine, Axel. În primul rând ești insolent.

— Atunci de ce mi-ați dat acest *Mordakte* despre Regina Gottlieb?

— Deoarece ești cel mai competent dintre oamenii mei. Deoarece trebuie să prinzi această fantomă înainte să ucidă din nou. Amândoi știm că un alt omor va arunca orașul în haos. Putem continua să lucrăm la acest caz, *Inspektor*? Poți lăsa deoparte o vreme capriciile astea mărunte pentru binele orașului nostru și al cetățenilor lui?

— Da, dacă puteți și dumneavoastră.

Dintr-o mișcare, Volker îl pocni pe Berg cu palma peste față. Încăperea se cufundă în tăcere. Volker aștepta ca Berg să reacționeze. Dar rapiditatea atacului Kommissarului îl năuci pe Berg, care rămase nemișcat.

Când își reveni, Berg scuipă înspre el. Nu *îl* scuipă, ci scuipă *înspre* el. Și nici exact înspre el, ci lângă pantofii lui Volker.

Totuși mesajul era clar. Berg își dădu seama că depășise limitele, dar furia îl orbise într-atât încât nu se gândise la consecințe.

Secundele treceau în tăcere.

În cele din urmă, Volker schiță un zâmbet disprețuitor.

— Ai probleme cu gâtul, Axel? Chiar c-ar trebui să mergi la doctor.

Berg nu răspunse. Asta era. Ajunseseră la alt armistițiu rece, lipsit de încredere: ca și cel dintre Berlin și München… dintre Berlin și yankei. Un armistițiu care se cerea rescris și în cele din urmă încălcat.

Profesorul Kolb tuși ușor. Cei doi bărbați se întoarseră în direcția sunetului. Uitaseră amândoi că profesorul mai era acolo.

Volker se întoarse spre el.

— Aveți ceva de spus, Herr Profesor?

— De îndată ce sunteți amândoi pregătiți.

— Suntem pregătiți, *Inspektor*? întrebă Volker.

Berg încuviință din cap, luându-și cu încetineală mâna de pe obraz. Era încă fierbinte și-l durea, dar nu atât de tare ca orgoliul său rănit. Furia criminală trecuse… pentru amândoi. Singura consolare a lui fu că, pentru moment, slujba lui era salvată.

DOUĂZECI ȘI ȘAPTE

Volker ar fi vrut să-l dea afară pe dobitoc. Dar ar fi fost o greșeală să cedeze acestui impuls. Mai întâi pentru că nu ar mai fi avut pe cine să dea vina dacă aceste crime supărătoare rămâneau nerezolvate. Nu, deocamdată trebuia să-și păstreze calmul. Când va fi descoperit ucigașul-fantomă, atunci se va ocupa el de Axel. Fără să-și ridice privirea, spuse:

— Ei bine, ce doriți să spuneți, Profesor Kolb, dar nu de față cu Kalmer și Messersmit?

— Foarte bine, Herr Kommissar!

Profesorul bătu cu bastonul în podea ca să dea greutate cuvintelor.

— Mi-ați ghicit intenția. Pot să vă întreb acum dacă știți ceva despre Cercul de Psihologie de Miercuri – gruparea care a fost cunoscută apoi sub numele de Societatea Psihanalitică din Viena?

Volker se încruntă.

— Nu știu nimic despre psihanaliză. Nici nu urmăresc nimic legat de negriciosul acela de doctor evreu austriac.

— Ah, ar trebui s-o faceți, Herr Kommissar. Teoriile lui sunt legate de subconștient, de reacțiile cele mai intime ale minții. Sunt sigur că profesorul Freud ar avea multe de spus despre inamicul nostru.

— Ca de exemplu? întrebă Berg.

— Este un bărbat care simte plăcere sexuală violând femeile, *ja*?

— Cred că e evident, aprobă Volker.

— Și mai important, Herr Kommissar, simte o mai mare satisfacție sexuală ucigându-le. E plin de *Lustmord*.

Expresia lui Volker era sceptică.

— De ce să nu fie vorba despre un om care ucide principalul martor împotriva lui? Dacă femeia e moartă, nu-l mai poate acuza de viol. Mai mult, Marlena Druer nu a fost atacată. Și apoi, nu știm sigur dacă Anna Gross a fost violată. Ar fi putut face sex de bunăvoie. Nu, nu cred că aveți deloc dreptate.

— Herr Kommissar, niciuna din ele nu a fost strangulată de bunăvoie. Iar Regina Gottlieb s-a luptat cu cel care a atacat-o. Și chiar dacă nu e vorba de viol, acest fapt îmi întărește convingerea. Sexul nu i-a oferit o satisfacție suficientă. Nelegiuitul a trebuit să ucidă. Mai mult, a colecționat obiecte aparținând victimelor – un ciorap de mătase, un pantof, o cizmă. E cu siguranță cineva care a trăit o traumă în faza anală a dezvoltării sale, după cum o dovedește

incapacitatea lui de a renunța. Este în mod evident rezultatul unei lipse a grijii materne. Dacă asociezi o mamă care-și respinge copilul cu un eveniment traumatizant, rezultatele sunt devastatoare.

Înainte ca Volker să obiecteze, Berg interveni.

— Ce fel de eveniment traumatizant?

— Primul lucru care îmi vine în minte este că a luptat în Marele Război.

— Cu toții am fost soldați, spuse Volker. Dacă ucizi în luptă nu devii automat ucigaș.

— Exact ceea ce spun, Herr Kommissar.

Kolb ridică degetul.

— Majoritatea facem deosebirea între a ucide în luptă și a ucide în general. O altă posibilitate ar fi ca omul să nu fi participat la Marele Război, fie pentru că era prea tânăr, fie pentru că era infirm, ceea ce l-a făcut să se simtă inferior ca bărbat. Dar nici aceste lucruri n-ar fi fost suficiente pentru a face din el un ucigaș. Combinația dintre infirmitate și o mamă denaturată l-a transformat în ucigaș. *Ja*, acest om o urăște pe mama lui pentru ceea ce i-a făcut.

Urmă o tăcere lungă. În cele din urmă, Volker spuse:

— Vorbiți serios, Herr Profesor?

— Vorbesc foarte serios. Se poate ca mama acestui om să fi fost foarte seducătoare. Sau poate că a fost rece și l-a respins. Oricare ar fi fost problema, avem, *meine Herren*, un exemplu clar, perfect, de *destrudo*. Nu ucide la întâmplare. Ucide femei tinere. De fiecare dată când acest monstru ucide o femeie, în mintea lui își ucide mama.

Berg înregistră cuvintele lui Kolb, dar le găsi dezgustătoare.

— De ce toate aceste substituiri, Herr Profesor? De ce nu-și ucide pur și simplu mama?

— *Inspektor*, tocmai ați pus punctul pe i. Nu-și ucide mama deoarece dorința de a o ucide este ascunsă adânc în subconștientul lui. Nici măcar

nu-și dă seama de ea. Așa că ucide alte femei, vărsându-și ura asupra lor.

— Și nu se simte vinovat că ucide aceste femei?

Kolb ridică din umeri.

— Ba poate că da. Dar chiar dacă se simte vinovat, asta nu ajută la nimic. Are obsesia crimei.

— Sincer, Herr Profesor, îl ironiză Volker, nu puteați să spuneți că omul le-a ucis pe aceste femei ca să le violeze… sau… ca să le jefuiască? Femeile pe care le-a ucis erau bogate.

— Regina Gottlieb nu era bogată.

— Dar părea bogată, spuse Volker. Probabil a crezut că avea bijuterii scumpe.

— Nu avea nicio bijuterie, spuse Kolb. Era o femeie de la țară.

— Dar el n-a avut cum să-și dea seama dintr-o singură privire, replică Berg.

— Domnilor, acesta e un om care a ucis de trei ori. Nu se va opri aici deoarece se simte constrâns să ucidă. Ironia este că această constrângere nu va fi niciodată satisfăcută deoarece nu poate s-o ucidă pe femeia pe care dorește de fapt s-o ucidă.

Kolb își duse gândurile mai departe.

— Observați faptul că ia obiecte de la locul crimei. În timp ce ține în mână obiectul pe care l-a furat, monstrul încearcă să retrăiască satisfacția ultimei cuceriri. Dar după o perioadă, obiectul nu-i mai evocă plăcerea pe care o simte când ucide. Așa că ucide din nou. Nu se va opri la trei, Kommissar, pot să vă asigur de asta.

— La două, spuse Volker. Anna Gross a fost ucisă de soțul ei.

— Herr Kommissar, cu tot respectul, spuse Berg, ar fi bine ca în intimitatea acestei încăperi să lăsăm deoparte prostia asta. Anna Gross a fost strangulată, domnule. Și în toate cei trei cazuri, un pantof sau un singur ciorap au dispărut. Deci, dacă Anton Gross nu s-a întors din mormânt să-i fure Reginei Gottlieb pantoful, trebuie să presupunem că toate cele trei cazuri au legătură unul cu altul.

— Două femei, trei femei…

Kolb își învârtea bastonul în palme.

— Ar mai putea fi alte zece despre care nu am aflat. Cauza tuturor acestor morți este faptul că bărbatul acesta își urăște mama.

— Toți bărbații își urăsc mama, Herr Profesor, spuse Volker. Ne așteptăm ca ea să fie fecioara perfectă, dar s-a culcat cu tata, ceea ce o transformă în ultima târfă. Dar bărbații civilizați nu umblă aiurea ucigându-și mamele, nici măcar soldații cu mâinile mânjite de sânge – așa cum suntem majoritatea.

— Oamenii au modalități diferite de a percepe experiența războiului, spuse Kolb, mai ales dacă au predilecție pentru un anumit mod de exprimare, dacă doriți. Artiști precum Otto Dix redau în pictură experiențele lor din timpul războiului, scriitorii scriu despre ele, compozitorii creează simfonii discordante… iar indivizii bolnavi, cu copilării nefericite, cei cu înclinații spre latura întunecată a vieții, ei redau aceste experiențe făcând ceea ce simt că trebuie să facă… adică omorând.

Volker spuse:

— Nu-mi vine să cred că faceți comparație între omor și o compoziție sau o pictură.

Berg își aminti de Anna Gross și de Marlena Druer, cât de ciudat era că părul le era pieptănat ca pentru a le încadra chipul. Crima ca artă? Nu spuse nimic.

— Nu le compar, Kommissar, doar remarc că cei cu anumite înclinații redau ororile unei vieți amare sau ale războiului în mod specific. Dacă au avut impulsuri criminale din cauza mamei, probabil războiul le-a scos la iveală.

Berg interveni:

— Gândiți-vă numai cât sunt de asemănătoare lucrările despre război ale lui Otto Dix cu cele din seria despre viol și omor sexual intitulată *Lustmord*.

— Dacă mi-aș urî mama așa de mult, aș ucide-o pur și simplu. Freud și teoriile lui sunt simple aiureli. La ce să te aștepți de la un evreu austriac?

— Nu numai evreul vorbește despre subconștient, Herr Kommissar, remarcă Kolb. Carl Jung nu este evreu. De fapt, nici nu-i iubește pe evrei. Însă teoriile lui dezbat motivațiile subconștiente ale *destrudo*.

Berg întrebă:

— Ce anume este acest *destrudo* la care vă referiți?

Kolb zâmbi.

— Freud a afirmat că fiecare individ are o forță vitală, conștientă sau nu, care îl motivează să acționeze într-o manieră predeterminată. El a numit această forță vitală libido. Dar apoi, după dezastrul provocat de Marele Război, Freud s-a trezit în fața unui paradox: cum să integreze în teoriile sale moartea și groaznicele distrugeri pe care le-a trăit. El a ajuns la concluzia că în opoziție cu forța vitală sau libidoul, fiecare găzduiește o forță nefastă numită *destrudo*. Iar în unii indivizi, nu e nevoie de un război ca să dezlănțuie această forță. Uitați-vă la naziști. Tot ce e legat de viața civilizată pare să declanșeze *destrudo* în oamenii lui Hitler.

— Cum ne poate ajuta teoria asta să rezolvăm crimele? întrebă Berg.

— Bună întrebare, Herr *Inspektor*. Să analizăm ceea ce știm. Monstrul acesta a ucis, dar nu la întâmplare. Două din cele trei femei erau bogate. Ultima, *Frau* Gottlieb, părea bogată datorită rochiei elegante. Deoarece diavolul își urăște mama și ucide femei bogate în locul mamei, putem deduce că mama e bogată.

— Deci credeți că e un om cu stare? întrebă Volker.

— Probabil. Sau poate dimpotrivă.

Kolb își scutură bastonul în aer.

— Ar putea proveni dintr-un mediu sărac. Poate că urăște toate femeile cu stare și de aceea le ucide.

— În care caz nu și-ar mai ucide mama, spuse Volker. Este săracă la fel ca el. Dacă și-ar urî mama, ar ucide femei sărace. Deci vă contraziceți.

— Deloc, Herr Kommissar Volker, și-ar ucide mama, urând în același timp femeile bogate. Oricare i-ar fi mediul, sărac sau bogat, bărbatul acesta se consideră un gentleman sau, cel puțin, pretinde că este. Bărbatul care o vizita pe Anna Gross, scrisoarea pretențioasă către Marlena Druer… totul ne duce cu gândul la un bărbat cu gusturi rafinate.

— Am știut asta de la bun început, spuse Volker. Bărbatul care o însoțea pe Anna Gross la teatru era fie un adevărat gentleman, fie un *Hochstapler*. Știm că nu avem de-a face cu vreun derbedeu din Partidul Nazist.

— Partidul Nazist are și câțiva susținători bogați, spuse Berg. Unii din liderii lor sunt doctori, ofițeri… oameni cu bani.

Volker îl interpelă:

— Vrei să spui că vreunul din liderii Partidului Nazist este monstrul ucigaș?

Berg răspunse:

— Doar atrag atenția asupra unui fapt.

— Ceea ce ne duce spre un alt mobil potențial, spuse Kolb.

— Anna Gross flirtase cândva cu comunismul. Scrisoarea adresată Marlenei Druer de către un bărbat numit Robert sugerează că cei doi erau implicați într-un fel de misiune politică. Așa că haideți să reluăm. Trebuie să avem în vedere că ar putea fi un om care-și justifică violențele în termeni politici chiar dacă motivația subconștientă este ura față de mamă.

— Pare să fie Austriacul, spuse Berg.

Volker își aținti privirea asupra inspectorului lui șef.

— Un sfat înțelept, Axel. Ai grijă cum vorbești, mai ales la Secție, unde Partidul Nazist are mulți adepți.

Berg rămase imperturbabil.

— Spun doar că fanaticii au folosit adesea politica pentru justificarea crimei. Uitați-vă la *Fememord*. O fată proastă de la țară a avut îndrăzneala să respecte legea și să raporteze un depozit ascuns de arme ilegale. Pentru efortul ei a fost ucisă.

— Axel, nu vom ști niciodată cu adevărat de ce a fost ucisă Amalie Sandmeyer. În plus, se pare că divagăm de la o discuție ridicolă la alta.

— Totuși, Herr Kommissar, nu puteți nega că există crime fără rost comise de fanatici, spuse Kolb. Uneori de gentilomi fanatici.

— Contele Anton Arco-Valley, spuse Berg.

— Exact, exclamă Kolb triumfător.

— N-avem niciun indiciu că Arco-Valley și-ar fi urât mama, spuse Volker categoric. Numai indicii că-l ura pe Kurt Eisner.

— Da, așa-i, spuse Kolb. Dar știm că era un antisemit înrăit, de aceea a ucis un evreu. Dacă tabuurile sociale nu-i opresc, oamenii ucid ceea ce urăsc. Da, da, aș spune că suntem clar în căutarea unui bărbat cu convingeri politice fanatice care-și urăște mama.

— Aduce din ce în ce mai mult cu Hitler, îl tachina Berg pe Volker. Și înainte să-mi cereți să-mi țin gura, domnule, vă rog să analizați faptele. Austriacul e politician. E de asemeni un ticălos și ăsta e un motiv suficient ca să-și urască mama. Și, în fine, Austriacul se consideră artist.

— Asta-i absurd, replică Volker. Una e să lovești în dușmanii politici și alta să ucizi femei neajutorate.

— Regina Gottlieb era evreică. Anna Gross era măritată cu un evreu, iar Hitler este un antisemit înrăit.

Berg ridică din umeri.

— Nu e chiar așa mare diferență.

Volker fierbea de indignare.

— În niciun caz și sub nicio formă nu-l vom implica pe Herr Hitler în aceste omoruri, *înțelegeți* asta?

— Nici nu spun c-ar trebui s-o facem, Herr Kommissar, răspunse Kolb sec. Avem doar o discuție intelectuală care, sperăm, ne va ajuta să-l prindem pe monstru. Monstrul acesta nu se va opri – mai ales de când Anton Gross a fost considerat asasinul soției sale. Ucigașul are impresia că a scăpat! Probabil se distrează pe seama poliției chiar acum; pe seama stupizeniei și a incapacității poliției, care a arestat pe cine nu trebuia.

— Cred că nu e deloc așa.

Volker își încleștă dinții de furie.

— Pe de altă parte, spuse Kolb, s-ar putea să fie furios pentru că nimeni nu pune crimele pe seama lui. Poate că e precum predecesorul său din Londra, Jack Spintecătorul. Mi-e teamă că diavolul nostru este un ucigaș înveterat. Mai mult, dorește să i se acorde atenție pentru faptele lui rele și nu se va opri până nu va fi așa.

Berg spuse:

— Deci până nu-l prindem, vor mai fi și alte crime.

Tăcură toți timp de câteva minute, lăsând supoziția lui Berg fără răspuns. Dar, desigur, fiecare cunoștea răspunsul. Era evident.

DOUĂZECI ȘI OPT

Deoarece refuzase să fie dus cu mașina, Berg se întoarse acasă șchiopătând prin ceața densă de pe străzi, simțind burnița în nări și pe gene. Negura deasă îl făcea să se simtă invizibil, dar puternic, ca și cum s-ar fi mișcat prin eter. În timp ce se înfășură în haina groasă de lână, Berg se gândi la cele trei femei tinere omorâte al căror punct comun era îmbrăcămintea frumoasă. A doua zi o va interoga pe *Frau* Julia Schoennacht, femeia care o identificase pe Regina Gottlieb, cu toate că nutrea puține speranțe de a obține informații relevante. Bogații nu-i priveau pe servitorii lor decât ca pe niște obiecte de utilitate practică, în genul electricității sau mașinilor… sau poliției. Mâna de lucru de închiriat exista pentru a fi folosită la nevoie și apoi dată deoparte. Chiar dacă *Frau* Schoennacht vorbea, era puțin probabil să știe mare lucru despre Regina, afară de faptul că era o bună croitoreasă.

În timp ce se lupta cu cele patru rânduri de trepte din bloc, Berg începu să transpire. Apartamentul lor era slab iluminat, un singur bec licărind deasupra mesei din sufragerie. Restul locuinței era învăluită în întuneric. Când intră, Joachim sări din pat.

— Tată!

Alergă spre Berg, trăgându-și pantalonii de pijama care-i cădeau peste coapsele de adolescent. Îl ajută pe tatăl lui să-și scoată haina.

— Să-ți fac un ceai?

— Da, un ceai ar fi bun.

Berg își șterse fața cu o batistă.

— Ceilalți dorm?

Joachim încuviință din cap, apoi se duse la sobă și așeză ceainicul pe foc, răscolind jarul aproape

stins.

Ca din întâmplare, Berg verifică lădița cu cărbuni: era pe jumătate goală. Era încă criză de cărbuni. Se gândi să renunțe la ceaiul fierbinte. Intuind îngrijorarea tatălui său, Joachim spuse:

— Apa e caldă, tată, nu durează mult.

— Bine.

Berg se duse la masă și se așeză, frecându-și ochii, apoi își plecă privirea. Fiul său desenase cu resturi de cărbune, în tușe groase negre, pe ziare de aruncat. Execuția era impecabilă; subiectul era tulburător.

Un grup de huligani tineri îmbrăcați în uniforme naziste băteau un bătrân care era evident evreu – nas coroiat, ochi bulbucați, frunte proeminentă, rânjet satanic. Desenul era cu atât mai tulburător cu cât, deși evreul era o caricatură, tinerii erau redați în mod realist. La fel și sângele care curgea din gura evreului.

Joachim aduse două cești de ceai, dar numai o bucată de zahăr. Probabil că Britta raționaliza proviziile. Berg îi dădu băiatului zahărul.

— Nu, tată, e pentru tine.

— Insist, spuse Berg. Nu am chef de ceai dulce.

Băiatul îl studie pe tatăl lui, dar apoi luă bucata de zahăr, dizolvând-o în apa tulbure și amestecând cu o linguriță de argint.

— Ce te-a făcut să desenezi asta?

Berg ridică desenul de pe masă.

— Îți place? întrebă Joachim, neliniștit.

— Ar trebui?

Băiatul nu-i răspunse.

— Talentul tău e de netăgăduit. Dar de ce asta?

— Nu știu, tată. Cred că desenez ceea ce observ. Ceea ce-mi rămâne în minte.

— Ai văzut niște puști care băteau un bătrân?

Joachim nu răspunse.

— Ar trebui reclamați la poliție. Băieții ăia sunt niște huligani.

Joachim se uită la tatăl său. O expresie nouă în ochi: o undă de provocare.

— Dac-ar fi arestați, alții le-ar lua locul.

— Și asta justifică o astfel de cruzime?

— Nu o justific, tată. Nu am fost printre cei care au făcut-o. Eu doar înregistrez ceea ce văd.

Berg își sorbea ceaiul, căutând să-și domolească mânia.

— Și când s-a întâmplat asta?

— În fiecare zi se întâmplă scene ca asta, răspunse Joachim. Și se întâmplă peste tot. Ar trebui pur și simplu să plece.

— Cine? Evreii?

— Da, evreii. Ar fi mai simplu și pentru ei și pentru noi.

— Crezi că ăsta ar fi răspunsul la necazurile Germaniei?

Băiatul își privi tatăl drept în ochi. Din nou cu o undă de provocare, de data aceasta mai pronunțată.

— Dacă n-aș fi dorit într-un loc, n-aș sta. N-ar fi bine pentru mine.

— Și unde ar trebui să meargă? întrebă Berg.

— Înapoi de unde au venit, îi răspunse Joachim.

— Și unde e asta?

— Nu știu… Palestina, cred. Să fie o problemă pentru turci sau pentru britanici.

— Dar mulți s-au născut aici. Mulți au părinți și bunici care s-au născut aici.

— Dar asta nu înseamnă că sunt germani. Iar mulți dintre ei nu s-au născut aici. Fură slujbele oamenilor noștri, tată. Ocupă locurile din universități. Sunt stăpânii băncilor și-i înșală pe oameni. Deschid magazine și pun prețuri exorbitante la alimente de bază.

— Înțeleg… încuviință Berg. Asta e valabil și pentru profesorul tău de științele naturii, Profesor Gleb, și pentru profesoara de arte, *Frau* Sonnenschein? Și ei ar trebui să plece?

Joachim își frecă fruntea, tulburat de întrebare. Își iubea dascălii, așa că nu răspunse. În schimb

adăugă:

— Știu că nu ești de acord cu Herr Hitler. Crezi că e un monstru și poate că așa și este. Totuși, dacă noi nu ne ridicăm în apărarea noastră, cine să o facă?

— Dar cine încearcă să facă rău, Joachim?

Băiatul tăcu.

— Oricât de dureros ar fi să admitem asta, vina nu este doar a evreilor, spuse Berg. Și nici a străinilor, a țiganilor, a comuniștilor și nici măcar a guvernanților incapabili din Berlin. Odată și-odată, noi – și prin noi vreau să spun poporul german – trebuie să ne asumăm responsabilitatea pentru propria mizerie. Am fost mânați în război de ambiții, Joachim. Suntem războinici neînfricați, am vrut mereu să cucerim. Asta nu-i rău… să mergem la război pentru gloria Patriei. Dar trebuie să acceptăm uneori că ambițiile ne depășesc posibilitățile. Eu am fost acolo, fiule. Am purtat uniformă și am mărșăluit umăr la umăr cu concetățenii mei pe pământ străin, unde peste un milion dintre oamenii noștri sunt înmormântați în gropi comune pentru că inamicul a refuzat să ne lase să aducem trupurile lor acasă pentru a fi înmormântate cum se cuvine. Ne-am dus la război și am pierdut. Și asta, dragul meu fiu, nu e din vina evreilor.

Joachim privi în altă parte.

— E o tragedie națională că am fost umiliți, da. Că avem un guvern-marionetă care ne secătuiește și că trebuie să plătim sume imense de bani unor țări pe care le detestăm. Dar nu e oare o tragedie națională și faptul că încă nu ne-am dat seama că noi înșine am provocat această umilință?

Nici de data aceasta, băiatul nu răspunse.

— Iar cea mai mare tragedie națională este că probabil vom merge din nou la război.

Berg își termină ceaiul, apoi, ținând în mână desenul lui Joachim, adăugă:

— Puștii ăștia nu sunt altceva decât niște lași, fiindcă se leagă de un bătrân. Ferește-te de ei și ferește-te de Hitler.

Se ridică în picioare și sărută creștetul fiului său, o claie de bucle ca de in.

— Stinge lumina și focul înainte să mergi la culcare.

Băiatul încuviință din cap.

— Tată, cum poți să te ferești de viitorul conducător al țării?

Berg se uită uimit la fiul său.

— Crezi că va deveni cancelar?

— Da, așa cred, tată. Cred că va deveni cancelar.

— Atunci va fi încă o tragedie națională.

*

Într-una din rarele manifestări de optimism civic, soarele se hotărî să strălucească. Era o dimineață bună pentru plimbare și nu exista o zonă mai indicată pentru așa ceva decât Bogenhausen cu parcurile, cu grădinile și cu cafenelele sale. Era mai ales o zonă rezidențială, casele erau mai noi, spațioase, separate una de cealaltă, fiecare având curtea ei. Deoarece Parisul era și acum la modă, multe din case erau construite cu motive Art Deco moderne care confereau rafinament exterioarelor. Uneori erau bine executate, dar alteori făceau casele să semene cu niște torturi de mireasă. Atmosfera era agreabilă, iar străzile pline de activitate, cu automobilele care circulau sub cerul albastru presărat de nori.

Pe Prinzregenten Strasse, Berg trecu pe lângă nou construită Casă Brună, edificiul lui Hitler și sediul oficial al Partidului Nazist. Concepută de faimosul arhitect Paul Ludwig Troost, clădirea se afla pe una din cele mai frumoase străzi din zonă. Cu toată sinceritatea, edificiul avea un oarecare stil, dar culoarea era insipidă – nu îndeajuns de deschisă ca să fie maro *espresso* și prea deschisă ca să fie maro *mocha*. Rezultatul era o nuanță

mohorâtă, fără viață, care spunea multe despre ceea ce se afla înăuntru.

Familia Schoennacht locuia într-o clădire cu două etaje de culoarea caisei, împodobită cu ferestre cu multe geamuri, și cu obloane verzi. Frontoane în unghi ascuțit se iveau de sub acoperișul din țiglă roșie, iar intimitatea era păzită de un gard din chiparoși italieni, cu vârfurile retezate, care îngrădeau o curte de mărime considerabilă. O alee din dale de piatră ducea la o poartă sculptată din lemn de nuc, mai potrivită cu arhitectura gotică decât cu această casă de țară, dar tradițiile dispar cu greu – ceea ce era valabil și pentru politicienii care exultau o glorie trecută ce nici nu a existat, de fapt.

O servitoare răspunse la bătaia în ușă a lui Berg. Era tânără și grăsuță, cu păr negru împletit în două cozi. Accentul ei austriac pronunțat era aproape neinteligibil. După ce Berg îi explică cine este, abia reuși să-i înțeleagă răspunsul. Dar tonul ei afectat lăsa să se înțeleagă că orice ar fi dorit el, răspunsul era nu.

Berg iscodi cu privirea peste umerii ei, încercând să vadă înăuntru. Din ceea ce-și putu da seama, interiorul era luminos, plin de mobilă modernă.

— De fapt, *Fräulein*, aceasta nu e o rugăminte. Trebuie să vorbesc cu stăpâna casei.

— Nu se poate.

— E o treabă urgentă, *Fräulein*.

Îi dădu servitoarei cartea de vizită.

— E vorba de o crimă.

La auzul cuvântului crimă, fata bolborosi ceva și închise ușa. Berg auzi zgomot de pași grăbiți. Oftă și ciocăni încă o dată la ușă. De data aceasta răspunse un domn înalt, cu o expresie de iritare întipărită pe față și care frământa cartea de vizită în mâini. Purta smoching, pantaloni și pantofi de casă din piele, iar la gât, eșarfă.

— Presupun că n-ar fi de niciun folos să vă spun să plecați.

Accentul lui era cel al unui bavarez instruit, chiar dacă arăta ca un prusac tipic. Era înalt, cu nas ascuțit și cu creștetul complet pleșuv. Ochii albaștri erau ascunși după ochelari fără ramă.

— Nu, domnule, n-ar fi de niciun folos.

Berg aruncă o privire peste umărul lui.

— Poate ar fi mai bine să vorbim înăuntru, departe de ochii vecinilor.

— Nu se vede peste gard, răspunse domnul cel înalt. Totuși, n-are rost să fiu nepoliticos, având în vedere că discuția trebuie să aibă loc într-un fel sau altul. Puteți intra.

Ușa se deschise. Berg intră într-un vestibul scăldat în lumină: o raritate pentru München la început de primăvară. Pardoseala era din dale de marmură cu încrustații negre în formă de diamant la colțuri, dar mare parte din ea era acoperită de un covor oriental în culori aprinse – albastru puternic, auriu, roșu aprins. Chiar în față se afla salonul cu ferestre înalte până-n tavan pe care se vedeau câțiva copaci cu flori albe și roz. Mobila era bine aleasă și frumos sculptată – o simfonie de esențe exotice și intarsuri impresionante. Ușa șemineului era cea mai extraordinară lucrare din fier forjat pe care o văzuse vreodată Berg.

— Edgar Brandt, spuse domnul. Pe aici.

Berg îl urmă într-un salon deloc tipic pentru Germania, ca să nu mai vorbim de Bavaria. Pereții aveau tapet cu motive concentrice oranj și verde, iar mobilierul era elegant, fin, înalt, aducând cu zgârie-norii vestiți de epoca modernă. Mobilier care se potrivea mai degrabă la New York unde existau de fapt zgârie-nori. Covorașul care acoperea podeaua de lemn de culoare închisă era o învolburare de nuanțe de verde. Operele de artă – uleiuri, scheciuri, desene și litografii de Kandinsky, Klee, Picasso, Channel, Fericer și Matisse – erau tot atât de moderne și de frumoase

ca și cele din oricare galerie din Paris. Pe moment Berg se simți copleșit de atâta bogăție și atâta rafinament.

— Vă place, Herr *Inspektor*?

Tonul era ușor ironic. Berg se întoarse.

— După părerea mea aveți un ochi extraordinar.

Propriii lui ochi se opriră asupra unui ulei de Otto Dix. La fel ca și seria despre război, picturile artistului cu tema *Lustmord* erau expresive și violente. Cea de față, realizată în culorile primare ale cubismului, reprezenta un monstru nebun, ucigaș, cu joben, chicotind peste nudul plutitor al unei femei cu membrele retezate. Cât și-ar fi dorit ca profesorul Kolb să fie de față.

— În orice caz, unii ar putea considera operele acestea atât de bizare drept violente și decadente.

Bărbatul izbucni într-un râs insinuant.

— În cazul acesta cunoscătorii trebuie să-i educe.

Berg nu făcu niciun comentariu, expresia feței lui rămânând afabilă. Bărbatul îl invită să se așeze într-un scaun mare, din lemn de trandafir și piele neagră, care făcea parte dintr-un set de scaune asortate.

— Rolf Schoennacht.

Își bătu călcâiele în semn de prezentare.

— Presupun că afacerea asta neplăcută are legătură cu uciderea fostei croitorese a soției mele.

— Presupunerea e corectă.

Bărbatul rămase în picioare. Berg trebui să-și întindă gâtul ca să se uite la el în timp ce vorbea.

— Mi-e cunoscut numele dumneavoastră, dar nu știu de unde.

— Scriu adesea pentru *Völkischer Beobachter*.

— A, da. *Völkischer Beobachter*.

— Cunoașteți ziarul?

— Citesc de toate. Încerc să-mi păstrez mintea trează.

— O calitate deosebită, *Inspektor*.

În cele din urmă, Schoennacht se așeză în scaunul pereche, proptindu-și picioarele lungi pe o perniță din piele de zebră.

— Scrisul este doar o distracție. Nu-mi ia prea mult timp. Și tot ce scriu este cel puțin inteligibil, ceea ce nu se poate spune despre majoritatea porcăriilor care se publică în ziua de azi.

Clătină din cap.

— Dacă Hitler vrea să ajungă undeva, va trebui să facă propagandă mai bună.

Berg încuviință.

— Interesant. Nu mi-aș fi imaginat că sunteți un susținător al lui Herr Hitler, desigur nu cu aceste opere de artă.

— Desigur că nu aprob gustul artistic al lui Herr Hitler. Și nici nu-mi plac huliganii care strică imaginea Partidului Nazist, dar îmi place ce are de spus despre onoare și loialitate. Și cred că are idei bune despre cum pot fi desăvârșite astfel de virtuți.

— Cu toate că mi-ar plăcea să discut despre virtuțile la care vă referiți, trebuie, din nefericire, să discut despre această *neplăcută problemă a crimei*.

— Regina Gottlieb.

Schoennacht îi spuse numele în silă.

— Nu vă plăcea?

— Nu-mi place niciun evreu. Și am fost de-a dreptul furios pe soția mea că folosea o evreică, când există atâtea femei germane harnice. Am insistat ca Julia s-o concedieze și să angajeze una de-a noastră.

— Nu știați că e evreică atunci când a început să lucreze pentru soția dumneavoastră?

— Nu, desigur că nu. Nu părea… nu credeam că soția mea e atât de proastă. Chiar așa. Prostia femeilor nu trebuie subestimată niciodată.

Berg se uită pe fereastră la ceea ce părea o livadă de pomi înfloriți. Apoi îl privi fix pe Schoennacht. Câteva zgârieturi fine de la baza

maxilarului se prelungeau pe gât în jos, fiind apoi ascunse de eșarfă.

— Ce-ați pățit la față?

— Poftim?

— Zgârieturile.

Schoennacht își duse degetele la față.

— Ah, așa se întâmplă când folosești un aparat de ras care nu taie.

Chipul lui Schoennacht nu trăda nimic. Berg spuse:

— Aș dori să vă întreb unde vă aflați în noaptea crimei.

Bărbatul cel înalt zâmbi.

— Și care este scopul acestei întrebări? Credeți că aș încălca legea ca să ucid un șobolan? Deși nu cred c-ar trebui să existe vreo lege împotriva uciderii șobolanilor.

— Vă cer cu respect să răspundeți la întrebare.

— Am fost acasă.

— Toată noaptea?

— Da, toată noaptea. Altceva?

— Da, Herr Schoennacht, mai e și altceva. Dacă-mi permiteți. Ați stat acasă toată noaptea. Există cineva care poate confirma aceasta?

— Soția mea, desigur, spuse și privirea îi deveni tăioasă. Valetul.

— Aș dori să vorbesc cu amândoi.

— Nu am nimic împotrivă să vorbiți cu Helmut, dar va trebui să reveniți. Este foarte ocupat chiar acum cu împachetatul hainelor necesare pentru o perioadă de trei săptămâni, cât va dura călătoria mea de afaceri la Paris și la New York. O adevărată corvoadă.

— Și ce afacere necesită o asemenea călătorie, dacă nu sunt prea indiscret?

Schoennacht zâmbi.

— Sunt negustor de artă.

— Aha. Acum înțeleg ce e cu colecția dumneavoastră. Aveți clienți în Statele Unite?

— Am mulți clienți în întreaga lume.

Se ridică.

— Acum vă rog să mă scuzați.

Berg nu se mișcă de pe scaun.

— Când aș putea vorbi cu el… cu valetul?

— Plec în seara aceasta. Reveniți mâine după-masă.

— În regulă, spuse Berg. Dar cu soția?

Schoennacht clătină din cap.

— Nu vă permit s-o deranjați pe soția mea. Are constituția delicată și aproape că a apucat-o isteria când a aflat despre uciderea Reginei. Nu mai vorbise cu evreica de când a concediat-o. Nu are sens să-i pun în pericol sănătatea ca să vă fac dumneavoastră plăcere.

— Vă înțeleg îngrijorarea, domnule. Voi fi foarte atent, vă asigur.

Schoennacht își strânse buzele în semn de dispreț.

— Nu vă permit să o deranjați când eu nu sunt acasă. Reveniți peste trei săptămâni când mă întorc din călătorie.

— Mi-e teamă că asta nu se poate. Este absolut necesar să vorbesc cu ea înainte de plecarea dumneavoastră. Asta înseamnă chiar azi. Și deoarece mă aflu deja aici, acesta mi se pare momentul potrivit.

— Și dacă refuz să vă permit să vorbiți cu ea?

— Nu văd de ce ați face asta, Herr Schoennacht. Nu vă stă în fire să refuzați să cooperați cu un slujbaș al ordinii publice.

— Adevărat. Sunteți chiar un slujbaș.

Berg nu-i răspunse.

— Foarte bine.

Schoennacht își trecu din nou degetele peste zgârieturi.

— Vorbesc cu soția și vă spun apoi dacă puteți s-o interogați.

— Mulțumesc, domnule. De îndată ce voi termina cu întrebările, vă las în pace să vă vedeți de afacerile dumneavoastră.

— Da, asta ar fi foarte bine, comentă Schoennacht.

*

Trecu o oră întreagă fără ca Schoennacht să dea vreun semn. Pe Berg nu-l deranjă. I se oferi ceai cald și o tavă cu prăjituri. Ar fi fost nepoliticos să le refuze. Apoi, destul de jenat, își dădu seama că-i era foame și trebui să se forțeze să nu termine toată tava. Se instală comod în scaunul confortabil cu brațe din lemn de trandafir. Chiar prea comod. A trebuit să se străduiască să nu aţipească. În cele din urmă, stăpâna casei își făcu apariția, însoțită de soț, bineînțeles.

Julia Schoennacht era o femeie frumoasă cu părul adunat într-un coc în stilul celor la modă în Anglia în Epoca Victoriană… o sfidare la adresa tunsorilor scurte care erau acum la modă. Locul ei era elaborat și Berg se gândi că era o meșă care însă se potrivea foarte bine cu buclele ei de un blond cenușiu. Ochii erau de un albastru foarte deschis, nasul delicat și fin, iar pielea albă și netedă. Purta o rochie simplă cu mâneci lungi, de culoare maro, cu faldurile coborând până sub genunchi. Avea șolduri bine conturate, încheieturi și mâini fragile cu degete lungi și grațioase de pianistă. Berg se ridică în picioare, iar ea îi răspunse cu o înclinare.

Rolf Schoennacht spuse:

— *Madame* Schoennacht a fost de acord să răspundă la câteva întrebări. Încercați să fiți scurt fiindcă nu se simte prea bine.

— Luați loc, doamnă, spuse Berg.

Julia se așeză și își încrucișă mâinile în poală, așteptând.

Schoennacht luă celălalt scaun, lăsându-l pe Berg în picioare. Lui Berg îi convenea.

— Aș vrea să știu când ați văzut-o ultima oară pe Regina Gottlieb, începu Berg.

Julia își încleștă mâinile.

— A fost cam de multișor.

Vocea ei era ușoară și moale, cu un ușor accent franțuzesc. Spusele ei însă erau minciună sfruntată. Se vedea asta din comportamentul ei și din faptul că nu se uita la el. În plus, profesorul Kolb îi spusese nu o dată să se uite la pupile când oamenii vorbesc. Pupilele celor care mint se dilată adesea. Pentru o clipă, cele ale Juliei se măriră, ochii devenind întunecați și misterioși. Profesorul Kolb îi mai spusese că pupilele dilatate însemnau și interes sexual. În privința asta, Berg știa că își făcea iluzii, așa că zâmbi în sinea lui.

Schoennacht interveni:

— Deci acum știți. Nu a mai văzut-o pe evreică de multă vreme. Nu știu ce altceva ar mai fi de spus.

Berg se uită la Julia.

— Doamnă, se pare că femeile au intuiție în privința celorlalte femei. Aș putea să vă întreb care este impresia dumneavoastră despre Regina Gottlieb?

Schoennacht spuse:

— Ce prostie.

Berg replică:

— Se poate, Herr Schoennacht, dar lăsați-mă pe mine să judec. Și deoarece s-ar putea să discutăm chestiuni personale despre Regina Gottlieb, aș dori să vorbesc cu soția dumneavoastră între patru ochi. Nu mult… cel mult zece minute.

— Nu voi permite așa ceva.

Julia scoase un oftat.

— E-n regulă, Rolf.

Îi zâmbi foarte *dulce*.

— N-o să mă prăpădesc, dragă.

Schoennacht se îmbujoră.

— Mă gândesc la binele tău.

— Știu, Rolf, întotdeauna te gândești întâi la mine.

Se uită drept în ochii lui – cu o duritate pe care Berg nu o observase înainte.

— Zece minute.

— Desigur.

Berg așteptă ca Rolf Schoennacht să plece. Acesta nu se grăbea, fiind mai mult decât iritat de îndrăzneala soției.

Până la urmă se ridică din scaunul din piele neagră cu brațe din lemn de trandafir și închise ușa în urma lui fără zgomot. Berg începu să vorbească, dar Julia îi făcu semn cu mâna să tacă.

— Ultima oară când am văzut-o pe Regina a fost cu o lună în urmă. Femeia era harnică, cinstită și foarte bună. Surprinzător cât de mulți oameni leneși există în ziua de azi cu toate că se găsește greu de lucru. Dar Rolf a insistat să o dau afară. N-am fost prea încântată.

Începu să-și frângă mâinile.

— Aș fi făcut-o, dar aveam absolut nevoie de o rochie albastră. Și pur și simplu n-am găsit pe nimeni atât de talentat… nu printre femeile germane.

În privire i se citi dezgustul.

— Sunt din Paris și sunt mai pretențioasă decât doamnele bavareze. Știu că sunt cu mult mai tolerantă decât cei din jur. Nu-mi pasă în niciun fel de evrei. Nu mă deranjează atâta vreme cât lucrează bine și sunt cinstiți. Rolf este mai tranșant în opiniile sale despre evrei ca rasă inferioară. El nu dorește cu niciun preț să aibă de-a face cu ei chiar dacă asta ar însemna muncă de proastă calitate și mai scumpă.

Își lăsă mâinile să-i cadă în poală.

— Ceea ce urmează să vă spun trebuie să rămână între noi, *Inspektor*. Ne-am înțeles?

— Absolut.

Berg adăugă cu o nuanță de încurajare în glas.

— Vă rog, sunt de încredere.

Ea răspunse cu un zâmbet angelic.

— *Inspektor*, bărbații nu sunt niciodată *de încredere*.

Berg plecă ochii.

— Ce doreați să-mi spuneți, *Madame* Schoennacht?

— După cum am spus, chiar aveam nevoie de o rochie albastră. *Le Comte* Boucher urmează să organizeze o gală în castelul lui din Alpi și era absolut necesar să am o ținută impecabilă. Nu pentru mine, ci pentru Rolf. Contele este unul din cei mai importanți clienți ai săi.

Se simți din nou accentul francez, cuvântul „client" având o sonoritate puțin nazalizată.

— Nu puteam să mă prezint îmbrăcată ca o haimana… În noaptea crimei Regina trebuia să vină aici să-mi arate un model de rochie. Dar n-a venit și m-am înfuriat. Rolf era plecat și eu trebuia s-o strecor în casă.

Urmă o pauză.

— Doar că acum îmi dau seama de ce n-a venit.

Ochii i se umplură de lacrimi.

— E absolut îngrozitor.

— Deci nu ați văzut-o în noaptea aceea.

— Nu, nu am văzut-o.

Din nou, Julia începu să-și frângă mâinile.

— Și nu înțeleg de ce ea sau familia ei ar fi spus că-i datoram bani. Nu am comandat nimic. Dacă ea făcuse o rochie anticipând faptul că urma s-o cumpăr, nu e vina mea. Nu am de ce s-o plătesc. N-ar trebui să mă hărțuiască, mai ales că am fost foarte generoasă cu Regina.

Ca să nu se lase influențat de fascinația pentru Freud a profesorului Kolb, Berg zise repede.

— Observ că vă frământați întruna mâinile, doamnă, ca și cum le-ați spăla. E ceva în neregulă?

— Da, e ceva foarte în neregulă! O femeie care lucra pentru mine a fost ucisă.

— Și asta vă supără?

Julia își coborî vocea și șopti.

— Regina purta o rochie de seară. Nu că eu aș fi comandat-o, dar femeia îmi cunoștea gusturile. Poate că venea să-mi arate o rochie terminată. Știa că o voi strecura în casă.

— A, și credeți că ar fi fost posibil ca cineva s-o fi confundat cu dumneavoastră?

— Nu-mi place să mă gândesc la asta, dar poate ar trebui.

— Și cine v-ar dori răul?

— Soțul meu este un om care-și exprimă opiniile. Orașul e plin de subversivi, cosmopoliți, comuniști, evrei, țigani, homosexuali și dansatoare negrese desfrânate acoperite doar de evantaie. Cine știe ce vor acești perverși.

Halal franțuzoaică tolerantă. Berg și-ar fi dorit ca orașul să aibă atâta diversitate.

— Aici suntem în München, doamnă, nu în Berlin. Există mai multe Cămăși Brune decât perverși.

— E-adevărat, oftă Julia. Aș dori ca pur și simplu să plece.

Berg readuse conversația la subiect.

— Spuneți că soțul dumneavoastră era plecat în seara aceea?

— Era la unul din cluburi.

— La care?

Ea ridică din umeri.

— Herr Schoennacht mi-a spus că a fost cu dumneavoastră.

Julia îl privi surprinsă.

— Da, a fost cu mine după ce a venit acasă de la club.

Bărbatul îi spusese că fusese cu soția întreaga seară.

Atâtea minciuni sfruntate. Berg întrebă:

— Și la ce oră a venit?

Observă privirea din ochii Juliei – expresia cuiva care ezită de teamă să nu spună un lucru nepotrivit.

— Nu prea târziu, dar nu sunt prea sigură că-mi amintesc ora exactă. Herr Schoennacht vă va spune mai bine.

— Poate își amintește valetul?

— Helmut? Poate. Când Herr Schoennacht ajunge acasă târziu, Helmut nu e întotdeauna aici să-i pregătească toaleta. Nu contează…

Făcu un gest cu mâna.

— Sunt sigură că Herr Schoennacht e în stare să-și scoată hainele și singur.

Spuse acestea cu o umbră de iritare. Ce-o fi zăcând dincolo de masca de soție devotată?

Ușa se deschise și Rolf Schoennacht intră în încăpere. Privirea lui trecu de la chipul Juliei la cel al lui Berg, apoi din nou la Julia.

— Ești bine, draga mea?

Ea își încleștă mâinile.

— De fapt, cred că sunt puțin amețită.

Rolf spuse:

— Trebuie să plecați. Soția mea e agitată, iar toate aceste întrebări sunt de-a dreptul periculoase pentru sănătatea ei fragilă.

De data aceasta Julia încuviință cu emfază. Obrajii îi deveniseră puțin mai palizi. Soțul ei o ajută să se ridice și o luă de braț. Avea vocea joasă și aspră.

— N-ați prea fost de ajutor, *Inspektor*.

— Îmi cer scuze pentru deranj, Herr Schoennacht.

— Chiar este cazul să vă scuzați.

— Rolf, nu e nevoie să vă certați.

— Scuză-mă, iubito.

Se uită la Berg.

— Plecați. Servitoarea o să vă conducă.

— Mă descurc și singur, domnule.

— Sunt sigur de asta. În fond sunteți și dumneavoastră un slujbaș.

Zâmbi ironic.

— Toți aveți *aceeași* mentalitate îngustă.

DOUĂZECI ȘI NOUĂ

Era un simplu dejun cu varză și crenvurști, dar toate erau mai gustoase când se lua masa la soare. Norișori albi pluteau pe cerul albastru, iar aerul era proaspăt și rece. Deoarece era devreme, Berg optase pentru *weisswurst*, iar cârnatul aluneca singur pe gât. Alesese o bere locală, Kochelbräu, a cărei etichetă îl reprezenta pe Schmied von Kochel, un personaj favorit din basmele bavareze. Berea era servită rece ca gheața și cu un guler consistent.

Clipind în timp ce se uita în sus, orbit de razele puternice, Berg își întoarse privirea înspre colegii lui. Georg mesteca mulțumit înainte; lui Ulrich nu-i era foame, dar hotărâse să bea o bere și se uita la mulțimea de oameni care se perindau prin fața terasei.

— Schoennacht a mințit când a spus că a stat acasă toată noaptea, începu Berg discuția. Soția lui pretinde că a petrecut o parte din seară la un club. Sigur a avut destul timp s-o ucidă pe Regina Gottlieb și să se aranjeze înainte de a se întoarce acasă. Mai are și niște zgârieturi pe față.

Storf își ridică privirea.

— Recente?

— Superficiale, dar vizibile.

— Cum a explicat existența lor?

— De la bărbierit.

— E posibil, spuse Müller.

Berg spuse:

— Sau ar putea fi urme pe care i le-a lăsat Regina Gottlieb apărându-se.

— Dar de ce s-o omoare?

— Îi urăște pe evrei. Iar Regina pretindea că *Frau* Schoennacht îi datora bani. Poate că nu voia s-o plătească.

Storf își încrucișă picioarele și se uită la Berg.

— Mă îndoiesc că un om ca Schoennacht și-ar risca reputația ca să ucidă o evreică săracă.

Berg nu voia să renunțe.

— Atunci de ce minte că a fost acasă toată noaptea, mai ales că știa că adevărul va ieși la iveală? Ar fi trebuit să spună doar că a fost la club, iar noi am fi verificat informația. Și atunci ar fi fost șters automat de pe lista de suspecți.

Müller spuse:

— Poate că i s-a părut mai simplu să mintă.

Storf ridică din umeri.

— Sau poate că n-a fost la niciun *club*, Axel. Dacă a fost la o adunare nazistă sau cu amanta și nu voia ca tu să-ți bagi nasul în viața lui personală? Chiar și indivizi deștepți ca Schoennacht fac lucruri prostești când se simt încolțiți.

— Știm cel puțin un motiv pentru care Schoennacht să-i fi dorit moartea Reginei. Și mai avem și zgârieturile ca dovezi posibile.

Berg scoase un oftat.

— Ceea ce e mai mult decât în cazul celorlalte victime… cu toate că Anna era măritată cu un evreu. Au în comun elementul evreiesc.

— Atunci de ce să nu-l fi ucis pe Anton Gross, care e evreu? De ce s-o ucidă pe nevastă-sa? întrebă Storf.

— Poate că Schoennacht urăște femeile, spuse Berg. Profesorul Kolb crede că monstrul nostru are o relație nerezolvată cu mama lui care-l face să-și verse mânia pe femei.

Storf spuse:

— Axel, nu putem aresta un om pe baza unor teorii nebunești emise de un nebun evreu deranjat la cap care mai e și austriac. Suntem membri ai *Mordkommission*, nu psihiatri. Hai să rămânem la fapte.

— Ești fără chef astăzi, spuse Berg zâmbind. N-a mers bine întâlnirea de aseară?

Storf bombăni:

— Dacă monstrul urăște femeile, nu-i prea greu de înțeles de ce.

Berg îi făcu chelnerului semn să mai aducă o bere și-l indică pe Storf.

— Cu toții gândim așa uneori, dar foarte puțini acționăm sub impulsul acestor gânduri.

Un minut mai târziu chelnerul îi aduse lui Storf încă o halbă. Ulrich se lăsă pe spate în scaun:

— Care sunt faptele?

Berg își șterse spuma de pe buze cu dosul palmei.

— S-o luăm de la început. A fost ucisă o femeie care a fost văzută ultima oară în compania unui bărbat misterios. Gerhart Leit a identificat-o după o fotografie ca fiind Anna Gross și și-a amintit că a văzut-o cu un domn la cabaretul lui. Am făcut portretul bărbatului misterios sub îndrumarea lui Leit. Servitoarea lui Gross a identificat bărbatul din schiță ca fiind un rus misterios care o vizitase pe Anna. Iar printre efectele personale ale acesteia, am găsit o carte de vizită a unui bărbat pe care nu-l cunoaștem, pe nume Robert Schick. Și până aici am ajuns cu cazul Annei deoarece pentru moartea ei a fost arestat soțul, care a fost bătut până și-a dat duhul pe stradă înainte să putem face noi ceva. Are cineva ceva de adăugat?

Storf și Müller rămaseră tăcuți.

— Al doilea omor: Marlena Druer. Corpul ei a fost găsit aproape de locul unde fusese găsită Anna Gross. Se pare că a fost ucisă de aceeași mână deoarece amândouă au fost strangulate cu un colier. Marlena a fost descrisă ca o femeie înstărită, excentrică și independentă. Am căutat printre obiectele ei și am găsit nu numai foarte mulți bani, ci și o scrisoare de la un bărbat numit Robert. Niciun nume de familie, doar o adresă. Ne-am dus la adresă – un hotel – și am găsit un reporter american pe nume Michael Green care l-a identificat pe bărbatul misterios din schița mea drept un englez pe nume Robert Hurlbutt.

Storf îl luă peste picior:

— Poți avea încredere în americani?

— Bună observație, Ulrich, atâta doar că prenumele Robert conferă consistență acestei

povești. Până acum, toate duc la un individ cu numele de Robert. Chiar și cântărețul rus din balalaică ce l-a identificat pe bărbatul misterios drept un rus care se dă drept aristocrat își amintea de cineva care-l strigase Ro – un nume apropiat de Robert.

— Un aristocrat rus numit Robert? zâmbi Storf. Foarte interesant.

— Omul e un *Hochstapler*. Impostorii folosesc nume false cu un anumit scop. Uneori acestea sunt alese pentru că seamănă de fapt cu numele lor adevărate.

— Atunci sunt tâmpite, spuse Müller.

— Nu chiar, Georg. Dacă folosești un nume fals, trebuie să ți-l amintești.

Storf adăugă:

— Sau pot să-și asume identitatea cuiva pe care-l admiră.

Berg încuviință din cap.

— De la Ro la Robert Schick, apoi la Robert Hurlbutt. Americanul ne-a spus că Hurlbutt e un nume celebru la Universitatea Harvard. Așa că s-ar putea ca impostorul nostru să dorească să fie american.

— Numai Dumnezeu știe de ce, spuse Storf cu dispreț. Sunt înfumurați și prost crescuți.

— Au câștigat războiul.

Berg recapitulă.

— Individul poate fi aristocrat rus, german, englez – sau pretinde că e aristocrat englez – sau american.

— Ro de la Robert, spuse Storf deodată. Ro de la Rolf.

Berg se uită la el. Cum de-a putut fi așa de *prost*?

— Nu am schița în față, spuse Storf, dar tu ai făcut-o. Seamănă Schoennacht cu omul din portret?

Berg se gândi câteva clipe. Tare ar fi vrut să spună da, dar precauția îl oprea.

— Nu tocmai… dar e posibil, dacă s-ar fi deghizat. De exemplu, Schoennacht e chel. Dacă ar fi purtat perucă…

Storf întrebă:

— Mai spune-mi odată cu ce se ocupă de fapt Herr Schoennacht?

— Este negustor de artă, în momentul de față face o vizită la niște clienți din Paris și din Statele Unite.

— Înseamnă că vorbește engleza.

Din nou Berg se lovi peste frunte pentru prostia lui. Cel puțin Storf gândea.

— Presupun că da.

— Ai observat dacă vorbește germană cu vreun accent?

— Nu, dar nici n-am fost atent la asta. Mie mi s-a părut în mod clar bavarez.

Mintea lui Berg zbârnâia.

— Uitați-vă la Putzi Hanfstaengl – tată german, mamă americană, soție americană.

Müller interveni:

— Și de asemenea negustor de artă. Mă întreb dacă cei doi sunt rude.

— Nu știu dacă sunt rude, dar probabil că se cunosc. Lumea artei e foarte mică.

Berg își înălță ochii spre cer. Razele de soare deveneau mai puternice. Își scoase haina și și-o așeză în poală.

— Gerhart Leit a spus un lucru interesant când l-am chestionat… că bărbatul misterios era foarte înalt, cam ca Putzi Hanfstaengl.

Ulrich zâmbi.

— Deci vrei să spui că Hanfstaengl este ucigașul?

— Vorbește fluent germana și engleza.

Berg izbucni în râs.

— S-au întâmplat lucruri și mai ciudate. Mă întreb dacă… Cum aș putea să-l interoghez fără să provoc suspiciune?

— Berg, nu poți fi serios!

Müller era șocat.

— E un susținător important al poliției. Nu vreau să fiu părtaș la așa ceva.

— În regulă, Georg. O fac singur.

— Ar fi mai bine să ai ceva probe mai întâi. Cel puțin la Schoennacht ai zgârieturile de pe față.

— Schoennacht… murmură Storf. Soția lui e nemțoaică?

— Franțuzoaică.

— Părinții?

— Nu știu, Berg ridică din umeri.

— Reporterul american Green a spus ceva interesant – că tatăl lui Robert Hurlbutt ar fi făcut parte din corpul diplomatic. Ar trebui să aflăm cine din Bavaria a fost în corpul diplomatic, mai ales în Rusia sau în țări de limbă engleză.

— Și ce vrei să-i întrebi, Axel? întrebă sceptic Storf. Dacă a ucis vreo femeie în ultima vreme?

— Nu ei ne interesează, ci fiii lor.

— Și ei sunt mai accesibili? întrebă și Müller.

— Are careva dintre voi vreo idee sau meseria voastră e doar să le faceți pe ale mele să pară ridicole?

— Ce spui de asta? i se adresă Storf. Gross și Druer erau femei mai libertine. Dacă amândouă au dat peste cine nu trebuie la unul din mitingurile lor comuniste? Un Jack Spintecătorul german căruia îi place să omoare târfe. Dacă-ți place să cauți în anturajul lui Hitler, caută și la cosmopoliții care iau parte la tot felul de activități dubioase.

— Are dreptate, Axel, spuse Müller.

— Regina Gottlieb nu era o cosmopolită înstărită. Era o croitoreasă evreică săracă.

Cu ochii la halba de bere, Storf își reținu un zâmbet.

— Știi la fel de bine ca și mine, Axel, că există și târfe evreice prin oraș.

Berg simți brusc cum îl apucă furia.

— Nu există niciun indiciu că Regina Gottlieb era o târfă.

— De unde știi? I-ai verificat obiceiurile?

Berg spumega de furie, dar rămase tăcut. Storf avea dreptate. Viața Reginei Gottlieb trebuia investigată deoarece, în majoritatea cazurilor, victimele erau ucise de oameni pe care îi cunoșteau.

— Voi face cercetări în legătură cu Regina Gottlieb. Totuși, consider bună teoria asta cu fiul de diplomat. Trebuie însă să procedăm cu grijă. În momentul de față tot ce vreau e să alcătuiesc o listă. Odată ce vom avea niște nume, ne va fi mai ușor.

Storf spuse:

— Și cum o să-i facem pe acești diplomați să vorbească cu noi?

— Dacă ajungem până acolo, va trebui să-i convingem de gravitatea situației – trei femei au fost ucise, la urma urmei.

Atâtea de făcut și atâtea întrebări. Berg continuă:

— Am fost în concediu când a fost ucisă Regina Gottlieb. Unde anume în Englischer Garten a fost găsit cadavrul?

Müller răspunse:

— Foarte aproape de boschetii unde a fost găsită Anna Gross.

— Cine a găsit corpul?

Müller îl mustră cu un zâmbet:

— Chiar ar trebui să studiezi dosarul, Axel.

Georg avea dreptate, dar tonul lui de persoană convinsă că are dreptate îl irită pe Berg.

— M-am uitat prin el în biroul Kommissarului.

Se uită insistent la Müller.

— E ceva ce-ar trebui să știu în mod deosebit?

— Corpul Reginei Gottlieb a fost descoperit de Anders Johannsen în timp ce-și plimba câinii dimineața.

— Același care a găsit-o pe Marlena Druer?

Berg sări de pe scaun.

— De ce nu mi s-a spus?

— Credeam c-ai citit dosarul.

Berg abia-și putu reține furia.

— Și niciunul dintre voi nu v-ați gândit c-ar merita să fie interogat din nou?

— Relaxează-te, Axel, Messersmit a vorbit cu el când tu erai plecat, spuse Müller. Era speriat ca un iepuraș și i-a spus lui Heinrich că era ultima dată când își plimba scumpii cățeluși în parcul acela groaznic.

TREIZECI

De afară părea că nu e nimeni în apartament. La ferestrele de la stradă draperiile erau trase complet. Totuși, Berg urcă cele patru etaje, având de gând să strecoare cartea de vizită pe sub ușă. Instinctiv însă, ciocăni și îi răspunse un lătrat feroce. Așteptă câteva momente, apoi lătratul gros se potoli, fiind înlocuit de scheunături ascuțite.

Berg auzi pași, apoi o voce tremurătoare întrebând cine e. Berg răspunse pe deasupra scheunăturilor:

— Poliția. Îl caut pe Herr Anders Johannsen.

Ușa se deschise, dar numai pe jumătate.

— Ce doriți?

— Herr Johannsen?

— Da, am vorbit deja cu poliția. De două ori. Plecați.

— Vă rog, Herr Johannsen, doar câteva clipe.

Ușa se închise, lăsându-l pe Berg pe hol, simțindu-se mărunt și neisprăvit. Urcase șchiopătând patru etaje degeaba. Dar apoi auzi un zgomot. Era lanțul de la ușă sau zgarda câinilor care se pregăteau de atac?

Ușa se deschise încet, scârțâind, și apăru un bărbat ofilit în halat de casă. Era înalt și poate cel mai palid om din câți văzuse Berg. Pielea albă era străvezie, iar ochii albaștri, adânciți în orbite, se

întunecară la lumină. Ținea în brațe o mogâldeață albă, cu ochi cafenii, iscoditori. Berg auzi un mârâit amenințător venind dintr-o altă cameră.

— *Inspektor* Axel Berg de la *Mordkommission* a orașului München. Pot să intru, Herr Johannsen?

Urmă o pauză, apoi bărbatul cel palid se dădu la o parte. De data aceasta Berg fu cel care ezită.

— Mai aveți un câine, mein Herr?

— Otto, da.

— E legat?

— Nu vă face niciun rău decât dacă-i spun eu. E foarte bine dresat.

Prea puțin liniștitor, dar Berg trebuia să-și asume riscul.

— Pot intra?

— Ah, da, intrați.

Berg îl urmă pe bărbat într-o încăpere întunecată și cu toate că Otto nu era de văzut, i se putea auzi mârâitul. Johannsen arătă spre un divan de catifea, apoi dădu la o parte draperiile grele. Lumina prăfuită a soarelui invadă camera.

Bătrânul clipi în timp ce se uita afară pe fereastră.

— Văd că avem într-adevăr cer senin astăzi.

— E o zi minunată de plimbare.

— Mulțumesc, dar nici nu mă gândesc. Am făcut prea multe plimbări, se pare.

Berg se așeză pe divanul de culoare mov. Cercetă cu privirea apartamentul mic, pretențios. Lucrările de artă de pe pereți erau de calitate – pline de viață și culoare dar ochii lui Berg fură imediat atrași de pictura pe tema războiului a lui Otto Dix, similară cu seria *Lustmord*, doar că toate corpurile erau de bărbați.

— Aveți gusturi interesante în artă.

Bărbatul înalt se întoarse și se uită la el.

— Sunteți ironic?

Vehemența lui îl luă pe Berg prin surprindere.

— Nicidecum. Sunt impresionat, mai ales de dansatoarele lui Matisse. Atâta cinetică în câteva

linii. Iar Dix – atâta… forță!

Privirea lui Johannsen se plimbă de la fața lui Berg la tablouri.

— Mă surprinde că vă plac aceste lucrări. Ceilalți doi cu care am vorbit erau niște barbari.

— Ceilalți doi fiind…

Bărbatul cel palid făcu un gest cu mâna.

— Acei polițiști îngrozitori. *Inspektor* Müller era doar necioplit, dar Messersmit era de-a dreptul o bestie. De fapt, încerca să sugereze că aș fi avut de-a face cu uciderea înfiorătoare a celor două femei.

Johannsen se îmbujorase.

— Când ai îndoieli, dă vina pe victimă.

— Presupun că a fost foarte neplăcut pentru dumneavoastră să descoperiți un al doilea corp.

— A fost neplăcut să-l descopăr pe primul. La al doilea a fost îngrozitor!

Pășea de-a lungul și de-a latul micii încăperi, ținându-și cățelușa într-o mână și vânturând-o pe cealaltă în timp ce vorbea.

— Poate că dumneavoastră sunteți obișnuiți cu astfel de evenimente înfiorătoare, dar vă asigur că eu nu!

Din cealaltă cameră se auzi un geamăt prelung.

— Săracul Otto, spuse Johannsen. Nu-i obișnuit să mă vadă așa de agitat. Trebuie să-l las afară, altfel o să-și arate nemulțumirea într-o manieră distructiva.

Johannsen adăugă cu voce joasă.

— Roade picioarele pianului. Știe că asta mă înnebunește.

Înainte ca Berg să poată protesta, bărbatul ieși din încăpere. Câteva minute mai târziu aducea după el o bestie legată cu lanț.

De fapt, bestia îl trăgea pe el: un monstru de câine cenușiu și masiv, cu maxilare impresionante și pielea de la fălci atârnându-i. Din bot îi cădeau salivă și spumă. Mușchii puternici, pronunțați, se încordau la fiecare mișcare. Cântărea probabil

aproape o sută de kilograme. Imediat se îndreptă spre Berg, frecându-și fața fioroasă de genunchii lui, adulmecând și lăsându-și balele pe pantalonii lui. Lui Berg îi plăceau în general câinii, dar bestia aceasta era atât de uriașă încât tăia cheful oricărui iubitor de animale. Berg nu făcu nicio mișcare, așteptând ca idiotul de Johannsen să-și potolească namila. Trecură câteva clipe în care niciunul nu scoase nicio vorbă.

— Ah, Otto vă place, spuse Johannsen cu un zâmbet. Dă din coadă.

Deodată o limbă aspră începu să-l lingă pe Berg pe față.

— Poate reușiți să-l convingeți pe Otto să stea liniștit ca să putem discuta, Herr Johannsen.

Johannsen smuci lanțul și câinele se dădu deoparte.

— *Platz*.

Încă o smucitură din lanț.

— *Platz*, Otto. Culcat.

În cele din urmă namila se întinse pe podeaua de lemn cu capul sprijinit pe gheata lui Berg.

— E doar un pui uriaș, de fapt. N-am fost niciodată amenințat, dar mă întreb ce-ar face dacă chiar aș fi atacat.

— Vă îngrijorează faptul că ați putea fi atacat?

— Bineînțeles că da. În ciuda asigurărilor din partea autorităților, străzile mișună de huligani în căutare de ținte asupra cărora să se repeadă.

— Se exagerează cu privire la dezordine, care se limitează doar la câteva zone și la câteva persoane de o anumită etnie.

— Prostii. După evrei și țigani, Hitler o să umble după alții – comuniști, liberali și profesori liber-cugetători de la universitățile noastre – așa-ziși degenerați.

Vocea lui Johannsen devenise puternică și ascuțită.

— Nu se va mulțumi decât când fiecare cetățean al Germaniei va mărșălui prin Rusia. Știu cum

gândesc oamenii ca el. Am fost în armată – ca rezervist. Am fost în Belgia. Nu sunt străin de dragostea pentru ordine a germanilor. Dar aceste animale… e dincolo de…

Arătă cu mâna spre creațiile lui Matisse.

— Toată splendoarea asta va deveni doar o relicvă a unor vremuri progresiste trecute.

Discursul împotriva lui Hitler îl lăsă fără suflu. Se prăbuși într-un scaun, ștergându-și sudoarea de pe frunte cu o batistă pe care o scosese din buzunarul halatului. Cățelușul cel pufos se cuibărise în poala stăpânului, dar Otto își înălță capul îngrijorat. Johannsen începu să-l mângâie absent pe cap.

— Știu și eu… poate sunt prea bătrân pentru orașul acesta.

— Poate că e reacția la descoperirea a doua femei ucise.

Johannsen încuviință cu convingere.

— *Herrjemine*, a fost un coșmar! Vreau să spun că una era îndeajuns, dar două?

— Îngrozitor, îl compătimi Berg. Poate că e greu să răspundeți la o astfel de întrebare, Herr Johannsen, dar nu vă amintiți nicio asemănare între primul corp pe care l-ați descoperit și cel de-al doilea?

— Nu vă pot ajuta, *Inspektor*. Tot ce îmi amintesc este că am alergat cu Otto și cu Misty până am dat de un polițist.

— Deci chiar nu vă amintiți cum zăceau corpurile sau…

— Nimic… în orice caz, nu prea multe.

— Spuneți.

— Doar că amândouă, sărmanele, purtau haine scumpe. Cea dintâi avea o rochie vaporoasă cu strasuri. Cea de-a doua purta o rochie din tafta albastră și dantelă de mătase, încântător material.

Nu-i spunea lui Berg nimic din ceea ce nu știa deja. La ce se așteptase? Totuși, exista ceva la Johannsen care-l intriga pe Berg. Omul nu era la

locul lui, nu se potrivea cu Münchenul, și totuși era aici și găsise două femei ucise.

Dacă ai îndoieli, dă vina pe victimă.

Kolb îi spusese o dată că bărbații cu astfel de convingeri aveau relații conflictuale cu femeile, pe care le urau de moarte. Dar din experiență Berg știa că majoritatea femeilor ucise erau omorâte de bărbați cu care avuseseră relații intime – soți, logodnici – nicidecum homosexuali. Ce îl intriga la acest om și la apartamentul lui? Trebuia să petreacă mai mult timp în compania lui ca să-și dea seama.

Berg se uită din nou la tablouri.

— Sunteți negustor de artă, Herr Johannsen?

— Sunt un diletant. Obișnuiam să mă consider compozitor. Înainte germanii erau interesați de muzica modernă – Arnold Schoenberg, Alban Berg… Webern, zise oftând. Acum… clătină din cap cu tristețe. Am ajuns să scriu cântece de cabaret insipide. Cântece de beție. Ho, ho, ho… hi, hi, hi, hi.

Își dădu ochii peste cap.

— Cel puțin se mai câștigă ceva din asta.

— De la cine cumpărați obiectele de artă?

— De ici, de colo.

Bătrânul ridică din umeri.

— Dacă îmi place și e un preț bun, cumpăr. Dacă cineva îl vede și vrea să-l cumpere la un preț bun, sunt mai mult decât bucuros să vând.

— Ați cumpărat vreodată de la Ernest Hanfstaengl?

— Nazistul! Nu i-aș da nici măcar un minut din timpul meu, darămite din banii mei.

— Dar de la Rolf Schoennacht?

— E la fel de rău. În plus, amândoi – Hanfstaengl și Schoennacht – fac afaceri mai ales în America. Numai industriașii imoral de bogați din America își pot permite așa prețuri exorbitante.

— L-ați întâlnit pe vreunul din ei?

— Le-am fost prezentat, spuse pe un ton indiferent. Îmi amintesc că l-am întâlnit pe Hanfstaengl la deschiderea unei galerii la Salonul de Toamnă din Paris. Pe Schoennacht l-am văzut odată cu Ambroise Vollard. Uneori frecventăm aceleași licitații. Dar oare îi *cunosc*?

Clătină din cap.

— Deloc.

— Aș mai avea câteva întrebări, Herr Johannsen. Sper să nu vă tulbure prea mult.

— Sunt convins că mă vor tulbura.

Se zbârli.

— Ce anume?

— Când ați descoperit corpul Marlenei Druer…

— E atât de îngrozitor! spuse Johannsen. Să dai un nume cadavrului.

— Avea un nume, desigur.

Berg avea un aer solemn.

— I-ați declarat *Inspektorului* Müller că erați la plimbare cam în jurul orei șapte dimineața.

— Șapte, șapte și jumătate. Imediat după ce s-a crăpat de ziuă. Plimbarea de-a lungul malurilor Isarului mi se părea relaxantă și încântătoare. Adesea îmi veneau în minte melodii, cântece frumoase despre o țară care a fost odată… cât se poate de progresistă și modernă. Ce păcat!

— În ziua în care ați găsit al doilea corp… la ce oră ați plecat la plimbare?

— Cred că i-am spus acelui tip groaznic, Messersmit, că am plecat exact înainte de ivirea zorilor. Otto trebuia neapărat să iasă deoarece avea probleme cu stomacul. În ultima vreme mă plimbam prin Englischer Garten deoarece eram prea agitat să mă plimb de-a lungul Isarului. Ceea ce-i o prostie deoarece prima femeie a fost găsită în Englischer Garten. Dar cel puțin locul are poteci și poieniște. Și atunci s-a întâmplat iar! Acum sunt prea agitat să mă mai plimb pe oriunde. Sunt ca un bătrân scrântit, care stă tot timpul în casă… pe întuneric. Un exemplu viu de ceea ce a ajuns

orașul acesta – de la lumina a tot ceea ce era nou și proaspăt pe marginea întunericului.

Johannsen își frecă brațele și se cutremură.

— Poate că m-aș simți mai bine dacă m-aș muta din München. Nu m-am născut în oraș. Am venit aici pentru că am considerat că avea de oferit ceva unic.

— Sunteți din nord.

— Din Lübeck, spuse Johannsen. Tata a fost un marinar danez foarte arătos care s-a îndrăgostit foarte tare de mama, o nemțoaică frumoasă și plină de imaginație. Erau teribili unul cu celălalt… tata și mama. Cu vremea, ea s-a săturat să mai aștepte întoarcerile cumpătatului ei bărbat. Într-o bună zi, a împachetat tot ce avea și s-a mutat la Paris unde a studiat Artele Frumoase. Bine pentru ea, dar oribil pentru mine. Trăiam în mizerie. Un an mai târziu, mama a murit de holeră. Eu am fost trimis înapoi la tata, care era pe mare mai tot timpul și nu avea nicio intenție să se așeze la casa lui de dragul unui mucos. Așa îmi spunea: mucos.

Berg încuviință cu un gest din cap, gândindu-se la Joachim… la Monika… la faptul că bunăstarea copiilor devenea tot mai importantă pentru el pe măsură ce creșteau.

— În cele din urmă l-am convins pe bătrân că la paisprezece ani eram capabil să mă descurc singur. Orice era mai bine decât să locuiesc cu bunica dinspre tată, care era luterană și de-a dreptul îngrozitoare – severă, îngustă la minte. Nu era de mirare că tata alesese viața pe mare.

— Ce copilărie ați avut!

— Mai rea decât a unora, mai bună decât a altora. Cel puțin de la tata aveam bani pentru mâncare și haine. În plus aveam acest talent înnăscut pentru muzică. Un profesor de la gimnaziu m-a convins să mă înscriu la cursuri de muzică. În anul următor, studiam pianul la conservator.

— Ce v-a adus la München? Bavaria a fost întotdeauna foarte tradiționalistă.

— Da, Münchenul este o insulă progresistă într-o mare de conservatorism. Cu ani în urmă, orașul era numai frumusețe și grație, plin de voioșie și de cele mai moderne idei. Acum…

Johannsen oftă.

— M-am gândit de multe ori să mă întorc înapoi la Paris, dar franceza mea e atât de proastă… și îmi evocă amintiri îngrozitoare. În plus, știm cu toții că parizienii nu au ce face cu germanii. În Olanda și Belgia e prea frig și nici nu vorbesc flamanda sau valona. Austria e ca Münchenul, chiar mai rău.

— Cum stați cu engleza?

Johannsen începu să zâmbească.

— Rezonabil. De-ajuns să mă descurc. Dar dacă francezii nu au ce face cu germanii, ce-ar putea face cu ei englezii?

— Mai există și Elveția.

— Ați auzit de vreun compozitor modern elvețian sau de un artist modern din Elveția?

— Paul Klee.

— El e mai mult francez.

Johannsen mângâia cățelușul din poală, dar se adresă dulăului:

— Ce spui, ne mutăm în Elveția, Otto?

La auzul numelui, dulăul își înălță capul. În acel moment Berg își dădu clar seama ce anume îl intriga. Dulăul purta un lanț de metal greoi, legat de lesa din piele. Dar cățelușul purta ceva ce aducea mai degrabă a colier. Ușor și de forma unui șnur împletit, pus la gâtul unei femei și strâns tare ar fi lăsat urme ca cele găsite pe beregata Reginei Gottlieb. Iar dacă ar fi strâns și mai tare ar fi putut cauza tăietura de la gâtul Marlenei Druer.

*

Volker îi aruncă lui Berg fluturașul în față.

— Încă un miting, programat pentru mâine după-amiază – la ora trei, în Königsplatz. Tema

este incapacitatea poliției de a menține ordinea și siguranța în oraș. Nu vor vorbi numai Hitler și fideli din Partidul Nazist, ci și membri ai BWP. Până și moartea unei evreice sărace începe să provoace panică.

Se răsuci pe călcâie și-l împunse pe Berg în piept.

— Ce ai de gând să faci?

— Ce-ați vrea să fac, domnule? Să arestez încă un nevinovat?

— Dacă trebuie, da. Arestează-l pe soțul Reginei Gottlieb. Nimănui nu-i va păsa dacă mai moare un evreu. De fapt ar domoli tulburările de stradă.

— Poate pe moment, precum moartea lui Anton Gross. Dar știm amândoi că încă un om nevinovat va muri, iar noi nu vom fi deloc mai aproape de rezolvarea acestor crime.

— De unde știi că e nevinovat? Ai făcut cercetări?

— Am să fac, îndată ce plec de la birou.

— Nu pleci nicăieri! porunci Volker. Stai jos!

Berg se așeză. Volker era aprins la față și în timp ce vorbea, i se umflau venele la gât.

— Ne vom mobiliza toate forțele. Nu va exista un alt puci la München, înțelegi?

— Oricare ar fi ordinele dumneavoastră, Herr Kommissar, le voi urma.

Volker păru pentru moment domolit.

— Habar n-ai la ce presiuni sunt supus. Ordine de la toți – de la Roddewig, de la Brummer, de la Mantel și de la Schlussel, care nu-i altceva decât purtătorul de cuvânt al primarului. Toți îmi cer rezultate.

— S-ar părea că doresc mai degrabă să spânzure pe cineva.

— Doresc răspunsuri, Axel!

— Fac tot ce pot, Herr Kommissar. Dar când cred că am o pistă pe care s-o urmez, un nou cadavru apare provocând confuzie.

Volker se plimba agitat prin încăperea strâmtă.

— Cum de se mișcă așa de repede și cu atâta nerușinare?

Era o întrebare retorică, dar lui Berg îi veni deodată o idee.

— Poate că monstrul nostru are un complice.

— Ce fel de complice?

— Unul păzește și ține victima, iar celălalt o violează. Apoi fac schimb.

Volker rumegă sugestia.

— *Herrjemine*, adică avem doi ucigași?

Berg ridică din umeri.

— Băieți de-ai lui Hitler?

— În mod normal aș spune că da, dar în cazul acesta ar exista dovezi că victimele s-au împotrivit. Singura care se pare că a încercat să se apere a fost Regina Gottlieb. Primele două – Anna Gross și Marlena Druer – cred că îl cunoșteau pe ucigaș… sau pe ucigași.

— Și singurul lucru pe care-l ai deocamdată este un rus misterios pe nume Robert Schick?

— Care se pare că se dă și drept Lord Robert Hurlbutt. Eu cred că acest om e vinovat de moartea lui Druer și a lui Gross. Cu Regina Gottlieb e o altă poveste. Nu era nici bogată, nici nu cocheta cu politica. Lucra pentru soția lui Rolf Schoennacht în secret. El îi urăște pe evrei și poate că nu-i plăcea faptul că-i datora bani Reginei Gottlieb.

— Crezi că Rolf Schoennacht a ucis o femeie pentru că nu voia să plătească o simplă datorie?

— Poate că antisemitismul lui îl făcea să creadă că nu-i datora nimic fiindcă era evreică.

— Atunci de ce s-o fi violat?

— Ce cale mai bună pentru a-și arăta disprețul pentru o femeie pe care o considera o târfă ordinară?

— Asta-i absurd, cine adoptă doctrina lui Hitler știe că sexul cu o evreică e interzis.

Berg se gândi o clipă.

— Mai am și altă pistă. Primele două femei se credeau progresiste și cultivate. Rolf Schoennacht este negustor de artă care se ocupă de pictura modernă. La fel și Anders Johannsen.

— Cine?

— Anders Johannsen, omul care a găsit corpurile Marlenei Druer și Reginei Gottlieb. Cei doi locuiesc aproape unul de celălalt și amândoi locuiesc aproape de locul unde au fost ascunse cadavrele.

— Sunt prieteni?

— După spusele lui Johannsen, nu. În aparență sunt foarte diferiți. Unul e un homosexual progresist care s-a născut la Lübeck; celălalt este un bavarez de modă veche, conservator și adept al lui Hitler. Au totuși ceva în comun, începând cu pasiunea pentru arta modernă. De fapt, amândoi dețin lucrări de-ale lui Otto Dix… și altele de altfel, dar din cauza tematicii violente, îmi vine în minte Dix. Sunt amândoi cam de aceeași vârstă și sunt amândoi foarte înalți. În noaptea în care a murit, Anna Gross a fost văzută în compania unui bărbat înalt.

— Seamănă vreunul din ei cu bărbatul din schița lui Gerhart Leit?

— Nu tocmai. Nu seamănă niciunul cu altul. Dar dacă s-au deghizat și era întuneric…

— Și de ce ar ucide femei, bărbații ăștia doi?

— Poate că unul urăște femeile pentru că e homosexual, celălalt pentru că femeile ucise erau două liberale și o evreică, și consideră că sunt niște gunoaie.

— Și ce dovezi ai?

— Niciuna, încerc doar să găsesc o legătură.

— Axel, cum oare s-ar fi putut întâlni? Nu frecventează aceleași cercuri.

— S-au întâlnit datorită ocupației lor, domnule. La galerii, la licitații, în Paris. Așa a spus Johannsen.

Berg își umezi buzele.

— Recunosc, ca legătură e foarte slabă. Totuși, aș dori să aflu mai multe despre Schoennacht și Johannsen.

— Câtă vreme ești discret. Nu-mi pasă de Adolf Johannsen…

— Anders.

— Cum l-o chema. Nu înseamnă nimic. Un homosexual bătrân. Dar știu că Rolf Schoennacht are relații în oraș. Sunt sigur că-l consideră pe Roderick Schlussel prieten intim.

— O să fiu foarte atent, îl asigură Berg. Aș vrea să-l interoghez pe soțul Reginei Gottlieb. Dacă se poate, înainte să se întunece.

Volker îi făcu semn să plece.

— Du-te.

Berg se ridică de pe scaun, păstrând gândul cu privire la lanțul cățelușului pentru sine. Ar fi constituit proba de care Volker avea nevoie pentru arestare. Gloata ar fi avut grijă de condamnare, așa cum se întâmplase cu Anton Gross. Un evreu și un homosexual: apă la moară pentru Hitler. Ultimul lucru pe care îl dorea Berg era încă un linșaj.

TREIZECI ȘI UNU

— Salut, Axel! strigă Storf.

Nu primi niciun răspuns. Ori Berg nu-l auzise, ori îl ignora intenționat. Storf se repezi după el și-l prinse exact când ieșea din secția de pe Ett Strasse.

— *Grüss Gott*, Berg, arde undeva?

Berg continuă să meargă repede, dar șchiopătând din cauza piciorului suferind.

— Nu arde nicăieri, dar aș vrea să ajung în Gärtnerplatz și înapoi înainte să se întunece.

Se uită la cer.

— Și cât îmi permite vremea. Trebuie să-l chestionez – Volker vrea să-l chestionez pe Gottlieb.

Fără niciun semn de avertisment, lui Berg i se înmuiară genunchii în momentul în care durerea îl străbătu de-a lungul coapsei. Storf îl apucă de braț, ținându-l să nu cadă.

— Te simți bine, omule?

— Da, da…

Glasul îi suna tremurat chiar și în propriile urechi.

— Așază-te!

— Sunt bine!

Berg încercă să se scuture din strânsoarea lui Storf, dar nu avu destulă energie. Își solicitase corpul slăbit până ajunsese la limită. Fața îi era fierbinte ca uleiul încins.

— E-n regulă, sunt bine.

Storf îl ajută să se îndrepte.

— Axel, hai să bem o bere.

— Nu vreau nicio bere, îi răspunse Berg. Trebuie să vorbesc cu Gottlieb. Apoi mă duc acasă.

Mai făcu un pas, dar începu să urle de durere.

— *Herrjemine*! *Îi omor* pe ticăloșii ăia pentru ce mi-au făcut.

Trecătorii uimiți se furișau repede pe lângă ei, cu capetele plecate, cu ochii la pământ, gândindu-se că Berg era nebun sau beat sau amândouă. În cele din urmă își reveni.

— Sunt bine, Ulrich, pe cuvânt.

— Atunci stai cu mine cât beau o bere, Herr *Inspektor*.

Berg avea dureri prea mari ca să se certe. Storf zări o terasă pe partea cealaltă a străzii. Grijuliu, îl conduse pe Berg la o masă liberă și-l așeză pe scaun.

— Nu te mișca. Mă întorc îndată.

Îndată ce Storf dispăru înăuntru, Berg încercă să se ridice în picioare, dar durerea îl obligă să se lase din nou pe scaun. Înjură cu năduf, atrăgând privirile ospătarilor îmbrăcați în costum tradițional. Storf se întoarse cu două halbe. Berg

sorbi din berea rece ca gheața și se simți îndată mai bine. Domolit, bolborosi „mulțumesc”.

— N-ar trebui să mergi atât pe jos.

— Nu pot merge pe bicicletă. Cum vrei să mă deplasez?

— Există autobuze, tramvaie, taxiuri. Și poți oricând împrumuta un *Kraftrad*. Problema, Axel, e că muncești prea mult.

— Mi-am luat doar două săptămâni de vacanță și uite ce s-a întâmplat în absența mea.

— N-ai fi putut împiedica crima nici dacă te-ai fi aflat aici.

— De unde știi? Poate că l-aș fi prins pe ticălos și Regina Gottlieb ar fi acum în viață.

— Sau poate că nu.

— Ei bine, nu vom ști niciodată.

Berg mai sorbi o dată, apoi dădu toată halba pe gât.

— Eu am să supraviețuiesc, dar câtă vreme ticălosul ăla e liber, s-ar putea ca alte femei să fie mai puțin norocoase. Trebuie să ajung la Gottlieb înainte de lăsarea întunericului.

— Las-o pentru altă zi că n-o fi foc, Axel.

— Aici greșești. E un ordin direct de la Volker.

— De ce? Ce-i pasă de un jidan bătrân?

— Ar vrea să-l arestez pentru uciderea soției.

Storf sări în picioare.

— El a făcut-o?

— Nu cred, dar în ochii Kommissarului nu-i nicio diferență între vinovăția sau nevinovăția unui evreu. Tot ce vrea e o arestare.

Storf rămase tăcut un moment. Apoi spuse:

— Nu poate merge la nesfârșit… să punem crimele acestea pe seama evreilor.

Până și Storf înțelesese. Berg scoase fluturașul care anunța mitingul de-a doua zi.

— Uită-te la asta.

Storf se uită pe anunț.

— Încă un miting. Și ce?

— Volker îl consideră îngrijorător. Se teme de un alt puci al Austriacului.

— Acum nu suntem în ’23. Nu mai sunt cozi la pâine. Situația economică nu strălucește, dar nu e nici depresiune, nu? Dacă Austriacul va fi ales cancelar, nu va fi cu forța, ci din voința poporului.

— Ferească Dumnezeu!

— Om trăi și om vedea de ce ne va feri Dumnezeu.

Storf sorbi prelung din berea rece.

— Du-te acasă. Vorbesc eu cu evreul.

— N-am încredere în tine. Și nici evreul nu va avea.

Storf râse.

— Și crezi că o să aibă mai multă încredere în tine decât în mine? Axel, ești naiv. Tu, eu, toți germanii… pentru evrei noi reprezentăm dușmanul. Iar pentru noi, germanii, evreii reprezintă dușmanul.

— *Bitte*!

Berg era dezgustat. Se uită în fundul halbei ca și cum ar fi putut găsi în ea vreo soluție magică pentru necazurile Germaniei. Într-un anumit fel, chiar găsi. Ce nu se poate vindeca cu o halbă de bere?

— În clipa asta nu sunt pregătit pentru învățătura unui ticălos de Austriac.

— Spun ceea ce crede toată lumea de pe aici.

Storf se aplecă peste masă și spuse cu voce joasă.

— Nu se poate ajunge la vreo înțelegere cu oamenii ăia. Nu sunt ca mine și ca tine. Sunt o rasă diferită.

Berg se uită în ochii lui Storf. Nu găsi în ei pasiunea arzătoare a urii, nimic din ura de rasă a lui Hitler. Ceea ce zăcea acolo nu era altceva decât o blândă enervare ca cea pe care o simți când animalul de casă își face nevoile pe covor. Storf era iritat pentru că făcea parte din poliție și era

deci responsabil de curățirea mizeriei din oraș. Și mulți puneau mizeria pe seama evreilor.

Berg își termină berea.

— A fost o idee bună, Ulrich. Mi-a dat putere. Mă simt mai bine acum – îndeajuns de bine ca să-l chestionez pe Gottlieb.

— Nu poți merge fără ajutor.

— O s-o iau mai încet.

— Stai jos o clipă. Am niște informații pentru tine.

— Despre ce?

— Diplomați.

Berg scoase cuțitașul din gheată și începu să-și curețe unghiile.

— Dă-i drumul.

Storf zâmbi.

— Mi-ai dat o misiune aproape imposibilă. În München se află foarte mulți foști ambasadori, atașați, emisari și alții ca ei și e greu să-i cercetăm pe toți. Dar am redus cercetările la oameni care vorbesc fluent engleza și rusa, pe lângă germană. Am început cu cei care vorbesc rusa, pentru că există doar o singură Rusie, dar există mai multe țări în care se vorbește engleza și germana. Am avut noroc. Am găsit un fost diplomat – de fapt un funcționar mărunt – care a locuit în München în timp ce servea ca atașat al Rusiei de pe vremea Romanovilor. A fost căsătorit cu o americancă. Mi s-a părut că sună promițător.

— Foarte.

De data aceasta privirea lui Storf era plină de entuziasm.

— Omul nu mai trăiește, dar a avut un fiu.

Făcu o pauză scurtă pentru a crea suspans.

— Numele atașatului era Dirk Schick…

— Sfinte Dumnezeule! strigă Berg în gura mare. Iar fiul e Robert?

— Rupert…

— Pe toți dracii. Omul ăsta chiar există!

— Așa se pare.

— Altceva?

Pe fața lui Storf se citea o ușoară dezamăgire.

— Mi s-a părut destul de mult pentru trei ore de scotocit prin hârțoage. Știi peste câtă birocrație a trebuit să trec numai ca să aflu de existența lui Schick?

— Ai făcut treabă bună, Ulrich, spuse Berg repede. Te-ai descurcat mai bine decât aș fi reușit eu. Cum i-ai făcut pe funcționarii ăia să coopereze?

Zâmbi.

— Vrăjind niște *Staatsbeamte*?

— Va fi nevoie de mai mult decât de farmecul meu, Axel. Oftă.

— Există multe, multe registre pe care mai trebuie să le verificăm. Ar putea dura luni de zile.

— Cel puțin știm că Robert sau Rupert Schick nu e un produs al imaginației noastre.

Berg puse înapoi cuțitașul în gheată și se uită la ceas.

— Trebuie să plec, Ulrich.

— Atunci merg cu tine.

Storf se ridică și-l ajută pe Berg să se ridice și el.

— Nu-i nevoie.

— Ba da.

Storf aprinse două țigări și-i dădu una lui Berg.

— Ești convins? îl întrebă Berg, luând țigara.

— Am mai mult decât rația mea lunară de tutun. Ia-o.

Berg inspiră adânc, simțind căldura umplându-i nările și plămânii. Mergeau tăcuți. Înaintau încet, dar cel puțin Berg nu se mai clătina. Pe măsură ce se apropiau de locuința lui Gottlieb, străzile se îngustau și deveneau mai aglomerate, iar mirosurile se intensificau, de la amestecul de arome dulci și plăcute provenind de la vânzătorii ambulanți, la duhoarea inconfundabilă de urină și gunoaie. Pe timpul ploilor, zona joasă Isarvorstadt era inundată de fluviu și cuprinsă de boli. Multe

din blocurile de locuințe fuseseră scoase din carantină de puțină vreme.

Dar în după-amiază aceasta, nici măcar sărăcia și mizeria nu puteau ascunde cerul albastru, limpede și adierile înmiresmate care veneau dinspre Alpi. Mulți oameni ieșiseră la aer. Bicicliștii își tăiau drum prin mulțimea de suflete, încercând să evite caii, cărucioarele de modă veche și copiii care alergau prin trafic fără să le pese de pericole.

Peste tot se aflau clădiri dărăpănate și putrede care abia mai stăteau în picioare. Majoritatea parterelor erau ocupate de mici prăvălioare cu ferestre prăfuite. Rafturile erau pline de marfă – de toate, de la haine la cărți. Zgomotele veneau de peste tot: de la strigătele și zbieretele copiilor care se jucau *Kreisel* sau cu mingea la conversațiile în diferite limbi, germană, poloneză, franceză, cehă și din când în când idiș – limba bieților emigranți evrei. Berg și Storf trecură pe lângă doi muzicanți, unul cântând la acordeon, celălalt la vioară, rezultatul fiind o variantă tânguitoare a „*Es liegt in der Luft*”.

Berg deschise discuția:

— Rupert Schick… ce vârstă o fi având?

— Cred că are în jur de patruzeci.

— Cam ca Rolf Schoennacht?

Storf se opri din mers.

— Schoennacht arată puțin mai bătrân… dar s-ar putea să aibă în jur de patruzeci.

În preajma lor, oamenii aruncau priviri pe furiș, apoi se îndepărtau grăbiți. Se vedea că cei doi nu erau de pe acolo. Berg își termină țigara și strivi mucul cu gheata. Observă un grup de tineri huligani în cămăși brune tropăind și mărșăluind pe stradă, în timp ce cântau strident, ca pe un cântec de beție, „*Horst Wessel Lied*”. Aveau loc berechet pe stradă deoarece lumea se ținea la distanță. Huliganii ieșeau în evidență, întrucât nu mai

existau alte uniforme în zonă. Berg îi aruncă lui Storf o privire.

— Avem necazuri.

— Nu fac nimic ilegal. Oamenii nu pot fi arestați pentru ceea ce urmează să facă.

Storf îl privi și continuă să meargă.

— Abia ai scăpat cu viață dintr-o bătaie, *Inspektor*. Hai să nu provocăm destinul.

Cu mâinile înfipte în buzunar, Berg reduse pasul, șchiopătând, încercând să ignore durerea.

— Schoennacht și Schick, spuse cu glas tare. Nu știm nimic despre Rupert Schick, dar Rolf Schoennacht există. Hai să aflăm cine-i sunt părinții. Deoarece călcase prea tare pe piciorul stâng, se schimonosi de durere.

Storf încetini pasul.

— Te simți bine?

Berg nu-i răspunse.

— Spui că Dirk Schick a fost însurat cu o americancă?

— Cu o femeie pe nume Della Weiss. În mod normal aș fi zis că e nemțoaică, dar o copie la indigo a vizei ei era atașată la documente. Era născută în Boston.

— Familia ei era de origine germană?

— Având în vedere că se numeau Weiss, cred că da, dar nu știu nimic despre ea. Și drept să-ți spun există puține informații și despre Dirk Schick. Mi-au trebuit ore întregi numai să-i trec în revistă pe toți diplomații. Schick nu era diplomat de carieră, asta pot să-ți spun. A locuit în München cam zece ani.

— Cu ce se ocupa în afară de faptul că era diplomat cu jumătate de normă?

— Nu știu sigur.

Storf se opri o clipă.

— Dar atașate la viza lui mai erau niște hârtii de la guvern care-i dădeau dreptul să aducă antichități din Rusia în Germania.

Spusele lui Storf îl luară pe Berg prin surprindere.

— Omul era *negustor de artă*?

— Se poate. A cumpărat un număr considerabil de relicve și icoane… niște manuscrise. Există copii ale tuturor tranzacțiilor. A cumpărat piese scumpe – evident că omul avea bani.

— A vândut ceva din ce a adus?

Storf ridică din umeri.

— N-am avut norocul să dau peste permisul lui de afaceri. Data viitoare.

— A făcut multe călătorii? întrebă Berg.

— Are multe ștampile de viză. Dar e normal pentru cei din corpul diplomatic.

— A călătorit în America?

— Ah, te gândești la englezul Lord Robert Hurlbutt. Nu, din ce am văzut eu, Dirk nu a călătorit în America. Nu există niciun indiciu că ar fi părăsit vreodată Europa.

— Dar avea nevastă americancă, spuse Berg. Misteriosul nostru Robert sau Rupert ar fi putut învăța engleza de la mama lui.

— Poate, dar n-am cum să aflu asta cercetând dosare vechi.

Își continuară drumul, mergând încet, fără să vorbească o vreme. În cele din urmă Berg spuse:

— Să presupunem un moment că Schoennacht și Schick sunt una și aceeași persoană. Ce ar fi putut face Dirk de care să-i fie rușine fiului?

— Nimic, din câte știu eu.

— Totuși, se folosește de numele Robert Schick atunci când îi convine.

O mulțime de idei se învârteau în mintea lui Berg.

— Schoennacht pleacă la Paris în seara asta. Ar trebui să-l punem sub urmărire.

— Tu nu poți să urmărești pe nimeni.

— Atunci ajută-mă și fă-o tu… dar nu-i spune lui Volker.

Storf ridică din sprâncene.

— Îmi ceri să urmăresc pe cineva fără știrea șefului… și fără plată?

— Volker e de părere că Schoennacht are prea multe relații ca să fie deranjat de poliție. Există însă un criminal în libertate. Dacă n-o faci tu, o fac eu.

Storf se încruntă.

— Vorbesc cu Georg. O să facem tot posibilul.

— Ești un tip de treabă, Ulrich, mulțumesc.

Berg se uită la adresa din mână.

— Suntem aproape de Gottlieb. De-aici mă descurc singur.

— Cum te duci acasă, Axel?

— Iau un taxi.

— În regulă. Nici să nu te gândești să mergi pe jos.

Storf făcu o pauză.

— Încă un lucru… ca să ne încurce și mai mult. Când am aflat că Dirk aducea antichități, m-am gândit la Hanfstaengl, deoarece amândoi se ocupă de artă.

— Ca de altfel și Anders Johannsen.

— Cine?

— Omul care a găsit corpurile Marlenei Druer și al Reginei Gottlieb.

— Tipul cu cei doi câini? Mi se pare că Müller ne-a spus că e compozitor sau muzician.

— Se ocupă cu obiecte de artă ca diletant. Artă degenerată, cum ar spune Austriacul. Toți trei fac asta… o conspirație de critici de artă.

Berg își frecă tâmplele.

— Ce voiai să-mi spui despre Hanfstaengl?

— Nu prea multe, Axel, doar că a studiat în America.

Berg se holbă la el.

— La Harvard?

— La Harvard.

Storf își stinse țigara cu piciorul, zâmbind ușor.

— Cunoscându-l pe palavragiul de pianist, sunt sigur că a avut mulți prieteni.

TREIZECI ȘI DOI

Familia Gottlieb locuia la etajul trei. Casa scărilor mirosea puternic a sudoare, urină și putregai. Fiind aproape de nesuportat într-o zi rece ca cea de acum, numai Dumnezeu știe cum duhnea vara. Pardoseala din scânduri era roasă și se înnegrise cu trecerea timpului. Existau locuri unde scândurile erau crăpate sau lipseau pur și simplu și trebuia să fii atent la fiecare pas. Când Berg ajunse la etajul potrivit, intră într-un hol trist luminat de un singur bec gălbui. La capătul coridorului, o fereastră stricată lăsa să intre ultimele raze de soare ale după-amiezii. Prin pereții subțiri se auzeau țipete de copii și frânturi de conversație, precum și un radio. Fiind aproape de ora cinei, felurite zgomote și mirosuri proveneau de la gătit – ceva care se prăjea, cuțitul care tăia pe fundul de lemn, zăngănitul unei linguri într-un vas metalic. După ce identifică apartamentul, Berg își lipi urechea de ușă și ascultă. Reuși să distingă o voce joasă de bărbat vorbind pe un ton tăios, sigur.

Ciocăni la ușă.

Imediat vocea se opri. Se auziră apoi câțiva pași repezi, și o ușă trântită.

— *Wer ist da*?

— *Polizei*.

Nu primi niciun răspuns. Berg ciocăni din nou.

— Alo, alo.

Mai ciocăni o dată.

— Trebuie să vorbesc cu dumneavoastră, Herr Gottlieb. Nu durează mult.

Ușa se deschise încet. Omul care stătea în prag avea fața pământie. Groaza era întipărită pe fiecare trăsătură a sa. Era de statură mijlocie, foarte slab, cu ochelari și cu nas mai mult de roman decât de evreu. Părul de culoarea cafelei era tăiat scurt, iar o șuviță îi cădea pe frunte. Deasupra buzei de sus avea o urmă de mustață neagră. Purta pantaloni

negri, cămașă albă și o vestă cenușie. Deși foarte vechi, pantofii fuseseră de curând lustruiți. Îi făcu lui Berg semn să intre, apoi puse lațul la ușă.

— *Guten Abend*.

Se ținea țeapăn, încercând să-și domolească tremuratul.

— Ce doriți?

— Numai câteva minute din timpul dumneavoastră, Herr Gottlieb.

Berg privi peste umărul bărbatului. Casa era vraiște. Dulapuri deschise, haine aruncate pe jos. Trei cutii și două valize mari zăceau pe masa șubrezită.

— Plecați undeva?

Deși s-ar fi zis că nu e posibil, fața bărbatului deveni și mai pământie.

— Pot să întreb ce planuri aveți, Herr Gottlieb?

Gottlieb respira sacadat, încercând să vorbească. Își încleștă mâinile, dar se vedea că încă mai tremură.

— Am trecut printr-o dramă teribilă… copiii mei… și cu mine, spuse cu ochii umezi. Le iau pe fetițe și mergem la rude în Ungaria.

— Se pare că aveți de gând să stați multă vreme.

Niciun răspuns.

— Trebuie să informați autoritățile dacă vă mutați în alt oraș.

Bărbatul își întoarse ochii, uitându-se la dezordinea din casă.

Își umezi buzele și începu să vorbească, dar imediat se opri.

— Nu mă mut.

— Nu e în favoarea dumitale, Herr Gottlieb, decizia asta de a merge pentru multă vreme la rude.

Omul nu spuse nimic.

— Mulți ar spune că un bărbat care pleacă imediat după moartea soției are ceva de ascuns.

Buza de jos a lui Gottlieb începu să tremure. Îl podidiră lacrimile.

— Nu am nimic de ascuns, *Inspektor*. Mi-am iubit soția. Sunt… Mi-aș da viața s-o pot aduce înapoi.

— Atunci vorbește cu mine. Ajută-ne să-l găsim pe cel care a ucis-o.

Gottlieb privea în pământ, clătinând din cap.

— Dar nu știu nimic.

— Poate știți mai multe decât credeți.

Gottlieb clătină din nou din cap.

— Rămân aici, Herr *Inspektor*. Rămân aici și fac tot ce-mi cereți să fac.

Vocea îi deveni mai ascuțită.

— Dar vă rog, vă implor, lăsați-mi copiii să plece. Nu le-a mai rămas nimic aici decât amintiri îngrozitoare, suspiciune, ură și pericol.

Începu să gâfâie.

— Am niște bani. Nu cât să vă îmbogățiți, dar îndeajuns ca să vă ajute în vremurile astea nesigure. Lăsați-mă să aranjez plecarea fetelor. Lăsați-le să plece.

Nu reușea să-și controleze tremurai.

— Vă rog!

— Tăticule? întrebă o voce firavă. E totul în ordine, tăticule?

Berg se întoarse. În fața lui se aflau două fetițe cu chip de îngerași, amândouă cu ochi albaștri, una cu bucle blonde, cealaltă cu codițe negre. Aveau pielea albă și netedă și bujori în obraji. Zâmbiră timid spre Berg, arătându-și dinții albi și gropițele. Gottlieb se repezi la ele.

— Totul e-n ordine, totul e-n ordine. Domnul e un polițist de treabă care încearcă să ne ajute.

Cum începuse să transpire, Gottlieb își scoase batista din buzunarul pantalonilor și-și șterse fața.

— Vin la voi îndată.

Le împinse pe fetițe în altă cameră.

— Rămâneți aici și așteptați până termină tăticul.

Fără să vorbească, Gottlieb se duse la un cufăr și-l dădu la o parte. Se așeză în genunchi și

împinse la o parte o șipcă de lemn, scoțând afară o casetă încuiată, asemănătoare celei găsite în camera Marlenei Druer. Scoase o cheie, deschise caseta și-i arătă lui Berg ce conținea.

— Ăștia sunt toți banii pe care i-am economisit. Toți. Fie-vă milă de mine, pentru fetițe. Luați din ei, dar vă implor să lăsați îndeajuns pentru transportul fiicelor mele din locul ăsta până la un loc sigur în Ungaria.

În ochii lui se vedea o combinație de patetism și sălbăticie.

— Vă rog, lăsați-le să plece.

Berg se uită la el, apoi la casetă. Erau bani gheață și chiar foarte mulți. Mai mulți decât ar fi putut el economisi în douăzeci de ani dintr-un salariu de polițist. Cum oare făceau? Evreii ăștia săraci, cum de aveau atâția bani?

Gottlieb îi citi parcă gândurile.

— Am muncit toată viața. Nevasta mea a muncit toată viața. Șase zile pe săptămână, douăzeci de ore pe zi, ne odihneam numai de sabat. Toți banii ăștia sunt cinstiți, jur.

— Vă cred.

Berg se muta de pe un picior pe altul ca să-și aline durerea de la piciorul bolnav.

— Luați…, Gottlieb împinse cutia spre Berg. Insist.

— De ce doriți să plecați în altă parte, Herr Gottlieb?

Cu delicatețe, împinse caseta înapoi spre omul acela distrus.

— Dacă e vorba de climatul politic, cred că lucrurile se vor ameliora.

Gottlieb își coborî vocea și șopti.

— Am locuit în München toată viața. Am luptat în război, am luptat pentru pământul acesta. Dar acum… e un oraș diferit. Nu mai e sigur pentru cei din neamul meu. Austriacul și-a făcut cunoscute simțămintele.

— Münchenul nu e doar Hitler.

— Dar dumneavoastră nu vedeți ceea ce văd eu. Nu locuiți unde locuiesc eu, *Inspektor*. În fiecare zi văd bande de oameni ai săi. Băieți tineri, beți, vulgari. Terorizează oamenii bătrâni. Îi împing, râd când îi văd la pământ. Le iau bastoanele și-i împung. Ar face și mai mult rău dacă n-ar fi nimeni în preajmă. Și toate astea la vedere, *Inspektor*, la lumina zilei. Fără rușine. Nu, e mai rău decât nerușinare. Sunt mândri de ceea ce fac. Comit furturi, sparg geamuri cu pietrele, sperie copiii. Am putut să-i tolerez câtă vreme o aveam pe soția mea. Era o femeie puternică, își putea crește copiii în vremurile astea grele.

Lacrimile îl podidiră, prelingându-i-se pe obraji.

— Dar acum ea nu mai este. Nu pot lăsa ca fetele să crească în felul acesta… trăind cu frica-n sân.

Sudoarea îi curgea pe frunte.

— Dacă încă o femeie va mai fi ucisă, vor da vina pe evrei. Vor da vina în primul rând pe mine. Vor spune că am vrut să mă răzbun. Că am dorit represalii, că am dorit sânge. Da, am vrut toate acestea. Le-am vrut cu atâta ardoare că tremur când mă gândesc. Dar e împotriva naturii mele să fac cuiva rău. Și cu siguranță, n-aș putea ucide pe nimeni, niciodată. Dar oare va conta asta pentru ei? Huliganii vor da buzna în casa mea. Mă vor ucide. Și pe fiicele mele… Nu suport să mă gândesc la ce li se poate întâmpla.

Din nou îi oferi bani lui Berg.

— Vă ajut, dar și dumneavoastră trebuie să mă ajutați pe mine.

Berg se uită la caseta metalică, apoi la chipul palid al lui Gottlieb, la privirea sălbatică din ochii lui. Poate că altă dată l-ar fi considerat pe Gottlieb nebun, dar evenimentele din ultimele săptămâni îl puseseră pe gânduri. Dacă huliganii puteau să bată un ofițer de poliție și să scape nepedepsiți, cine știe ce i-ar face nefericitului evreu?

— Faceți pregătirile pentru plecarea copiilor, spuse Berg. Dar dumneavoastră, Herr Gottlieb, trebuie să rămâneți. Dacă încercați să plecați, veți fi arestat și acuzat de uciderea soției. Vă asigur că există oameni în guvern cărora nu le pasă de vinovăția sau nevinovăția dumitale, le pasă numai de rezultate. Să nu mă faceți să ajung de râs dacă vă îndeplinesc dorința privitoare la fetițe.

Gottlieb își stăpâni lacrimile.

— Mulțumesc. Știu că urmați ordinele primite, dar văd că sunteți un om bun.

— Da, da.

— Nu, îmi dau seama.

Făcu o pauză, apoi apucă o mână de bancnote din casetă și i le oferi din nou lui Berg.

— Luați-i. Vă rog.

Berg nu luă în seamă mâna întinsă.

— Nu păreți surprins de faptul că ați putea fi acuzat de crimă.

— Știu ce s-a întâmplat cu celălalt evreu, Anton Gross. Nici el nu a avut motive să-și ucidă soția. Și era un om bogat. Dacă un bogat nu s-a putut salva, ce șanse aș avea eu?

Berg își puse mâna pe umărul evreului.

— Herr Gottlieb, știu că v-ați pierdut soția și știu că vă e frică. Dar cred că știți mai mult decât mărturisiți. Acum e momentul. Vă rog! Dacă știți ce s-a întâmplat cu soția dumneavoastră, trebuie să-mi spuneți. A fost ucisă de bandele astea de huligani? De aceea vă e teamă? Vă e teamă de răzbunare?

— Da, sigur, mi-e teamă de răzbunare, dar sincer, Herr *Inspektor*, nu știu ce s-a întâmplat. Ăsta-i adevărul.

— Dar aveți bănuieli, nu?

Gottlieb se uită în jur ca și cum ar fi existat cineva ascuns în debara.

— Sau poate că n-au fost huliganii. Poate că a fost pur și simplu o dispută pentru leafă?

În ochii umezi ai lui Gottlieb se citi groaza. Berg știu că a atins o coardă sensibilă.

— Știu că lui Herr Schoennacht nu-i plac evreii.

— E un om rău, șopti Gottlieb. Regina o vedea pe *madame* Schoennacht numai când soțul ei lipsea de acasă. Am rugat-o pe Regina să nu mai lucreze pentru femeia aceea. Soțul ei e un mare susținător al naziștilor. Îi urăște pe evrei cum îi urăște Austriacul. Dar Madame îi dădea bani buni. Până la urmă am pus piciorul în prag și Regina a fost de acord. Mi-a spus că urma să fie ultima vizită deoarece…

— Continuați, insistă Berg. De ce era ultima vizită?

— Regina mi-a spus…

Respira cu greutate.

— O dată l-a văzut tocmai când pleca din apartamentul lui *madame* Schoennacht. Se uita la ea într-un fel ciudat… cu ură, da, dar cu ura se descurca. Avem de-a face cu ura zilnic. Nu, o privea cu totul altfel.

Gottlieb se înroși de mânie.

— Se uita la ea în felul în care un bărbat n-ar trebui să se uite la o femeie măritată… Nevasta mea era foarte frumoasă, *Inspektor*.

— Înțeleg ce vreți să spuneți, îi spuse Berg.

— Ea nu mai voia să se întoarcă acolo, dar *madame* îi datora bani. I-am spus să lase baltă banii, dar Regina nici nu voia să audă. Atunci i-am spus că voi merge eu să recuperez banii, dar a insistat să meargă ea. Îi era teamă că dacă Herr Schoennacht m-ar fi văzut pe mine încercând să recuperez banii… mi-ar fi făcut rău.

Ochii i se umeziră din nou. Își întoarse privirea încețoșată de lacrimi.

— Și acum e *moartă*!

Bărbatul începu să suspine înăbușit, umerii ridicându-i-se de fiecare dată când ofta. Berg nu avea cum să-l consoleze pentru îngrozitoarea pierdere. Vorbi uitându-se în tavan.

— Soția dumneavoastră a fost o femeie frumoasă și o croitoreasă pricepută. Rochia pe care o făcuse pentru madame Schoennacht era uluitoare, Herr Gottlieb. Aș spune că nevasta dumneavoastră arăta uluitor în ea. O rochie de bal albastră atât de frumoasă.

Gottlieb se uită uimit la Berg.

— Ce vreți să spuneți?

— Se pare că ucigașul a înhățat-o pe soția dumneavoastră pe drumul spre casa familiei Schoennacht. Deoarece când a fost găsită, Herr Gottlieb, soția dumneavoastră purta rochia albastră a doamnei Schoennacht.

Gottlieb clătină din cap cu vehemență.

— De ce ar fi purtat soția mea… o femeie simplă… o rochie de bal?

— Mi s-a spus că urma să i-o dea doamnei Schoennacht.

— Imposibil. Regina făcuse acea rochie pentru doamna Schoennacht cu cel puțin o lună înainte. Nu o mai avea. Exact banii pentru rochia aceea încerca să-i recupereze.

Dintr-odată, absurdul situației îl izbi pe Berg. De ce purta femeia o *rochie de seară*? Fu rândul lui să rămână mut. Încercă să vorbească, dar avea un nod în gât. În cele din urmă își recăpătă glasul.

— Doamna Schoennacht pretinde că Frau Gottlieb venise îmbrăcată în rochie ca să i-o arate.

Gottlieb păru foarte surprins.

— Asta chiar nu e adevărat. După cum v-am spus, i-o dusese cu o lună în urmă. Și în niciun caz n-ar fi îmbrăcat-o nicăieri. Dacă ar fi murdărit-o sau ar fi rupt-o? Nu, *Inspektor*, pur și simplu Regina s-a dus acolo să-și ia banii pe rochie.

Ochii lui Gottlieb se întunecară, devenind cenușii; fruntea i se încreți de mânie.

— Ticălosul ucigaș! Amândoi! A fost mai ușor s-o ucidă – și să-i îmbrace trupul în rochia blestemată – decât s-o plătească!

Părea o explicație plauzibilă. Berg spuse:

— Vă puteți gândi la vreun motiv pentru care soția dumneavoastră să fie îmbrăcată în rochia albastră de bal a doamnei Schoennacht?

— Nu.

Clătină din cap apoi își concentră atenția asupra lui Berg.

— De ce mă-ntrebați *pe mine*? De ce nu-i întrebați *pe ei*?

— Asta și am de gând, Herr Gottlieb. Dar dacă au ucis-o ei – și nu spun că au făcut-o – nu vor recunoaște că rochia se afla la ei de o lună. Este posibil ca soția dumneavoastră să aibă vreo chitanță sau orice altă notă scrisă de mâna doamnei Schoennacht?

— Nu știu. Trebuie să caut. O să-mi ia ceva timp deoarece…

Gottlieb se uită în jur.

— Casa e cu susul în jos. *Bitte, Inspektor*. Permiteți-mi să mă ocup de fetele mele, după care mă voi uita prin hârtiile soției, vă promit.

— E vorba de un delict grav, Herr. Cu cât mai repede avem dovezi ca să susținem ceea ce declarați dumneavoastră – un bon de comandă, de exemplu – cu atât mai repede vom elucida moartea soției dumneavoastră.

— Soția mea e moartă, Herr *Inspektor*, dar fiicele mele mai sunt încă în viață. Îmi trebuie timp ca să găsesc bonul. Vă implor… permiteți-mi să am grijă de copii. Vă promit că după aceea voi fi cu totul la dispoziția dumneavoastră.

Berg spuse:

— Schoennacht pleacă din oraș în seara asta. Ar fi de preferat să avem bonul înainte. Înțelegeți preocuparea mea.

— Domnule, dacă ar fi vorba de oricine altcineva decât de fetițele mele, v-aș ajuta pe loc. Vă rog, *Inspektor*, vă implor. Dați-mi o zi să le pot scoate din oraș înainte de miting.

Încă o dată Gottlieb îi oferi bani. De data aceasta Berg îi luă.

TREIZECI ȘI TREI

După ziua lungă și grea, Berg se hotărî să meargă pe jos acasă, sperând că o plimbare de plăcere o să-i limpezească gândurile. Ruta pe care o alesese era prin Viktualienmarkt și chiar dacă majoritatea magazinelor trăseseră obloanele la ora aceea, încă mai existau semne de viață. Pe trotuare fusese aruncată apă, care în unele părți înghețase, dar curățenia superficială nu reușise să elimine toate mirosurile. Vântul ducea cu el o combinație puternică de miros de carne măcelărită, de rămășițe de pește și de legume stricate. În această perioadă a anului când predominau temperaturile joase, locul era agreabil, în ciuda mirosurilor puternice. În timpul verii, însă, căldura și umiditatea aduceau cu ele nu numai rapida degradare a alimentelor perisabile, ci și insecte – muște și gândaci – astfel că devenea o necesitate să-ți faci cumpărăturile dimineața, în zori.

Berg găsi o patiserie care se pregătea să închidă și, profitând de faptul că rămăseseră destule produse nevândute, cumpără o jumătate de duzină de chifle *kaiser* la preț redus. Mâncă una în timp ce traversa șchiopătând centrul vechi al orașului, pășind cu grijă pe dalele de piatră ale trotuarelor, însoțit de sunetele tubei de la Hofbräuhaus.

Avu nevoie de peste patruzeci de minute ca să ajungă acasă și când ajunse în apartamentul lui de la etajul patru, cina era pe terminate. Britta îi spuse că l-au așteptat cât au putut.

— Nu-ți face griji.

Berg așeză chiflele într-un coșuleț și le aduse la masă.

— Puțin unt, marmeladă și ceai îmi ajung. În seara asta nu mi-e foame.

Britta îl privi scrutător pe soțul ei și hotărî că oboseala se datora muncii și nu infidelității. Cu toate acestea, se uită la copii și le porunci:

— Mergeți în camera voastră.

Berg se uită la nevastă întrebător. Ea își încrucișă brațele.

— Trebuie să vorbesc cu tatăl vostru o clipă.

— Dar eu n-am terminat de mâncat, se lamentă Monika.

— Nu durează mult. Du-te!

Deoarece se codeau să plece, Berg adăugă:

— Ascultați-o pe mama.

Vrând-nevrând, copiii plecară de la masă, târându-și picioarele pe podea, nemulțumiți că erau excluși de la discuții. Britta așteptă până auzi ușa dormitorului închizându-se.

— Chiar vrei să mă lași pe mine văduvă și pe copii orfani?

— Sunt bine.

— Arăți îngrozitor, îi șuieră ea printre dinți. Dacă nu-ți iei câteva zile ca să te refaci iau copiii și mă duc la părinți. Nu pot controla ceea ce faci, dar nu vreau să văd cum te distrugi. Te miști prin casă ca o fantomă. Copiii sunt speriați.

Era adevărat. Dumnezeule, cum îl mai durea tot corpul, dar ce putea să facă? Spuse și el cu vocea joasă:

— Mi-am luat deja zile libere, Britta. Mai mult decât am dreptul.

— Nu-mi pasă, Axel. Ne descurcăm și fără salariul tău pe o săptămână. Trebuie să te vindeci.

— Astea nu sunt împrejurări obișnuite. Mâine va avea loc un mare miting în Königsplatz. Naziștii își unesc forțele cu BWP. Un ucigaș umblă în voie prin München. Volker cere rezultate.

— Să le obțină singur. Ticălosul. Nu el a fost bătut până la sânge. Aruncă o cârpă de șters vasele pe masă, se întoarse în bucătărie și dădu drumul apei calde în chiuvetă.

Berg scoase un oftat sonor, dându-și seama cât de furioasă era Britta. Se ridică de pe scaun și se duse la ea. Părul soției lui era legat la spate, iar fața îi era roșie de la aburi. Purta un șorț lung, alb

peste o rochie simplă de lucru albastră. Silueta ei era încă tinerească, cu forme îmbietoare. Berg îi cuprinse mijlocul și-i sărută ceafa în timp ce ea freca o oală.

— Pleacă!

— Nu fi rea.

Britta lăsă oala să cadă în apa fierbinte, plină de săpun și se întoarse.

— M-am săturat de locul ăsta, Axel. M-am săturat de orașul ăsta și, mai mult decât orice, m-am săturat de slujba ta!

— Ai fost foarte răbdătoare, Britta. O să-l prindem pe omul acela cât de curând. Atunci va fi mai bine.

— Nu va fi niciodată mai bine câtă vreme insiști să rămâi în *Mordkommission*! De ce nu ți-a convenit programul normal de polițist?

— Te tâmpește, Britta. Îți petreci zilele dirijând traficul și nopțile arestând bețivi. Acum cel puțin îmi folosesc creierul… așa cum e.

În ciuda mâniei, Britta zâmbi.

— Creierul tău funcționează perfect… prea bine de fapt. Necazul e că ești prea curios… că îți bagi nasul în problemele oamenilor. Provoci resentimente.

— Nimeni nu vrea să-mi facă rău. Sunt prea neînsemnat.

— Nu cred asta.

Britta oftă.

— Știu că nu vrei s-auzi asta, dar tata *îmbătrânește*, Axel. Ar avea nevoie de cineva isteț.

Alfons Neugebauer, socrul lui Berg, era patronul unei imprimerii importante de la nord de Berlin. Treizeci de ani de muncă grea îi aduseseră bani frumoși, pe lângă că-i înnegriseră mâinile și-i umpluseră plămânii de otravă.

— Am mai vorbit despre asta, draga mea, clătină Berg din cap. Nu se poate.

— De ce ești așa de încăpățânat?

— Nu pot lucra cu tatăl tău.

— Nu poți sau nu vrei?

Gura ei era încleștată de ciudă, iar privirea cerea un răspuns.

Berg dădu înapoi.

— Britta, chiar dacă aș putea lucra cu Tata, *nu pot* lucra cu frații tăi.

Continuă doar pentru sine: *…pentru că sunt leneși și ranchiunoși și hărnicia mea îi face să pară nevolnici în ochii tatălui lor*. Dar Britta înțelese mesajul. Își îmblânzi tonul.

— Tata te adoră, Axel. Ești mai mult fiul lui decât sunt frații mei. Te-ar putea ajuta să faci ceva în München.

— Și să-mi petrec restul vieții imprimând afișe care anunță mitinguri? Aș muri de plictiseală.

— Și preferi să muncești până îți dai duhul?

Neputând să-i dea niciun răspuns satisfăcător, Berg spuse:

— Îți jur… după ce se termină cu asta, îmi caut alt serviciu.

— Așa ai spus și data trecută.

— Am căutat de lucru, Britta. Economia merge prost. Slujbele sunt rare. Ca să nu mai vorbim că am treizeci și șapte de ani și nu sunt pregătit pentru altceva. Ce-ai vrea să fac?

— Ți-am spus deja ce aș vrea *eu*. E evident că ceea ce vreau eu nu are importanță. E evident că te interesează mai mult senzaționalul decât propria sănătate și binele familiei.

— Nu-i cinstit.

— Se poate, dar e adevărat.

Britta îi puse un burete în mână.

— Spală tu vasele. Sunt obosită!

Din nou, Britta ieși din încăpere cu pas apăsat. Berg tresări, auzind ușa dormitorului trântindu-se. Așteptă fără să se miște un timp care i se păru o veșnicie, în care nu se auzea nimic decât bătăile pendulei… un ticăit continuu, tic, tic, tic. Bucătăria lor micuță era caldă și umedă din cauza aburilor și boabe de sudoare începură să i se

prelingă pe față. Neavând nici ce spune, nici ce face, începu să spele vasele. În clipa următoare apăru Joachim. Fără o vorbă începu să-l ajute.

— Pune deoparte farfuria surorii tale, îi spuse Berg. Nu și-a terminat cina.

— E vreo problemă, tată?

— Tot mai faci desene cu evrei plini de sânge? Sunt convins că vor exista o mulțime după mitingul de mâine seară.

Joachim clipi la auzul tonului aspru al tatălui său. Berg răsuflă adânc. Apoi trase aer în piept și-l sărută pe băiat pe creștet.

— Sunt cam nervos în seara asta.

— De ce vă certați atâta, tu și mama?

Deoarece așa fac oamenii căsătoriți!

— Suntem amândoi obosiți, Joachim. Muncim din greu. Asta ne face nervoși.

— De ce trebuie să muncești așa de mult? Din pricina ucigașului de femei?

Berg nu știu cum să-i răspundă.

— Ai citit despre asta în ziare?

— Nu e nevoie să citești ziarele. Toată lumea vorbește despre asta. Mama e speriată.

Berg adună un braț de farfurii, încercând să vorbească pe un ton optimist.

— Poliția o să-l prindă, fiule.

Așeză farfuriile în chiuvetă.

— N-o să scape.

— Herr Hitler spune că evreii sunt cei care ucid femeile.

— Herr Hitler are un băț înfipt în fund.

Joachim zâmbi.

— E adevărat, dar poate că are dreptate.

— Nu trebuie să crezi nimic din ce spun naziștii. Sunt niște îngâmfați și niște mincinoși. Și când nu mint, deformează lucrurile. Hitler este un om cu mintea tulbure.

— Poate fiindcă a fost împușcat în război.

— Și presupun că dă vina pe evrei și pentru asta?

Joachim ezită o clipă.

— Spune că au fost trădători printre soldați.

Berg se uită uimit la fiul lui.

— De când știi atâtea despre Hitler?

Băiatul privi în altă parte.

— Vin oameni la școală care ne țin discursuri.

— Ah, da, spuse Berg. Cei care vă întreabă ce ziare citesc părinții voștri?

— Vin și de la Social-Democrați.

— Și ce le spui tu naziștilor când te întreabă ce ziare citesc părinții?

— Le spun că citim de toate… că tata e deschis la minte. Berg încuviință din cap.

— Cred că e un răspuns bun. Și ce răspund naziștii?

— Că uneori o minte poate fi atât de deschisă încât creierul iese afară.

Berg nu se putu abține să nu izbucnească în râs.

— Da, era de așteptat.

Joachim rămase serios.

— Mă deranjează… că naziștii râd de oricine nu este de acord cu ei. Uneori îmi exprim părerea. Făcu o pauză.

— Dar alteori nu.

O povară atât de uriașă pentru un băiat atât de fraged. În ce vremuri trăim! Berg zâmbi cu căldură.

— A fi deștept, Joachim, înseamnă și a ști când să-ți ții gura.

— Dar a fi deștept nu e același lucru cu a face ce e drept.

— Toți facem compromisuri, fiule.

— Tu nu faci.

— Ba bineînțeles că fac și eu. Îmi este mai ușor să-ți dau ție sfaturi decât să le urmez eu.

— Nu cred asta sub nicio formă.

Vorbea cu atâta admirație încât lui Berg i se umeziră ochii.

— Mulțumesc, Joachim. O să-mi amintesc de încrederea ta în mine data viitoare când

integritatea mea va fi în joc.

Ridică buretele și își coborî vocea când spuse minciuna.

— Și nu-ți face griji câtuși de puțin în legătură cu acest nebun. Suntem foarte aproape de arestarea lui. Dar nu trebuie să spui nimănui pentru că este un secret.

— Tati, probabil știe că ești pe urmele lui.

Berg ridică din umeri. Băiatul adăugă:

— De unde știi că nu-ți va face vreun rău înainte să-l arestezi?

— Deoarece…

Berg rămase descumpănit de întrebare.

— Pentru că lucrurile nu merg astfel.

— Cum adică?

— Păi…

Începu să frece o farfurie, sperând să se elibereze de furie.

— De-aia.

— Ăsta nu e un răspuns prea bun.

— Trebuie să ai încredere în mine, Joachim.

Îi întinse băiatului un prosop de șters vase.

— Eu le spăl și tu le ștergi.

*

Reuși cumva să facă dragoste. Asta îl uimi. Nu bravura fizică, nu faptul că în ciuda rănilor și a durerii ajunse la erecție și orgasm, ci faptul că Britta venise ca întotdeauna doritoare spre el, în ciuda mâniei. Nu aveau niciodată obișnuitele problemele de care se plâng bărbații. Britta era plăcută la pat, caldă și plină de entuziasm – o amantă mult mai bună decât Margot. Călcase strâmb nu pentru că nu-și mai dorea nevasta. Călcase strâmb din cauza veninului din vorbele ei aspre. Călcase strâmb din cauza privirii ei dezaprobatoare. Călcase strâmb deoarece flexibilitatea soției lui era superioară moral încăpățânării lui rigide. Călcase strâmb pentru ca sexul cu Margot nu ridica întrebări.

Nu că ar fi contat prea mult de ce călcase strâmb, doar că o făcuse și infidelitatea îl făcea să se simtă mărunt. Dar apoi se gândi: toți bărbații fac asta. Poate că a călcat strâmb pentru că era în caracterul bărbaților să înșele, să mintă, să trădeze – și apoi să ceară iertare în realitatea rece a zorilor de zi.

Totuși, ea venise spre el cu gura nesățioasă și cu trupul suplu.

Chiar dacă Britta făcuse dragoste cu el din dispreț, se părea că-i plăcuse. Și întotdeauna era mai bine dispusă când apărea soarele, când razele se furișau printre draperiile din camera lor. După ce copiii plecau la școală, ei luau împreună micul dejun în tăcere – chifle, unt, marmeladă și cafea proaspătă. Citeau ziarele și mâncau. Nu discutau și asta era bine. Tăcerea era preferabilă unor cuvinte pline de ranchiună.

*

La poliția din München, mare parte din dimineață fu ocupată cu întâlniri conduse de RR Frank de la Abteilung VI. Subiectul principal a fost *Versammlungswesen* – controlul mulțimii – în vederea mitingului următor, mai precis, cum să-i trateze pe participanți, cum să amplaseze personalul, cum să dirijeze circulația înspre și dinspre Königsplatz.

Berg era la datorie, împreună cu ceilalți membri respectați ai departamentelor de poliție, într-o încăpere întunecată, luminată doar de un bec slab și de cerul cenușiu. Se afla acolo RR Peter Biedermann de la Abteilung III, care se ocupa de siguranța generală. Aria lui de expertiză era *Schubwesen*-ul – piața neagră – cea mai mare problemă din ultima vreme fiind armele ilegale. Se afla Manfred Koppl de la Abteilung IV, Departamentul de Siguranță Specială, și Wilhelm Raetz de la Abteilung VI, Departamentul de Poliție Politică. Se mai aflau și alții pe care Berg nu-i cunoștea, dar faptul nu avea vreo importanță. Nu

exista nicio interacțiune socială, întâlnirea era numai de lucru – rece și încordată.

Volker făcuse o hartă cu străzi, clădiri, puncte de control și trasee ce trebuiau folosite în caz de urgență. Dacă oamenii se comportau bine, mitingul va avea loc și se va termina, nepunând altă problemă decât foile volante aruncate pe jos. În eventualitatea puțin probabilă a unei insurgențe conduse de naziști, poliția era pregătită.

Întâlnirea oficială a fost urmată de discuții – un val nesfârșit de întrebări și răspunsuri. Berg simți cum gândurile lui începeau s-o ia razna.

De ce oare declarase Julia Schoennacht că Regina Gottlieb îi aducea rochia, în timp ce soțul Reginei insista că Schoennacht cumpărase rochia cu o lună înainte? Era Julia atât de nesimțită încât să poarte ceva ce nu plătise? Oare nu o mai putuse plăti din cauza vreunei probleme financiare? Sau a refuzat Rolf să plătească o rochie făcută de o evreică, insistând ca Regina s-o ia înapoi?

Ro de la Rolf.

Poate că Regina a refuzat să ia rochia înapoi. A urmat o ceartă și Regina a fost ucisă accidental. Apoi Rolf a îmbrăcat-o în rochie și a ascuns-o în parc ca să se creadă că rochia nu ajunsese la soția lui.

Berg se întrebă cui i se potrivea rochia. Era mai potrivită pentru Regina sau pentru Julia? Presupunând că mobilul era acesta – Rolf a ucis-o pe Regina pentru că nu voia s-o plătească – însemna că uciderea Reginei era independentă de uciderea Annei Gross și a Marlenei Druer?

Însă toate trei fuseseră strangulate.

Ce aveau cele trei femei în comun? Două din cele trei ar fi putut fi comuniste. Nu exista niciun indiciu că Regina ar fi fost comunistă afară de faptul că mulți evrei erau comuniști. Și era clar că Rolf Schoennacht îi ura și pe comuniști și pe evrei. Lui Berg nu-i era greu să-și imagineze mâinile

mari ale lui Rolf strângând un lanț în jurul gâtului celor trei femei.

Era „ura” față de *vederile politice* ale celuilalt suficientă ca să facă o persoană normală să ucidă? Contele Arco-Valley îi urâse pe evrei și îi urâse pe comuniști. Furia lui fanatică se transformase în nebunie, culminând cu asasinarea lui Kurt Eisner, care era și evreu și Comunist.

Dar pe vremea aceea Münchenul lâncezea în climatul îngrozitor de după război. Războiul fusese pierdut, vieți fuseseră distruse, monarhia fusese răsturnată, iar Rusia aștepta nerăbdătoare să invadeze Bavaria și să o revendice ca parte a Uniunii Sovietice. În mintea dementă a lui Arco-Valley, Kurt Eisner reprezenta tot ceea ce era rău în haosul din München. Asasinarea lui Eisner înăbușise pentru o vreme orice speranță de guvernare roșie în oraș.

Ar schimba oare uciderea celor trei femei orașul din punct de vedere politic?

În mod cert, crimele le dăduseră naziștilor destulă apă la moară cu care să atragă mulțimile isterizate. Hitler legase crimele de cei pe care-i considera „degenerați”. Era o certitudine că Austriacul urma să facă același lucru și în seara aceasta. Nu conta că Regina Gottlieb era ea însăși evreică. Faptele nu-l afectau pe Hitler. Când se simțea încolțit, Hitler mințea pur și simplu.

Avea oare Austriacul propriul lui asasin care făcea treaba murdară în locul lui? Era oare Schoennacht un Conte Arco-Valley al acestui deceniu? Probabil că Anna Gross și Marlena Druer dădeau bani comuniștilor, iar aceasta era calea aleasă de Schoennacht pentru a le opri.

Dar atunci de ce s-o fi ucis pe Regina Gottlieb, chiar dacă ar fi fost pe ascuns o subversivă? Schoennacht ar fi știut sigur că el și soția lui vor fi luați la întrebări în legătură cu moartea Reginei Gottlieb. De ce să atragă atâta atenție nedorită

asupra lor? Dacă Schoennacht era vinovat, credea el oare că va scăpa nepedepsit?

Prea multe lacune în teoria aceasta. Avea pur și simplu nevoie de mai multe informații.

Berg încredințase lui Müller și lui Storf sarcina de a urmări mișcările lui Schoennacht de acasă la gară. După ce negustorul de artă părăsea orașul, trebuiau să-l ia la întrebări pe valetul lui. Berg n-avea de unde să știe dacă reușiseră sau nu. Toată dimineața și-o petrecuse la întâlniri, în discuții nesfârșite despre controlul mulțimii. Timp de trei ore, grupurile discutaseră despre trasee pietonale și marcaje, despre zone de trafic și puncte de control ale poliției. Și despre oamenii pe care să-i plaseze în punctele de control ale poliției.

Toate erau importante, Berg o știa. Fără acestea, mitingul putea degenera în haos. Dar exista un ucigaș în libertate. Într-o țară în care ordinea era pe primul loc, prinderea unui asasin mai avea de așteptat.

TREIZECI ȘI PATRU

Grămada de varză acră ascundea pastrama fierbinte de dedesubt. Când Müller duse furculița plină la gură, varza murată căzu înapoi în farfurie. Mestecă cu entuziasm câteva clipe, apoi spuse:

— O duc pe Karen la țară în weekendul acesta.

Își linse buza de sus.

— S-a săturat de oraș.

Berg spuse:

— După miting, toți ne vom fi săturat de oraș.

— Suntem pregătiți? întrebă Storf.

— Dacă vorbele se transformă în fapte, nu vor fi probleme.

Berg sorbi din bere.

— Repartiția se va face la ora două și jumătate. *Oberbürgermeister*-ul vrea ca toți să fie în uniformă curată și pe poziții în jur de ora trei. Mitingul e programat să înceapă la patru.

Storf întrebă:

— Care sunt pozițiile?

— *Versammlungswesen*-ul dorește ca mulțimea să stea într-un semicerc cu intervalul principal pe mijloc. Naziștii vor fi primii. Hitler și cei din SS vor folosi intervalul ca să-și facă intrarea. Apoi vor mai fi două intervale în unghi de 45 de grade față de primul. De-a lungul acestora vor fi postați polițiști, un om la fiecare câțiva metri. Cei mai mulți oameni vor fi lângă scenă… *Kradstaffel*-ul va fi la margine. O să mai fie un rând de polițiști în spatele lui Hitler ca să se asigure că nu se furișează nimeni pe acolo.

— Și tu, Axel?

— Eu fac parte din *Kraftstaffel*. Rănile mă împiedică să stau prea mult în picioare.

— Dar Storf și cu mine? întrebă Müller.

— Voi doi sunteți repartizați pe centru, lângă scenă.

Cum cei doi începură să bombăne, Berg își ridică mâinile.

— Decizia lui Volker, nu a mea. Cât stați acolo, folosiți-vă ochii și urechile. Poate auziți ceva care să aibă legătură cu crimele noastre. Nu-i scăpați din ochi pe apropiații lui Hitler. Ultima dată când a organizat un miting, a apărut și Kurt Haaf. Mă întreb ce fețe noi vor apărea de data asta.

— Nu Schoennacht, asta pot s-o spun, spuse Storf. A plecat de acasă ieri seara și s-a dus direct la gară să ia un tren de noapte spre Paris.

Müller spuse:

— Imediat ce a plecat, ne-am dus din nou acasă la el, sperând să vorbim cu doamna Schoennacht despre rochie.

— Din nefericire doamna era indispusă. Totuși, n-am plecat de acolo cu mâinile goale.

Storf răsfoi niște însemnări.

— *Ach, ja*. Helmut Dittmar. El este valetul personal al lui Schoennacht.

— Nu-l însoțește pe Schoennacht?

— Se pare că nu, spuse Müller. A refuzat să vorbească cu noi, pretinzând că e foarte ocupat, dar am insistat. Dacă totul merge cum am plănuit, se va afla la Turnul Chinezesc la doisprezece treizeci.

Müller se uită la ceas.

— Mai avem o jumătate de oră.

— Bună treabă, spuse Berg. Dar mă mir că a fost de acord să vorbească cu poliția.

— A fost nevoie să ducem puțină muncă de lămurire, spuse Müller cu gura plină.

— Nu cine știe ce, adăugă Storf. Ca valet, Helmut nu e obișnuit să discute ordinele.

*

Deoarece Englischer Garten fusese locul unde au fost găsite două femei ucise – iar cea de-a treia nu fusese descoperită nici ea prea departe – în încântătoarea oază de verdeață nu era aproape nimeni. Când Berg remarcă acest lucru, Müller ridică din umeri.

— Tot e mai bine decât acum două săptămâni, spuse Storf. Atunci era pustiu peste tot.

Berg își frecă brațele și se uită la ceas, observând că Helmut Dittmar întârziase deja trei minute. El și Müller stăteau în umbra Turnului Chinezesc, o pagodă de cinci etaje care se înălța lângă grădina de vară din parc. În lunile calde de vară, zona era un loc idilic unde locuitorii orașului se relaxau și legau discuții. Berg presupunea că arhitectura turnului intenționase să dea o notă de exotism capitalei bavareze. Dar acum, sub un cer de plumb, lângă iarba moartă și copacii desfrunziți, semăna cu un tort de mireasă fantomatic. Grădina de vară nu se va deschide încă niște luni și rândurile de mese și scaune de culoare verde stăteau goale și părăsite.

— Unde este?

— O să vină, o să vină. Müller scoase o cutie cu țigări, din care aprinse una pentru Berg și una pentru sine.

— Ah… iată-l.

Müller arătă spre un bărbat cu membre scurte, dolofan, în palton negru. Se apropia în mare grabă; de la distanță, părea un balon care sălta. Pe măsură ce se apropia, pasul îi devenea mai mare, iar picioarele scurte abia se mai zăreau de sub haină. De sub pălăria neagră se ivea o față rotundă, blândă și lipsită de culoare, cu excepția mustății stufoase care îi ascundea buza de sus și a nasului roșu. Când valetul ajunse lângă ei, Storf făcu prezentările.

— *Inspektor*, acesta e Helmut Dittmar, valetul personal al lui Herr Schoennacht.

— *Grüss Gott*, spuse Dittmar, bătând din călcâie.

Berg aprecie vârsta valetului cam în jur de patruzeci și cinci de ani, după firele cenușii din mustață și dinții îngălbeniți.

— *Inspektor* Axel Berg. Mulțumesc pentru timpul pe care ni-l acordați.

Storf spuse:

— Herr Berg este inspectorul șef al *Mordkommission*.

— *Mordkommission*?

Pe fața lui Dittmar se citi șocul.

— Despre ce e vorba?

— Tradiția este ca poliția să pună întrebări, Herr Dittmar, spuse Berg zâmbind și încercând să arate mai puțin oficial. Și tocmai avem câteva să vă adresăm.

Scoase o cutie metalică.

— O țigară?

Valetul scutură din cap cu tărie.

— Regret că vă deranjăm cu astfel de prostii, dar aș dori să clarificăm niște detalii plictisitoare.

Berg trase fumul în piept. Apoi îl dădu încetișor pe nas afară.

— Înainte de a pleca, Herr Schoennacht ne-a sugerat să discutăm cu dumneata.

— Cu *mine*?

— Deoarece îi cunoașteți obiceiurile, fără îndoială.

Storf adăugă:

— Herr Schoennacht se duce la club în mod regulat, nu-i așa?

O întrebare simplă, la care Dittmar simți că poate răspunde cu ușurință.

— Se duce la mai multe cluburi.

— Ah, așa se poate explica confuzia, spuse Berg. Care sunt cluburile?

— Știu că Herr Schoennacht face parte din Cavalerii Războaielor Străine.

— Și cât de des merge la acest *Verein*?

— Cred că se întâlnesc o dată pe lună.

— Unde?

— Cred că domnii se întâlnesc la reședințele membrilor.

— Nu sunteți sigur?

— Herr Schoennacht nu îmi spune astfel de lucruri, se burzului Dittmar. De când sunt în serviciul lui Herr Schoennacht, nicio întâlnire nu s-a ținut la el acasă. Dar de fiecare dată când membrii clubului se reunesc, dau altă adresă taximetristului.

Müller fuma din greu, trăgând din țigară atât de tare încât i se scobeau obrajii.

— De câtă vreme sunteți în serviciul lui Herr Schoennacht?

— Puțin peste doi ani.

— Și înainte ați fost tot valet personal?

— Toată viața, declară Dittmar. Înainte de Herr Schoennacht am lucrat pentru Emmanuel Bosch timp de șaisprezece ani.

Își umezi buzele.

— Cred că aș vrea o țigară, *bitte*.

— Desigur.

Berg aprinse una și i-o dădu valetului.

— Vorbiți-mi despre Herr Bosch.

— Nu e mare lucru de spus. Era un om deosebit – harnic, ordonat, onest. Am dezvoltat o relație foarte apropiată. Mă trata foarte bine, Herr *Inspektor*. Până și dincolo de mormânt a avut grijă de mine. Era coleg de club cu Herr Schoennacht, care m-a angajat în casa lui ca valet personal la puțin timp după moartea lui Herr Bosch.

— Așa, spuse Berg.

Fumatul părea să-l relaxeze pe Dittmar.

— Și aveți parte de aceeași bunăvoință și din partea stăpânului de acum?

— Nu am de ce să mă plâng, fața lui Dittmar se crispă. Deloc.

Evident o minciună, dar Berg nu insistă.

— Și de ce club aparținea stăpânul dinainte?

— Clubul lui favorit era Salvatorii Crestei Regale a Bavariei.

— Herr Schoennacht aparține și el Salvatorilor? întrebă Müller.

— Herr Schoennacht aparține multor cluburi. Iese singur aproape în fiecare seară.

Müller ridică din sprâncene.

— Și asta n-o deranjează pe doamna Schoennacht?

— Sunt invitați… aproape în fiecare vineri seara. Au găzduit destul de multe petreceri de când sunt eu sub acoperișul lor.

Dittmar fumă țigara până ce nu mai rămase nimic. Strivi capătul pe jos cu călcâiul.

— Cu toată sinceritatea, *Inspektor*, nu cred că doamna Schoennacht e interesată de afacerile lui. Herr Schoennacht mi-a mărturisit o dată că aproape toate persoanele cu care se întreține la cluburi au legătură cu afacerile lui. Sunt sigur că discuțiile nesfârșite de afaceri ar plictisi-o pe doamna.

Berg credea cu totul altceva. Cu siguranță că fața ei atrăgătoare și manierele încântătoare ar face minuni. Și oare nu-i spusese ea că își dorise rochia de la Regina pentru că un conte găzduia o gală de trei zile la munte și ea avea nevoie să îmbrace ceva deosebit ca să impresioneze capetele încoronate? Dacă Herr Schoennacht ieșea seara fără soție, însemna că nu o voia prin preajmă din alte motive decât afacerile. Își aminti de un comentariu pe care Julia îl făcuse cu un zâmbet sec.

Să nu ai niciodată încredere în bărbați.

Și mai era și Gottlieb, care pretindea că Schoennacht pusese ochii pe soția lui. Luate separat, faptele nu însemnau mult. Luate împreună, erau un indiciu.

— Nu l-ați însoțit pe Herr Schoennacht în ultima călătorie de afaceri – de ce?

— Herr Schoennacht a considerat că era mai bine pentru mine să rămân acasă s-o ajut pe doamna Schoennacht.

— Dar desigur există și alți servitori pentru aceasta, interveni Müller. Valetul stă cu stăpânul.

Din nou Dittmar se burzului.

— Datoria mea este să mă supun, nu să pun întrebări.

Berg întrebă:

— L-ați însoțit vreodată pe Herr Schoennacht în vreo călătorie de afaceri?

Dittmar se îmbujoră, ceea ce îi indică lui Berg faptul că nu fusese niciodată invitat – o palmă pe obraz. Valetul încercă să-și ascundă disconfortul.

— Ați spus câteva întrebări, *Inspektor* Berg. Acum puneți mai multe.

Berg fu de acord.

— Îmi cer scuze că vă răpesc atâta timp, dar aceste probleme au nevoie de răspuns. Ce vârstă are Herr Schoennacht?

— Aceasta-i o întrebare personală, Herr *Inspektor*. Precis nu vă așteptați să răspund.

— După ridurile de la gât și părul cărunt, aș spune că în jur de cincizeci.

Fața lui Dittmar se crispă.

— Încă nu are cincizeci.

— El și doamna nu au copii? întrebă Müller.

— Și aceasta e o întrebare cu caracter personal.

— Ba nu, spuse Berg. N-am întrebat de ce. Tot ce doresc să știu este dacă au copii… împreună.

— Nu au copii.

— Ea este mult mai tânără decât el, îi spuse Berg lui Müller. Aș spune că e vorba de un al doilea mariaj. Așa că poate Schoennacht are copii dintr-o primă căsătorie.

Dittmar își drese glasul și-și frământă mâinile.

— Pot să mă retrag?

— Ați putea să-mi spuneți la ce club s-a dus Herr Schoennacht în noaptea uciderii Reginei Gottlieb?

— Nu știu.

— Dar tocmai ați spus că erați cel care dădea instrucțiuni taxiului unde să-l ducă pe stăpân.

— Ei bine, nu-mi mai amintesc. A trecut ceva vreme.

— Încercați, Herr Dittmar, spuse Storf. Dacă n-ar fi important, n-am întreba.

Berg îi dădu valetului încă o țigară.

Valetul trase un fum din țigara nouă și oftă adânc.

— Vă amintiți ziua?

— Marți, spuse Berg.

— Probabil Misticii Nordului.

Dittmar fuma cu nesaț.

— Da, cred că acesta era.

Berg își notă numele pe o hârtie.

— Și unde se întâlnesc Misticii?

— De obicei la Osteria Bavaria.

— Restaurantul favorit al lui Hitler, spuse Müller. Este Herr Hitler membru al Misticilor?

— Nu știu, spuse Dittmar. Dar cred că nu.

— De ce?

— Doar… poate că vorbesc fără noimă. Chiar nu știu nimic despre cluburile lui Herr Schoennacht.

— Îi faceți stăpânului dumneavoastră și poliției un mare serviciu, spuse Berg. Încă niște întrebări. Vă amintiți la ce oră a părăsit Herr Schoennacht reședința?

— Nu-mi amintesc ora exactă. A fost acum două săptămâni.

— Cu aproximație, Herr Dittmar, spuse Berg. Șapte… opt?

— A fost înainte de cină, ceea ce era neobișnuit, nu pentru că ar fi mers la restaurant la cină, ci pentru că Herr Schoennacht cinează aproape întotdeauna cu doamna.

— Un soț devotat, spuse Müller.

— Doamna insistă asupra acestui fapt, lăsă Dittmar să-i scape.

Apoi se roși la față.

— Bine face, declară Berg. La ce oră s-a întors de la activitățile lui nocturne?

— Încă o dată vă spun, nu-mi amintesc prea bine, spuse Dittmar. De obicei se întoarce cam pe la unsprezece. Uneori mai târziu. Dacă se întâmplă să fie după miezul nopții, Herr Schoennacht mi-a dat instrucțiuni să nu-l aștept să-i fac toaleta.

— Foarte amabil din partea lui, comentă Müller.

Berg spuse:

— În noaptea uciderii Reginei Gottlieb, a ajuns Herr Schoennacht acasă după ora douăsprezece?

A fost ca și cum o scânteie s-ar fi aprins în mintea lui Dittmar. Nu era doar o întâlnire pentru obținerea de informații. Valetul realiză în cele din urmă că poliția îl suspecta pe stăpânul său de uciderea Reginei. Fața îi deveni roșie și își încleștă dinții atât de tare încât mușchii fălcilor i se umflară.

— Tot ce v-am spus… este sub rezerva memoriei mele slabe.

Aruncă țigara la pământ și o strivi furios.

— Trebuie să plec. Doamna se bazează pe mine când soțul ei e plecat.

— Mulțumim pentru timpul acordat, spuse Berg.

Dittmar ridică mucul de țigară căutând cu privirea un coș de gunoi.

— Vreau ca un lucru să fie foarte clar, Herr *Inspektor*. Sunt foarte mulțumit de poziția mea la familia Schoennacht. Susțin asta sus și tare.

— Înțeleg, spuse Berg zâmbind.

Dittmar îi răspunse cu un zâmbet forțat.

— Mi se pare că nu înțelegeți, Herr *Inspektor*. Nu mai sunt dispus să răspund la întrebările dumneavoastră.

Bătu din călcâie, apoi se întoarse și porni cu pas apăsat pe alee, un soldat în armata celor supuși.

*

Berg avu nevoie de câteva clipe să-și formuleze ideile. Cerul se întunecase, după-amiaza devenind tot mai rece odată cu trecerea orelor. Își ridică gulerul de la haină și-și frecă mâinile înmănușate.

— Nu cred că Dittmar își iubește stăpânul.

Se întoarse spre cei doi oameni ai săi.

— Probabil de aceea a fost de acord să vorbească cu noi. Un valet bun ne-ar poftit afară și ne-ar fi trântit ușa în nas.

— Poate că Dittmar nu-l iubește, dar cu siguranță nu vrea să ne ajute să-l arestăm pe Schoennacht, spuse Müller. Când și-a dat seama unde urma să ajungem cu întrebările, s-a retras.

Storf spuse la rândul lui:

— Dacă șeful lui va fi închis pentru crimă, Dittmar va rămâne fără slujbă și fără recomandări. E de mirare că a vorbit totuși cu noi.

— Un lucru e clar, Schoennacht e un mincinos, și încă unul prost. Ar fi trebuit să-și pună la punct povestea cu valetul înainte de a pleca din țară.

Berg își înfășură strâns fularul în jurul gâtului. Ieșise fără pălărie și gerul îi pătrunse prin claia de bucle până la creier.

— Asta arată că nu prea stau bine cu comunicarea. Din ceea ce ne-a spus Dittmar, Schoennacht a avut suficient timp s-o ucidă pe Regina Gottlieb.

— Sau Schoennacht ar fi putut fi cu Misticii Nordului la Osteria Bavaria întreaga seară, spuse Müller.

— Povestea asta e ușor de verificat.

Berg se uită la ceas și apoi spre vest la soarele care apunea.

— Acum nu avem timp. Volker ne vrea înapoi într-o oră. Haideți să vorbim cu personalul de la restaurant mâine seară.

— Vrei să spui la cină? întrebă Storf. Cine plătește?

Müller își întoarse pe dos buzunarul gol al pantalonilor.

Berg clătină și el din cap.

— Ce spuneți atunci de un pahar după cină?

— Dacă Hitler nu monopolizează întreg localul, de acord. Ești în stare să mergi pe jos, Axel, sau vrei să luăm un taxi?

— Mersul pe jos îmi face bine, mai ales când e frig. Altfel îngheț.

După o clipă, Berg îi întrebă:

— Ce credeți despre cluburile lui Schoennacht? Acela ciudat… Misticii Nordului? A auzit careva din voi de el?

Storf răspunse:

— Pare a fi încă o societate secretă de arieni precum Thule.

Berg spuse:

— Nu înțeleg de ce insistă germanii să idealizeze cultura norvegiană. Când a fost ultima oară când a făcut Norvegia ceva important?

Müller replică:

— Au femei frumoase.

— Unele sunt frumoase. Unele sunt înalte ca niște prăjini.

— Ce ai împotriva Norvegiei? întrebă Storf.

— Nimic. Doar că Danemarca este superioară restului Scandinaviei. De ce nu-i idolatrizează pe danezi?

— Inclusiv persoanele de față?

— Dacă e nevoie.

Müller spuse:

— Dar n-ai spus tu, Axel, că suedezii spun despre danezi că vorbesc ca și cum ar avea lame de bărbierit în gât?

— Asta-i influența *germană*.

Storf spuse:

— Spune-mi, Axel, care a fost ultima dată când Danemarca a făcut ceva important?

Berg se opri din mers.

— Danezii ar face mult mai multe dacă celelalte țări nu i-ar mai invada.

— Asta se întâmplă pentru că Danemarca e mică și neimportantă.

— Nu, se întâmplă pentru că Germania vrea să domine.

Storf strâmbă din nas.

— Dacă urăști atâta Germania, de ce nu te întorci înapoi în Danemarca?

Înainte să replice, Berg se gândi la cuvintele care-i fuseseră aruncate. Fu surprins de propriul răspuns.

— De fapt, Ulrich, n-aș vrea să trăiesc în Danemarca. E prea rece, e prea sumbră iarna, e foarte mică și izolată, iar bucătăria daneză nu e pe gustul meu. Chiar dacă m-am născut în Danemarca, chiar dacă am unele obiceiuri daneze, sunt în mod hotărât german. Locuiesc în München și fără îndoială voi muri în acest oraș dacă viitorii noștri guvernanți nu ne vor târî din nou în război.

— Eu o să fiu prea bătrân pe-atunci.

Müller se uită la Berg.

— Și tu la fel.

— Mulțumesc lui Dumnezeu pentru asta.

Berg își înfășură și mai strâns fularul.

— Nu mă pot gândi la un blestem mai mare decât să fiu îngropat într-o groapă comună, în pământ străin.

TREIZECI ȘI CINCI

Nu era atât frigul, cât faptul că stătea nemișcat. Berg se încălzise sub haina lungă de la uniformă, cu mâinile înmănușate și picioarele în șosete groase de lână și cizme, dar membrele și degetele îi înțepeniseră. *Föhn*-ul sufla dinspre Alpi, un vânt rece și dușmănos care bloca sinusurile și usca gâtlejul. De câteva ori aproape că-i luase cascheta de polițist de pe cap. Cu toate acestea, nici vântul, nici umezeala nu descurajau mulțimea.

Podiumul pentru vorbitori fusese ridicat pe *Propyläen* – poarta de intrare dinspre vest a orașului München – o structură masivă în stil doric, construită sub domnia lui Ludwig I. Realizată dintr-un bloc de calcar, cu coloane simetrice, cu stâlpi și frize, monumentul ridicat în cinstea unui fost rege și-ar fi găsit locul mai degrabă în însorita Atenă decât în Münchenul neguros. În fața monolitului se afla o suprafață imensă cu gazon verde. Acum, se părea că fiecare metru pătrat din Königsplatz – fiecare fir de iarbă – era acoperit de o masă înghețată de oameni îmbrăcați în negru. Berg observă oameni din toate domeniile de activitate, dar mulțimea era formată mai ales din münchenezi obișnuiți care-și făcuseră timp să asculte un nebun. Mult mai amenințătoare decât cetățenii obișnuiți erau grupurile tot mai mari de Cămăși Brune, adunate mai ales în jurul podiumului. Deocamdată era ordine. Dar era îngrijorător să știi atâția oameni într-un spațiu atât de restrâns.

Hărmălaia sutelor de glasuri se amesteca într-un vuiet asurzitor. În depărtare, Berg putea distinge

zgomotul tramvaielor și claxoanele automobilelor. Adăugând culoare densității omenești erau celelalte grupări îmbrăcate în uniforme, care stăteau la margine. La stânga lui Berg se aflau cam cincizeci de bărbați în cămăși negre care afișau cravatele și șepcile roșii comuniste, vorbind unul cu altul, șoptindu-și secrete de grup. Social-Democrații în cămășile lor verzi și pantalonii negri se aflau staționați la dreapta lui. Era o povară îndeajuns de grea să încerci să-i controlezi pe huliganii lui Hitler, dar o confruntare între părți ar arunca cu siguranță totul în haos.

Pe măsură ce se apropia momentul începerii mitingului, oamenii începură să dea semne vizibile de nervozitate, polițiștii mutându-se de pe un picior pe altul, cu bastoanele în mână, uitându-se după eventuale probleme. Prezența atâtor oficialități reprezenta o demonstrație de forță impresionantă. Nimeni nu fusese scutit. Nu numai Volker primise însărcinarea de a fi prezent, ci și Direktor Max Brummer și Kommandant Stefan Roddewig, fără îndoială sub ordine directe de la Scharnagl, Mantel și Schlussel. Birocrații paramilitari erau lângă podium, deși niciunul nu purta uniforma de polițist.

Deoarece nu era în deplinătatea capacităților fizice, Berg se bucura de comoditatea *Kraftrad*-ului lui, care-i permitea să disperseze rapid mulțimea și să pătrundă în înghesuială. Berg se rezemă de el cu un gest protector.

Deodată un geamăt gros se auzi din mulțime, un muget care se accentuă și se adună din toate părțile până deveni un răget monoton. Berg aruncă o privire peste umăr. Naziștii se apropiau, venind în marș câte patru în pas perfect, dinspre Luisen Strasse spre piață. Purtau uniforme cafenii, cu haine încinse la mijloc, cu cizme până la genunchi și cu caschete asortate cafenii. Purtau steaguri pătrate negre, cu *Hakenkreutz*-ul Partidului Nazist într-un cerc alb la mijloc. Deasupra svasticii se afla

cuvântul *Deutschland*, iar sub ea cuvântul *Erwache* – deșteptare!

Și poporul se deșteptă cu adevărat. Mulțimea începu să ovaționeze cu toată puterea. Ca răspuns la ovațiile mulțimii, grupurile partidelor de opoziție începură să scandeze lozinci. Prin comparație, volumul lor era neînsemnat, dar Berg auzea protestele deoarece se afla în apropiere.

Kein Hitler! Kein Krieg!

(Jos Hitler! Jos războiul!)

Dieser Führer wird führen… in den Krieg uns führen!

(Acest conducător ne va conduce… ne va conduce la război!)

Când Cămășile Brune se apropiară de piață, ovațiile deveniră asurzitoare. Mărșăluind în formație, își făcură drum spre culoarul central, apoi se opriră. Tot în pas de marș, formația se rupse în două, oamenii făcând doi câte doi un pas la o parte pe fiecare latură, lăsând culoar liber pentru liderul lor.

Mai întâi au apărut gărzile, expresia lor fiind gravă și foarte oficială.

Au fost urmați de nebunul de Austriac în persoană, îmbrăcat în uniforma cafenie concepută de el însuși, cu cizmele până la genunchi. Avea părul negru lins, iar ochii priveau fix înainte; deasupra buzei purta mustață. Austriacul era scund de statură, dar era în mod intenționat flancat de gărzi de corp care erau cu un cap mai mici. Astfel, nu doar că părea mai înalt, dar putea fi și văzut de adepții săi.

Zgomotul pașilor și ovațiile erau atât de asurzitoare încât pământul se simțea vibrând sub picioare. Nu exista nicio berărie în München care să poată adăposti atâta mulțime.

În urma lui Hitler se aflau susținătorii și ofițerii Partidului Nazist – Röhm, Himmler, Hanistaengl, Göring și încă vreo duzină de civili. Singurul pe care Berg îl cunoștea după nume era Kurt Haaf –

tatăl Annei Gross. Ceilalți păreau desprinși din șleahta tot mai mare de adepți ai lui Hitler proveniți din rândurile burgheziei müncheneze înstărite; majoritatea i se păreau cunoscuți lui Berg. Recunoscu un fabricant important care mai fusese și la alte mitinguri. Mai era și un actor de mâna a doua care declama adesea împotriva evreilor și a homosexualilor, care încercau să pună mâna pe teatre. Nu era doar un actor slab, ci și un prostănac care nu ținea decât discursuri scrise de alții. Un al treilea domn îi amintea de Rolf Schoennacht – avea cam aceeași vârstă și aceeași ținută semeață. Berg se așteptase să-l vadă pe Schoennacht, dar după spusele colaboratorilor lui negustorul de artă plecase din oraș. O ultimă pereche de gărzi forma ariergarda. Apoi soldații naziști strânseră rândurile, pășind în marș în spatele șefilor lor.

Timpul era deosebit de important. Soarele după-amiezii cobora la orizont, lumina cenușie diminuându-se pe măsură ce clipele treceau. Se știa că Austriacul era un palavragiu. Dacă mitingul nu începea de îndată, Herr Hitler urma să-și urle retorica pe întuneric. BWP-ul, programat să-i urmeze lui Hitler, va fi redus la o apariție tardivă.

Ovațiile deveniră și mai puternice în momentul în care vorbitorii se înșiruiră de-a lungul scenei, cu picioarele depărtate, cu mâinile la spate, cu bărbiile ridicate și cu ochii la public. Hitler se afla în mijloc, privind fix mulțimea, cu o expresie încremenită, cu corpul țeapăn, ca o statuie de bronz, bucurându-se de momentul lui de glorie. Dar Volker fu cel care se adresă primul mulțimii. Cu megafonul în mână, Kommissarul rosti câteva cuvinte care abia se auziră în zgomotul asurzitor. Hitler își înălță mâna ca să potolească mulțimea. Din contră, gestul lui avu exact efectul opus, înfierbântând-o și mai tare.

Nervos, Berg privi în jur. Numărul Cămășilor Brune crescuse, iar majoritatea păreau foarte tineri

și mai mult decât amețiți. Ca să-și recapete calmul, își scoase cuțitul din cizmă. Își scoase mănușile și le puse în buzunar, apoi începu să-și curețe unghiile. Îi prindea bine să-și miște degetele și încă și mai bine să știe că are un cuțit.

Volker mai făcu o tentativă. De data asta Berg îl auzi, dar nu înțelese ce spunea. Când mulțimea se liniști, protestele opoziției deveniră mai sonore.

Kein Hitler! Kein Krieg!

Kein Hitler! Kein Krieg!

Oamenii din spate începură să arunce insulte protestatarilor. Protestatarii, atâțați de insulte, scandară cu și mai multă putere. Volker îi auzi și el.

— Domnilor din spate, strigă el în megafon. Dacă încercați să întrerupeți mitingul acesta pașnic, veți fi arestați pe loc.

Ovațiile mulțimii înăbușiră pentru moment lozincile protestatarilor. Când zgomotul se stinse, protestele se auziră însă din nou destul de tare.

— Încetați, până număr până la zece! insistă Volker la megafon.

Protestele deveneau tot mai puternice, insultele tot mai tari. Atmosfera era din ce în ce mai încordată. De data aceasta Himmler fu cel care făcu un pas înainte. Un om cu mutră de rozător, cu fața ascuțită, cu bărbie moale, cu buza de sus răsfrântă și cu o mustață care-l făcea să semene cu un șobolan. Ochelarii ascundeau niște ochi înguști, cu pleoapele căzute. Himmler apucă megafonul din mâna lui Volker. De la locul lui, Berg nu reuși să observe reacția exactă a lui Volker, dar o scurtă altercație avu loc între cei doi. După care, spre marea surpriză a lui Berg și în ovațiile mulțimii, Volker îi înmână lui Himmler megafonul. Era evident că șeful brigăzilor SS ale lui Hitler se bucura de mai multă simpatie din partea poporului (*Volk*) decât Volker.

Himmler spuse:

— Îi compătimesc pe polițiștii din spate!

Urmă o pauză.

— Cred că pute din cauza aerului stricat care vine de la degenerați.

Un imens hohot de râs.

— Careva ar trebui să cheme pompierii să îndepărteze gazele nocive.

Mai multe hohote și aplauze disparate.

Himmler strigă:

— Noi vom impune ordinea și respectul față de autorități! O națiune nu poate fi guvernată fără respect pentru lege și ordine!

Puse megafonul jos, privi în jur, ochelarii lui reflectând hoarda fascinată, apoi luă din nou megafonul și-l duse la gură.

— Dar cum să fie respectate niște autorități care subminează poporul pe care ar trebui să-l reprezinte?

Urlete de aprobare.

— Nu mă refer la poliție, bineînțeles!

Un zâmbet răutăcios, viclean.

— Mă refer la trădătorii lipsiți de voință care stau la Berlin!

Mai mult zgomot. Berg abia de-l mai auzi pe Himmler în momentul în care-și reluă discursul.

— … odioasa Republică de la Weimar, care nu e altceva decât marioneta Europei Occidentale și a Statelor Unite ale Americii.

Ropote de aplauze și ovații.

— … guvern stăpânit nu de poporul pe care-l guvernează, ci de degenerați ușuratici – cosmopoliți și rase inferioare care caută să violeze și să distrugă cultura evoluată a adevăraților arieni! Cum ar putea un german adevărat, un arian adevărat să aibă respect pentru acei renegați!

Larma era asurzitoare. Scandările se intensificară. Pe Berg începu să-l doară capul. Avea picioarele înțepenite și statul în picioare îi provoca dureri. Mai multe ovații… mai multe insulte.

Kein Hitler! Kein Krieg!

Kein Hitler! Kein Krieg!

— Nu ne vom supune! striga Himmler spre încântarea mulțimii. Nu ne vom supune hoților și perverșilor care ne terorizează și murdăresc Patria!

O vibrație prelungă zgudui pământul, reverberația urletelor de aprobare. De la locul lui, Berg nu reușea să descifreze clar expresia de pe fața Austriacului, dar era evident că Hitler nu era mulțumit că locotenentul lui i-o luase înainte. Fața demagogului era schimonosită.

Demonstranții își intensificară retorica. Social-Democrații insistară asupra faptului că Hitler era ceea ce avea Germania mai rău, că Austriacul ambițios va conduce țara într-un război nefast în care și mai mulți germani vor pieri fără rost. Comuniștii au fost mai direcți: ei îi acuzară pe naziști că nu doar instigau la rău și ură, ci erau și asasini și demolatori ai lumii civilizate.

Berg era întru totul de acord, dar își păstră opinia pentru sine, privirea lui continuând să scruteze mulțimea, căutând potențialele probleme – o sarcină inutilă. Probleme erau peste tot.

Unul din comuniștii boemi – un tânăr slab cu păr roșcat, cu ochelari și cu barbă – apucă propriul lui megafon și începu să strige în el, numindu-l pe Hitler mincinos, ticălos, colportor al urii.

Fu mai mult decât putea suporta Austriacul. Smulgând megafonul din mâna lui Himmler, Hitler făcu un pas în fața locotenentului său și se așeză în centrul scenei, cu fața atât de schimonosită încât părea diformă, o oribilă reprezentare tridimensională a unui tablou cu tema *Lustmord* al lui Otto Dix.

Berg se gândi la interpretarea psihologică dată de Profesorul Kolb pentru *Lustmord*. Ar putea orice om în circumstanțe extraordinare să se transforme în ucigaș cu sânge rece sau era această pornire sângeroasă proprie culturii teutone, cu preocuparea ei pentru Omul Ideal și paradigma viață/moarte? Era acest cult german exagerat al

virilității, al datoriei și al dorinței de a-și da viața pentru patrie ceea ce mâna țara iar și iar la război? Erau tinerii în cămăși brune atât de diferiți de soldații care aruncaseră oameni în aer și bombardaseră satele cu iperită? Ca soldat, Berg nu încercase nicio bucurie a cuceririi, nici a victoriei. Și nici alți soldați, dintre care mulți fuseseră în mod evident excitați de bătălie astfel încât violul era adesea o consecință normală a luptei.

Berg îl studie pe Hitler. De la distanță, expresia feței lui sugera furia criminală, dar într-o situație diferită Hitler ar fi putut simți agonia patimii sexuale. Imaginea lui era sugestivă pentru acea idee de *destrudo* sexual. Probabil că la Hitler, ca și la alți bărbați cu mintea tulbure, sexul și crima se împleteau.

Dar dacă Hitler era ucigașul din München? Nu era prima oară când Berg se gândea la asta, având în vedere mai ales femeile care fuseseră ucise – o evreică și două comuniste. Poate că într-o bună zi Austriacul va completa rândurile celor mai faimoși și mai infami criminali germani: Fritz Haarmann, tăietorul din Hanovra; Wilhelm Grossmann, Barbă Albastră din Silezia; Karl Denke, ucigașul în serie din Münster și, mai recent, „necunoscutul" Vampir din Düsseldorf.

Berg zâmbi, gândindu-se că imaginația lui o lua razna. Ce-ar face Volker dacă *Inspektorul* lui chiar ar instrumenta un caz contra lui Hitler ca ucigașul din München? Asta ar lăsa fără îndoială Münchenul *zitternd von Spannung* – tremurând de emoție.

Tensiunea electrică se simțea peste tot, nu doar limitată la tramvaie, la lampadare și la noul instalatele fire care se legănau în vânt de la un bloc la altul. Trosnea în aer, circulând cu forța violenței și a conflictului.

Demagogul urla în megafon, făcând spume care i se prelingeau pe la colțurile gurii.

— Paraziții ca voi sunt cei care murdăresc iubita noastră Patrie. Paraziții ca voi, jidani jegoși, vor fi exterminați și distruși.

Răspunsul fu copleșitor. Într-o străfulgerare, Berg văzu tot ce era modern și progresist strivit, înăbușit într-o avalanșă de urlete.

Comunistul cu păr roșu refuza să cedeze, tot atât de obsedat de programul său politic precum era Hitler de al lui.

— Hitler și huliganii lui nu ne sperie! țipa el în megafon. Nu ne vom opri până ce Hitler împreună cu adepții lui plini de ură și dornici de război nu vor fi eliminați de pe scena politică a orașului München!

Hitler îi dădu replica.

— Iar noi nu ne vom opri până ce degenerații, boemii, cosmopoliții, jidanii jegoși nu vor fi șterși de pe fața pământului!

— Avem noi grijă de el, *unser* Führer! se auzi dinspre grosul grupului de adolescenți în cămăși brune.

Deodată Volker ieși la vedere pe scena aglomerată. Își puse propriul megafon la gură și declară cu autoritate.

— Nicio violență nu va fi permisă la miting!

Fu huiduit fără rezerve.

Kommissarul insistă.

— Dacă nu se face imediat ordine, vom dizolva mitingul și vom dispersa mulțimea.

Huiduielile se intensificară.

Deodată, o piatră fu aruncată înspre autoritățile aflate pe scenă. Nu-l nimeri nici pe Volker, nici pe Kommandant Roddewig, dar îl atinse pe Direktorul Secției Criminalistice, Max Brummer, în umăr. Apoi încă o piatră fu aruncată spre scenă. Puțin înainte să înceapă o încăierare, apariția unei HausFrau înnebunită de durere atrase atenția mulțimii. Țipa și se bătea cu pumnii în piept, în timp ce traversa culoarul central, cu părul vâlvoi.

Obrajii îi erau brăzdați de lacrimi, iar chipul încremenit de groază.

Dar vorbele ei erau extrem de clare.

— Încă o crimă! Încă o crimă! striga ea îngrozită. Zac moarte în Englischer Garten! Sărmana mea soră! Sărmana mea nepoată! Era doar un copil…

Suspine deznădăjduite.

— Doar un copilaș!

TREIZECI ȘI ȘASE

Învălmășeala ce a urmat a fost la fel de înfiorătoare ca cea pe care ar fi iscat-o niște gloanțe trase la întâmplare, panica provocată intensificându-se și răspândindu-se în toate direcțiile. Spre meritul lui, reacția Kommissarului fu imediată. Încercă să-și facă loc în centrul scenei pentru a dispersa mulțimea în ordine, dar Austriacul nici nu vrei să audă. Îl împinse pe Volker la o parte și se adresă oamenilor, sporindu-le agitația.

— Degenerații au lovit din nou în femeile noastre și de data aceasta josnica mizerie s-a pretat la cea mai haină și mai dezgustătoare perversiune, atacând un copil! Când își va da poliția seama în sfârșit cu cine are de-a face și va scăpa orașul de acești viermi?

Hitler tremura. Întinse un deget acuzator înspre Brummer, Roddewig și Volker.

— Știți oare, prieteni, când va face poliția ca orașul München să fie un loc sigur pentru cetățenii lui? Când noi, cetățenii, vom cere ca departamentul de poliție să se curețe de degenerații care se află în propriile lui rânduri!

Chiote și urlete de susținere se înălțară dinspre participanți. Berg clătină din cap. De ce oare își îndepărta niște aliați atât de importanți? Hitler nu

avea susținători mai potriviți decât Brummer și Roddewig și, chiar de la distanță, Berg vedea că aceștia erau furioși.

Hitler își continuă discursul:

— Când îi vom scoate pe jidanii jegoși din orașul nostru? Când ne vom lua înapoi băncile de la rasele inferioare și putrede pentru a le da din nou persoanelor de încredere precum dragul nostru Kurt Haaf, care și-a pierdut fiica din cauza unui jidan?

Țipetele Austriacului străpungeau aerul, fața îi era roșie ca focul.

— Trebuie să interzicem și să împiedicăm ca evreii să-și înmulțească jegul pe seama curatelor noastre femei ariene. Nu trebuie să-i lăsăm pe evrei să ne ducă la disperare și ruină. Iar dacă poliția nu poate sau nu vrea să schimbe „situația evreiască", poporul cinstit al orașului München o va face!

Aplauze asurzitoare înăbușiră în față orice încercare a poliției de a răspunde injuriilor.

— Jidanii sunt cei care ne omoară femeile! proclamă Hitler. Jidanii sunt cei care se află în spatele tuturor relelor încă din timpuri străvechi! S-au infiltrat în măreața rasă ariană și nu va mai fi liniște și ordine până ce rasa lor inferioară nu va fi complet eradicată!

— Prindeți-i pe evrei! se auziră strigăte dinspre un grup de Cămăși Brune.

— Da, trebuie să-i prindem pe evrei! insistă Hitler. Și trebuie să scăpăm orașele noastre de toate celelalte bestii care îi înșală pe cetățenii noștri, precum comuniștii care susțin relele evreilor.

Scandări precum „Prindeți-i pe comuniști" se alăturară strigătelor de „Prindeți-i pe jidani" până deveniră un adevărat refren.

Prindeți-i pe comuniști.

Prindeți-i pe jidani.

În aceste împrejurări sumbre, Direktorul Secției Criminalistice, Max Brummer, îndrăzni să ia cuvântul.

— Nu se vor permite insurgențe în oraș! Mitingul se suspendă…

Dar maniera lui oficială nu făcu decât să întărâte mulțimea.

Huiduieli și insulte înăbușiră restul discursului Direktorului. Strigătele continuară.

Prindeți evreii! Prindeți comuniștii!

Prindeți evreii! Prindeți comuniștii!

Berg se întoarse spre cel mai apropiat grup de comuniști. Din pricina încordării și a fricii, rămăseseră jumătate din câți fuseseră la început. Adresându-se tânărului cu părul roșcat care părea a fi liderul lor, Berg spuse:

— Vă sfătuiesc să plecați imediat! Ei sunt mult mai mulți decât voi.

Tânărul se făcu palid, aranjându-ți nervos cravata roșie. Nu renunță însă la bravură.

— Așa își protejează grozavul departament de poliție din München cetățenii?

— În acest moment, asta-i tot ce am la îndemână ca să vă protejez.

Berg arătă cuțitul.

— Pentru Dumnezeu, folosiți-vă mintea. Asasinarea lui Eisner nu s-a petrecut demult. Plecați de aici!

Fu nevoie de câteva minute ca tânărul să înțeleagă gravitatea situației, dar apoi se adresă adepților lui.

— Să mergem!

Se întoarse pe călcâie și o luă la fugă. Văzându-l pe liderul lor alergând, combatanții rămași o luară la picior și ei.

Berg se uită spre scenă, la Hitler, care o consola pe femeia disperată ce tocmai își pierduse sora și nepoata de mâna monstrului din München care le scăpa printre degete. Austriacul își ridică mâna dreaptă și jură să reformeze orașul sau să moară

încercând s-o facă. Mulțimea răspunse, imitându-i gestul.

Cămășile Brune se porniră din nou să urle.

Prindeți jidanii! Prindeți comuniștii!

Prindeți jidanii! Prindeți comuniștii!

Volker se săturase până peste cap. Ridică megafonul.

— Mitingul s-a terminat. Poftiți acasă sau veți fi arestați imediat!

Prindeți-i pe jidani! Prindeți-i pe jidani!

— Părăsiți imediat piața!

Prindeți-i pe comuniști! Prindeți-i pe comuniști!

— Părăsiți piața în ordine acum!

Prindeți-i pe jidani! Prindeți-i pe comuniști!

— Toți cei care mai hoinăresc prin piață vor fi arestați!

Comuniștii au fugit! Prindeți-i pe jidani! Prindeți-i pe jidani!

Și într-o singură clipă, amenințările se transformară în fapte. Au început să fie aruncate pietre către polițiștii care încercuiau scena. Asaltul inițial fu urmat de o ploaie de proiectile – pietroaie, pietricele, mâncare stricată, sticle de bere. Dintr-odată începură să se audă fluiere – semnalul oficial de intervenție pentru oprirea răzmeriței.

Poliția răspunse, împingându-l pe Hitler și cohortele sale jos de pe scenă. Poliția atacă, înhățând orice individ în cămașă cafenie care îndrăznea să-i înfrunte, lovind fără milă, trântindu-i pe delincvenți la pământ și punându-le cătușe numai atunci când fură îngenunchеați toți. Acțiunea aceasta hotărâtă fu întâmpinată cu proteste fizice și verbale din partea mulțimii.

Reacția ostilă a mulțimii avu ca efect intensificarea acțiunilor poliției.

Drept urmare și mai multe proiectile își luară zborul spre oamenii în uniformă.

Mulțimea se mișca precum un singur tot, un nor sumbru, amenințător, care înainta. Gloata începu

să atace poliția, cerându-și drepturile cetățenești, acuzându-i pe notabili că sunt susținători ai dușmanului. Încăierările răzlețe se transformau prea repede într-o răzmeriță în toată regula.

Prindeți-i pe jidani!

Prindeți-i pe jidani!

Berg stătea în cumpănă. Deși își recăpătase o parte din energia fizică, resimțea încă efectele bătăii pe care o suferise în urmă cu două săptămâni. Oricât de mult și-ar fi dorit să-i ajute pe *Kameraden*, oricât și-ar fi dorit să se bată corp la corp cu derbedeii și cu huliganii care sfidau orașul cu nesupunerea lor, știa că din punct de vedere fizic n-avea nicio șansă.

Prindeți-i pe jidani!

Prindeți-i pe jidani!

Mintea lui Berg o luă razna. Era un nou 1923. Scena era înțesată de Cămăși Brune și de membri ai poliției care se atacau unii pe alții într-un amestec de negru și cafeniu. Cu toate că nu putea distinge pe nimeni anume, Berg știa că Müller și Storf se aflau printre ei.

Într-o clipă de nebunie, se gândi să pornească spre centrul coridorului, să se repeadă pe scenă și să-i ajute să iasă de acolo. Era vorba de colegii lui, prietenii lui. Dar de intențiile lui se alese praful când o bandă se porni spre el într-un delir nestăpânit, ca o undă năvalnică. Se smuceau brațe și pumnii loveau orice și pe oricine întâlneau în cale.

Ce era de făcut?

Moartea unei femei dusese la bătaia căreia îi căzuse el victimă. Știa că aceste noi crime vor duce la și mai multe bătăi, îndreptate mai ales împotriva evreilor. Ca și în ’23, naziștii vor folosi tragediile acestea recente și revolta care urma ca să provoace tulburări, să jefuiască, să-i bată și să-i ucidă pe evrei.

Imagini oribile treceau prin mintea lui Berg – amintiri din război – sânge scuipat și carne

sfâșiată, bombe care explodau și trupuri sfârtecate, pământul acoperit de resturi umane. Era destul de rău când se întâmpla așa ceva pe pământ străin, blestemat să fie dacă va lăsa să se întâmple așa ceva în orașul lui.

Prima casă pe care o vor jefui huliganii va fi a Reginei Gottlieb. Deși femeia a fost ucisă cu brutalitate, naziștii vor găsi calea să pună moartea ei – precum și crimele recente – pe seama soțului.

Tragedia se desfășură în fața ochilor lui. Un grup de tineri în cămăși cafenii se desprinse din mulțime, formând o linie dublă. Cu pumnii în aer, porniră tropăind și scandând.

Moarte jidanilor!

Moarte jidanilor!

Se mișcau spre apus, înspre Isarvorstadt. Cu picioarele încă slăbite, Berg știa că nu era chip să țină pasul cu ei mergând pe jos. Din fericire, era unul din puținii ofițeri căruia i se repartizase un *Kraftrad*. Strecurându-și cuțitul înapoi în cizmă, porni motorul și își tăie drum prin mulțime, drept înainte. Cu puțin noroc, putea ajunge la Gottlieb înainte de Cămășile Brune.

Trecu pe lângă naziștii în marș, sperând că mintea îi era îndeajuns de limpede încât să-și amintească unde locuia Gottlieb. Goni pe străzi, speriind trecătorii și bicicliștii. Urechile îi răsunau de strigătele furibunde și de haosul care bântuia. Cu toate acestea, distingea refrenul funebru.

Moarte jidanilor!

Moarte jidanilor!

Berg o luă prin vechiul München, peste șinele de tramvai, trecând pe lângă cafenele și prăvălii, pe lângă clădirile guvernamentale monumentale și Marienplatz și pe lângă magazinul de porțelanuri care-i servise pe regii Bavariei. Când ajunse la Viktualienmarkt încetini, mergând când pe lângă *Kraftrad*, când pe el, de-a lungul aleilor pavate, nepăsându-i de înjurăturile furnizorilor și de epitetele furibunde pe care i le aruncau negustorii.

Ajunse la Gärtnerplatz. Repede coti la stânga, apoi la dreapta.

Soarele apusese. În câteva minute va fi întuneric. Va domni anarhia: stăpâna nopții. Ascunse de vălul nopții, fantomele terorii îi vor vâna pe acei nefericiți lipsiți de apărare. Berg își ridică ochii la cerul din amurg. De-ar mai fi lumină să-l poată găsi pe Gottlieb.

La dreapta, apoi la stânga și iarăși la dreapta.

Nu era timp de pierdut. Zona ar fi trebuit să i se pară cunoscută, dar tot ce vedea erau blocuri de locuințe – clădiri dărăpănate, una după alta. Oameni terorizați grăbindu-se să ajungă acasă. Est-europeni cu ten măsliniu – evrei, polonezi, cehi, țigani, români – cu toții agitându-se frenetic, baricadând geamuri și uși.

Știau ce urma. Deși era încă departe, zgomotul și cântecele se auzeau din ce în ce mai tare.

Încă o curbă la stânga.

Zona i se păru oarecum familiară. Da, se gândi Berg. Aici era. Încetini în timp ce se atent la clădirile dărăpănate. Oare care din ele era? Cea de la mijlocul străzii… ori cea de pe partea opusă? Se opri la unul din blocurile de locuințe, sperând că nu greșește, trăgând *Kraftrad*-ul pe trotuar, apoi pe ușa de la intrare. Holul era aproape neîncăpător pentru motocicletă. Se uită o clipă de jur-împrejur. Da, era sigur că aceasta era clădirea. Recunoscu pardoseala uzată și scara putredă. Nu voia să-și lase Kraftrad-ul afară de frică să nu i-l fure cineva, dar nu avea putere să-l urce pe scări. În plus, se îndoia că treptele ar fi rezistat greutății motocicletei. O lăsă în hol, blocând casa scărilor, apoi urcă în fugă treptele și ciocăni la ușa lui Gottlieb.

— Sunt Axel Berg. *Kommen Sie schnell, schnell*!

Bătu iar.

— Dacă nu ieșiți afară, vin alții să spargă ușa…

Ușa se deschise. Fața bărbatului era cenușie, ca și când în loc de sânge ar fi avut mercur în vine. Încercă să vorbească, dar nu putu rosti niciun cuvânt. Tremura din tot corpul.

— Trebuie să veniți cu mine, acum! spuse Berg.

— Trebuie să împachetez niște lucruri.

— N-aveți timp.

— Banii, am nevoie de *bani*!

Berg fu de acord.

— Repede. Aștept jos cu motocicleta.

Goni pe scară în jos cât de repede îi permitea piciorul olog. Transpirând tot de efort, de frică și de oboseală, scoase motocicleta afară și porni motorul. Gottlieb apăru câteva minute mai târziu.

— În ataș! îi porunci Berg.

De îndată ce evreul se instală, Berg se îndepărtă cu viteză de clădirea dărăpănată.

Marea întrebare era ce să facă cu el. Nu îndrăznea să-l ascundă pe evreu în propriul lui apartament. În primul rând pentru că nu l-ar fi putut transporta până la celălalt capăt al orașului în deplină siguranță. Și nici nu voia să-și pună familia și cariera în pericol primind eticheta de simpatizant al evreilor.

Ah, dar cele două fetițe… chipurile lor de îngerași. Cum îi făcuseră corzile inimii să vibreze, stârnindu-i mila. Nu mai aveau mamă. Cum ar fi putut oare să nu facă nimic, când asta ar însemna să le lase cu totul orfane?

Scandările deveneau din ce în ce mai puternice.

Moarte jidanilor!

Moarte jidanilor!

Întrebarea era ce să facă! Ca măsură provizorie se gândi să-l aresteze ca să-l poată menține în siguranță. Dar mai mult ca sigur polițiștii îi vor fura banii și îl vor și bate. Mai mult, era posibil ca huliganii în cămăși cafenii să pună stăpânire pe secția de poliție așa cum făcuseră în ’23. Și atunci Gottlieb va fi un om mort.

I se învârtea capul, nehotărât cum era ce să aleagă din lista tot mai redusă de alternative. Se putu gândi la un singur loc unde să-l ducă. Nu era o soluție prea bună, dar era singura pe care o avea.

TREIZECI ȘI ȘAPTE

În momentul în care *Kraftrad*-ul ajunse la „pensiune”, primul grup de Cămăși Brune se împrăștiau pe străzi, cu bastoane și sticle de bere în mână, lozincile lor și cântecele de petrecere înăbușind orice alt zgomot din jur. Nu era picior de polițist prin preajmă.

Berg era preocupat și de situația lui Müller și a lui Storf, care rămăseseră pe poziții în mijlocul răzmeriței. De multă vreme niciunul din ei nu mai fusese în misiuni de stradă. Își aminti sentimentul de neputință atunci când fusese în inferioritate numerică, pumnii și loviturile neîndurătoare; încă mai avea dureri și încă mai șchiopăta. Să supraviețuiești tranșeelor și iperitei ca să fii bătut de huligani însetați de sânge, locuitori ai orașului pe care Berg jurase să-l protejeze – derbedei fără serviciu, fără pregătire, cu creiere mărunte pline doar de ură.

În timp ce oprea Kraftrad-ul în fața clădirii dărăpănate, roțile motocicletei îi împroșcară noroi și mizerie pe cizme. Vopseaua albastră de pe pereții clădirii aproape că nu mai exista, iar structura din lemn era desprinsă și putrezită. Obloanele erau trase complet la ferestre. Bălțoace cu apă de ploaie stătută se formaseră la intrare și de jur-împrejurul clădirii era numai mocirlă. Fiecare adiere de vânt aducea o duhoare de putregai. Berg strâmbă din nas cu dezgust. Din când în când își simțea șoldul zvâcnind. Nu se

simțea bine, dar dacă durerea nu se accentua, o putea suporta.

Își scoase cuțitul din cizmă și îi spuse lui Gottlieb să se dea jos din ataș.

— Ajută-mă să car motocicleta în hol.

Gottlieb apucă atașul în timp ce Berg săltă motocicleta, împreună duseră vehiculul pe scara putrezită a verandei.

— Acum ce facem? întrebă evreul.

— Taci, îl admonestă Berg.

Gottlieb aruncă priviri neliniștite înspre străzile roind de Cămăși Brune. Berg încercă ușa, dar era încuiată. Ciocăni, anunțând că era poliția și poruncind să i se deschidă de urgență.

Nu răspunse nimeni.

— *Herrjemine*, ce ne facem?

Berg se uită la Gottlieb.

— Trebuie să spargem ușa.

— Cum spuneți.

Berg numără până la trei, după care amândoi se repeziră, cu umărul drept în ușă. Berg simți durerea străfulgerându-i trupul în momentul în care întâlni suprafața dură. Fie ce-o fi – își va lecui rănile mai târziu.

— Înc-o dată. *Eins, Zwei*…

Ușa se deschise. Recepționerul cel gras se holbă la ei cu ochii lui mici și îndesați în orbite. Fața lui plină de urme de vărsat era acoperită de sudoare.

— *Sind Sie verrückt? Sunteți nebuni?*

— Ajută-ne să ducem chestia asta înăuntru. Dacă nu, le spun vlăjganilor de afară că adăpostești târfe evreice.

— Și nu crezi că o știu deja? replică recepționerul. De ce crezi că țin încuiat?

Încercă să le trântească ușa în nas, dar Berg fu mai iute, izbindu-se în ea cu atâta putere încât lemnul pocni. Odată ajuns înăuntru, Berg îl lovi pe recepționer cu capul în stomac, făcându-l să se încovoie de durere. Berg îl împinse cu spatele la perete, îl apucă de păr, îi înălță capul și-i puse

vârful cuțitului între straturile de grăsime de sub bărbie.

Lichid roșu începu să se prelingă pe brațul lui Berg. Se aplecă cu toată forța asupra bărbatului și-i vorbi de la doar câțiva centimetri distanță.

— Dacă miști, îți tai beregata. *Verstanden*?

Grăsanul șopti răgușit că da. Cu coada ochiului, Berg observă că Gottlieb nu pierduse vremea degeaba. În timp ce el se ocupa de proprietar, evreul reușise să care motocicleta înăuntru și să pună la loc ușa spartă. Gâfâia.

La rândul lui, Berg respira greu.

— Niciunul din noi nu dorim ca poliția să facă razie pe aici și nici să vină huliganii să distrugă tot, corect?

În locul gestului de încuviințare, grăsanul își mișcă ochii. Dacă s-ar fi mișcat, cuțitul ar fi alunecat prin straturile de grăsime ca prin unt.

Berg diminuă strânsoarea.

— Ea e sus?

Din nou grăsanul bolborosi un da.

— Ah, foarte bine!

Berg își întoarse capul, cercetând cu privirea încăperea, fără să-l lase pe recepționer, ținându-i încă vârful cuțitului la gât. Observă o ușă care era ușor întredeschisă.

— Ce e în camera aceea?

— Debaraua.

— Bine. Mâinile sus.

Grăsanul ezită. Berg îl lovi puternic cu genunchiul în burtă. Grăsanul se încovoie de durere și atunci Berg îl împinse cu fața în perete, apoi îi prinse brațele la spate. Era atât de obez încât mâinile nu i se atinseră una de alta. Din haina uniformei, Berg scoase o pereche de cătușe și i le puse la mâini. Trăgându-l înapoi pe picioare, îl împinse în debara, înainte să încuie ușa, Berg îi spuse:

— În orice caz, o să fii mai în siguranță aici.

Berg încuie ușa din față. Sări de la o idee la alta.

— Ajută-mă să mut Kraftrad-ul în spatele tejghelei. Dacă naziștii forțează intrarea și îl observă, își vor da seama că se află un polițist aici.

— Și asta nu-i bine? întrebă Gottlieb.

— Ți-am spus să nu vorbești.

Berg era iritat și furios.

— În momentul de față poliția este pentru ei dușmanul. Dar nu chiar ca evreii. Te vor ataca înaintea mea. Haide!

Împreună, ridicară motocicleta și o așezară în spatele tejghelei astfel încât să nu se vadă.

— Sus, porunci Berg.

Erau de urcat trei etaje, după care Berg bătu la ușa care-i era cunoscută.

— Deschide, Margot!

Încă o bătaie în ușă.

— Deschide imediat!

O rază de lumină se furișa pe sub ușă. Din nou, Berg forță intrarea, lovind-o pe Margot în umăr și făcând-o să se tragă înapoi.

— Scuze.

Ochii ei erau măriți de spaimă. Chiar așa îngrozită, era frumoasă, nespus de dulce, speriată și fragilă – un trupșor de înger și un chip atât de palid încât părea de pe altă lume. Purta un pulover gros peste rochia albastră de lucru. În picioare avea ghete. Tremura atât de tare încât fu nevoie să-și încleștеze mâinile ca să nu-și piardă echilibrul.

— Am auzit strigătele de la fabrică, Axel. Ceilalți s-au îndreptat spre casă, dar eu n-am vrut să risc. Cât e de grav?

— Foarte.

— Un alt puci?

— O altă crimă.

Margot respira cu greutate.

— Două victime, una o fetiță. Hitler se folosește de crime ca să-i înnebunească pe oameni.

— Și ce face poliția?

— Suntem depășiți numeric. Va trebui să așteptăm până dimineață când oamenii își vor

recăpăta bunul simț.

— Până dimineață?

Margot tremura toată.

— Abia s-a înnoptat.

Se uită împrejur, privirea oprindu-i-se la Gottlieb.

— Cine e omul ăsta?

— Un evreu. Trebuie să-l ascunzi…

— Ți-ai pierdut mințile? Am venit aici să mă ascund pe mine.

— Dacă n-o faci, va muri.

— Mai bine el decât mine.

— Are două fetițe. Dacă moare vor fi orfane.

— Și eu nu sunt destul de tânără?

Într-adevăr părea mai tânără de optsprezece ani. Berg spuse:

— Ascunde-l pe el sub chepeng, iar tu ascunde-te sub pat. Dacă forțează intrarea și dau buzna în căutare de târfe, le arăt insigna și îi gonesc.

— Nu sunt proastă, Axel. Îmi amintesc evenimentele din ’23. Îmi amintesc ce eficientă a fost poliția.

Vorbele ei usturătoare îl loviră în plin. Cu toate acestea, remarcă:

— Suntem mult mai bine pregătiți acum, iubito.

Adăugă cu glas coborât:

— Ascultă-mă, Margot. Ascunde-te sub pat. Te voi proteja.

— De ce să te ascult? replică ea. Ești un escroc și-un mincinos. Știu ce se va întâmpla dacă ești găsit aici. Amândoi vom muri. Mai întâi te vor ucide pe tine. Apoi mă vor găsi pe mine sub pat, mă vor viola și mă vor ucide.

Afară urletele pline de ură se intensificară.

Margot se scutură cu dezgust. Dintr-odată, împinse masa și înălță chepengul. Se uită la Gottlieb.

— Intră.

Văzând că evreul așteaptă, îi spuse:

— Intră, înainte să mă răzgândesc. Roagă-te pentru noi toți.

Berg îl împinse pe Gottlieb spre trapă.

— Rămâi acolo până în zori, apoi pleacă din țară. Nu te lăsa prins și nu te mai întoarce niciodată!

Gottlieb își șterse ochii umezi.

— N-am să uit asta.

— Ba da, vei uita, dar n-are importanță. Ai grijă de fetițe. Pleacă!

Evreul se lăsă jos sub trapa din podea. Margot închise bine trapa și trase la loc masa peste ea. Aruncă o privire pe fereastră.

— Vin aici!

Fața îi era albă de groază.

— Tu ai copii, Axel. Ascunde-te sub pat…

— Nici vorbă!

— Dacă n-o faci, îl dau în vileag pe evreu.

Margot respira repede.

— Și atunci totul se va fi întâmplat degeaba.

— *Bist du verückt?* Berg izbucni în râs. N-ai face-o!

— Pune-mă la încercare!

Privirea ei era neînduplecată.

— Dacă m-ajută Dumnezeu, tot ce mi se poate întâmpla este să mă violeze!

Zgomote puternice se auziră în interiorul pensiunii, făcându-i pe amândoi să tresară. Bocănitul pașilor pe când huliganii urcau scările. Ușile care se deschideau și se trânteau. Țipetele bruște ale târfelor evreice care se ascundeau.

— Sub pat! țipă Margot. *Acum*!

Berg însă aștepta.

— Repede! porunci Margot. Și nu ieși de acolo indiferent ce auzi. Ai o șansă, Axel. Alege să trăiești!

Cu cuțitul în mână, Berg se trânti pe podea și se băgă sub scândurile negeluite ale patului, așezându-se pe spate exact în momentul în care ușa se deschise cu zgomot.

Margot țipă, în timp ce salteaua se curbă atât de tare încât aproape că-l atinse pe Berg pe burtă. Țipete infernale amestecate cu râsete groase, de bețiv. Mirosul de bere și de secară se răspândi în încăperea strâmtă. Berg auzea ecoul teribil al palmelor peste pielea ei și loviturile grele, zgomotoase, amestecate cu scâncete.

Alte râsete de bețiv, alte lovituri ascuțite.

Cuvintele care îi pătrundeau în creier…

Curvă jidovă.

Înc-o dată și înc-o dată și înc-o dată în timp ce patul sălta în jos și-n sus.

Sus, jos, sus, jos printre rugămințile lui Margot să înceteze, printre bolboroselile ei care implorau mila.

Îți place, nu-i așa…? Curvă jidovă împuțită.

Încă un trosnet.

Alte sunete – mormăieli și gâfâieli și țipete amestecate cu plâns.

Berg își puse degetele în urechi, rugându-se să nu mai audă sunetele – gemetele oribile și jalnice. Închise ochii. Însă nu putu să nu simtă patul mișcându-se.

Sus și jos, sus și jos, sus și jos.

Sunetele de coșmar ale unui bărbat care ajunge la satisfacție – alte gâfâieli…

Berg își simți sângele fierbând.

Gândește-te la copii. Nu te prosti. Ea va supraviețui.

Încă un trosnet. Tresări puternic, iar picioarele sale loviră rama patului, dar nimeni de deasupra nu păru să observe.

Țipetele lui Margot deveniră niște gemete înăbușite.

Din nou patul începu să se miște.

Berg deschise ochii, dar nu văzu decât stele, albe, arzătoare.

Temperatura corpului începu să-i crească!

Capul îi zvâcnea!

Sus, jos, sus, jos.

Închise ochii și din nou încercă să-și astupe urechile, dar zgomotul era prea puternic pentru a fi înăbușit cu vârfurile degetelor. Începu să transpire puternic. Mirosea neplăcut, dar ce importanță mai avea? Întreaga încăpere duhnea a violență și secreții de mascul… Deși sudoarea i se usca pe piele, se simți umed și rece… îngropat de viu.

Sus, jos, sus, jos, sus, jos.

Gâfâieli și mormăieli, grohăituri… ca de porc.

Gândește-te la familia ta! Gândește-te la copii! Nu merită să mori pentru ea!

Sus, jos, sus, jos, sus, jos.

Gândește-te la copiii tăi, Axel!

Sus, jos, sus, jos, sus, jos.

Gâfâit, grohăit, gâfâit, grohăit.

Dinții i se încleștară, pumnii i se încleștară. Degetele de la mâna dreaptă apucară ceva tare.

Cuțitul!

Sus, jos.

Gândește-te la copiii tăi.

Dar gândirea logică nu mai avea loc în mintea delirantă. Era ca și cum altcineva îi dicta acțiunile. Fără vreo intenție conștientă, ieșise din ascunzătoare și stătea în picioare, privind cu ochii albaștri surprinși teroarea în deplinătatea ei.

Niște puști. Nu cu mult mai mari decât Joachim, dar merseseră prea departe pentru ca tinerețea lor să-i mai poată salva. Toți trei rămăseseră încremeniți la apariția lui Berg. Fără urmă de avertisment, un spirit răzbunător se materializase din neant.

Berg îl apucă pe cel mai apropiat de el de părul cânepiu și-i trase capul pe spate până ce gâtul osos i se află bine la vedere. Cu o mână puternică, iute și îndemânatică, Berg îi tăie beregata dintr-o parte în alta, cu precizie de chirurg, apoi îl împinse la o parte. Deoarece lama era ascuțită, tăietura era adâncă și fină. Tânărul își apucă beregata în timp ce se împleticea, bolborosind proteste, cu mâinile înmuiate în propriul sânge. Apoi căzu la podea.

Următorul era un derbedeu cu acnee, cu păr negru, cârlionțat și ochii măriți de groază. Berg îl aruncă de pe Margot, întrezărindu-i penisul firav în semierecție. Îi înfipse cuțitul în adâncitura de la gât, chiar sub mărul lui Adam, apoi răsuci lama până ce simți vertebrele separându-se una de alta. Îndată capul tânărului căzu pe spate, sângele împroșcând afară ca un izvor roșu, gâtul sâsâind ca un radiator în momentul în care aerul începu să i se scurgă din plămâni. Căzu jos, lângă pat, capul lovindu-i-se de podea și despărțindu-i-se de trup, rostogolindu-se până se lovi de perete.

Când Berg își roti privirea în căutarea celui de-al treilea huligan, constată că băiatul fugise.

Îi trebuiră câteva minute primului tânăr să se oprească din convulsiile morții. În timp ce ei își dădeau duhul, Berg își contempla pur și simplu fapta. Nu era nimic poetic în sfârșitul lor, nimic glorios sau nobil. Berg se afla din nou în tranșeele Marelui Război. Întâi trăgea cu pușca sau arunca grenade în inamic. Apoi inamicul trăgea sau arunca grenade în el. Focuri de armă, gloanțe trecând pe lângă el. Cei împușcați mortal, implorând ajutorul. Îi înjunghia cu baioneta ca să pună capăt suferinței lor…

Douăzeci de milioane de oameni au murit – și pentru ce?

Acești doi tineri… încă două morți inutile și murdare.

Berg rămase țintuit locului, acolo unde se afla, cu pieptul săltându-i în sus și-n jos, leoarcă de sudoare. Închise ochii, lăsând cuțitul să-i cadă din mână. Când deschise din nou ochii, o văzu pe Margot cu fața roșie și umflată din cauza loviturilor. Buza de jos îi era crăpată, ochiul stâng umflat și închis. Noaptea nu se sfârșise încă, dar pentru el era sfârșită.

El își alesese cursul vieții.

Se uită pe geam afară la Cămășile Brune: se împleticeau, se clătinau, râgâiau, aruncau cu pietre,

învârteau bâte în aer.

Un bubuit puternic fu urmat de zgomot de sticlă spartă.

Vacarmul continua.

Moarte jidanilor! Moarte jidanilor!

Altă dată fusese optimist cu privire la viitorul Patriei. Altă dată…

Se duse la Margot, îi întinse mâna și ea i-o luă. Încetișor, o așeză pe saltea. Fața ei era însângerată și leoarcă de sudoare. Folosindu-se de ochiul rămas teafăr, își căută hainele în lumina palidă. Rochia îi fusese ruptă, dar puloverul era întreg. Berg i-l înfășură peste umeri. Se uită în ochiul teafăr al evreicei și observă mânie și răzbunare, nicidecum înfrângere.

— *Danke*, șopti ea.

— *Bitte*, răspunse el tot în șoaptă.

Răsuflă cu putere și cu mare efort se ridică în picioare, încăperea era scăldată în roșu, lipicios și orbitor. Era un abator, plin de miros de carne măcelărită. Un țipăt rătăcit se auzi pe hol. Berg se înfioră.

Deodată, ceva pătrunzător străbătu prin refrenul de urlete de afară. Sunetul distinct și binevenit al unui fluier de polițist, de fapt al mai multora. Berg sări în sus și iscodi cu privirea pe geam.

Afară domnea confuzia în timp ce Cămășile Brune rupeau rândurile și o luau la goană în toate direcțiile. În josul uliței, două camioane pline cu oameni ai legii se opriră lângă trotuar și polițiștii se revărsară pe străzile întunecoase, învârtind bulane și bastoane în aer.

Înăuntrul pensiunii, țipete de panică se auzeau prin uși.

— *Polizei! Polizei! Polizei! Raus hier!*

Fluierele se auzeau mai tare… mai aproape.

Margot izbucni:

— Trebuie să pleci de aici!

— Nein, Berg clătină din cap.

— Nu te las aici să fii acuzată de faptele mele.

— Asta te va distruge.

— Ei m-au atacat.

Ridică din umeri.

— Mi-au dat motive să-i ucid.

Ușa de la încăpere se dădu la o parte. Berg se uita uimit la țeava unei arme, față în față cu moartea.

Nu era pentru prima oară. Cu ajutorul lui Dumnezeu, nu va fi nici ultima.

TREIZECI ȘI OPT

— Vai de mine și de mine.

Un plescăit din limbă.

— Ai încurcat rău lucrurile!

Cu țeava unei carabine Luger P.08 țintuindu-l între ochi, Berg se gândi că era mai bine să nu răspundă. Armele de foc erau interzise de ani buni în München, grămezi de arme fiind distruse în masă în urmă cu un deceniu. Se știa însă foarte bine că mulți bărbați își ascunseseră vechile lor arme: pistoale Luger, baionete – Berg văzuse chiar și mitraliere MG 13 Dummy ascunse în debarale. Și aceasta nu din sentimentalism, ci de frică pentru ce putea aduce viitorul. Până acum Münchenul supraviețuise, evitând anarhia deoarece era greu să faci rost de arme. Istoria arătase că o Germanie înarmată era o Germanie pe picior de război.

— Oare doresc să aflu ce s-a întâmplat?

Berg de-abia reuși să distingă cuvintele. Pensiunea răsuna de țipete înfiorătoare, comenzi urlate, fluierături asurzitoare. Câteva încăierări aveau loc chiar la ușă.

— Am…

Berg înghiți în sec și-și ridică glasul să fie auzit peste haosul de-afară.

— Am fost atacat.

— Nu văd nicio urmă la tine, *Inspektor*.

Volker făcu semn cu capul în direcția lui Margot.

— La ea văd multe urme. Dar la tine, ridică din umeri, nimic.

Încetișor, arma coborî până ajunse cu țeava la podea.

— Iar întrebarea nu este dacă ai fost atacat sau nu, Axel. Întrebarea este ce ai căutat aici?

— Același lucru ca și dumneavoastră, probabil.

Cu arma departe de față, Berg deveni mai îndrăzneț.

— Ăsta nu-i un răspuns.

— E cel mai bun lucru pe care l-am putut face în condițiile de acum.

Berg își șterse mâinile asudate, pline de sânge, de pantalonii uniformei.

— *Uită-te* la ea, Volker!

Privirea i se roti asupra rezultatului faptei sale… doi tineri uciși.

— Uită-te la ce am avut de înfruntat… ca polițist… ca bărbat. Și abia apoi să-mi spui ce ar fi trebuit să fac.

Urmă o tăcere lungă.

— Nu știu, răspunse Volker. Dar asta înseamnă că ai făcut *mai mult* decât ar fi trebuit să faci.

— E prea târziu să mai dau înapoi, șopti Berg.

— Aici ai dreptate.

Volker îi întinse lui Margot batista sa.

— Aranjează-te, drăguță. Trebuie să ieși de-aici.

Margot se ridică de pe pat și turnă dintr-o carafă apă în lighean. Înmuie batista în apă și începu să-și curețe cu grijă murdăria și sângele de pe față. În momentul în care clăti batista, apa deveni purpurie.

— Credeam că ai mai multă minte, Axel, spuse Volker. Oricum, e prea târziu pentru reproșuri. Ești îngropat în rahat.

Așa era… până-n gât. Berg își aștepta sentința.

Buzele lui Volker se strânseră într-o grimasă acră.

— De acord, dacă reușești să scapi de asta fără știrea nimănui, eu îmi țin gura. Dacă ești prins, eu personal te dau pe mâna dulăilor. Ne-am înțeles?

— Perfect.

— Ce credeai?

Volker era nedumerit.

— Cu tot ce se întâmpla în Königsplatz… să vii la un bordel de evreice?

— Nu știu la ce m-am gândit, domnule.

— Cred că dacă vei fi într-adevăr prins, poți da vina pe ea.

Volker se uită la Margot și clătină din cap.

— Trebuie să părăsești orașul, draga mea. Să pleci și să nu te mai întorci niciodată. Dacă te mai întorci, vei fi arestată și executată.

Arătă înspre cele două corpuri.

— Două crime, draga mea. Dacă cetățenii cinstiți ai Germaniei nu te spânzură ei mai întâi, gloata te va sfâșia de vie.

Margot se cutremură în timp ce lacrimile îi curgeau șiroaie pe obraji.

— N-am niciun document.

Volker duse mâna la rucsac și scoase un plic închis.

— Conține tot ce ai nevoie, inclusiv destule mărci pentru călătorie.

Se uită fix la ea.

— Sper că ai alte haine.

— Câteva.

— Atunci pregătește-te.

Margot scoase o pernă din fața ei, dând la iveală o bocceluță. Desfăcu un nod și alese din garderobă două fuste, două bluze, o pereche de ciorapi și un jerseu. Se schimbă repede sub privirile scrutătoare a doua perechi de ochi de bărbat. Când termină, aranjă cu grijă tot ce mai rămăsese într-o legăturică.

Volker puse mâna pe clanță.

— Perfect. Așteaptă-mă jos. Te duc la gară. Nu-i bine ca o femeie să umble pe străzi singură în

vremurile astea tulburi.

— Pot să-mi iau rămas-bun de la părinți?

— Nu, nu se poate. Ne întâlnim jos într-un sfert de oră. Dacă încerci să fugi, îi voi trimite pe oamenii mei după tine.

— Mulțumesc, domnule, spuse Margot cu modestie.

— Cu plăcere.

Volker deschise ușa.

— Pleacă!

Ea plecă în grabă. Volker închise ușa și se propti de ea.

— Te-a mai văzut cineva venind aici în afară de sacul de grăsime de la recepție?

— L-ați găsit?

— Nu erau prea multe locuri în care putea fi. Răspunde la întrebare, Axel!

— Nu. Nu cred.

— Foarte bine. Pleacă de aici pe scara de serviciu. Du-te acasă și nu mai ieși în seara asta. Nu-mi place să spun asta, dar nu-mi pot permite să te pierd. Există un ucigaș care încă se mai plimbă în voie. După ce pacostea asta de Austriac se domolește, mă aștept să-l găsești pe monstru.

Volker își îndepărtă o scamă de pe costum.

— Se pare că ești ultimul care se mai poate ocupa de treaba asta.

Lui Berg începu să-i bată inima repede.

— De ce? Ce s-a întâmplat cu Storf și Müller?

— Cu voia lui Dumnezeu, își vor reveni…

— Cât e de grav?

— Müller are piciorul rupt.

Se așternu tăcerea. Berg se așeză pe marginea patului, ocolind cadavrul tânărului aflat la picioarele sale.

— A luat o bătaie bună de la ticăloși. A fost dus la spital.

Berg sări în sus.

— Trebuie să-l văd!

Volker îl apucă de cămașă.

— Nu, Axel, nu se poate. Nu m-ai auzit? Du-te acasă. Poliția învinge, dar bătălia e departe de a se termina. Dacă va fi liniște pe străzi dimineață, ne întâlnim mâine la nouă.

Berg nu-i răspunse.

— La nouă. E clar?

— Foarte.

Încă o dată, Volker evaluă situația.

— Dacă aș fi *Inspektor* de poliție și aș vedea asta, aș presupune că a avut loc o ceartă pentru târfe.

Zâmbi.

— Femeile sunt moartea speciei umane.

Se aplecă și recuperă cuțitul lui Berg.

— Cred că-l vrei înapoi.

Berg luă cuțitul și-l puse înapoi în bocanc. Volker arătă spre scara de incendiu.

— Te așteaptă nevasta.

— Ce v-a spus Himmler, domnule?

— Poftim?

— La miting, domnule. I-ați dat megafonul. Nu v-a făcut plăcere, dar ați făcut-o. Ce v-a spus?

— Mi-a spus că ar trebui să cooperez cu el, deoarece…

Rânjetul lui Volker era dur și amar.

— … Deoarece într-o bună zi, el va fi cel care-mi va da ordine *mie* și atunci își va aduce aminte de prieteni, ca și de dușmani.

— Omul are o viziune… chiar dacă e de domeniul iluzoriului.

— Omul e un rahat!

— Cu toate acestea ați consimțit.

Volker se îmbujoră – de stânjeneală pentru slăbiciunea lui și de furie.

— O sută de mii de oameni au participat la miting, Axel. Nu sunt prost – și nu sunt nici îngrijorat. Într-o bună zi, gunoiul ăla o să și-o capete.

Arătă spre fereastră și spre ieșirea de incendiu.

— Pleacă acum, *Inspektor*.

— Imediat. În câteva minute, de fapt. După ce-mi recapăt suflul.

Volker se încruntă.

— Nu zăbovi prea mult. Britta va fi îngrijorată.

— S-a obișnuit cu asta.

Volker așteptă ca Berg să se miște din loc. Deoarece nu o făcu, Kommissarul deschise încet ușa și plecă. Imediat ce se văzu singur, Berg se rezemă de ușă, încercând să-și domolească respirația. După ce se asigură că Volker nu se mai întorcea, împinse la o parte capătul mesei și-l eliberă pe Gottlieb.

Berg îi spuse:

— Schimbare de program. Trebuie să pleci câtă vreme orașul e în stare de asediu. Îndată ce Oberbürgermeister-ul va impune legea marțială, străzile vor fi pustii și riști să fii observat. Iar dacă vei încerca să pleci atunci, vei fi arestat.

— Dar n-am făcut nimic.

— Asta nu are nicio importanță. Vrei să trăiești sau nu? Berg îl studie din cap până-n picioare.

— Ai aproape aceleași măsuri ca mine. Facem schimb de haine.

Deoarece Gottlieb se holba la el, îi spuse:

— La tine mă gândesc, evreule. Îți va fi mai ușor să circuli îmbrăcat în polițist.

Mușcându-și buzele, evreul bănui că era vorba de altceva, dar își scoase hainele, una câte una, până la lenjeria de corp. Berg apucă cu aviditate piesele costumului maro de lână. Costumul evreului era bine croit din stofă de calitate – lucru de așteptat de la un croitor de meserie. Însă era supărător faptul că imigrantul acesta evreu se îmbrăca mai bine decât el, un polițist muncitor.

Era o senzație plăcută să fii îmbrăcat într-un costum atât de bine cusut. Stofa de lână era caldă și nicidecum aspră. Berg avea acum un costum nou cu care să se afișeze. Dar în spatele acestui schimb se afla altceva decât hoția evidentă. Volker se aștepta ca el să coboare pe scara de incendiu.

Berg nu avusese niciodată încredere deplină în Kommissar, iar acum era cu atât mai precaut. Ordinul lui Volker putea fi o capcană. Dacă era astfel, mai bine să moară Gottlieb decât el.

Deschizând fereastra, se uită pe furiș afară, ascultând zgomotele răzmeriței care răsunau în noapte. Lucrurile se liniștiseră, dar orele care urmau erau încă periculoase, ca un munte de zăpadă proaspătă gata să pornească în avalanșă la cea mai mică agitație.

— E timpul, Herr Gottlieb. Pleacă.

— Nu veniți cu mine?

— Dacă ne văd împreună, murim amândoi. Aici ne despărțim.

— N-am să vă uit.

— N-are nicio importanță dacă mă uiți sau nu. Ai grijă de fetele tale. Și eu am copii.

Berg se întoarse spre el.

— Domnul fie cu tine.

Cu grijă, Gottlieb ieși pe fereastră, lăsându-se să alunece în jos pe scara de metal. Berg îl urmări coborând scara, apoi îl pierdu din vedere. Închise fereastra și se rezemă de perete. Gâfâia. Aștepta și se gândea.

Dacă Gottlieb va fi ucis, va afla oare vreodată?

Iar dacă evreul va fi ucis și Volker va descoperi apoi că a ucis pe cine nu trebuia, se va întoarce oare ca să-și repare greșeala?

Se gândi și aștepă.

Pe intrarea din față sau pe fereastra laterală și pe scara de incendiu?

În stabiliment încă mai era vânzoleală. N-avea importanță. Sosise timpul.

Își strânse gulerul, își netezi vestonul și deschise ușa care dădea în coridor. Venise mai devreme pe ușa din față, tot pe acolo va și pleca, cu capul sus, cu privirea drept înainte. Nu ca un iepure fricos, ci ca un *bărbat*. Ieși din cameră.

Mergi calm.

Coborî primul rând de scări. Un polițist ieși dintr-una din camere, încheindu-se la șliț. Își înălță ochii, îl văzu pe Berg și se înroși. Berg trecu mai departe ca și când nici nu l-ar fi observat.

Ești stăpân pe situație.

Al doilea rând de scări. Zgomotele se intensificau. Berg auzi oameni pe stradă – alergând, țipând, scandând lozinci. Apoi un fluier de polițist, duruitul unei motociclete, zgomot de copite de cai. Și alte zgomote în depărtare.

Mergi înainte.

Încă un rând de trepte până la recepție.

Cinci pași, patru…

Se opri. Calea era blocată.

Întins pe ultimele două trepte se afla recepționerul cel gras, cu ochii deschiși și cu gura căscată, zăcând într-o băltoacă din propriul lui sânge. Avea un cuțit înfipt în gât.

Nu era singurul mort. La doar câțiva metri mai încolo, zăcea Margot, cu trei răni în piept. Documentele pe care i le dăduse Volker erau împrăștiate pe jos, pline de sânge și de excremente. Hainele i se desfăcuseră din boccea, o fustă și o bluză zăceau împrăștiate pe podeaua umedă, pătată de sânge.

La prima vedere se părea că avusese loc o altercație între ei. Explicația părea simplă. Grăsanul dorise ceva de la târfă, dar târfa îl refuzase. De fapt Berg știa că recepționerul o privise întotdeauna cu ochi pofticioși.

Dar Berg știa și cum arată o crimă autentică. Margot era o femeie scundă și nu prea puternică. Chiar și împinsă de spaimă, niciodată n-ar fi avut puterea fizică să înfigă un cuțit atât de adânc în gâtul grăsanului. Chiar dacă bărbatul ar fi stat aplecat, unghiul atacului ar fi fost diferit, mânerul cuțitului îndreptat în jos, iar lama în sus. Omul fusese înjunghiat de către cineva înalt și puternic. Gloanțele fuseseră trase de către cineva care știa să folosească un revolver.

Nu mai era nimic de făcut.

Se terminase.

Din nou, Berg avu nevoie de un minut ca să-și recapete suflul. După care, cu ochii uscați, ieși grăbit din pensiune, ștergându-și de câteva ori tălpile cizmelor pe pământ. Britta muncea din greu să țină casa curată. N-avea niciun rost să lase urme de sânge.

TREIZECI ȘI NOUĂ

BERG INTRĂ ȘCHIOPĂTÂND ÎN SPITALUL Universității Ludwig-Maximilian, dar nimeni nu păru să observe sau să se sinchisească. Spitalul era în plină activitate și cum el era pe picioare și nu avea nevoie urgentă de ajutor, era pe bună dreptate ignorat. Se auzeau gemete din toate părțile, pătrunzând prin crăpături sau prin pereți, iar pacienții se revărsau din sala de așteptare pe coridoare. Cei care aveau oase rupte erau norocoși, având cărucioare comode pe care să se așeze. Restul populației nu părea a avea nevoie de asistență de urgență, aflându-se la spital pentru tăieturi sau răni superficiale, zgârieturi sau contuzii. Erau și o mulțime de fețe umflate și ochi învinețiți de pumni anonimi. Când nu se mai găsiră scaune, oamenii se așezară pe jos.

Infirmierele alergau ca la o cursă cu obstacole printre corpuri, cu hârtii în mână, strigând nume, încercând să-și dea seama cine avea mai mare nevoie de ele. Când Berg o bătu pe umăr pe una dintre ele, tânăra grăbită în uniformă albă cu bonetă albă scrobită sări în sus surprinsă. Nu părea să aibă mai mult de douăzeci de ani, și avea pielea catifelată și ochii de ambră. Berg o văzu pe Margot în ei, dar clipi și imaginea dispăru. Expresia infirmierei era serioasă și acră. Își ridică privirea de pe mapa din mână, măsurându-l încă o dată din cap până-n picioare. Imediat își dădu seama că putea fi o pacoste.

— Trebuie să treceți pe la fișier înainte de a fi primit la consultație.

Un țipăt ascuțit străbătu coridorul, fiind urmat de o înjurătură.

— Sunt de la poliție.

Berg căută în buzunarul de la haină și-i arătă tinerei infirmiere legitimația. Văzu pe chipul ei că nu o impresiona. După revolta din noaptea precedentă va trece multă vreme până ce poliția va face din nou impresie bună.

— Doresc să aflu unde…

— Treceți pe la fișier. Regulile sunt reguli.

Strigă un nume, verifică lista și-i întoarse lui Berg spatele.

După ceva căutare, Berg ajunse la concluzia că numele lui Storf nu fusese înregistrat. Fie că Ulrich nu fusese adus aici, fie se întâmplase ceva la care Berg nici nu îndrăznea să se gândească.

Georg Müller însă fusese adus, dar fu nevoie de aproape o oră pentru ca Berg să-l găsească. Bunul său coleg zăcea într-un salon de douăzeci de paturi – câte zece pe fiecare parte, cu draperii între ele. Draperia lui Müller era dată la o parte, iar piciorul lui stâng înfășurat în bandaj alb era ușor ridicat. Purta halat alb de spital, iar bumbacul spălăcit nu făcea decât să-i scoată și mai tare în evidență fața roșie și durdulie. Georg primise câteva lovituri urâte pe obrazul drept, dar fără îndoială le returnase la rândul lui la fel de urât.

Soția lui, Karen, se afla alături de el, frângându-și mâinile dolofane, iar rândurile de grăsime se revărsau unul peste altul de parcă ar fi frământat plăcintă. Ochii îi erau înroșiți și umezi. În mod evident, Müller avea vederea intactă. Văzându-și colegul, începu să zâmbească.

— Mă bucur să te văd, omule.

Berg zâmbi și-și puse mâna pe umărul lui.

— Am fost îngrijorat.

— Și eu.

Müller strâmbă din nas și Berg își dădu imediat seama că prietenul lui adulmecase miros de sânge. Cu toate că își spălase mâinile și brațele de câteva ori, nu avusese timp să-și spele și părul. Müller era un polițist profesionist care-și folosea nu numai văzul și auzul, ci și celelalte simțuri.

— Dar tu ești bine, Axel?

— Sunt bucuros că pot umbla.

Berg oftă.

— Bună, Karen. Văd că ai mare grijă de el.

— Mai mare decât poliția.

— Asta-i sigur.

— Ce se mai întâmplă pe acolo? întrebă Müller.

— Am venit cu *Kraftrad*-ul de la Gärtnerplatz. Se liniștesc lucrurile… cred.

— Slavă Domnului. Mai mult de-o sută de mii de oameni au fost la miting, Axel. Asta înseamnă aproape o cincime din oraș. Am fost depășiți numeric rău de tot… mai ales lângă scenă. Sunt convins că dacă Hitler ar fi știut că va atrage atâta lume, ar fi încercat un alt puci.

— Atunci mai bine că n-a știut.

— Presupun că s-a temut că va fi iar condamnat la închisoare, adăugă Karen.

Müller spuse:

— Până mâine dimineață totul va fi din nou sub control.

— Pentru câtă vreme? izbucni Karen. De ce trebuie să ne confruntăm cu instabilitatea asta continuă? De ce oare atrage Münchenul atâția descreierați?

— O fi de la *Föhn*, spuse Berg.

— Nu-i deloc amuzant! Karen își strâmbă fața puhavă.

— Are deja o nevastă cicălitoare, Karen, n-are nevoie de două, o luă la rost Müller.

Când ei i se iviră lacrimile în ochi, Müller își îndulci glasul:

— Gata, gata, dragă. Știi că sunt cam stresat. Te rog nu face scene.

Ea își reținu lacrimile.

— E tineretul din ziua de azi. Nu au respect față de autorități.

— Nu toți tinerii, Karen, replică Berg. Nu copiii tăi și nici ai mei. Băieții ăștia sunt doar niște

derbedei… adolescenți proști – agresivi și fără minte.

— Ei ar fi trebuit trimiși la război, nu cei buni la suflet ca Georg. Oameni ca ei ne-au dus în război. Și probabil că oameni ca ei ne vor duce într-un alt război.

— La naiba, Karen, sper că nu! Müller se întoarse spre Berg și spuse: E o social-democrată convinsă.

— Ia te uită! zâmbi Berg.

— Sunt singura din casa noastră.

Karen clătină din cap a dezgust. Berg o bătu ușor pe mână.

— Ce-ar fi să iei o pauză, Karen? Du-te și mănâncă ceva. Am eu grijă de el până te întorci.

— Bună idee, fu de părere și Müller.

— Vreți să scăpați de mine.

— Trebuie să discut ceva cu Georg, explică Berg. S-ar putea să fie cam dur pentru urechile tale.

— Să discuți? Karen era consternată.

— Nu vezi ce-au făcut animalele alea cu el? Nu-l poți lăsa în pace o singură noapte?

— Mă simt bine, insistă Müller. O discuție îmi va lua gândul de la durere. Du-te și ia puțin aer, scumpa mea. O să te simți mai bine.

A fost nevoie de câteva minute de lingușeală până să o convingă pe Karen. Berg așteptă să iasă, apoi trase draperia în jurul patului. Oricum dădea doar iluzia de intimitate – o bucată de material subțire nu putea opri scâncetele și văicărelile – dar a fost de-ajuns ca să-i facă să se simtă în largul lor.

— Ce s-a întâmplat cu Ulrich? întrebă Berg în șoaptă.

Müller oftă adânc.

— A fost înjunghiat. Sub braț, mi se pare.

— O, Doamne!

— L-au operat. A pierdut mult sânge.

— Și a ieșit din operație?

— Are un plămân afectat.

— La naiba! înjură Berg. Îmi vine să-i sfâșii pe derbedei, mădular cu mădular.

— Ulrich se va vindeca dacă nu face vreo infecție.

— Dar ce-i cu medicamentul acela nou care a fost bun contra holerei? Pyo… pyo…

Berg bătea din picior.

— Pyocyanase… cam așa ceva.

Müller ridică din umeri.

— Sunt sigur că doctorii fac tot posibilul.

— Bineînțeles. O să încerc să-l văd mâine.

— Bună idee… când nu vei mai mirosi așa. De la ce măcelărie vii, prietene?

Berg nu răspunse, iar Georg nu insistă.

— Du-te acasă, Axel. Sunt sigur că Britta e înnebunită de îngrijorare.

— Am vorbit deja cu ea. Vecinul nostru are telefon. Știe că sunt bine.

Nori negri se adunară în creierul lui Berg. Îi alungă.

— Va supraviețui în noaptea asta… mult mai bine decât orașul. Când nu-i Austriacul, este ucigașul acesta îngrozitor care s-a înjosit și mai mult atacând acum și copii.

— Poate ia lecții de la Haarmann sau de la Vampirul din Düsseldorf.

— Nu cred că diavolul are nevoie de lecții.

Berg strânse pumnii.

— Nu pot merge acasă până nu aflu mai multe despre aceste crime oribile. N-am văzut încă locul crimei și ar trebui să-l văd în seara asta. N-am mai rămas decât eu. Dacă aștept până mâine dimineață, se pot pierde dovezi esențiale.

— Presupun că au trimis deja cadavrele la laboratorul de analize, Axel. În plus, e întuneric beznă. N-o să vezi nimic.

— Sunt ceva lămpi cu gaz în parc. Am o lampă cu kerosen.

Müller își dădu ochii peste cap.

— Ar trebui cel puțin să vizitez familia.

— E târziu, Axel. În plus, Austriacul ar putea fi acolo.

— La naiba cu Hitler. După câte știu, nu el conduce orașul.

Müller dădu din umeri, apoi se strâmbă de durere.

— Nu te poți duce acolo, Axel. Nu mirosind așa. Nici măcar nu ești în uniformă.

Müller avea dreptate. Nu putea merge nicăieri în interes de serviciu dacă nu era îmbrăcat cum trebuie.

— O să iau o uniformă de la sediu.

— Și ai vorbit despre vizita asta târzie cu Volker?

Berg evită un răspuns direct.

— Dacă Volker e acolo, o să-l informez despre planurile mele. Dacă nu, o să-i las un bilet.

— Ai grijă, Axel. Situația e încă foarte tensionată și e greu să deosebești prietenii de dușmani.

Gândurile lui Müller zburară la altceva.

— Criza asta din ultima vreme n-o să dureze la nesfârșit. Această luptă nemiloasă pentru putere, trasul într-o parte și-n alta… frânghia se va rupe pur și simplu!

*

Kommissarul era ultimul om pe care Berg dorea să-l vadă. Dar soarta a vrut să fie altfel și Berg aproape îl răsturnă pe Volker în timp ce intră în fugă în secția de pe Ett Strasse.

— Deduc din hainele tale de civil că ești în drum spre casă, spuse Volker, văzându-și de drum. E bine că în sfârșit înveți să te supui ordinelor.

Berg refuză să se lase intimidat.

— Trebuie să vorbim.

Volker i se adresă peste umăr.

— Nu, trebuie să aducem orașul sub control.

— Crimele, Herr Kommissar.

Volker se opri brusc.

— Ce vrei să spui?

Berg înțelese că Volker se gândea la Margot.

— O mamă și o fiică găsite moarte în parc, domnule.

— Ah… da, desigur.

Volker se opri din mers.

— Mai târziu.

— Tocmai vin de la spital. *Inspektor* Müller nu e disponibil, iar Ulrich Storf are un plămân afectat. Eu sunt singurul care s-a ocupat de cazul acesta de la bun început.

— Și ai făcut o treabă nemaipomenită, nu-i așa?

Volker deschise ușa de la biroul lui. Nu-l putea împiedica pe Berg să intre, așa că păși înăuntru, închizând ușa după el.

— Am niște indicii, Herr Kommissar. Trebuie *să fac* ceva înainte să mai moară și alte femei.

Volker se așeză la birou și păru ușor amuzat.

— Eroul torturat. Zău, te pricepi să faci pe martirul.

Berg spuse:

— Le datorez colegilor mei și orașului rezolvarea acestui caz. Și o voi face. Voi face tot posibilul ca oricine s-ar afla în spatele acestor evenimente îngrozitoare să ajungă într-un loc groaznic și întunecos.

— Ia te uită, ia te uită, bătrâne! Te pomenești că vrei să creezi un partid și să conduci un miting și tu.

— Aș avea mai multe de spus decât imbecilul de Austriac.

— Fără îndoială.

Volker își reținu un zâmbet.

— Du-te acasă.

— Nu, nu merg acasă. Mă duc să-mi iau o uniformă curată și apoi mă duc să văd locul crimei.

— Acum?

— Da, acum.

— E întuneric beznă afară. N-o să vezi nimic.

— Atunci voi merge să examinez corpurile sau să vizitez familia.

Un chicot înfundat.

— Axel, orașul e vraiște.

— Mă descurc și singur.

Volker zâmbi din nou.

— Judecând după ce s-a întâmplat în seara asta, sunt sigur că te descurci.

Berg trase aer în piept.

— Deci am permisiunea dumneavoastră.

Volker se uită la el, la privirea plină de intensitate a lui Berg, care-i străpungea creierul și inima.

— Nu te pot opri, nu-i așa?

Berg răsuflă ușurat, apoi deveni mai precaut. Era o altă cursă pe care i-o întindea Volker? Îi întinsese vreodată o cursă? Temerile îl scoteau aproape din minți.

— Aș dori să fiu însoțit de profesorul Kolb.

Volker izbucni în râs, nevenindu-i să creadă.

— Cu orașul în haos, vrei să cari un olog după tine?

— Dacă nu are nimic împotrivă. Știința și puterea lui de pătrundere îmi vor fi nespus de folositoare.

— Are sânge de evreu în vine, Axel. Va fi ținta derbedeilor naziști. Cum se va apăra? Folosindu-și cârja?

— Dacă nu vrea, nu insist, dar cred că-și va asuma riscul. Am să-l duc la locul crimei într-un *Zweikraftrad.*

— Bine, Axel, dă-i drumul.

Berg era circumspect față de neobișnuita încuviințare a lui Volker. Gândul îi zbură din nou la Margot și la persoana responsabilă de moartea ei. Berg știa al naibii de bine de ce fusese ucisă. Sărmana fată văzuse un polițist din München ucigând doi băieți. Nu se mai putea avea încredere în ea. Se întreba dacă el va fi următorul.

— Mulțumesc, domnule. Mă duc să-mi pun uniforma chiar acum.

— Da, da, pleacă. Ești agasant.

Pe când Berg închidea ușa după el, îl auzi pe Volker plescăind din limbă și șoptind:

— Îți pregătești prohodul.

PATRUZECI

Kolb spuse:

— Nu înțeleg de ce n-am fost chemat imediat să examinez locul crimei.

Berg trase aer în piept, străduindu-se să aibă răbdare.

— Orașul e în fierbere de la începutul mitingului, Herr Profesor. Poate că poliția nu a putut ajunge la dumneavoastră.

— Mai degrabă *cineva* n-a vrut să ating o tânără *Mädchen* germană din cauza sângelui meu evreiesc.

Nu era în firea lui Kolb să-și arate enervarea.

— Austriacul n-are de unde știi ce religie aveți, Herr Profesor.

Kolb își atinse nasul.

— Tot ce-ar avea de făcut ar fi să se uite la mine.

Bătrânul era conștient de ce era Hitler capabil să facă. Părea foarte neliniștit.

Berg încercă să-l liniștească.

— Nici nu pot să vă spun ce haos a fost după anunțarea crimelor.

— Păcat, spuse Kolb. Sunt sigur că s-a făcut deja curățenie. Ar fi fost mult mai util să fi putut examina locul crimei înainte de a fi fost călcat în picioare!

— Deci lăsăm parcul pentru mâine pe lumină?

— Da, așa cred. Să mergem la laboratorul de patologie. Aș vrea să văd corpurile înainte să fie autopsiate. Să salvăm ce mai putem!

— Cum credeți, profesore.

Kolb trase adânc aer în piept.

— Nu sunt prea plăcut în seara asta.

— Cu toții suntem irascibili.

Berg clipi din ochi în mod repetat, încercând să alunge imaginile criminale: un cuțit, cuțitul lui, pătrunzând în carne. Nu putea scăpa de gândurile urâte… ale unei mame ucise și a copilului ei… acele coșmaruri mult prea reale… cuțitul care taie tendoanele moi ale traheii. Sângele care țâșnește afară și-l împroașcă pe față.

Erau niște copii. Copii răi, însă doar niște copii.

Încă nu realiza grozăvia faptei. În momentul de față trebuia să se concentreze asupra monștrilor din afară, nu a celor dinăuntru. Trebuia să rămână cu mintea limpede dacă dorea să-i dea de urmă ucigașului. După aceea va avea timp și de remușcări.

Porni *Kraftrad*-ul.

— Stați bine?

— Da, dați-i drumul.

Kolb locuia la nord-vest de Schwabing la periferia orașului într-o garsonieră de la etajul trei: o clădire nouă care avea instalație electrică. Profesorul Kolb muncea adesea la lumină slabă și poate de aceea avea ochelari cu lentile așa de groase.

Acum Berg îl scotea din patul lui comod ca să-l roage să-l ajute. Conduse încet *Kraftrad*-ul în stradă.

— Locuiesc aproape de dumneavoastră… în Schwabing. Adică, au locuit… victimele.

— Dar au fost ucise în Englischer Garten?

— Nu știu unde au fost ucise. Corpurile au fost găsite în Englischer Garten.

— Ah, da, spuse Kolb. Vă gândiți la acest monstru… acest dușman al nostru?

— Nu mă gândesc la altceva decât la el! Cine naiba e, de unde vine, cu ce se ocupă, de ce face ce face?

— Și?

— Am aflat foarte puțin. Indiciile pe care le am ne duc spre indivizi diferiți, cu nume diferite și naționalități diferite.

— Poftim?

Kolb strigă pe deasupra zgomotului motorului.

— Nu prea vă aud.

Berg luă câteva curbe până ajunseră pe Ludwig Strasse, apoi trase pe dreapta lângă trotuar și opri motorul. Strada mărginită de copaci – o magistrală nord-sud – era pustie și întunecată, becurile electrice fiind stinse din ordinul *Oberbürgermeister*-ului. Până și obișnuitul huruit al tramvaiului era înăbușit. În ultimele două ore, în oraș fusese instituită starea de urgență. Orice persoană fără împuternicire găsită pe stradă era imediat arestată.

Liniștea era ciudată, dar oarecum nostalgică, aducându-i lui Berg aminte de copilărie. În momente rare ca acesta, avea senzația că-și retrăiește copilăria, când nu existau mașini și nici electricitate, și invențiile moderne nu interveniseră în ordinea naturală a lucrurilor. Când era copil, adesea se prefăcea că doarme, când de fapt stătea în pat meditând ore întregi. Cu plapuma din pene înfășurată strâns în jurul corpului, cu nasul înghețat de la aerul rece, era atent să nu se miște ca să nu-i trezească pe cei doi frați mai mici care dormeau în același pat cu el.

Pe atunci, dacă asculta cu atenție, auzea nechezatul cailor din staul. Animalele acelea au stăpânit pe vremuri orașul, trăgând căruțele poliției, tramvaiele, taxiurile. Acum numai vânzătorii din piață mai foloseau animale la căruțele lor și nici măcar ei prea mult deoarece bătrânii cai încurcau traficul, șoferii claxonându-i și înjurându-i, speriind bietele animale până ce se dădeau la o parte nechezând. Automobilul nu era un lucru rău; conducătorul automobilului era cel care se purta ca și cum drumurile ar fi fost proprietatea lui.

Asta se întâmpla demult, înainte ca războiul să destrame omenirea, înainte ca orașul să ajungă pe mâinile politicienilor și ale cohortelor lor. Comuniștii contra monarhiștilor. Social-Democrații contra Partidului Muncitorilor Germani. Muncitorii Bavarezi contra Partidului Democrat German. Și toți contra lui Hitler – sau cel puțin așa pretindeau, în ciuda faptului că sprijinul pentru Austriac creștea continuu.

Totul era așa de greu de înțeles.

— N-am spus nimic important.

Berg opri motorul și-și înfășură fularul strâns în jurul gâtului. Aerul era umed și rece.

— Nimic la care să nu vă fi gândit și dumneavoastră.

Repetă ceea ce spusese despre ucigaș și Kolb dădu din cap a încuviințare.

— Și până și victimele, Herr Profesor. Nu seamănă una cu alta. Prima era o burgheză care locuia într-un apartament luxos pe Widenmeyer Strasse. Era căsătorită și aștepta un copil. Cea de-a doua femeie era în vizită în oraș, o comunistă – sau cel puțin flirta cu comuniștii – a cărei casă era în Berlin. Stătea într-o cameră închiriată în Giesing. Cea de-a treia victimă era o croitoreasă evreică imigrantă care locuia lângă Gärtnerplatz. Acum avem aceste două noi omoruri – o muncitoare și fiica ei care locuiesc la est de Schwabing. Nu sunt asemănări în nicio privință – nici în ceea ce privește tipul de femeie, nici situația materială a familiei, nici religia victimei, nici poziția geografică a locuințelor lor și nici măcar momentul din zi când au fost ucise. Se pare că ultimele două au fost ucise în plină zi, primele trei sub mantia nopții. E înnebunitor.

— Interesant, spuse Kolb netezindu-și barba. Din punctul meu de vedere, sunt foarte asemănătoare. Toate erau femei tinere și până acum toate au fost strangulate. Corpurile au fost găsite în Englischer Garten, cu excepția Marlenei

Druer. Dar și ea a fost găsită la mai puțin de un kilometru distanță.

— Cred că depinde cum privim cazul, replică Berg. Totuși, găsirea corpurilor în Englischer Garten sau pe malul Isarului nu indică nimic specific. Parcul are o suprafață de trei sute șaptezeci și cinci de hectare de boscheți, pădure, tufișuri și poieni. Nu văd un loc mai bun pentru a ascunde un cadavru.

— Asta-i adevărat, spuse Kolb.

— Mergem la laborator?

— Înainte de asta, ce știți despre ultimele victime?

— În acest moment, nimic. Nu știu cum au fost ucise, dacă asta ați vrut să întrebați.

— Știți ceva cu caracter personal despre ele?

— Femeia era văduvă. Soțul ei murise în urmă cu patru ani dintr-o infecție la picior – o veche rană din război, mi se pare.

— Fetița omorâtă era singurul copil al femeii?

— A mai rămas un fiu.

— Iar acum e orfan.

Berg simți cum se prăbușește sub greutatea invizibilă care apăsa pe umerii lui. Porni din nou motorul și conduse motocicleta înapoi pe bulevard. Spuse strigând:

— Numele mătușii e Renate Dehmel – o femeie măritată cu doi copii.

— Și al victimei?

— Edith Mayrhofer. Avea patruzeci de ani. Fetița, Johanna, avea șase-șapte ani.

— Băiatul care a supraviețuit?

— Ralph… zece. Mătușa Renate avea grijă de el deoarece are și ea un fiu de aceeași vârstă. Edith se hotărâse să o ia pe Johanna la plimbare… să profite de soare. Deoarece întârziau să se întoarcă după Ralph, Renate a început să se îngrijoreze. S-a hotărât să meargă să le caute.

— Nu-mi spune că *ea* le-a găsit? Kolb lăsă să-i scape un oftat.

— Nu știu dacă ea le-a găsit sau dacă au fost descoperite de altcineva, dar un polițist de la secție mi-a spus că și ea a văzut cadavrele. Cred că a fost groaznic, mai ales că băiatul era cu ea.

— Oh, *Gott*, e îngrozitor!

— Înfiorător!

Kolb spuse:

— Ar fi fost bine să văd corpurile așa cum au fost găsite.

— În general cineva de la *Mordkommission* trebuie să semneze înainte de ridicarea cadavrelor. Dar din cauza mitingului și a revoltei care a urmat, poliția a fost deplasată în Königsplatz și Gärtnerplatz.

— După ce vom trece pe la laboratorul de patologie vom ști mai multe.

Berg spuse:

— După aceea, putem trece pe la locul crimei. Sunt convins că poliția a înconjurat zona cu frânghii.

— Da, așa vom face.

Berg simți oboseala din glasul profesorului.

— Sau poate trecem pe la locul crimei dimineață. Nu vreau să vă țin treaz toată noaptea.

— Rezist unei nopți lungi.

Kolb zâmbi.

— Moartea, prietene, e mult mai lungă.

*

Deoarece laboratorul de anatomie patologică era amplasat la subsolul spitalului, aproape tot mirosul se limita la respectiva zonă. Cu toate acestea, când cei doi intrară în casa scării, valul de aer rău mirositor ajunse până la ei și Berg simți că se înăbușă. Era a treia oară când venea acolo, dar primele două vizite nu-l pregătiseră pentru cea de-a treia.

Pe de altă parte, Kolb părea imun la mirosurile urâte.

Asistentul autopsier, *Diener*-ul, părea că se amuză de reacția lui Berg. Era robust și se uita la

ei cu ochi adânciți în orbite, în timp ce-i însoțea pe treptele întunecoase, folosindu-se de o lampă cu gaz. Deși clădirea avea curent electric, scara nu era iluminată.

— Noi ne bucurăm când vine iarna, spuse *Diener*-ul. Vara duhoarea e mult mai puternică. În plus, e plin de insecte. Sunt atrase de duhoarea cărnii în descompunere. Mai ales muștele. Iar când crește umiditatea…

Își flutură mâna în aer.

— *Ach*, e rău de tot.

Berg înghițea continuu ca să nu vomite. Își înfășurase fularul peste gură și nas. Când ajunseră la subsol, duhoarea deveni și mai insuportabilă. Se gândi la carnagiul pe care-l făcuse cu propriile lui mâini. Mirosul corpului în descompunere era mai puternic decât cel al crimei.

— Omul se obișnuiește cu mirosul urât, continuă asistentul. Câteodată îmi iau chiar și prânzul în laborator.

— Ce scârbos! murmură Berg.

— E mai bine decât să mori de foame, *Inspektor*.

Ajunseră la ultima treaptă. Asistentul deschise ușa laboratorului.

— Pe aici, *meine Herren*.

Încăperea era un buncăr de ciment întunecos și rece, fără ferestre, nici măcar cele obișnuite la subsol. Niciun pic de aer și nicio rază de lumină naturală nu trebuiau să pătrundă, nici chiar pe timpul zilei. Becurile electrice, fixate pe pereți împreună cu lămpile vechi de gaz, aruncau intermitent pete de lumină de culoarea urinei.

Berg se gândea că îndurase deja duhoarea cea mai urâtă când asistentul deschise o ușă. Constată că se înșelase.

— Pe aici.

În interiorul sălii de autopsie aerul fetid era atât de puternic încât Berg aproape că leșină. Se simți ridicol. În timpul Marelui Război respirase

duhoarea morții și dezintegrării când trupurile muribunde zăcuseră în jurul lui. La slujba lui de la *Mordkommission* examinase multe cadavre în diferite stări de descompunere. Dar duhoarea de aici era fără egal.

Nu numai că mirosul era copleșitor, dar și imaginile vizuale erau de coșmar. Rânduri de mese de oțel pentru autopsii, fiecare ocupată de un cadavru, vreo cincisprezece-douăzeci în total. Unele erau acoperite în mod decent, dar cel puțin jumătate erau cadavre nude, privind în sus cu ochi goi. Unele cadavre fuseseră lăsate afară prea multă vreme și pielea li se ofilise și se înnegrise. Altele făcuseră mucegai precum carnea stricată sau brânza. Cadavrele care nu ajunseseră încă pe mese zăceau înfășurate în cearșafuri albe pe rafturi. Din ele se scurgeau fluide, pe măsură ce țesuturile se transformau în componente lichide, existența corporală prelingându-se strop cu strop. Nici măcar mirosul înțepător al formolului nu putea masca duhoarea de putreziciune.

Câțiva medici legiști efectuau autopsii. Unul făcea o incizie în formă de Y de la umeri la jumătatea bustului și apoi în jos până la regiunea pubiană. Un altul tocmai scosese o inimă și avea mâinile înmănușate pline de sânge. Așează în grabă organul pe balanță ca să-l cântărească. Nuanțe de roșu năpădiră creierul lui Berg: roșu, rubiniu, roșu aprins, stacojiu, vișiniu, carmin, vermilion… atâtea nuanțe ale aceleași culori… mai multe nuanțe de roșu decât cuvinte pentru a le denumi.

La una din mese, un doctor în vârstă își ridică ochii. Peste costum și cravată purta un halat alb mânjit de sânge și de țesut uman. Pe creștet avea o bonetă de carton, în mâini mănuși de cauciuc, iar o mască de carton îi acoperea gura și nasul. Avea barbă albă lungă și ochelari fără rame. Era destul de burduhănos. Dacă halatul i-ar fi fost puțin mai roșu, ar fi putut fi confundat cu Moș Crăciun. Îl privi pe Berg drept în față.

— Sunteți *Polizei*.

— Da.

— Și încă nu dormiți?

— Împrejurări neobișnuite.

Berg își dădu la o parte fularul ca să se facă înțeles. Nasul îi era încă chinuit de duhoare, dar Diener-ul avusese dreptate. Încet, încet se obișnuia cu mirosul. Reușea să respire fără să se înece.

— *Inspektor* Axel Berg de la Poliția orașului München, de la *Mordkommission*. Investighez recentele morți violente din orașul nostru.

— Sunt Doktor Jakob Gebhardt, bătu doctorul din călcâie. Încântat de cunoștință, *Inspektor*.

— Și eu la fel, Herr Doktor, răspunse Berg, deși aș fi preferat să vă întâlnesc în circumstanțe mai favorabile. Acesta este expertul în materiale străine și dactiloscopie, Herr Profesor…

— Nu e nevoie de prezentări, Herr *Inspektor*, îl cunosc pe Herr Profesor Kolb de ani de zile.

Gebhardt zâmbi.

— Noi, corbii, ne cunoaștem cu toții. Numai un moment să închid prăvălia și voi fi al dumneavoastră.

Momentul dură douăzeci de minute. Berg era obosit, dar n-ar fi reușit să doarmă chiar dacă ar fi încercat s-o facă. Nu suporta să-și închidă ochii de teama a ceea se ascundea sub pleoape.

Gebhardt i se adresă lui Kolb:

— Pari foarte obosit, Josef.

— E aproape unu noaptea, Jakob. Iar unii dintre noi dorm noaptea.

— Noapte, zi, e același lucru aici, jos.

Gebhardt i se adresă lui Berg:

— Înainte să fie instalat curentul electric, aveam propria noastră clădire cu geamuri și lumina zilei și condiții de muncă adecvate. Dar din momentul în care municipalitatea a instalat curent electric la spital și la clădirile din jur, ne-au luat laboratorul și ne-au trimis aici. Bineînțeles, există multe avantaje

– spitalul nu mai trebuie să transporte cadavrele –, dar condițiile nu sunt bune, mai ales vara.

— Tocmai le-am spus asta, Herr Doktor, interveni *Diener*-ul.

— Sunt sigur că le-ai spus, Klaus, oftă Gebhardt.

— Și priviți la iluminat… e teribil. Nu se vede aproape nimic dacă nu folosim și lămpile cu kerosen. Uneori, pentru a avea lumină puternică, mă folosesc de torțe! Dar mi-e teamă să nu provoc un incendiu.

Gebhardt își ridică mâinile în sus.

— Cunoașteți toate acele mituri despre creaturi ale nopții care se micșorează la lumina zilei? Eu cred că cineva a văzut un medic patolog apărând din caverna asta, strângând din ochi la vederea soarelui.

— Sper că nu te deranjăm, spuse Kolb.

— Deloc.

Expresia de pe chipul lui Gebhardt deveni gravă.

— Ce s-a întâmplat afară?

— Hitler, asta s-a întâmplat, răspunse Berg.

— Am unul din cadavre aici.

Gebhardt se opri în fața unei mese, pe care se afla un cadavru acoperit cu un cearșaf. Berg își dădu seama că era fetița. Un pachețel compact. Berg se gândi la chipul dulce al Monikăi și dintr-odată boabe de sudoare i se adunară pe frunte. Doctorul nu păru să-și dea seama. Se întoarse spre asistentul său.

— Klaus, adu-o pe mamă. Cred că se află în compartimentul cinci, litera G.

Berg se uită din nou la rafturile cu cadavre. O placă mare de alamă era atârnată deasupra ultimului rând. Literele gravate erau latine și nu gotice cum se obișnuia – deoarece fraza era în latină și nu în germană.

Hic locus est ubi mors gaudet succurrere vitae.

— Acesta este un loc în care moartea e bucuroasă să dea lecții celor în viață, traduse Kolb.

— Cât e de adevărat.

Gebhardt trase la o parte cearșaful, dezvelind trupul copilului. Era o fetiță drăguță chiar și moartă, și fără îndoială că fusese mai drăguță pe când trăia: cu fața albă, cu păr lung, blond. Era greu de spus care era culoarea ochilor deoarece pupilele se dilataseră la maximum, dar Berg reuși să observe albastrul deschis care-i încercuia pupila fixă.

— Fetița asta a fost ariană din cap până-n picioare, comentă Gebhardt. Fără îndoială Hitler se va folosi de moartea sărmanei fetițe în scopuri politice.

Berg îl auzea în fundul sălii pe Klaus bombănind în timp ce se străduia să găsească corpul mamei.

— Cum a murit?

— Puteți vedea singuri…

Gebhardt întoarse ușor corpul pe o parte. Din poziția aceea, se vedea bine o adâncitură considerabilă în partea din spate a craniului.

Kolb își puse propriile mănuși scoase din buzunar și-și plimbă cu delicatețe degetele peste ea.

— Un număr infinit de obiecte ar fi putut lăsa urma aceasta, spuse Gebhardt.

— Nu e de la ciocan, spuse Kolb. E prea mare. Iar un craniu delicat de copil s-ar fi sfărâmat dacă ar fi fost lovit cu un obiect de metal.

Gebhardt adăugă:

— Și niciun făcăleț, e prea mică. Și nu seamănă nici cu catarama de la curea. Are circumferința regulată.

Berg exclamă:

— Credeți că o mamă i-a făcut asta propriului copil, exagerând cu pedeapsa?

— Am mai văzut așa ceva, *Inspektor*, răspunse Gebhardt. Părinți care nu-și dau seama cât de

fragil poate fi un copil. Adesea e vorba de un tată cu o curea, iar victima e un băiat. Dar am văzut mame care și-au ucis copilașii… Uneori din greșeală, alteori din cauza nervilor. În asemenea cazuri, se observă multiple vânătăi pe picioare, brațe, genunchi și pe fund. În general nu e vorba de o singură lovitură peste cap.

Berg spuse:

— Deoarece mama a fost omorâtă, e normal să presupunem că nu ea e responsabilă de moartea fiicei.

— Exact, confirmă Gebhardt. M-am gândit și la soțul femeii. Bărbații bat uneori femeile rău de tot.

— E văduvă, spuse Berg.

— Da, da… zise Gebhardt. Asta îl absolvă în mod categoric pe soț.

Kolb spuse:

— Convingerea mea este că a venit din spate cineva, care a lovit-o cu un baston.

Berg ridică din sprâncene.

— A fost și strangulată?

Gebhardt studie corpul.

— Gâtul este intact. Nu există urme.

Kolb propuse:

— Haideți să măsurăm rana.

Gebhardt luă o riglă, măsură diametrul și-i dădu cifra exactă în centimetri. Kolb își scoase mănușile de cauciuc și începu să-și mângâie barba.

— Nu e la fel de mare ca la victima precedentă, observă Berg.

— O fi folosit alt baston?

— Nu neapărat, răspunse Kolb. O femeie are oase mai puternice. Bastonul întâmpină deci mai multă rezistență. Un copil are craniul mai delicat și mai subțire. La un copil o urmă lăsată de același obiect mânuit cu aceeași forță este mai mare și mai profundă.

Berg părea îndurerat.

— A suferit?

Kolb îi răspunse:

— Aș zice că lovitura a ucis-o instantaneu.

Gebhardt încuviință.

— Herr Doktor, spuse Klaus, *Diener*-ul, am pregătit cadavrul.

— Bine, bine! exclamă Gebhardt. Haideți să ne uităm la el, domnilor.

La vederea trupului gol al femeii, Berg își feri involuntar privirea. Când și-o întoarse spre cadavru, clipi de câteva ori înainte de a-l putea privi cu detașare. Odată, acesta fusese o ființă vie numită Edith Mayrhofer. Acum era o grămadă de țesuturi moarte, iar lumina dispăruse din ochii care fuseseră albaștri ca cei ai fiicei ei. Pielea devenise ca de ceară și cenușie, iar fața era brăzdată de riduri. Avea părul cârlionțat – maro-roșcat și presărat cu fire albe – cu excepția unei bucle vopsite în negru de pe partea dreaptă a frunții. Rana lăsa să se vadă sânge și creier.

Berg se uită la gâtul ei. Își pierduse culoarea, dar nu se vedeau semne de asfixiere.

— *Ea* a fost strangulată?

Gebhardt se zgâi prin ochelari la pielea de pe gât.

— Din câte observ eu, nu există urme de degete, deci nimic nu s-a făcut cu ajutorul mâinilor. Ce crezi, Josef?

Kolb examină gâtul.

— Sunt de acord. Și nu se văd nici urme de strangulare cu vreun obiect.

Berg scoase un oftat. Nu asta dorise să audă. Prima femeie fusese omorâtă prin strangulare. Regina Gottlieb fusese atacată, lovită la cap *și* strangulată. Cele două victime mai recente au murit din cauza rănilor provocate de un obiect neascuțit.

Se gândise oare ucigașul că era mai ușor să ucidă lovind victima în cap cu un baston? Își schimbase metoda sau era vorba de un alt ucigaș?

Era oare posibil ca niciuna din crime să nu aibă legătură cu celelalte?

— A fost violată? întrebă Berg.

— Deocamdată aș spune că nu. Am verificat înăuntru după spermă și am luat mai multe probe. Am verificat la microscop, *Inspektor*, și nu am găsit nici urmă de spermatozoid. Desigur, trebuie să se ia în considerare și faptul că monstrul ar fi putut să nu-și fi dus actul la bun sfârșit. N-am făcut încă un examen al zonelor intime. Voi verifica dacă există zgârieturi și tăieturi, dar…

Berg spuse:

— Prima femeie a avut relații sexuale, cea de-a doua nu… Regina Gottlieb, da, iar ultimele două nu…

— La ce vă gândiți? întrebă Gebhardt.

— Încerc să stabilesc un element comun, dar nu există niciunul. Primul omor – uciderea Annei Gross – părea atunci a fi o crimă pasională. Ea avea spermă înăuntru.

— Credeam că soțul ei a făcut-o pentru că i-a pus coarne, comentă Gebhardt.

— Aceasta a fost una din teorii. Dar soțul ei a fost linșat înainte ca toate faptele să iasă la iveală.

Berg nu insistă.

— Cel de-al doilea omor a fost Marlena Druer… poate că aceasta a fost o crimă pasională. Am găsit ceva în camera ei care semăna cu o scrisoare de dragoste. Dar n-a fost violată.

Berg se opri să-și adune gândurile.

— Cel de-al treilea omor a fost în mod evident un viol/omor. La aceste două omoruri nu a existat viol.

Făcu o pauză.

— Ori avem de-a face cu mai mulți ucigași, ori… poate plăcerea omorului a luat locul plăcerii sexuale.

— *Lustmord*, spuse Kolb. Iar în această crimă, a mers și mai departe pentru a-și satisface impulsul: a ucis un copil. Cine știe ce va mai face în viitor ca să-și satisfacă dorințele.

Berg dădu din cap a repulsie.

— Cum se poate așa ceva? Să ucizi un copilaș?

— Presupun că nu fetița a fost ținta, sugeră patologul. Poate că ucigașul nici n-a observat-o până nu a prins-o pe mama ei.

Kolb spuse:

— Sau poate ea reprezintă o femeie *în devenire* și asta e ceea ce el detestă. Ucide-o înainte să te ucidă. Freud are o teorie care spune că femeile își doresc în secret să-l distrugă pe bărbat din invidie pentru penisul lui. Și fac asta, trimițându-l să moară în război. Pe de altă parte, bărbații sunt geloși pe femei deoarece ele sunt creatoarele de viață absolute. Ei se răzbună ucigându-le iar și iar în actul sexual.

— Am mai auzit asta, spuse Gebhardt. Nu știu dacă să cred sau nu.

— Sunt de acord cu Doktor Gebhardt, declară Berg. Există și alte motive pentru a face sex în afară de satisfacerea poftei de a ucide.

— Dar adesea cele două se întrepătrund. Amândouă actele implică pierderea controlului.

Gebhardt spuse:

— Îmi pierd controlul când mă lovesc la degetul de la picior, Josef. Asta nu înseamnă că mă apuc de violuri sau crime.

— Bineînțeles că nu! Ucigașii nu se materializează din eter, spuse Kolb. Dar nu poți nega, Jakob, că creația și distrugerea sunt cele două forțe vitale primordiale.

— Nu, nu voi nega asta.

Berg încuviință ca și cum Kolb ar fi spus ceva profund. El nu înțelegea toată agitația despre Freud și cum acest evreu vienez ajunsese atât de celebru declarând lucruri evidente.

PATRUZECI ȘI UNU

La trei dimineața, Berg se prăbuși într-un somn plin de coșmaruri și se deșteptă brusc două ore mai târziu, ca în cele din urmă să se ridice din pat pe la șase. Prea obosit ca să încălzească apa pentru baie, se spălă pe corp cu apă rece de la robinet, frecându-și capul și părul până ameți, limpezindu-se de murdărie și de cheagurile de sânge, urmărind cum toate se scurg pe conducta de la bucătărie. Deschise o cutie nouă de lame de ras, și începu să-și radă barba, fără să-i pese de tăieturi, făcându-i chiar plăcere senzația de durere. Își stropi fața cu apă, apoi își puse izmenele, urmate de pantaloni lungi de lână și un jerseu croșetat. Se încălță cu două perechi de șosete și cu cizmele de piele.

Îi era cald, deși avea capul și mâinile încă reci, iar obrajii îl usturau din cauza bărbieritului neatent. Curentul electric oferea puțină lumină în sufragerie, prea slabă ca să-l deranjeze pe Joachim, care era întins pe sofa, cu picioarele spânzurate peste margini. Încet și cu grijă, Berg deschise ușa sobei, aprinse cărbunii și potrivi aerisirea. Câteva minute mai târziu radiatorul se trezi la viață, producând o căldură umedă care se risipea prea repede. Prepară un ibric de cafea. Trecură câteva minute înainte ca apa să fiarbă și să treacă prin cafea, dar imediat după aceea aroma umplu mica încăpere. Berg se aplecă deasupra ibricului, respirând adânc astfel încât aburul să-i infuzeze nasul și plămânii.

Își luă ceașca aburindă și aruncă o privire pe fereastră, spionând o stradă pustie într-un oraș învăluit încă în întuneric. Părea să nu existe nicio promisiune de lumină; cerul era înnorat, fără nicio stea la orizont. Sorbi din cafeaua fierbinte până se fripse la buze. Bău și cea de-a doua ceașcă pentru gust, nu ca să se încălzească. Tocmai își termina micul dejun format dintr-o chiflă cu unt și marmeladă, când îl auzi pe Joachim agitându-se. Își ridică privirea și-l văzu pe fiul lui aproape căzut de pe canapea. Își freca ochii.

— Cât e ceasul?

— Șase și jumătate. Culcă-te la loc.

— De ce te-ai trezit așa devreme, tată?

— A fost o noapte grea. Și cred că urmează o zi și mai grea.

Joachim se frecă din nou la ochi în timp ce se târa spre masă.

— Am auzit că a fost îngrozitor… răzmerița. Mama a fost îngrijorată.

— Am sunat-o. Știa că nu pățisem nimic.

— Totuși, se îngrijorează. A spus…

Berg îi oferi lui Joachim o ceașcă de cafea cu lapte și zahăr.

— Ce a spus?

Joachim luă ceașca și sorbi cu nesaț.

— Mulțumesc.

— Ce-a spus mama ta? mai întrebă Berg o dată.

— Nimic important. Doar că se indispune când în oraș e haos și nu știe nimic despre tine.

— Orașul e mereu în haos.

— Noaptea trecută a fost și mai și

— Asta-i adevărat, încuviință Berg. Iar astăzi suferim toți consecințele acțiunilor hienei ăleia.

— Nu-i vina lui Hitler că unii din adepții lui sunt golani.

— Liderul este cel care dă tonul, replică Berg. Austriacul e un scandalagiu și atrage scandalagii. Ar fi trebuit să vezi ce-au făcut adepții lui în cămăși brune în Gärtnerplatz. Mai mult decât rușinos.

Băiatul dădu din cap cu seriozitate.

— Ce căutai acolo?

— Îi protejam pe cetățeni… pe toți cetățenii. Și asta îi include pe săraci, pe țigani și pe evrei.

Joachim se strâmbă, dar Berg nu observă.

— Sunt convins că se va vorbi despre această revoltă la școală. Nu-i lăsa pe profesorii ăia ai tăi cu mintea dusă să te convingă că n-a fost vina lui Hitler. A fost vina lui!

— Mă bucur că tu ești bine, asta-i tot.

Joachim privi în pământ.

— Ce e cu cele două noi crime, tată? Am auzit că fetița era de vârsta Monikăi.

Berg tresări.

— Facem progrese. Am fi făcut poate mai multe progrese dacă naziștii n-ar fi răscolit orașul.

Își turnă ultima rămășiță de cafea. Aruncând apoi zațul în coșul de gunoi, clăti ibricul și mai făcu un rând de cafea, astfel ca aroma nouă s-o trezească pe Britta.

— Îți promit c-o să-l prindem.

— Pe cine?

Era vocea soției. Purta un halat de casă roz pal, iar în picioare niște papuci de casă vechi, cu degetul mare ieșit prin pielea ruptă la vârf. Părul ei blond-roșcat era încâlcit și ciufulit. Și-l netezi cu degetele. Berg îi turnă o ceașcă de cafea proaspătă.

— Pe monstru, îi răspunse Berg.

— Care monstru? Hitler sau ucigașul?

— M-am referit la ucigaș, spuse Berg. De pacostea de Austriac nu pot scăpa de unul singur. Trebuie să ne unim pentru asta.

— Atunci ați putea să-l faceți direct cancelar. Nu ne putem uni orașul, darămite țara. Noi nu suntem un popor! Suntem o serie de triburi nomade în război unele cu altele.

— Nu-i chiar așa, mamă, interveni Joachim. Uite… știu că nu-ți place Hitler, dar el cunoaște problemele cu care ne confruntăm. Și se străduiește din greu să ducă rasa germană la gloria de altă dată…

— Of, încetează, Joachim! Ești prea inteligent pentru așa stupizenii.

Britta scoase o cutie de țigări Watto, aprinse două și-i dădu una soțului său.

— În plus, e prea devreme pentru propagandă.

— Mulțumesc.

Berg inhală fumul și o privi pe soție.

— De când ai devenit un așa mare detractor al Austriacului?

— Sunt sătulă de tactica lui. Dacă idiotul nu-și poate controla derbedeii, cum va putea controla o națiune?

— Uneori e bine să atragi mai întâi atenția asupra ta, izbucni Joachim.

— Cu cine ai vorbit?

Britta își dădu ochii peste cap.

— Nu te deranja să răspunzi – știu. Uwe Kanstinger, nu-i așa?

— Sunt destul de mare să-mi formez propriile mele opinii, mamă, spuse Joachim supărat.

— Dacă nu e Uwe, e sora lui mai mare, da?

Britta strâmbă din nas.

— Nu spune nu. V-am văzut discutând împreună.

— Discut cu tot felul de oameni, spuse Joachim pufnind.

Britta se întoarse spre Berg și-i spuse:

— Fata asta e nebună. E îndrăgostită de Austriac. I-a pus fotografia pe perete.

— Atunci nu e doar nebună, e o proastă, spuse Berg.

— Acum cine e intolerant? protestă Joachim. De unde știți dacă n-ați vorbit cu ea? Se întâmplă să fie foarte inteligentă.

— E o curvă, Joachim.

Băiatul își trânti ceașca pe masă.

— Nu-i adevărat! N-ar trebui să spui asemenea lucruri. Nu e adevărat, mamă! Nu ai dreptate!

Se ridică și se îndreptă spre camera lui, trântind ușa și trezind-o astfel pe surioara lui. Monika, pe jumătate adormită, începu să bombăne în semn de protest. Joachim țipă la ea. Începură apoi amândoi să se certe.

— Încetați! strigă la ei Berg. Treziți vecinii.

Cearta se domoli, continuând cu șoapte ostile mai întâi, apoi oprindu-se de tot.

— Acum știu ceea ce am bănuit mai de demult.

Britta își mușca buzele.

— Curviștină dezgustătoare!

— Se *culcă* cu ea?

— Ai văzut cum o apără! Tu ce crezi?

— Ea are… cât… nouăsprezece… douăzeci de ani? E nebună? El e încă un copil!

— Evident nu și pentru ea.

Britta se uită fix în ochii soțului ei.

— Și oare când i-a împiedicat diferența de vârstă pe un bărbat și pe-o femeie să-și facă de cap?

Berg nu răspunse. Nu că ar mai fi contat. Se terminase totul, pentru totdeauna.

— Trebuie să discuți cu el, spuse Britta. Trebuie să afle cum să evite accidentele. Mulțumesc lui Dumnezeu că băiatul e luteran și se poate face ceva în privința asta.

— Nu-mi vine să cred că avem discuția asta.

Berg își clătina capul a uimire.

— Abia a împlinit cincisprezece ani.

— Dacă ai petrece mai mult timp pe acasă și mai puțin timp pe străzi, ți-ai da seama de ce se întâmplă în viața copiilor tăi!

Îi întoarse spatele și se întoarse în dormitor trântind ușa, semn că discuția s-a terminat.

Rămas singur la masă, Berg iscodi din nou cu privirea afară pe geam, observând că cerul își schimbase culoarea din cenușiu în roșiatic.

Începea o nouă zi.

*

Ziarele de dimineață – toate, cu excepția lui *Völkischer Beobachter* – tipăriseră în obișnuitele articole de fond și editoriale de toate. Arătau cu degetul, condamnau, reproșau și îndemnau la autocritică. Cum de se întâmplase? De ce se întâmplase? Oare n-a învățat orașul lecția de la primul puci (răspunsul era evident) și ce era de făcut cu Hitler acum?

De data aceasta Austriacul fusese mai șiret, dispărând din mulțime imediat ce izbucniseră haosul și răzmerița. Învățase din greșelile din ’23 și a știut să stăpânească arta de a delega pe alții,

transmițându-și dorințele unor subordonați care au îndeplinit ordinele. Astfel vina cădea nu direct pe umerii ticălosului, ci pe ai acoliților lui, pe derbedeii și pe huliganii despre care Hitler pretindea că i-au interpretat greșit cuvintele. În timp ce golanii arestați și reținuți au fost plimbați prin închisori și prin tribunale, tinerii în cămăși cafenii au continuat să fie sfidători, râzând și glumind, așteptându-și fiecare cu nerăbdare rândul să împroaște autoritățile cu noroi.

Fiecare spațiu al ziarelor care nu era dedicat tulburărilor era consacrat uciderii lui Edith Mayrhofer și a fetiței sale, Johanna. *Völkischer Beobachter* înșiruia pe prima pagină titluri grăitoare, sperând că o nouă pasăre phoenix de proteste se va naște din cenușa răzmeriței din ziua precedentă. În mod obișnuit pe Berg nu-l interesa să citească mizeria aceea de ziar, iar în dimineața aceasta se uita la prima pagină doar pentru că îi fusese aruncat în față de Kommissar.

Volker arăta obosit și livid. Deși impecabil îmbrăcat, era răvășit și ar fi trebuit să se bărbierească. Se plimba agitat prin încăpere în timp ce perora.

— Ziarul are foarte mult sprijin popular pentru poziția lui.

— Asta-i foarte rău.

— În momentul de față, nu-l putem controla pe Hitler.

— Și asta-i foarte rău…

— Dar ceea ce *putem* face este să nu-i mai dăm apă la moară să exaspereze opinia publică. Vreau un cap pe tipsie și-l vreau acum! Arestează pe cineva!

— Am încercat aceasta cu Anton Gross, Herr Kommissar. Nu a funcționat. Trebuie să-l prindem pe adevăratul vinovat.

— Atunci fă-o!

— Încerc. Alerg în toate părțile. Și acum Müller și Storf nu mai pot lucra.

— Atunci ia-i pe Kalmer și pe Messersmit.

— Dacă va fi nevoie, o voi face. Domnule, sunt chestii pe care aș vrea să le fac și care ar putea fi de folos la rezolvarea cazului… Dacă mi s-ar permite să le fac.

Volker se opri.

— Vorbește!

— Încerc să verific niște informații…

— Axel, spune-mi ce *ai*? îl repezi Volker.

— Nu prea multe dacă privim lucrurile separat, domnule, dar când faptele acestea mărunte sunt adunate laolaltă începe să iasă la iveală un anumit tipar.

În cele din urmă Volker se așeză la biroul lui și-și încrucișă mâinile în poală.

— Continuă.

Berg rămase în picioare pentru că nu i se spusese să ia loc.

— Deocamdată urmăresc periplul unei cărți de vizită primită de Anna Gross. Numele de pe cartea de vizită e Robert Schick. Menajera Annei crede că bărbatul o vizitase pe Anna Gross de mai multe ori când soțul ei era plecat. Crede de asemeni că Schick este un comunist rus. Deci am început să-l caut. În ziua următoare Marlena Druer a fost găsită moartă. Căutând printre obiectele care-i aparțineau, am găsit o scrisoare semnată de un bărbat cu numele Robert. Ne-am dus la adresa scrisă pe plic. Un Robert Schick locuise cândva acolo, dar nu l-am mai găsit când am sosit noi.

— S-a mutat.

— Da, și nu a lăsat nicio adresă.

— Continuă.

— Pe când plecam, un ziarist american care locuiește vizavi și-a scos capul afară din cameră. Ne-a spus că apartamentul despre care noi credeam că aparține lui Schick fusese închiriat de un așa-numit aristocrat britanic pe nume Robert Hurlbutt. Clădirea nu e proprietate particulară, dar

niciun aristocrat adevărat n-ar locui vreodată acolo.

— În mod evident, avem de-a face cu un *Hochstapler*.

— Da, dar nu tocmai. Ulrich a verificat înainte de tulburări prin registrele de persoane. A găsit o familie interesantă. Omul fusese negustor de antichități, dar și atașat în corpul diplomatic din Rusia. Numele lui era Dirk Schick și a fost căsătorit cu o femeie numită Della Weiss care se născuse în Boston. Au avut un fiu pe nume Rupert…

— Aha! îl întrerupse Volker. Ăsta-i omul nostru. Adu-l aici!

Berg se uită la el uimit.

— L-aș aduce, Kommissar, dacă l-aș găsi. Ar fi de folos să pot arunca o privire registrelor fără să fiu bătut la cap de funcționari. Mi-ar putea da un indiciu cu privire la domiciliul lui actual.

— Nu s-ar numi funcționari, dacă n-ar bate lumea la cap. Stai jos, Axel. Îmi sucesc gâtul uitându-mă la tine.

Berg se așeză.

Volker întrebă:

— Care este legătura între Robert Schick și mama și fiica pe nume Mayrhofer?

Aici Berg făcu o pauză.

— Nu știu dacă există. N-am vorbit încă cu familia.

Se uită la ceasul de buzunar. Era aproape opt.

— Trebuie să investighez câteva lucruri. Aș vrea să mă duc la locul crimei și să caut vreo probă rămasă înainte ca terenul să fie total răvășit de trecători. După aceea, m-aș putea duce să vorbesc cu sora victimei. Ar fi bine dacă aș da peste vreo legătură între ea și Schick.

— În regulă.

Volker începu să se bată ușor cu palma peste buzunarul de la haină.

— Verifică locul crimei și du-te și vorbește cu familia. Vreau să afli cât de multe poți despre victime, mai ales despre mamă. Vreau să afli despre prietenii femeii, despre dușmani, despre obiceiurile ei… totul despre ea. Află dacă există vreo legătură între morțile anterioare și cele de acum.

— Mă voi strădui.

— Nu vreau să te *străduiești*! Vreau rezultate! Acestea două s-ar putea să fie crime întâmplătoare, fără nicio legătură cu cele precedente. Victimele au fost ucise ziua în amiaza mare prin lovire și nu prin strangulare. Nu rezultă că *Frau* Mayrhofer ar fi fost o femeie cu stare, iar de data aceasta monstrul a atacat și a ucis un copil.

— Nici Regina Gottlieb n-a fost o femeie cu stare.

— Dar era îmbrăcată în haine scumpe. Ai văzut rochia lui Edith?

— Da, domnule.

— Modestă, în comparație cu celelalte.

— Serioasa rochie de lână cafenie.

— Exact, Axel. Nu arăta deloc a mătase și dantelă.

— Una din cizmele ei a dispărut. Un obiect de îmbrăcăminte dispărut ca și în cazul celorlalte victime.

— Da, dar vreun nebun ar fi putut copia primele omoruri.

— De unde să fi știut de dispariția pantofului?

— Există întotdeauna tâmpiți în departament cărora le umblă gura. Câte autodenunțuri avem până acum pentru aceste crime?

— Patru.

— Cine a investigat revendicările?

— Cred că e vorba de Kalmer și Messersmit. Revendicările au fost verificate și s-a dovedit că erau false.

— Ce-ți spuneam? Lumea e plină de nebuni. Într-un fel sau altul ajung toți la München.

Volker scoase o cutie de țigări Grathmohl, aprinse două și oferi una *Inspektorului* său. Berg se întreba ce se întâmplase cu cutia de țigări de argint. Poate Volker era nemulțumit de el și simțea că nu merită un asemenea lux.

— *Danke.*

Berg trase adânc fumul în piept.

— *Bitte.*

Volker tuși.

— În timp ce tu vei cerceta locul crimei și vei vorbi cu familia, eu voi încerca să rezolv cu Arhivele. Deși funcționarii nu vor privi cu ochi buni căutările tale. Dar asta e. Trebuie să-l găsim pe ticălos!

— Mulțumesc, domnule.

— Ai și de ce să-mi mulțumești.

Volker inspiră fumul de țigară, dându-și ochii peste cap.

— Munca cu birocrația germană e mai rea decât tranșeele.

Berg zâmbi.

— Vorbesc serios! declară Volker. Acum pleacă înainte ca dorința mea de a trage în cineva să se materializeze pe tine.

Berg încetă să mai zâmbească. Și de data asta Volker vorbea serios.

PATRUZECI ȘI DOI

Locul crimei arăta tot atât de normal ca și împrejurimile, pustiu și gol, acoperit de frunze umede în descompunere. Oficial, primăvara era la câteva săptămâni distanță, dar natura avea propriul ei calendar. Zona se afla lângă cărarea ce înconjura Kleinhesseloher See la marginea de nord a Englischer Garten. Lacul întins și frumos, realizat cu mai mult de un secol în urmă, era calm și maiestuos, plin de rațe și gâște sălbatice gălăgioase. Când Marea Inflație lovise țara și nu se găsea de mâncare, prinderea rațelor fusese ceva

obișnuit. Pentru protejarea lor fuseseră introduse măsuri de siguranță suplimentare. Aceasta se întâmplase cu ani în urmă și deoarece acum se găsea de mâncare, poliția fusese retrasă. Era semn bun pentru München – cinstea fusese reinstaurată în oraș –, dar nefast pentru Edith și micuța Johanna. Mai mulți polițiști în parc le-ar fi putut salva viețile.

— Aici le-am găsit, *Inspektor*.

Berg se întoarse spre locul cu pricina. Vocea era a lui Leopold Hoss, un omuleț scund și slab care lucra la departamentul de poliție de vreo douăzeci de ani. Avea fața rotundă și ochii la fel. Buza superioară, deși foarte subțire, i se vedea de sub mustață, nu mai groasă decât o linie trasă cu cărbune. Statura lui deloc impozantă îi împiedicase probabil avansarea.

— Fetița era îngropată sub frunze, dar nu exista nicio urmă că se încercase ascunderea mamei.

Poate că era așa cum sugerase Gebhardt, că fetița nu fusese ținta și fusese îngropată ca o rectificare a oribilului act. Departe de a fi consolator, era totuși mai bine decât să se gândească că ucigașului i-a făcut plăcere să verse sângele unui copil. Berg se uită la locul în care zăcuse corpul mamei.

— Femeia se afla cu fața în sus sau în jos?

— Cu fața în sus, cu părul aranjat în jurul feței.

Berg își ridică privirea de la locul crimei, fixând-o asupra lui Hoss. Polițistul adăugă:

— Mi s-a părut ciudat… ca cineva să-i aranjeze părul în felul acela… mai ales pe timp de ziuă. I-a luat ceva timp până l-a netezit așa.

Berg auzi în mintea vocea profesorului Kolb: *Un act de îndrăzneală și aroganță, precum și un act de constrângere freudiană. Ucigașul a simțit nevoia să-și ducă la bun sfârșit opera, deși era extrem de periculos pentru el.*

Spusese cu voce tare:

— Ca și cum chipul său ar fi fost pregătit pentru tablou?

— Exact.

Buza de sus a polițistului se mișcă arcuindu-i mustața subțire.

— Părea așezată ca pentru… plajă.

Se foi nervos.

— Lovitura de la cap nu se observa.

Părul revărsat în jurul chipului… la fel cum se întâmplase în cazul Annei Gross și al Marlenei Druer. Dar nu și al Reginei Gottlieb. Sau poate și părul Reginei fusese aranjat în jurul feței, dar Messersmit și Kalmer nu au menționat asta în dosar. Berg reflectă câteva clipe. În fotografia post-mortem, Regina apărea cu fața în jos.

— Capul îi zăcea într-o băltoacă de sânge?

Hoss se cutremură, tulburat încă de imaginea victimelor. Nu era singurul care avea coșmaruri.

— Da, era sânge… mult. Deși mare parte se îmbibase în pământ.

— Era îmbrăcată?

— Da, amândouă erau îmbrăcate. Nu știu ce a aflat medicul patolog, dar nu există nimic care să sugereze că femeia a fost violată. Părea una cu pământul.

— Probabil din cauza asta a trecut ceva timp înainte să fie observată. Spuneți că era complet îmbrăcată?

— Da, domnule.

— Și asta include și pantofii?

Hoss se foi din nou, frecându-și mâinile înmănușate una de alta.

— Cizmele, de fapt. Avea o singură cizmă. Celălalt picior era gol. Am căutat cizma lipsă, dar nu am găsit-o în împrejurimi. Și am răscolit destul pământ căutând-o… după cum vedeți.

Berg privi la hățișurile din apropiere, pline de grămezi de frunze moarte. Pământul care se afla la vedere era dur și rece. Hoss tuși.

— Mi s-a spus că și de la celelalte au dispărut un pantof sau un ciorap. Asta pare să indice că e vorba de aceeași persoană, cred eu.

— Cine v-a spus despre pantoful lipsă?

Ca răspuns la privirea aspră a lui Berg, Hoss își întoarse ochii în altă parte.

— Nu-mi amintesc, Herr *Inspektor*. Doar un zvon care circulă.

Informațiile acestea ar fi trebuit să fie păstrate sub tăcere. Volker avea dreptate în aprecierile sale cu privire la departament. Era un orășel provincial, plin de bârfe, clevetiri și zvonuri. Berg tuși ușor, încercând să-și dreagă glasul ca să-și ascundă iritarea.

— Dar fetița? Și pantoful ei a dispărut?

Polițistul verifică însemnările.

— Nu am aici nicio notă cu privire la pantofii fetiței. Asta înseamnă că avea amândoi pantofii, cred.

— Dar nu sunteți sigur? insistă Berg.

— Nu, Herr *Inspektor*. Nu sunt sigur.

Berg făcu o adnotare în carnet să-și amintească să verifice articolele de îmbrăcăminte ale victimelor. De asemeni, să-și amintească să se uite în detaliu la fotografiile de la locul crimei. Fotografiile urmau să fie developate în după-masa aceea – cu puțin noroc. Mai probabil vor fi gata pentru a doua zi.

— Ați cercetat terenul de sub grămezile de frunze să nu fi rămas ceva?

— De câteva ori.

— Și n-ați găsit nimic afară de corpuri?

— Nu… da… vreau să spun că n-am găsit nimic, Herr *Inspektor*. Nimic care…

Înghiți în sec.

— Când a fost mișcată… când capul i-a fost… era mult sânge. Și de asemeni bucăți… fragmente de țesut.

Sărmanul polițist părea bolnav. Berg spuse:

— Erau probabil fragmente de creier.

— Așa cred, Herr *Inspektor*. Sărmana femeie a fost lovită foarte tare.

*

— Complet neproductiv, îi spuse Berg lui Müller, referindu-se la interogatoriu. După spusele rudelor lui Edith Mayrhofer, sărmana femeie nu avea niciun dușman pe lumea asta.

— Morții sunt întotdeauna niște sfinți, nu știi asta? comentă Müller.

— Edith era diferită de celelalte victime, Georg. Era o muncitoare puternică – o bavareză pur-sânge, din partea ambilor bunici. N-a fost violată, nici n-a fost strangulată. Nu era evreică, nu era comunistă și nici n-a cochetat vreodată cu comunismul. Nu era nici boemă, nici cosmopolită. După spusele familiei, nici măcar n-avea simpatii politice.

— Asta e prima minciună, Axel. Nicio persoană din München nu e apolitică.

— Nu pare să fi avut legături politice strânse, Georg, ceea ce o deosebește foarte mult de Anna sau de Marlena. Și a fost ucisă în plină zi, spre deosebire de celelalte. Ea și sărmana ei fetiță!

— Îngrozitor. Ucigașul nostru a devenit mai îndrăzneț deoarece reușește să scape cu comportamentul lui tot mai revoltător.

Din nou Berg își auzi gândurile redate cu vocea profesorului Kolb: *Crima a luat locul actului sexual. Va avea nevoie de tot mai multe senzații ca să se simtă stimulat*.

— Dacă omorurile au fost făcute de aceeași mână.

— Pantoful, Axel!

— Ah, da, pantoful.

Berg ridică din umeri.

— Cu toate că n-am făcut publică această informație, există foarte multe persoane care au aflat despre ea.

— Cine, de exemplu?

— Aproape toată lumea din departament.

— Asta nu înseamnă multe persoane.

— Înseamnă, dacă vorbesc cu nevestele lor sau cu prietenele lor care, fără îndoială, îi îndeamnă să le furnizeze toate informațiile pe care le dețin.

Berg se uită la tavan.

— Știi, Georg, nici măcar n-am luat în considerare o nouă posibilitate dezagreabilă.

— Ce vrei să spui?

— S-ar putea să fie unul dintre noi, știi – cineva din departament.

Dintr-odată Müller încercă să se ridice în picioare, apoi se schimonosi de durere. Piciorul lui stâng era încă ridicat, deși nu mai era în extensie.

— *Bist du verrückt*? Cine spune asta?

— Nimeni.

Berg se uită la prietenul lui. Fața lui Müller era mai umflată și mai roșie decât în ajun, semn că începuse să se însănătoșească, deși arăta și mai rău din cauza asta.

— E doar o părere.

— Axel, nu se poate să crezi serios că ar fi unul dintre ai noștri.

— O crimă făcută în plină zi, Georg. O persoană oarecare ar fi fost observată dând târcoale tufișurilor. Dar un polițist? Când oamenii văd o uniformă, se uită în altă parte.

— Nu pot crede așa ceva. *Refuz* să cred așa ceva.

— Georg, această crimă a fost săvârșită de cineva foarte puternic și foarte arogant. Cine este mai puternic și mai arogant decât cineva din departament, cineva obișnuit să controleze oamenii, cineva care are experiența armelor de foc, cineva care are *acces* la arme de foc, care sunt încă ilegale pentru cetățenii simpli.

— Am luptat într-un război, Axel. Știi câți bărbați posedă un Luger sau o baionetă în debara?

— Mulți.

— Da, mulți, spuse Müller. În orice caz, mă pot gândi la cel puțin zece persoane care au o astfel de

aroganță și care nu sunt din poliție. Începând cu Adolf Hitler.

— Poate că e Hitler, sugeră Berg.

Müller izbucni în râs.

— Axel, până și un comunist radical ca Gerhart Leit n-ar avea dificultăți să-l identifice pe Hitler.

Berg se încruntă la logica lui Müller. Era evident că bărbatul care s-a dus la teatru cu Anna Gross nu era Hitler.

— Țapul ispășitor, spuse Berg.

— Ce?

— Nimic.

Berg își trecu mâinile peste față.

Müller spuse:

— Axel, avem un portret de la Leit și avem o persoană care seamănă cu acest portret – un rus numit Ro, sau Roman, de la Romanov. Apoi avem numele Robert Schick, care era comunist, din una din cărțile de vizită ale Annei Gross. Avem numele Robert pe o scrisoare care se afla printre obiectele personale ale lui Druer – de asemeni o comunistă…

— Presupus comunistă, interveni Berg. Iar el este un presupus aristocrat. Orice ar fi el, e un *Hochstapler*, un impostor.

— Chiar și așa, Axel, el există. Rupert Schick provine dintr-o familie în care tatăl a fost atașat diplomatic în Rusia. Dragă prietene, dacă găsești un rus în departamentul de poliție, care se numește Robert sau Roman sau Rupert, care se potrivește cu schița de portret făcută de Leit și care vorbește fluent engleza, atunci poți trece la acuzații.

Berg își dădu ochii peste cap.

— Nu spun că e unul dintre noi, doar că aceste crime au fost săvârșite de un arogant cu autoritate. Cineva ca Volker.

— *Herrjemine*, Axel, iar începi.

— Georg, nu privim situația în mod corect. Ceva ne scapă.

— Sunt de acord cu asta, dar dacă lansezi sugestii absurde despre Hitler și Volker nu vom ajunge la vinovat.

— Trebuie să ne orientăm în altă parte, Georg.

— Nu sunt de acord, Kamerad. Nu-ți abate atenția. Lucrează cu ceea ce ai. Găsește-l pe Rupert Schick.

Berg își reținu cu greu iritarea.

— Ai vreo sugestie cum s-o fac?

Müller închise ochii.

— N-am nicio sugestie. Mintea mi-e goală, Herr *Inspektor*. Chiar așa atârnat cum mă aflu acum, cred că mi-e mai ușor decât ție în momentul de față.

Berg se simți vinovat. Îl storcea pe Georg de toate puterile.

— Trebuie să te odihnești, prietene. Ești cam palid.

— Sunt obosit, admise Georg. Unde te duci de aici?

— Încerc să-l vizitez pe Ulrich.

— Am aflat că e mai bine, slavă Domnului.

— Slavă Domnului. După aceea, dacă Volker a obținut acordul funcționarilor de la Arhive, voi căuta să aflu mai multe despre familia Schick.

— Succes.

— *Danke*.

Berg îl bătu ușor pe umăr pe prietenul său.

— Ne vedem diseară, dacă ne permite timpul.

— Mai degrabă dacă ne permite *Karen*.

— Ah, zâmbi Berg. Nevestei tale nu-i place prezența mea?

— În momentul de față nevestei mele nu-i place nimeni în uniformă – polițiști, doctori, infirmiere, funcționari, vatmani, ceferiști, brutărese cu șorț de pânză, măcelari cu șorț din piele, chelneri din restaurante și, în sfârșit, oricine asociat cu o grupare sau cu un partid politic.

Berg izbucni în râs.

— Asta înseamnă întreg Münchenul.

— Într-adevăr. Karen a devenit mizantroapă în ultimele zile.

*

Din spatele geamului, Berg se uită înăuntrul izolatorului la Ulrich, care se odihnea într-un plămân de oțel, cu corpul înfășurat în bandaje care păreau că-l cuprind din cap până-n picioare. Chirurgul spunea că face progrese remarcabile – mai bine decât se sperase. Plămânul lui sănătos începea să preia ritmul celui afectat, și respirația lui se ameliorase. Cu noroc și cu ajutorul lui Dumnezeu, plămânul bolnav urma să se refacă în decurs de o săptămână.

Berg trebuia să-l creadă pe doctor pe cuvânt deoarece din punctul lui de vedere, lucrurile nu păreau prea bune.

Rămase pe gânduri o clipă. Perspectiva era o chestie schimbătoare. Perspectiva se schimba radical când era abordată din unghiuri diferite. Uitându-se la prietenul său suferind, Berg hotărî că avea nevoie de așa ceva.

Avea nevoie de perspectivă.

Avea nevoie de un unghi diferit.

PATRUZECI ȘI TREI

În timp ce mergea pe coridoarele lungi ale spitalului, Berg se gândea la cuvintele simple ale lui Georg:

— Găsește-l pe Rupert Schick.

Oricine ar fi fost el, Schick nu avea să fie găsit în încarnarea actuală. Numele nu apăruse în niciunul din registrele din oraș și nici în cele ale orașelor bavareze din vecinătate. Singurele lucruri pe baza cărora putea continua Berg erau numele și schița de portret. Se tot gândea. Dar dacă Leit nu și l-a amintit bine? Schița era destul de vagă încât să

semene cu o mulțime de persoane. Dar dacă el, Berg, căuta pe cine nu trebuia?

Coborî trei rânduri de scări. Șoldul i se vindeca de la o zi la alta. Afară era o după-amiază aspră, dar plăcută de primăvară; cerul de azur se amesteca cu norii albi, pufoși, închinându-se culorilor naționale ale Bavariei. Ar fi putut să ia tramvaiul, dar sediul Arhivelor se afla la doar zece minute de mers pe jos de la spital. Plimbarea o să-i dea timp să mediteze.

Cine se ascundea sub masca lui Rupert Schick și de ce?

Berg porni de la început: Gerhart Leit.

Leit îi furnizase descrierea bărbatului cu care era Anna Gross. Poate a ucis-o pe Anna și de aceea îl inducea pe Berg în eroare. Cu toate că Leit era slab și firav, cu siguranță mâinile îi erau destul de puternice încât să strângă un ciorap în jurul gâtului Annei. Dar de ce s-o omoare pe Anna? În toate investigațiile sale, Berg nu aflase nimic care să sugereze că Leit ar fi implicat. Cu toate că Leit nu era eliminat în întregime ca suspect, Berg îl așeză în coada listei.

Considera că Leit fusese sincer, că bărbatul aflat cu Anna Gross era înalt, era îmbrăcat ca să arate a aristocrat cu monoclu și joben și arăta oarecum ca Putzi Hanfstaengl.

Berg se gândi la Putzi Hanfstaengl.

Negustorul de artă era îndeajuns de arogant să aibă o amantă și să facă paradă cu ea pe la teatre. Vorbea engleza curent. Reporterul american Green identificase bărbatul din schița de portret drept Lord Robert Hurlbutt, spunând că Hurlbutt era un nume bine cunoscut la Harvard. Putzi studiase la Harvard și la fel ca Schick avea o mamă americană. Dar dacă Putzi a întâlnit aristocrați adevărați la Harvard? Dar dacă pianistul s-a hotărât să ducă o viață secretă, ieșind pe furiș cu amantele și ucigându-le atunci când îi descopereau impostura?

Dar Hanfstaengl era mai mult decât un bărbat înalt. El era foarte, foarte înalt – și foarte, foarte ușor de recunoscut. Până și deghizat, ar fi fost băgat în seamă de oricine. Berg recunoscu că Putzi nu era o alternativă convingătoare, în mod hotărât nu cap de listă.

Anders Johannsen.

Acesta găsise nu doar una, ci două victime. Era înalt și blond și dintr-o anumită perspectivă ar fi putut să semene cu bărbatul din schița de portret. Cățelușul lui purta un colier drept lesă și atât Marlena Druer cât și Regina Gottlieb fuseseră strangulate cu un lanț. Mai mult, exista ceva neplauzibil legat de povestea vieții lui: absența tatălui care-l ura, mama boemă care murise când era foarte tânăr, independența de la vârsta de paisprezece ani.

Berg își scoase mănușile și se uită la cer. Soarele dansa printre nori, iar el mergea în bătaia astrului luminos, simțind din când în când razele lui calde pe față. Ideile îi veneau în minte din ce în ce mai repede acum.

În orice minciună se afla de obicei un sâmbure de adevăr. Dar dacă Johannsen fusese abandonat de mama lui boemă? Abandonul era cu siguranță un motiv pentru resentimente. Profesorul Kolb era convins că ucigașul diabolic își ura mama. Poate că și Johannsen își ura mama. Dar era ura lui îndeajuns de puternică să-l împingă la uciderea unor femei *inocente*?

Johannsen, ca și Putzi, făcea parte din lumea artei. Victimele, cu excepția fetiței, fuseseră găsite în postură de model. Deoarece Johannsen a spus că el descoperise corpul mamei sale, Berg începu să se întrebe ce postură avusese aceasta în momentul morții. Oare părul îi încadra chipul? Avea oare un singur pantof? O fi aceasta calea perversă prin care Johannsen recrea moartea mamei sale?

Din ceea ce spunea el însuși, engleza lui Johannsen era bunicică. Oare vorbea și rusa? Ar fi

putut fi el aristocratul suav, sofisticat (deși ciudat) pe care l-a descris reporterul Green?

Berg îl mută pe danez spre capul listei.

Urma suspectul favorit al lui Berg, Rolf Schoennacht.

Ultimele două omoruri au fost culmea aroganței, iar Schoennacht era cât se poate de arogant. Schoennacht părea destul de brutal ca să fie un ucigaș. Era, de asemeni, înalt și sofisticat și, în circumstanțe adecvate, ar fi putut trece drept bărbatul din schița de portret. Chelia lui nu însemna nimic; mețele erau la îndemâna oricui. Oare nu spusese Leit că bărbatul purta pălărie? În plus, inițialele lui Schoennacht erau RS, aceleași ca pentru Rupert Schick, iar vârsta lor coincidea în mare măsură. Schoennacht avea legătură directă cu Regina Gottlieb.

Ro de la Rolf.

Dar Schoennacht era plecat din oraș când a avut loc ultimul omor, oamenii lui Berg îl văzuseră intrând în gară. Totuși, era posibil ca Schoennacht să se fi răzgândit, hotărând în ultimul minut să participe la mitingul lui Hitler.

Berg se opri din mers. Îi veneau mai multe idei decât putea el să analizeze. Nu a existat oare un membru al elitei lui Hitler care semăna cu Rolf Schoennacht?

În mod hotărât Schoennacht era în capul listei lui Berg.

Johannsen, Schoennacht, Hanfstaengl, toți de aceeași vârstă, toți înalți și toți negustori de artă. Berg se gândi la aranjarea părului victimelor ca într-un tablou. De fapt cadavrele ar fi modele ideale pentru orice pictor, deoarece odată aranjate, nu se mai mișcă.

Poate că aceste nefericite femei ucise constituiau un pervers proiect de artă colectiv. Crimele aveau similitudini, dar nu erau identice deoarece existau mai mulți asasini. Fiecare artist a creat propria lui interpretare a aceleiași teme.

Numai Dumnezeu știe câte societăți secrete erau în Germania.

O cabală a *Lustmord*-ului. Născut în tranșeele Marelui Război, într-o vreme când moartea și datoria se întrepătrundeau, când violarea celor învinși era obișnuită, iar sângele curgea amarnic în Marna, *Lustmord*-ul a trecut de pe câmpul de bătălie la viața civilă, cultivat de avangardă. Cât era de șic și la modă să redai crima sexuală ca subiect artistic în pictură, literatură, teatru, film și fotografie.

Johannsen, Schoennacht și Hanfstaengl.

Era un trio perfect potrivit, într-un anumit fel – înalți, mondeni, sofisticați după ultimele tendințe, negustori de artă modernă. Marea diferență era în ceea ce privea politica. Schoennacht și Hanfstaengl erau suporteri înfocați ai Partidului Nazist, în timp ce Johannsen îl disprețuia pe Austriac.

Dar oare Austriacul?

Dacă Berg căuta un bărbat arogant, Hitler și puci-ul lui întruchipau aroganța. Din cauza acesteia se trezise la închisoare. Chiar dacă Austriacul a fost temporar domolit, nu a fost zdrobit. Chiar și închis după gratii, Hitler s-a dezvoltat, ajutat de o serie de susținători permanenți. Berg n-avea cum să nu se gândească la ultimele zile. Mitingul nebunului atrăsese o sută de mii de germani care aclamau, Austriacul avea destui acoliți dedicați pentru a forma o armată.

Existau zvonuri că Hitler era copil din flori, că tatăl lui nu murise, ci o părăsise pe mama lui înainte de nașterea lui Adolf. Deși tatăl vitreg al Austriacului l-a adoptat și i-a dat numele său, exista un stigmat asociat cu originea lui Hitler. Asemenea bârfe nu puteau decât să marcheze un copil, nu puteau decât să producă resentiment între mamă și el.

Dar oare un asemenea stigmat să fi hrănit o ură ucigașă? Și de ce să fi distrus Austriacul tot ce

reconstruise cu atâta greutate, ucigând femei inocente… și de asemeni un *copil*?

Johannsen, Schoennacht și Hanfstaengl – toți trei dedicați *artei*.

Dar și Hitler, deoarece Austriacul avusese pe vremuri speranța de a deveni artist de meserie. Se înscrisese până și la Academia de Arte. Visul lui a fost repede spulberat când i s-a refuzat admiterea. Profesorii au spus că lucrările lui erau mediocre și banale, lipsite de originalitate și neinteresante. Pur și simplu nu era *bun*.

Perfect adevărat, în opinia lui Berg. Arta Austriacului era imatură și plină de sentimentalism și nu avea nimic interesant de spus despre condiția umană. Nici talentul artistic al lui Berg nu era superior, dar el își cunoștea limitele și niciodată nu aspirase la mai mult.

Dar Hitler era diferit. El nutrise speranțe – dar cu siguranță o dezamăgire nu l-ar conduce pe un om sănătos la crimă.

Oare Hitler era normal?

Copil din flori, arogant, crezând despre despre sine că fusese înzestrat cu un dar deosebit ca apoi să fie catalogat drept mediocru sau chiar mai rău. Poate că Austriacul încerca să dovedească greșeala criticilor să-i într-un mod sinistru.

*

Arhivele statului erau găzduite într-o clădire de piatră cu trei etaje, decorată cu un rând de coloane dorice care flancau o duzină de trepte ce duceau la o poartă dublă, din lemn de nuc sculptat. Ajuns înăuntru, Berg apăsă soneria. O clipă mai târziu, apăru un funcționar – un *Beamter* bavarez cu fața roșie și rotundă. După o scurtă conversație și după verificarea unor hârtii, Berg primi acordul oficial într-un timp remarcabil de scurt. Până la urmă Volker se achitase bine de promisiune.

Însoțit până la etajul patru, Berg urcă scara principală, din lemn de nuc lăcuit în negru, cu balustrada lucioasă și netedă. Dalele uzate din

marmură de culoarea jadului îi sunară sub pași în timp ce mergea de-a lungul unui coridor alb, cu uși de acces pe ambele părți. Funcționarul deschise una din uși și-i făcu semn lui Berg să intre. Apoi se scuză și închise ușa după el.

Berg își scoase cascheta de polițist, și-o puse la piept și privi împrejur. Încăperea era impresionantă, cu tavanul boltit și ferestre înalte. Era însă rece ca un cavou și plină de curent. În ciuda duduitului unui radiator, Berg tremura de frig. Mobilierul era redus la minimum, o masă lungă de lemn înconjurată de zece scaune. Becuri electrice atârnau de sus, aruncând o lumină de ambră. Rafturi cu cărți erau aliniate într-o parte a sălii; pe partea opusă se aflau portrete de politicieni fără nume, cu expresii țepene ca gulerele albe din jurul gâturilor lor. Două catarge de steag menținеau drapele diferite: galben, negru și roșu cel al Germaniei și albastru și alb cel al Bavariei. În ciuda vorbăriei despre unitatea Germaniei, opiniile erau schimbătoare.

Ușa se deschise și o roșcată atrăgătoare, cu forme pline, așeză un vraf de dosare pe masă. Ochii ei de culoarea smaraldului se fixară pe fața lui Berg; se vedea că era dezamăgită de ceea ce vedea.

— Unde e celălalt?

— *Inspektor* Storf?

Ca răspuns la întrebare, ridică din umeri.

— E la spital.

Smaraldul se mări. Își duse mâna la gură.

— E bolnav?

— A fost rănit în timpul tulburărilor.

Femeia clipi din ochi.

— Asta-i groaznic.

— Când delincvenții pun stăpânire pe oraș, se întâmplă lucruri groaznice.

— Unde erau ceilalți polițiști?

— Își apărau propria piele. Din nefericire erau mai mulți derbedei decât polițiști.

Ea își ținea încă palma la gură.

— Se poate să-l vizitez?

Berg dădu afirmativ din cap.

— Se poate.

Fata continua să se uite la el.

— Când va putea primi vizite, o să-i spun că v-am întâlnit și că ați fost foarte amabilă cu registrele privitoare la familia Schick.

Arătă cu degetul hârtiile de pe masă.

— Acelea sunt dosarele, da?

Fata dădu din cap, cu ochii umezi.

— Nu este de ajuns că-i pierdem pe bărbații noștri pe pământ străin? Acum ne luptăm unii cu alții? E o nebunie.

— Ați pus punctul pe i.

Berg scoase un creion și un carnet.

— Încă o dată, mulțumesc pentru ajutor.

— Mai doriți și altceva?

— O scrumieră, dacă se poate.

— Aici nu se fumează.

Berg puse înapoi cutia cu țigări.

— Nicio problemă.

Fără un cuvânt, ea se răsuci și plecă încet, oferindu-i o viziune amplă a șoldurilor și a coapselor ei unduitoare. O clipă se gândi s-o strige și să ceară un ceai, un pretext s-o rețină pe aproape. Însă impulsul trecu odată cu clipa, evaporându-se precum atâtea alte ocazii pierdute.

*

Trei ore de lectură au produs mai mult dezamăgire decât revelații, dar dosarele i-au furnizat informații referitoare la cei zece ani pe care Dirk Schick îi petrecuse în München. Se părea că venise în oraș la începutul deceniului nouă. Un an mai târziu a întâlnit-o și s-a căsătorit cu o americancă pe nume Della Weiss. După opt luni au fost binecuvântați cu un fiu pe care l-au botezat Rupert.

Familia a fost rechemată în Rusia în 1905, la o lună după Duminica Sângeroasă, confruntarea

nefastă dintre armata țarului și demonstranții din Sankt Petersburg. Duminica Sângeroasă a fost mereu prezentată de către politicieni drept rațiunea pentru care poliția n-ar trebui să folosească armele de foc decât dacă e absolut necesar. La nebunia provocată de Hitler în urmă cu două zile se pare că nu fusese „absolut necesar”. Dacă Ulrich ar fi folosit o armă, ar fi fost judecat și decăzut din drepturi și responsabilități.

Din câte a aflat Berg, familia Schick nu se mai reîntorsese niciodată în München. Din toate indiciile, rezulta că Rupert crescuse în Rusia Sovietică, fiind cetățean sovietic. Cum era clar că băiatul vorbea rusa, se putea presupune că a avut ocazia să învețe și germana în timpul șederii în München. Deoarece numele Schick indica descendență germană, s-ar fi putut ca tatăl și fiul să comunice în germană, o speranță a tatălui de păstrare a limbii materne. În mod similar, ar fi fost normal ca americanca Della Weiss să-l fi învățat pe fiu ceva engleză.

Cine era Rupert Schick și unde se afla el acum?

Nimic din registre nu dezvăluia aceste informații cruciale, dar Berg a găsit totuși ceva. Registrele conțineau trei adrese. Două păreau a fi adrese de afaceri, dar una era numărul unui apartament de lângă Schwabinger Bach – un canal cu apă provenită din Isar, care traversa Englischer Garten și curgea de-a lungul laturii de vest a parcului. Această adresă privată se găsea în capătul de nord al parcului, dincolo de Kleinhesseloher See.

Poate că Rupert Schick se întorsese acasă și ucidea femei în parc că să rezolve astfel vreo treabă rămasă neterminată. Poate că cineva își mai amintea de Dirk și Della Schick după mai bine de un sfert de veac.

PATRUZECI ȘI PATRU

Zona aflată de-a lungul canalului Schwabinger Bach fusese întotdeauna Veneția din imaginația lui Berg. Canalul era mărginit de parc la est și de case grațioase și blocuri de locuințe la vest. Tot ce mai lipsea era gondolierul care să împingă barca cu prăjina. Berg fusese de două ori în Italia, dar nu ajunsese niciodată la Veneția. Viața e lungă, își spuse. Într-o bună zi…

Nivelul apei era ridicat din cauza ploilor recente și doar doi metri din digul de beton erau la vedere. Adresa pe care și-o notase corespundea unei clădiri galbene cu patru etaje, acoperită de viță-de-vie fără frunze. Două frontoane și două hornuri porneau în mod simetric din acoperișul de țiglă roșie. În hol Berg se uită la căsuțele poștale aflate la stânga. Scara se afla drept în față.

Conform arhivei, familia Schick locuise în apartamentul 7. Acum apartamentul aparținea familiei Beckmann. Când Berg bătu la ușă, îi răspunse o fetiță de șase-șapte ani, care se uită la el cu ochi căprui luminoși, în timp ce se juca cu codițele de culoarea paiului. Era îmbrăcată în tradiționalul *dirndl*. *Frau* Beckmann apăru câteva secunde mai târziu – versiunea mai în vârstă și mai puțin atrăgătoare a copilului – și o trase pe fetiță înapoi în siguranța căminului ei.

— De câte ori să-ți spun să nu deschizi ușa?

Fetița se bosumflă și începu să plângă.

— Fără lacrimi, Birgitta. Dacă ești cuminte și o aștepți pe mama înăuntru, o să primești o prăjiturică.

— Cu ciocolată? Birgitta își șterse lacrimile.

— Cu alune. Dar numai dacă pleci chiar acum.

Copilul dispăru. Femeia se uită la Berg, privirea ei plimbându-se în sus și în jos peste uniformă.

— *Grüss Gott*.

— *Guten Tag*. *Inspektor* Axel Berg de la Departamentul de Poliție. O caut pe *Frau* Beckmann.

— Sunteți *Inspektor*?

Femeia se făcu brusc palidă.

— *Mein Gott*! Ce s-a mai întâmplat?

— Absolut nimic, *Frau* Beckmann, vă asigur.

Berg așteptă ca femeia să-și recapete suflul. La o privire mai atentă, era de fapt destul de drăguță, în ciuda ridurilor.

— Sunteți *Frau* Beckmann?

— Da.

Respiră adânc.

— Ce pot face pentru dumneavoastră, *Inspektor*?

— De fapt, mă interesează o familie care a locuit aici în urmă cu douăzeci și cinci de ani…

— Noi locuim aici numai de trei ani, îl întrerupse ea. Regret, dar nu vă pot fi de folos.

Era pe cale să-i închidă ușa în nas, dar Berg puse repede piciorul.

— Dimpotrivă, sunt convins că mă puteți ajuta.

— Nu văd cum!

Fetița o striga.

— Trebuie să plec…

— Caut pe cineva care și-i amintește.

Berg se postă în ușă.

— Numele lor era Schick.

Chipul femeii era lipsit de expresie.

— V-am spus că locuim aici doar de trei ani. De ce mă mai deranjați? Mergeți și-i deranjați pe naziștii care aruncă cu ouă în clădire.

— Am să pun un polițist să verifice actul de vandalism.

Expresia femeii era sceptică.

— Pot pleca acum?

— Ar fi incomod pentru mine să bat la toate ușile. Poate știți cine locuiește în clădire de mai multă vreme?

— Încercați la apartamentul 11.

Buzele i se strânseră în timp ce mormăi:

— Oskar Krieger. Libidinosul ăla bătrân locuiește aici dintotdeauna.

*

Bărbatul părea a avea vreo șaptezeci de ani și era slab ca un țâr. O șuviță de păr alb îi cădea pe frunte. Pielea îi trăda vârsta: o paletă de pete galbene ce trădau o boală a ficatului, și pistrui. Dar ochii îi erau limpezi și luminoși. Erau căprui închis. Berg se prezentă în mod oficial.

— Îl caut pe Herr Krieger.

— Atunci l-ați găsit. Aveți intenția să mă arestați?

— Să vă arestez?

Berg își reținu un surâs.

— Dar ce ați făcut?

— Nimic. Dar asta n-a fost niciodată o piedică pentru poliție.

Izbucni într-un râs zgomotos, apoi deschise ușa cu un gest dramatic.

— Intrați, intrați. N-are rost să discutăm afară să vadă toți vecinii. Atrage bârfele. Nu că babornițele astea ar avea nevoie de vreun motiv ca să bârfească.

Berg intră. Apartamentul duhnea a țigară, ceea ce nu era de mirare, având în vedere grămezile de mucuri care umpleau camera. Dintr-o ochire Berg numără șapte scrumiere. În ciuda mirosului stătut de țigară, camera era confortabilă. O fereastră mare oferea o vedere agreabilă asupra parcului, conferind locului un aer de locuință scumpă în ciuda dimensiunilor reduse. Pereții erau mascați de picturi atârnate peste tot unde se găsea spațiu și de rafturi cu sute de cărți. Nu părea că există vreo ordonare tematică a colecției, doar cărți după cărți peste tot, îngrămădite pe sofa sau vraf pe podea. Lucrările de artă erau de asemeni variate, de la portrete clasice la pictură cubistă și expresionistă în culori vii. Dacă se uita cu mare atenție, Berg putea distinge obiecte figurative, chiar dacă

reprezentate abstract: o față verde, un câine purpuriu, un violoncel descompus, portocaliu și albastru.

— Sunt ale dumneavoastră? întrebă Berg.

— Cele așa-zis cubiste, da.

— Sunt foarte bune.

— De fapt sunt groaznice, spuse bătrânul. Le-am făcut în urmă cu douăzeci de ani și le-am păstrat ca să-mi amintească de limitele mele. Umilința e un lucru bun. Cele tradiționale sunt lucrările tatălui meu.

Creierul lui Berg reacționă imediat.

— Lukas Krieger?

Bătrânul ridică din umeri.

— Aha, Oskar Krieger.

Berg se lovi peste frunte.

— Poetul.

— Poet, dramaturg, autor… mi se spune în toate cele trei feluri, dar tot nu-mi pot plăti cheltuielile. Vând lucrările tatălui meu una după alta. Slavă Domnului că a fost prolific; altfel aș lâncezi în închisoarea datornicilor.

— Tatăl dumneavoastră și Lenbach… au fost în competiție cea mai mare parte a timpului, nu-i așa?

— Competiție nu este tocmai cuvântul potrivit.

— Rivalitate?

— Mai degrabă ură în toată regula.

Krieger râse, apoi scoase o țigară dintr-o casetă.

— Cum de știe un polițist atâtea despre artă și poezie?

— E o pasiune de-a mea.

— Atunci nu faci serviciul care trebuie, omule.

— După cum spuneți, trebuie să-mi plătesc cheltuielile.

— Aveți dreptate.

Îi oferi lui Berg o țigară aprinsă.

— Luați loc. Încălzesc apă pentru ceai.

— Nu vă deranjați.

— Prostii. Voiam să beau un ceai eu însumi.

Krieger dispăru în bucătărie și se întoarse câteva minute mai târziu. Fumase țigara până la capăt și era pe cale să-și aprindă încă una.

— Tata… începu el în timp ce pufăia fum pe nas, detesta felul cum funcționa – sau nu funcționa – Academia și bineînțeles dădea vina pe Lenbach. Tata avea inimă de francez. Era bun prieten cu toți pictorii luminii – Renoir, Monet, Degas, Seurat, Pissarro.

— Ați crescut în Franța?

— Nu, nici vorbă. Comportamentul tatălui meu era incompatibil cu căsnicia, vedeți, prea mult interes pentru prea multe femei. Mama și cu mine am fost lăsați să mocnim în ranchiună în Berlin. Apoi a izbucnit războiul franco-prusac. Prusacii l-au considerat pe tata francez, iar francezii german. A fugit în Elveția unde a fost când francez când german, după cum bătea vântul.

Krieger izbucni într-un râs nestăpânit.

— Eu am fost înrolat și am luptat pentru Prusia. Ironia sorții… am fost capturat de francezi… probabil singurul lor prizonier. M-au lăsat să putrezesc într-unul din mizerabilele turnuri ale Bastiliei. Hrana mea consta din sfeclă stricată și apă infectă. Am contractat holeră și am fost gata să mor în două ocazii. Cumva am reușit să supraviețuiesc. Tata a aflat de încarcerarea mea și a reușit să fabrice niște ștampile oficiale franceze și să falsifice niște hârtii. A fost destul de ușor pentru el, era un mare artist, de fapt.

Alte râsete.

— Dragul de tata. M-a salvat sub identitate falsă, ascuns sub mantia nopții. Desigur, pe atunci prusacii anihilaseră complet armata lui Louis Napoleon. Am fost eliberat și dus înapoi în Prusia.

— Și ce v-a adus la München?

— Vă spun imediat!

Krieger plecă și se întoarse imediat cu o tavă pe care se aflau două pahare cu ceai de culoarea bronzului, felii de lămâie și cubulețe de zahăr.

Așeză tava pe sofa, apoi puse un cubuleț de zahăr între dinți și sorbi din ceai.

— Ah… singurul lucru care mă întrerupe din fumat. Luați loc.

Berg se uită la scaun, la mormanul de cărți care-l acopereau.

— Puneți-le oriunde, îi spuse Krieger.

Berg așeză tomurile pe podea, luă paharul cu ceai și sorbi apoi din lichidul aburind. Apoi se așeză.

— Mulțumesc. Pică bine.

— Da, e cam răcoare aici. Nu reușesc să fac să meargă radiatorul… e fie prea cald, fie prea rece. Cred că e curentul de aer care vine dinspre Bach.

— E o priveliște frumoasă.

— Vederea e minunată. Mirosul pe timpul verii mai puțin. Ei bine, vara, Veneția duhnește și ea.

Mai luă o înghițitură sănătoasă de ceai.

— Ce m-a adus la München? Ei bine, prietene, aceasta e o poveste lungă și întortocheată cu multe opriri pe parcurs: Paris, Roma, Veneția, Salzburg, Praga… oh, femeile acelea din Boemia. La începutul secolului, Münchenul era un oraș cultural vibrant, în avangarda artei și literaturii, cu spirit și locuitori liberali. În mintea mea, venisem la München numai temporar, dar mărturisesc în secret că mi-era dor. Mi-era dor de limba și de cultura germană. Oprirea temporară a durat treizeci și cinci de ani.

— Ce v-a convins să rămâneți?

— Circumstanțele. Când a izbucnit Marele Război, nu m-am mai putut întoarce în Franța. Nu-i simpatizau pe germani, zise Krieger rânjind. Nu mă deranja. Toți tinerii aceia îmbarcați spre Belgia. Fiind mai în vârstă, m-am bucurat să ofer consolare nefericitelor femei rămase singure.

Făcu cu ochiul spre Berg.

— Eram foarte discret și foarte bun, ceea ce m-a făcut popular în rândul celor care-mi doreau compania.

Mai aprinse o țigară.

— Ah, ce bine că am scăpat de rația de tutun.

Berg încuviință.

— Sunteți în München de treizeci și cinci de ani?

— Mi-e rușine s-o recunosc, Herr *Inspektor*, dar da, sunt aici de treizeci și cinci de ani.

O altă sorbitură de ceai, un alt fum de țigară.

— Tata se răsucește în mormânt, fără îndoială. Era mai mult decât sigur că voi ajunge la Paris, așa cum făcuse el. Desigur Parisul e splendid, minunat, un oraș incomparabil. Iubesc Parisul! Se aplecă înainte și șopti cu aer conspirativ: Doar că-i detest pe francezi. Desigur, e greu să-i condamnăm pe francezi fiindcă îi urăsc pe germani… tot dezastrul pe care l-am produs pe pământul lor!

— Vinovat pentru asta e Schlieffen.

— Schlieffen a creat planul, da, dar guvernul german a fost cel care l-a pus în practică… grație acelor mizerabili de austrieci care ne-au implicat în treburile lor interne. Vremurile de acum sunt derutante deoarece se pare că încă un austriac e pe cale să ne îndrume spre o mare gaură neagră.

— Eu sper că nu.

Krieger oftă, dând din cap.

— Am trăit o viață lungă. Am o presimțire cu privire la acest om. Austria a fost mereu piaza rea a existenței noastre. Fie un membru al monarhiei e asasinat, fie ne exportă maniacii lor. De aceea austriacul Freud a inventat complexul de inferioritate – a vorbit din proprie experiență.

Îl privi pe Berg.

— Încă nu ați spus de ce sunteți aici.

— Ați locuit în clădirea aceasta în ultimii treizeci și cinci de ani?

— Da.

— Atunci poate vă aduceți aminte de o familie – numele lor era Schick. Locuiau la 3B.

Deoarece ochii lui Krieger rămaseră inexpresivi, Berg spuse:

— Îmi dau seama că a fost demult. Aveau un băiețel pe nume Rupert…

— Ah, da, da, desigur. Della, nu?

Berg abia de-și reținu emoția.

— Da, Della…

— Frumoasă femeie.

Deoarece Krieger rămase tăcut, Berg zise:

— Ce altceva îmi puteți spune despre ea?

Krieger părea adâncit în gânduri.

— O femeie foarte tristă, *Inspektor*. Ca o pasăre în colivie, deloc potrivită cu cei patru pereți ai căminului.

— În ce fel?

Bătrânul tăcu, ațintindu-și ochii asupra unor fotografii făcute demult.

— Ei bine… îmi amintesc de băiețel. Adesea îl lua la plimbare. Deseori dădeam de ea în parc. Era acolo… stând pe bancă, plângând, cu umerii săltând în sus și-n jos. Bineînțeles plânsul ei îl făcea și pe băiat să plângă. Adesea era atât de abătută încât nici nu-l lua pe băiat în brațe să-l liniștească. Sărmana fată nu avea pe nimeni cu care să vorbească. Din când în când o invitam la mine la un ceai, dar ea nu voia să stea mult. Prezența ei în apartamentul meu ar fi iscat prea multe bârfe. Nu că vecinilor le-ar fi trebuit vreun motiv ca să scormonească în gunoi. N-au îndrăznit niciodată să o acuze pe față. Dar o vorbeau pe la spate.

— Ce spuneau?

Krieg își flutură mâna în vânt.

— Că era americancă și că era ușuratică.

— Era adevărat?

Krieger râse.

— Poate că da, poate că nu. Nu prea avea importanță. Femeile erau foarte provinciale. Considerau că toate fetele americane erau niște intrigante, cu părul lor scurt, cu fustele lor plisate și cu fanteziile lor. Scopul lor în viață era să atragă

un bărbat bogat cu care să se mărite astfel încât să poată avea servitori și să fumeze.

— Libertine.

— Exact așa cum îmi plac mie!

Bătrânul râse din nou.

— Și nici Josephine Baker dansând în rochia de forma bananei nu făcea imaginea să dispară. Am văzut-o o dată… nu aici, desigur. M-am dus la Berlin. Avea o piele neagră minunată și un fund mare negru, încântător. Cred că femeile germane erau speriate de *Niggerlippen* – ca și cum pielea închisă era molipsitoare. Aș vrea să fie așa.

— Era Della o libertină?

— Nu știu din proprie experiență. Am fost întotdeauna un domn cu ea – n-are niciun rost să-ți murdărești propriul cuib. Vă voi spune ceva, *Inspektor*. Îl adora pe băiețel. El era foarte drăgălaș și foarte isteț… cu părul blond ciufulit și înăltuț.

Krieger tuși ușor.

— Aspectul lui era… în totală contradicție cu al tatălui său, care era brunet și scund. Ceea ce făcea ca gurile rele să vorbească și mai mult decât la început.

— Înțeleg, spuse Berg.

Krieger zâmbi obraznic.

— Trebuie să recunosc că Della le făcea pe cloștile alea să cotcodăcească. Spuneau cuvântul pe șoptite, prea jenate să-l rostească cu voce tare.

— Ce cuvânt? Că băiatul era copil nelegitim?

— Mai rău decât atât, răspunse Krieger. Della era *divorțată*.

Berg își umezi buzele, simțind cum inima îi bătea în piept.

— Della Weiss mai fusese măritată?

Încă un fum de țigară, încă un zâmbet.

— Da, era o femeie decăzută.

— Știți cu cine?

— Un înfumurat care arăta ca și cum ar fi avut un băț înfipt în fund! Nimeni nu-l agrea. Vecinii cleveteau… știți, spuneau chestii precum „Cine ar

putea-o condamna că nu vrea să trăiască cu el ca soț și soție! Dar nu ar fi trebuit să ajungă până acolo încât *să divorțeze*!” Și, bineînțeles, deoarece s-a recăsătorit așa de repede chiar că s-au pornit zvonurile. Mai ales fiindcă băiatul s-a născut la numai opt luni după căsătorie.

— Copiii nu vin pe lume întotdeauna după plan. Se întâmplă.

— Da, dar atunci copilul nu cântărește patru kilograme.

— Deci… era însărcinată înainte să se căsătorească a doua oară.

— Așa se pare. Iar cum băiatul nu semăna nici cu primul soț, nici cu cel de-al doilea, era foarte, foarte scandalos. Probabil vă amintiți că vremurile nu erau tocmai tolerante, cum sunt acum.

— Înțeleg.

— În ciuda acestor lucruri, Herr Schick părea să fie foarte bun cu ea – după câte îmi amintesc –, iar ea era bună cu el. Cred că aveau o căsnicie frumoasă. Rupert era un băiețel foarte drăgălaș. Cred că o ajuta să uite suferința primei căsătorii. A fost un lucru îngrozitor… ceea ce făcuse primul ei soț.

— Ce făcuse?

— I-a mituit pe doctori să declare că nu era o mamă bună. Ceea ce nu era adevărat.

— De ce l-o fi interesat? Mai ales că băiatul nu era al lui?

— Of, nu de Rupert îi păsa lui. De celălalt băiat, propriul lui fiu.

Berg își simți inima bătând mai cu putere.

— Avea un fiu de la primul ei soț?

— Da… cred că avea cam zece ani când ea s-a recăsătorit. L-am văzut o singură dată, când o guvernantă l-a adus s-o viziteze. Sunt sigur că tatăl nu era la curent. Copilul, ca și mama lui, era tare trist: un băiat trist și o mamă tristă. Ce păcat!

— Vă amintiți cum se numea primul soț al Dellei?

Bătrânul rămase puțin pe gânduri.

— Nu, regret.

Berg începu cu suspectul cel mai puțin probabil.

— Leit? Sau poate Johannsen?

Ridicare din umeri.

— Nu știu nici măcar dacă am știut vreodată numele primului ei soț. Dar îmi aduc aminte numele băiatului. Della ne-a prezentat. Era un domnișor așa de grav. Probabil că acum este un înțepat – ca tatăl lui.

Berg încerca să-și ascundă nervozitatea.

— Care-i era numele, Herr Krieger?

— Ah, da. Prenumele, mi i-a spus, era Rolf.

— Rolf Schoennacht?

— Rolf Schoennacht? Negustorul de *artă*?

Krieger era uimit.

— *Herrjemine*, vreți să spuneți că băiatul era Rolf Schoennacht?

A fost rândul lui Berg să ridice din umeri.

— Ar fi uimitor. Schoennacht este specializat în artă modernă, nu-i așa?

— Da, aceasta este preocuparea lui.

Privirea lui Krieger era plină de stupoare.

— Cine ar fi crezut că un băiat așa de rigid și trist să ajungă să aibă gusturi așa de progresiste?

Berg schiță un zâmbet.

— Se prea poate ca gusturile să-i fie progresiste, dar gândirea nu. Este adept al Austriacului.

— Asta-i păcat, dar nu surprinzător.

— Ce vreți să spuneți?

Krieger ridică din umeri.

— Așa se întâmplă cu cei cărora le este refuzată dragostea maternă. Noi, bărbații, avem cu toții nevoie de țâța mamei. Și când n-o avem, nenorocirea de pe lume. Lipsa țâței, prietene, este ceea ce îi transformă pe bărbați în monștri.

PATRUZECI ȘI CINCI

Certificatele de naștere erau mai ușor de obținut decât registrele cu adrese. Cu toate acestea, mecanismul birocrației se mișca încet, astfel încât Berg fu nevoit să completeze încă un set de formulare și să aștepte aprobările.

Abia a doua zi dimineață, roșcata cu forme generoase reperă certificatul de naștere solicitat.

— Cum se simte colegul dumneavoastră?

— Nu m-am oprit pe la spital în dimineața aceasta.

Ea îi studie chipul.

— Noapte grea?

Zâmbetul lui Berg nu-i dezvălui nimic. Somnul era o serie de coșmaruri. După mai multe ore de târguială cu diavolul, Berg renunța. În prezent, cafeaua era cea care pornea motorul. Nimeni nu putea ști cât va mai dura. Așeză un termos pe masa de lemn zgâriată.

— Am ceai, e-n regulă.

— Este interzis să se bea înăuntru, Herr *Inspektor*. Se poate vărsa peste documente.

Berg își reținu un oftat.

— Bine.

— O să mă întorc cu spatele, Herr *Inspektor*.

Roșcata ridică din sprânceană.

— Aveți grijă să nu observ nimic.

După ce ea plecă, Berg deschise dosarul. Avea în față un singur document. Rolf Josef Schoennacht se născuse în martie 1885, ceea ce îl făcea să aibă patruzeci și cinci de ani, în concordanță cu aprecierea valetului. Tatăl lui era declarat Gunnar Schoennacht; mama lui era Della Weiss. Rolf se născuse la termen și avusese aproape patru kilograme și peste cincizeci de centimetri. Venise pe lume la trei și jumătate după-amiază.

Gunnar avea cincizeci și doi de ani la vremea aceea; data nașterii Dellei arăta că ea avea optsprezece.

Berg se opri și medită. Cincizeci și doi și optsprezece.

Ciudat, ciudat.

Apoi se gândi la Margot. Moartea ei fusese anchetată și cazul declarat închis. Fusese înregistrată drept o târfă care fura de la proxenet (recepționerul) după ce i-a furat și i-a ucis pe doi din clienții ei (derbedeii lui Hitler) Era ușor să falsifici adevărul deoarece nimeni nu dădea doi bani pe victime. Se gândea arareori la Margot când era treaz, dar evident, acum se gândea. Își dădu seama de asta deoarece se trezi acoperit cu broboane de sudoare rece.

Dacă Della avea optsprezece ani când s-a născut băiatul, avea numai șaptesprezece când acesta a fost conceput. Oskar Krieger îl descrisese pe Gunnar Schoennacht drept un infatuat rigid. Krieger declarase că până și cloștile bârfitoare înțelegeau de ce Della Weiss nu putea trăi cu el ca soț și soție. Cum putea o tânără de șaptesprezece ani să fie atrasă de o paiață bătrână care i-ar fi putut fi tată?

Se prea poate ca mariajul să fi fost unul aranjat. Bărbații mai în vârstă erau partide bune pentru tinerele fete deoarece aveau prestigiu și bani. Adesea bărbații erau mai puțin exigenți din punct de vedere sexual. Uneori erau văduvi cu copii dintr-o căsnicie anterioară…

A mai existat o soție înaintea Dellei?

Lui Berg îi trebuiră câteva minute până s-o găsească pe roșcată. Biroul ei era la capătul coridorului. Ecusonul ei spunea că se numea Ilse Reinholt. Îl privi pe deasupra ochelarilor atârnați pe nasul ascuțit.

— Ați terminat?

— Am nevoie de mai multe informații, Fräulein Reinholt. Tot ce aveți despre un om numit Gunnar Schoennacht, certificatul de naștere, certificatul de căsătorie sau certificatele – cred că există mai

multe… și în fine, certificatul de deces, dacă există vreunul.

Ea se ridică în picioare.

— Aduc hârtiile necesare să le completați pentru cerere.

Era pe punctul de a pleca, dar Berg o apucă de braț.

— Există vreo cale prin care am putea…, își drese glasul, să nu luăm în seamă această birocrație… doar de data asta?

Ilse se arătă consternată.

— Este imposibil. Funcționarul nu-mi va da nimic din ce solicitați dacă nu am cererea necesară.

Berg făcu o grimasă.

— Hm… poate funcționarul se va duce la masă și veți găsi ocazia să împrumutați dosarele?

— Mănâncă la birou. Toți facem asta. E foarte eficient.

— E bine să fii eficient.

Berg continua s-o țină ușor de braț. Ea ar fi putut să se desprindă din strânsoare dacă ar fi vrut. Berg zâmbi strengărește.

— Trebuie să meargă la toaletă, *Fräulein* Reinholt.

Ea îl privi din nou cu uimire.

— Doar de data asta, vă jur. Nu-mi pot permite să mai pierd o zi așteptând ca vreun funcționar să ștampileze nesfârșitele cereri pe care trebuie să le completăm și ca să ne suflăm nasul.

— Nu v-ați născut aici, nu-i așa?

— Sunt din Westphalia.

— Nu mă refer la München, mă refer la Germania. Nu v-ați născut în Germania.

Berg zâmbi.

— M-am născut în Danemarca, dar familia s-a mutat la Münster când aveam trei ani.

— N-are importanță, spuse ea cu condescendență. Tot danez sunteți.

— Unii ar considera asta un compliment.

— Alții nu, îi apăru un început de zâmbet în colțul gurii. Știți ceva, Herr *Inspektor*…, se frecă pe burtă. Mănânc același prânz zi de zi: crenvurști cu muștar. Uneori cu salată de cartofi, alteori cu salată de varză. Oftă: Mă întreb cum e să iei masa la unul din restaurantele alea la modă din orașul vechi.

Oricât de mult dorea Berg să obțină informația pe loc, nu avea de gând să se ruineze ca s-o obțină. Restaurantele erau pentru ocazii speciale, nu pentru o femeie care încerca să mănânce gratis.

— Nu știu ce să spun, *Fräulein* Reinholt. Localurile acelea sunt mult peste bugetul unui polițist.

Ilse își reformulă repede dorința.

— Da, sunt sigură că sunt prea scumpe pentru ceea ce servesc. Mă voi mulțumi la fel de bine cu un prânz rapid la Das Kochelhaus.

— Ei bine, aveți noroc, *Fräulein* Reinholt. Și mie mi-e foame. Poate veniți la masă cu mine?

— Ce plăcută invitație, *Inspektor*.

Zâmbetul îi lumină fața.

— Așteptați. Să-mi iau haina și pălăria.

*

Era de vârsta lui, deși părea mai tânără. Ca zeci de femei de peste treizeci de ani, avusese un logodnic, dar se întorsese din război fără cele două picioare. Un an mai târziu murise de pneumonie. După aceasta, ea își pierduse pofta de dragoste.

Dar nu și pofta de mâncare, se gândi Berg. Înfulecă o farfurie de șnițel cu garnitură de cartofi, salată de sfeclă și două felii de pâine de secară. Bău două halbe de bere, după care comandă compot de mere ca desert. Până termină cu masa și cu povestea tristă a vieții ei, trecuse deja o oră și era timpul să se întoarcă înapoi la serviciu. Pe drumul de întoarcere la *Stadthaus*, întrebă despre Storf. Răspunsul lui Berg fu unul de un optimism temperat.

— Totuși aș vrea să-l vizitez. Când aveam optsprezece ani, am făcut un curs și m-am înscris voluntar să merg pe câmpul de luptă. Dar apoi fratele meu a murit în prima bătălie la Ypres și familia a spus nu. Presupun că gândul la fiica lor mai mică mărșăluind pe malurile Marnei era prea greu de îndurat pentru ei. Exista destulă muncă pentru mine în spatele frontului.

Berg încuviință cu aer absent.

— Vă zboară mintea în altă parte, *Inspektore*.

Duritatea din tonul ei îl făcu să se concentreze.

— Presupun că da, *Fräulein* Reinholt, și vă cer iertare.

— La ce vă gândiți?

— La muncă.

— Și la asta vă gândiți de obicei?

— Gândul la muncă e de preferat gândului la război.

*

Gunnar Schoennacht se căsătorise mai întâi la patruzeci și patru de ani. Mireasa lui, Lily, avea pe atunci douăzeci și cinci de ani. Zece luni mai târziu, ea dăduse naștere la cel ce urma să fie primul din cei patru copii, înainte să se stingă după alți șase ani. L-a lăsat pe Gunnar văduv cu patru copii mici la vârsta de cincizeci de ani. Doi ani mai târziu Della Weiss a preluat rolul de soție și mamă, aducând pe lume propriul ei copil la opt luni după căsătorie.

Cât de greu trebuie să fi fost! O tânără americancă de optsprezece ani pe pământ străin, încercând să ducă o viață de casnică alături de un bavarez rigid și bătrân, înhămată cu responsabilitatea creșterii a cinci copii.

Cum i s-au întâmplat toate astea?

Apoi, zece ani mai târziu, luase decizia aproape nemaiauzită de a divorța, și-și pierduse fiul. Cât de dornică fusese să se elibereze de robia lui Gunnar.

Sau poate Gunnar fusese cel care inițiase acțiunea de divorț?

Berg se gândi la Rolf Schoennacht și la Julia, care era cu cel puțin douăzeci de ani mai tânără decât el.

Așchia nu sare departe de trunchi.

Aruncă o privire printre actele de divorț ale lui Gunnar Schoennacht, printre documentele tribunalului care îi încredințaseră custodia unică a lui Rolf, care avea zece ani la vremea divorțului, și douăzeci de ani în momentul plecării Dellei în Rusia. La vârsta aceea, era îndeajuns de mare ca să ia singur decizii. Berg se întrebă dacă încercase cumva să ia legătura cu mama lui înainte ca ea să părăsească Münchenul. Dar ce legătură aveau toate astea cu Rupert Schick și cu crimele?

Oare Rolf își asuma identitatea mai tânărului său frate vitreg, rod al unei relații adulterine între mama sa și Dick Schick… sau poate un alt bărbat? Oskar Krieger spusese că băiatul nu semăna deloc cu tatăl lui. Oare Rolf era furios pe femei deoarece propria lui mamă fusese o femeie decăzută, de moravuri ușoare?

Berg răsfoi ultimele documente și se opri brusc. În fața lui se afla un alt treilea certificat de căsătorie.

La doi ani după ce divorțase de Della Weiss, Gunnar Schoennacht se recăsătorise. Deci Rolf avusese nu doar o mamă considerată o femeie decăzută, ci și o mamă vitregă. Și spre deosebire de copiii lui Gunnar din prima căsătorie, el nu avusese frați sau surori cu care să-și împartă suferința.

Acestea l-ar fi putut înfuria foarte, foarte tare pe un bărbat.

Gunnar, la vârsta de șaizeci și patru de ani, pășind spre altar pentru a treia oară. Nu mai existau alte căsătorii sau certificate de divorț după cel de-al treilea. Aparent, Gunnar a rămas cu mireasa lui până la moartea survenită la șaptezeci și șapte de ani în 1910. Nu existau mențiuni despre

copii din ultimul mariaj. Fie că Gunnar n-a mai putut avea copii, fie nu a mai avut chef.

Numele celei de-a treia soții era Hannah. La vremea căsătoriei, ea avea treizeci și trei de ani, fiind probabil văduvă ea însăși sau fată bătrână. Dintr-odată Berg scoase un oftat puternic, strângând hârtia în timp ce citea pentru a nu știu câta oară numele.

Hannah Schoennacht.

Hannah Schoennacht născută Hannah Weiss.

Mult mai mult decât o coincidență.

Della, Dirk și Rupert Schick dispăruseră demult în imensitatea de gheață a Uniunii Sovietice. Un certificat de deces era înregistrat pe numele lui Gunnar Schoennacht, dar niciunul pe numele Hannei.

Hannah Weiss Schoennacht.

Ar trebui să aibă șaizeci și cinci de ani dacă Berg ar găsi-o.

Aceasta se dovedi partea cea mai ușoară. Adresa ei era înscrisă în registrul de adrese al orașului.

PATRUZECI ȘI ȘASE

Locuința se afla la câteva blocuri distanță de pensiunea Der Blumengarten, ultimul domiciliu cunoscut al Marlenei Druer. Era o zonă cu apartamente de închiriat vechi, cu obloane, cu ulițe desfundate, pline de băltoace. Clădirea în care locuia Hannah Schoennacht era o excepție. Recent construită din granit cenușiu, avea patru etaje, acoperiș ascuțit roșu și intrare boltită. Simplă ca arhitectură, dar prevăzută cu instalații de apă, conductă de gaz la bucătărie și curent electric.

Femeia locuia la etajul trei. Părul alb îi era prins într-un coc, iar obrajii îi erau netezi și bucălați. Era robustă, cu gât și brațe groase. O rochie de lână cu

mâneci scurte se mula peste pieptul generos și șoldurile late. Picioarele scurte erau acoperite de ciorapi groși, negri și purta pantofi de stradă cu talpă de cauciuc. Cu șalul ei întunecat în jurul umerilor arăta ca o vânătă uriașă.

După ce Berg se legitimă ca inspector de poliție, ea îl invită înăuntru. Avea un zâmbet larg care dezvăluia dinții îngălbeniți. Erau decolorați, dar erau dinții ei adevărați. Singura trăsătură care arăta vicisitudinile prin care trecuse erau ochii alburii – adânciți în orbite, cu cearcăne și obosiți. Ei dezvăluiau faptul că cei șaizeci și cinci de ani ai ei pe acest pământ fuseseră lungi și dificili.

Apartamentul era călduț, geamurile lăsând să se vadă cerul de oțel de deasupra orașului. Mobila cunoscuse vremuri mai bune. Sofaua și scaunele erau decolorate, dar vesele datorită cuverturilor multicolore croșetate aruncate peste ele. Milieuri de toate formele și mărimile ascundeau tapițeria uzată și suprafețele zgâriate. Pe perete, deasupra fiecăreia din laturile sofalei, se aflau niște instalații de iluminat pe două nivele, în care deasupra erau globuri de sticlă cu becuri electrice, iar dedesubt lămpi de gaz ca niște sfeșnice. Amândouă iluminau la fel de puternic, indicând faptul că femeia transformase lămpile în veioze electrice. Atârnat între aplice se afla un portret în sepia – un bătrân în uniformă militară, stând în picioare alături de o tânără mireasă durdulie. Ar fi putut fi tată și fiică, dar Berg știa bine despre ce era vorba. Un aparat de radio din care se auzeau fragmente de polka era pus într-unul din colțurile camerei.

Fără să mai întrebe, Hannah puse ibricul pe foc. Acesta începu să șuiere de îndată și ea aduse ceai și prăjiturele. Berg se așeză pe marginea unui scaun.

— Zahăr? Lapte?

— Puțin lapte dacă aveți.

— Am și e proaspăt.

Berg zâmbi.

— Sunt convins.

Ea îi turnă o ceașcă și adăugă un strop de lapte.

— Tocmai m-am dus la Viktualienmarkt în dimineața aceasta. Mă duc în fiecare dimineață. Nu că nu aș avea încredere în frigider, dar pur și simplu nu există surogate pentru alimentele proaspete. Soțul meu, Herr Schoennacht, obișnuia să spună asta.

— Chiar așa?

— În fiecare zi. Adora chifla proaspătă și cafeaua.

Făcu o pauză, apoi îi dădu ceașca cu ceai cald.

— A plecat dintre noi… soțul… dar tot îl mai aud vorbindu-mi. Uneori e ca și cum s-ar afla lângă mine.

— Cât timp ați fost căsătoriți?

Cu toate că știa răspunsul, trebuia să facă conversație.

— Treisprezece ani.

Berg era căsătorit de și mai multă vreme.

— Multă vreme. Când s-a prăpădit?

— Acum aproape douăzeci de ani.

— Soțul dumneavoastră era Gunnar Schoennacht, corect?

Ea îl privi cu gândul în altă parte.

— Îl cunoșteați?

— Nu, Frau Schoennacht, nu am avut plăcerea. Dar l-am întâlnit pe fiul dumneavoastră, Rolf Schoennacht.

— Ah, făcu femeia și se opri o clipă. Rolf.

— De fapt e fiul dumneavoastră vitreg, nu-i așa?

— Nu, e fiul meu. I-am adoptat pe toți copiii lui Herr Schoennacht.

Ea zâmbi și Berg îi întoarse zâmbetul.

— Aveți nepoți?

— Paisprezece.

Ochii i se întunecară.

— Nu-mi văd nepoții prea des. Îi vedeam mai des când Herr Schoennacht era cu noi. Le plăcea

să-l viziteze pe bunicul. Și el îi iubea.

Vocea ei deveni dezaprobatoare.

— Îi răsfăța foarte tare. Ori de câte ori părinții nu erau atenți, le dădea celor mici bomboane. Era surprinzător pentru mine deoarece fusese un tată foarte strict.

— Cred că toți bunicii își răsfață nepoții.

— Mai ales bărbații.

O spusese cu o notă de resentiment.

— Am fost și voi rămâne întotdeauna deșteaptă și moderată. Am fost mai puțin strictă ca mamă, dar nu am fost la fel de indulgentă ca bunică. Bineînțeles că trebuie să fii maleabil când crești copii care nu-s ai tăi.

Un resentiment și mai puternic străbătu din vocea ei. Berg întrebă:

— Îi vedeți des pe copii?

— Cât de des se poate. Surâsul ei era trist: Sunt foarte ocupați în ultima vreme.

— Cu îngrijirea propriilor lor copii?

— Cu de toate, se pare.

— Rolf nu are copii.

— Nu încă. Dar nevasta lui e foarte tânără.

— Ah, da, asta-i adevărat.

Berg așteptă o clipă.

— Rolf călătorește foarte mult, nu-i așa?

Hannah încuviință.

— În Statele Unite, încă o încuviințare.

— V-ați născut în Statele Unite, așa-i?

— Curioasă întrebare.

De data aceasta, ea își îndreptă ochii spre Berg.

— Presupun că știți deja răspunsul.

Berg răspunse cu un zâmbet larg.

— M-ați prins.

— Sunt mai isteț decât par.

Ea își ațintи un deget spre el.

— Sunteți aici cu un anumit scop. Ce-ați dori să aflați, *Inspektor*?

Sorbi din ceai și așteptă. După cum singură se descrisese, era o femeie deșteaptă și moderată.

— Am venit de fapt aici să aflu informații despre sora dumneavoastră, Della.

Hannah se uită uimită la el timp de un moment care i se păru lui Berg foarte lung.

— Regret, dar nu vă pot ajuta. N-am mai vorbit cu sora mea de douăzeci și doi de ani.

— Înțeleg.

Lui Berg i se învârtea capul. Ce să facă?

— Erați apropiate în copilărie?

— Nu tocmai, nu.

Tăcură amândoi. Tăcerea persistă până ce Berg o întrerupse.

— De câtă vreme n-ați mai vorbit cu ea?

— De douăzeci de ani, cred. V-am mai spus o dată.

Gândește-te să spui ceva!

— Îmi dau seama că vă e greu să vorbiți despre ea.

Hannah bău din ceai, privindu-l peste ramele ochelarilor.

— De ce sunteți atât de interesat de Della, *Inspektor*? Trecutul e sfârșit și uitat.

— Nu și pentru mine, *Frau* Schoennacht, deoarece cred că are consecințe asupra viitorului. Cum de ați ajuns să-l creșteți pe copilul surorii dumneavoastră ca pe propriul copil?

— Rolf nu a fost copilul surorii mele, a fost copilul soțului meu. Și cineva trebuia s-o facă după ce ea l-a abandonat.

— Dar el nu o lăsa să-l vadă.

— Ea l-a abandonat pe Rolf cu multă vreme înainte, când n-a fost credincioasă iubitorului ei soț. Herr Schoennacht a fost disperat când a aflat. Era îndrăgostit nebunește de ea. Încercase din răsputeri s-o facă să-l iubească. Sora mea era frumoasă – frumoasă pe dinafară, cel puțin. Dar a lăsat totul baltă.

— Avea șaptesprezece ani când s-a căsătorit. Să crească patru copii când ea însăși era încă un copil o fi fost foarte greu.

— *Ach*…, Hannah își flutură mâna în aer. Avea servitori, avea guvernante, avea tot ce-și dorea. Herr Schoennacht i-ar fi dăruit orice pe lume. Era îndrăgostit nebunește de ea.

Spuse această a doua oară, dar fără ranchiună. Era doar constatarea unui fapt. Berg repetă la rândul lui.

— Totuși, era foarte tânără.

— Tânără, da, și nesăbuită și fără minte.

Își coborî glasul până deveni aproape o șoaptă.

— Herr Schoennacht o salvase pe sora mea de la o viață în rușine. Della era deja însărcinată când s-a însurat cu ea.

— Deci el a făcut ce trebuia și a transformat-o într-o femeie cinstită.

— A făcut ce trebuia! aproape că scuipă cuvintele. Nu înțelegeți, *Inspektor*. Rolf nici măcar nu era copilul lui! Herr Schoennacht era un vechi prieten al tatălui meu și tocmai vizita Statele Unite când s-a întâmplat. Della l-a privit întotdeauna ca pe un unchi de treabă. Când a aflat de copil, i-a fost prea teamă să spună părinților așa că i-a spus lui. El s-a purtat ca un prinț galant… s-a oferit s-o ia de soție, scutind-o de umilință. S-au căsătorit trei săptămâni mai târziu și Herr Schoennacht a adus-o la München, sperând că o viață simplă ca soție și mamă bavareză îi va schimba năravurile. Dar n-a făcut-o.

— A continuat să se uite la alții?

— A fost îngrozitor.

Hannah își mușcă buzele.

— Apoi, când s-a întâmplat din nou, Herr Schoennacht a fost consternat.

— Ce s-a întâmplat?

— Ce credeți? Hannah își plimbă mâna peste burtă.

— Aha… a rămas din nou însărcinată.

— Da…

Din nou începu să șoptească.

— Încă un bastard.

Ochii i se umeziră.

— Gunnar ar fi vrut să aibă copii cu ea, dar ea a pretins mereu că îi era de-ajuns să-i crească pe ai lui. Bineînțeles că nu voia să se certe cu ea. Ea era frumoasa!

Berg recunoștea schema familială. Hannah era cea mai mare, cea mai de casă, mai sensibilă dintre surori. Della era sălbatică, tânără și frumoasă. Avea o anumită simpatie pentru ea, dar mai multă pentru Della. Berg fusese întotdeauna fiul preferat.

— Ce s-a întâmplat când Herr Schoennacht a aflat că era însărcinată?

Ea începu să plângă.

— A fost distrus.

— De unde a știut că nu era copilul lui?

— Se întâmplase pe când el se afla într-o călătorie de afaceri lungă. Dar chiar și așa, a avut grijă de ea.

— Ce vreți să spuneți?

— A aranjat totul… coborî privirea. Un catolic bun… și totuși a aranjat ca ea… Deoarece așa a vrut ea. Știți cât de *greu* trebuie să fi fost pentru el?

— Îngrozitor.

— Dezgustător! izbucni ea.

Berg dădu din cap.

— Dar ea a hotărât să păstreze copilul.

— Nu, în cele din urmă s-a hotărât să scape de el, chiar și după ce Herr Schoennacht s-a oferit să-l crească ca pe propriul copil!

Acum Berg era derutat.

— A scăpat de el?

— Au declarat că băiatul a murit la naștere. Dar eu am niște dubii.

— Ce vreți să spuneți?

— Cred că l-a dat spre adopție și le-a spus oamenilor că murise.

Strâmbă din nas.

— Desigur n-am nicio probă.

Berg se scărpină în cap.

— Dacă acel copil a murit sau a fost dat spre adopție, cine e Rupert?

Hannah izbucni într-un râs amar.

— Asta a fost a doua oară, *Inspektor*. După ce Della a scăpat de primul, Herr Schoennacht a fost sigur că o astfel de traumă va avea efect asupra ei, că își va schimba năravurile. Dar nu a făcut-o. Nici după toate prin câte a trecut, după toate prin câte a trecut Gunnar ca s-o salveze, n-a renunțat la iubitul ei. Când soțul meu a aflat cine era acesta, i-a ajuns până peste cap. Imediat a cerut divorțul și custodia unică a lui Rolf.

— Chiar dacă Rolf nu era copilul lui…

— Prostii, replică Hannah. Herr Schoennacht a fost unicul tată pe care Rolf l-a cunoscut vreodată.

— Da, desigur.

Berg luă o bucățică de prăjitură cu mac și mușcă din ea.

— Delicioasă.

— Mulțumesc.

Ea reuși să zâmbească forțat.

— Mai doriți ceai?

— Da, vă rog.

Îi mai turnă o ceașcă, turnându-și și ei una. Berg încercă să abordeze subiectul cu delicatețe.

— Deci… când a venit pe lume Rupert?

— Rupert…

Hannah clătină din cap.

— La câteva săptămâni de la terminarea divorțului, Della a aflat că era însărcinată… din nou… și cu același bărbat… același bărbat însurat. Sora mea se afla într-o situație îngrozitoare deoarece se știa că ea și Herr Schoennacht nu trăiseră ca soț și soție de luni întregi. Nu mai era căsătorită; nu mai putea să se prefacă. Atunci a repetat povestea.

— Adică?

— Era clar că iubitul ei însurat nu avea de gând să-și părăsească soția. Deci Della a găsit un prost bătrân care să se însoare cu ea. Dirk Schick nu era

un bărbat frumos. Era un burlac convins și cu mult mai în vârstă decât ea. Probabil că l-a sedus și a reușit să-l convingă că era copilul lui.

— Nu s-ar fi putut să fie copilul lui? La urma urmei a venit pe lume doar cu o lună mai devreme.

— Chiar ați cercetat toate acestea, nu-i așa?

Expresia lui Berg era enigmatică.

— Copilul a venit pe lume cu două luni mai devreme, dar cântărea mai mult de trei kilograme. Dirk trebuie să fi înțeles că era ceva ciudat la mijloc, dar prostul o luase deja de nevastă.

Berg își aminti ce îi spusese Krieger, că Dirk a fost foarte bun cu Della. Trebuia să fi avut ceva foarte special să-i facă pe bărbați să o iubească atât de mult.

— Deci acum îmi spuneți că Rupert nu e fiul lui Dirk?

— Exact!

— Și vreți să spuneți de asemeni că Rupert și Rolf au același tată – misteriosul bărbat însurat?

— Desigur, n-am cum să știu asta sigur… Să mă ierte Dumnezeu dacă greșesc, dar… își coborî glasul până deveni șoaptă și-și plecă privirea.

— Sunt convinsă că știu cine este… cine era. Am știut cu mult timp înainte ca soțul meu să știe. A fost o trădare deoarece toți trei erau prieteni din adolescență.

— Toți trei?

— Tata, Herr Schoennacht și… această persoană.

Avea lacrimi în ochi.

— Nu pot să-i rostesc numele deoarece familia este foarte cunoscută în München. Tot ce pot să vă spun este că era un om rău, *Inspektor*. Un om foarte rău deoarece noi eram doar niște copii! El, Herr Schoennacht și tata erau prieteni de pe vremea când locuiau în Germania. Tata s-a însurat cu o americancă și s-a mutat la Boston. Acest bărbat… soția lui făcea parte dintr-o familie de vază din Boston. El și Her Schoennacht veneau în

vizită la tata. Obișnuiau să se joace cu Della și cu mine, făcând pe unchii simpatici. De fapt noi îi spuneam Unchiul Hansy. Asta a fost ceea ce l-a consternat pe Gunnar, că a fost atât de josnic încât să o seducă pe Della sub nasul tatălui meu. Desigur, Herr Schoennacht nu a aflat despre el decât mult mai târziu. Apoi, când i-am spus ce mi se întâmplase mie…

Berg aștepta.

De data aceasta, lacrimile se revărsară, rostogolindu-se pe obraji și picurând de pe bărbie.

— M-a sedus mai întâi pe mine, *Inspektor*! Am crezut că mă iubește! Am crezut… se șterse la ochi cu o batistă. Dar imediat ce Della a devenit puțin mai matură, s-a îndreptat spre ea. Am fost atât de proastă! Îi mulțumesc lui Dumnezeu că ceea ce i s-a întâmplat Dellei nu mi se întâmplase și mie.

Răsuflă adânc și-și suflă nasul.

— L-am văzut sărutând-o. A sărutat-o drept în fața mea, apoi *mi-a făcut cu ochiul*. Am fost bolnavă o săptămână întreagă. Nu mă puteam ridica din pat. Desigur că nu i-am mai vorbit niciodată.

— I-a făcut copii. Probabil că îl iubea.

— Poate că s-a căsătorit cu Herr Schoennacht doar ca să se mute la München, aproape de el.

— Mi-ar fi de mare ajutor dacă i-aș ști numele.

Hannah clătină din cap.

— Ce importanță mai are?

— S-ar putea să aibă legătură cu treburi importante ale poliției. Se uită fix în ochii ei: Foarte, foarte importante!

Ea rămase de neclintit.

— Îmi pare rău, dar nu pot să spun câtă vreme Rolf e în viață.

— Lui Rolf nu i s-a spus niciodată că Herr Schoennacht nu e tatăl lui?

Hannah înlemni de spaimă.

— N-ar fi trebuit să vă spun nimic. Trebuie să-mi promiteți că nu veți repeta nimănui nimic din

ce v-am spus!

Era timpul ca Berg să se arate sensibil față de necazurile acestei femei bătrâne.

— Ați trăit cu povara asta teribilă vreme îndelungată, *Frau* Schoennacht. Prea îndelungată! Vă rog să nu vă simțiți vinovată că ați vorbit cu mine.

— Atunci promiteți-mi că nu-i veți spune lui Rolf ceea ce v-am spus.

— Nu văd de ce aș avea nevoie să-i spun ceva. Totuși, ar fi de mare ajutor dacă mi-ați spune cine e bărbatul acesta neloial.

— Nu pot, *Inspektor*. Îmi pare rău.

— Vă rog, Frau Schoennacht. Dacă nu-mi puteți spune acum, poate îmi spuneți mai târziu.

Hannah încuviință.

— De acord, *Inspektor*. Mă mai gândesc la asta.

— Gândiți-vă la ce v-am rugat, *bitte*. E posibil ca niște vieți să depindă de asta!

Femeia se încruntă. Nu-i plăcea să fie împinsă să ia hotărâri. Berg dădu înapoi.

— Cred că a fost foarte greu, *Frau* Schoennacht, să creșteți cinci copii, inclusiv pe al surorii dumneavoastră.

— Rolf n-a fost niciodată fiul ei. N-a fost niciodată lângă el… era prea preocupată de legătura cu acel bărbat însurat. Nu, *Inspektor*, singura mamă adevărată pe care Rolf a cunoscut-o sunt eu. În ceea ce-l privește pe Rolf, Della este moartă și îngropată.

Berg nu era prea convins de asta. Cu siguranță Rolf a avut curiozitatea să afle câte ceva despre mama lui. Vizita pe ascuns cu guvernanta…

— Este Della… în prezent… moartă și îngropată?

— N-aș putea spune. Când a murit mama, Della a dispărut din viața mea pentru totdeauna. Mama obișnuia să vorbească despre ea, deci am avut un contact… indirect cu sora mea. Dar acum, în ce mă privește, Della e moartă de ani de zile.

— Și dumneavoastră ați preluat statutul de adevărata *Frau* Schoennacht.

— Da, așa-i. I-am crescut pe copii în felul în care o mamă își crește copiii. Am fost prezentă în viața lor. *Nu Della – eu*. *Eu* am fost prezentă! Se uită țintă la el: Aveți copii, *Inspektor?*

— Doi, *Frau* Schoennacht.

— Atunci înțelegeți ce vreau să spun. Copiii au nevoie de o mamă adevărată, nu doar de o mamă cu numele.

— Știu asta. A fi mamă este adesea o meserie ingrată. Totuși, este cea mai importantă meserie din lume.

— Exact.

Hannah își termină ceaiul și îi mai oferi lui Berg încă o ceașcă.

— Nu, *danke*, dar o să mai iau încă o prăjitură cu mac.

— Luați și pentru copii.

— Bine, mulțumesc.

— Împachetez câteva pentru ei.

Se ridică încet și se duse să caute hârtie. Berg se gândea la ceea ce îi spusese, la cum a refuzat să-i spună numele amantului Dellei. Dar a lăsat să-i scape totuși ceva.

Unchiul Hansy? Anders *Johannsen*? Doar că el nu era îndeajuns de bătrân ca să fie unul din prietenii tatălui Hannei. Bărbatul ar fi putut fi tatăl lui Anders, marinarul. *Dacă* Hannah n-ar fi spus altceva revelator.

Soția lui era dintr-o familie de vază din Boston.

Katherine Hanfstaengl făcea parte din familia Sedgewick din Boston. Se mândrea cu asta.

În mintea lui Berg, amantul Dellei a fost probabil soțul lui Katherine și tatăl lui Putzi, Edgar, deși nu avea cum s-o dovedească. Berg și-ar fi dorit s-o întrebe pe Hannah mai multe, dar știa că atunci ea s-ar închide în sine. Nu era drept să scormonească tot trecutul ei îngrozitor într-o singură vizită. Hannah era o femeie singură. Se va

întoarce și ea îl va întâmpina ca pe un prieten vechi… și atunci vor discuta din nou.

Dacă nu se înșela în privința lui Hanfstaengl, însemna că Schoennacht, Putzi și Rupert Schick erau toți trei frați după tată. Dacă Schoennacht sau Schick a fost bărbatul care o însoțise pe Anna Gross la teatru, ar fi putut foarte bine să semene cu *Putzi Hanfstaengl*.

Toți trei bărbații aveau motive s-o urască pe Della. Lui Putzi îi stricase familia, Rolf fusese abandonat, iar Rupert o ura pentru că era stricată. Poate că Rupert se întorsese în Germania să rezolve niște socoteli mai vechi.

Berg simțea că a dat de ceva, dar în momentul acesta teoriile lui erau toate niște bănuieli. Gândea prea intens. Avea nevoie de altă minte, de o infuzie proaspătă de idei. Avea nevoie să-i facă o vizită lui Georg.

Hannah se întoarse cu hârtie de ziar și începu să împacheteze prăjiturile.

Berg i se adresă:

— Deci nu ați mai auzit de sora dumneavoastră de când a plecat în Uniunea Sovietică?

Hannah se opri din împachetat.

— Nu, n-am mai auzit. V-am spus deja.

— Trebuie să o găsesc pe sora dumneavoastră, *Frau* Schoennacht.

— De ce?

— Treburi de-ale poliției, *Frau* Schoennacht. Nu am permisiunea să discut detaliile. Dar vreau să vă spun că trebuie să vorbesc cu nepotul dumneavoastră, Rupert Schick, cât mai curând.

— Nu se poate, Inspektor.

— Tot ce-mi trebuie e o adresă. Promit că n-o să spun nimănui că e de la dumneavoastră.

— Nu se poate să vorbiți cu Rupert deoarece a murit în 1915.

— În Marele Război?

— Așa cred.

Hannah ridică din umeri.

— Mama nu a intrat niciodată în detalii, iar eu nu am întrebat.

Abia acum înregistră Berg ceea ce tocmai auzise.

— Rupert e *mort*?

— S-ar putea spune că a fost pedeapsa lui Dumnezeu, bolborosi repede Hannah. Ce răutate am spus. Dumnezeu are milă și iartă.

Berg era prea șocat să răspundă. În tot acest răstimp, a fost în căutarea unui om mort!

O mulțime de întrebări noi îi năvăliră în minte: Cine era Robert Schick din cartea de vizită găsită la Anna Gross? Cine era bărbatul din schița de portret, cel identificat de cântărețul din balalaică drept rus? Cine era acel misterios Robert Hurlbutt din Harvard? Dacă nu era Robert Schick, era oare Schoennacht sau Putzi? Sau era Robert Schick pur și simplu o altă persoană?

Ce îi scăpa oare?

Și atunci își dădu seama.

— A avut… Trase aer în piept și începu din nou: A mai avut Della și alți copii?

Hannah păru să se gândească.

— Știți ceva? clătină încetișor din cap.

— Îmi amintesc că mama mi-a spus că Della a adoptat un orfan imediat după moartea lui Rupert… un adolescent al căror părinți muriseră în timpul revoluției bolșevice.

— Deci a mai existat încă un copil.

— Presupun că da. Am auzit de la mama că în cele din urmă Della s-a cuminți și s-a adaptat vieții de cuplu. Poate fiindcă îl pierduse pe Rupert. Poate din pricina dificultăților regimului sovietic. Poate se gândea la copilul pe care l-a abandonat și s-a hotărât să facă ceva nobil. Sau… așa a vrut mama să creadă.

— Vă amintiți cumva numele băiatului adoptat?

— Da, îmi amintesc. Era Rodion. Un nume rusesc frumos – mi s-a spus.

— Rodion, repetă Berg mai mult pentru sine.

— Îmi amintesc deoarece m-am gândit că era o coincidență. Toți copiii surorii mele aveau nume care încep cu litera R, până și cel *adoptat*!

PATRUZECI ȘI ȘAPTE

Berg scutură perna și o așeză la spatele lui Müller, ajutându-l să se ridice în patul de spital. Georg spuse:

— Dacă trec cu bine de examenul medical, mâine ies din spital.

— Sunt sigur că te bucuri de asta.

— E cu două tăișuri, Axel. Călugărițele sunt niște tirani, dar la fel e și Karen.

— Cred totuși că un tiran pe care-l cunoști e de preferat unuia pe care nu-l cunoști.

— Nu-s prea sigur de asta. Ai văzut-o pe Karen când e furioasă.

Berg îi dădu un pahar cu apă.

— E bine că ești pe drumul cel bun. O să fie și mai bine să te văd pe picioare.

Georg își așeză mâna pe piciorul în ghips.

— Cu siguranță va fi bine să plec din locul ăsta.

— Absolut.

Berg se uită la tavan.

— Am fost să-l vizitez pe Ulrich.

— Poate fi vizitat?

— Câteva minute, din când în când. Nu mai are plămânul artificial.

— Ce veste *minunată*!

— Da, doctorii spun că e spre bine. Berg zâmbi.

— Azi m-a recunoscut… de fapt chiar a bâguit Axel.

— Ah, dar asta-i minunat!

Georg îi dădu lui Berg paharul de apă gol, apoi se acoperi cu cearșaful.

— Deci poate să vorbească?

— Se chinuie.

Berg își umezi buzele.

— Sunt convins că e doar chestiune de timp.

Se uită la Müller sperând să nu-și dea pe față neliniștea.

— Aproape am reușit, Georg. Dar am nevoie de ajutor.

— Ce e cu Kalmer și Messersmit?

— *Ach*, *bitte*! Cei doi sunt utili dacă cineva are în mână un cuțit însângerat și e aplecat deasupra unui cadavru. Tot ce necesită puțină gândire… Berg își flutură mâna în aer.

— Nu putem fi toți niște deștepți.

Müller se așeză mai bine.

— În plus, Axel, te-ai descurcat binișor de unul singur. Acest Rodion… fiul adoptiv al Dellei. Consideri că e Ro la care se referea cântărețul din balalaică?

Berg ridică din umeri.

— N-am găsit niciun Rodion Schick în arhive, dar omul ăsta s-a înregistrat sub atâtea pseudonime că poate fi oricine. Singurul lucru pe care l-aș spune în momentul de față este că suntem în căutarea unui bărbat care vorbește fluent rusa.

Müller încuviință, mângâindu-și bărbia în semn de meditare.

— Cred de asemeni că trebuie să ne uităm cu mai multă atenție la Rolf Schoennacht, declară Berg. Acest Rodion Schick și Schoennacht au aceeași mamă, iar Rolf are în mod direct legătură cu Regina Gottlieb.

— Schoennacht nici măcar nu s-a aflat în oraș când au fost ucise Edith Mayrhofer și fetița ei.

— Poate s-a întors pe ascuns în oraș.

— Axel, după spusele Hannei, Rolf Schoennacht n-a mai văzut-o pe mama lui de când a plecat în Rusia. Poate că Rolf nici măcar nu știe că fratele lui de mamă, Rupert, a murit în 1915. De ce oare ar avea cunoștință de un băiat adoptat de

mama lui după câțiva ani? Nu erau nici măcar rude de sânge.

Berg își mușcă buzele.

— Nu râde de asta, Georg, dar n-ar fi posibil ca Della să-și fi adoptat propriul fiu după moartea lui Rupert?

— La fel de posibil cum e să fie viață pe Marte.

Müller strâmbă din nas.

— Axel, de unde ar fi putut ști unde să-și găsească fiul pierdut?

— Poate că i-a păstrat urma. Poate știa că zăcea într-un orfelinat…

— *Bitte*! Müller clătină din cap.

— Hai înapoi la Rolf Schoennacht, Axel. Cel puțin el locuiește în München.

— De acord. Berg zâmbi.

— Hai să-l analizăm pe Schoennacht. A fost un copil nelegitim pe care mama l-a abandonat. E furios contra ei, dar nu o poate ucide pentru că nu mai ajunge la ea. Așa că face următorul lucru care-i vine în mintea deformată. Ucide femei și dă vina pe frații lui fantomă, Rodion și Rupert Schick.

— Robert Schick.

— Cam același lucru. Ideea este că astfel caută să se răzbune pe mamă și pe copiii ei nelegitimi ucigând ascuns sub numele lor. Ura lui Schoennacht merge foarte departe. Este o ură josnică ce nu se va rezolva cu timpul. Indiferent de câte vieți răpune, va ucide din nou până va fi oprit. Și cu siguranță știe engleza. A avut o mamă și o mamă vitregă americane.

— Mai întâi, de ce ar începe Schoennacht să ucidă acum, după ce a trăit în München toată viața ca un cetățean onorabil? În al doilea rând, în cazul Reginei Gottlieb, de ce să ucidă o femeie a cărei moarte ar fi iscat suspiciuni asupra sa? În al treilea rând, recunosc că Rolf știe probabil engleza, dar nu ai nicio dovadă că știe rusa. În al patrulea rând, Schoennacht nu se afla în oraș când Edith și micuța Johanna au murit. Și în ultimul rând, schița

de portret pe care ai arătat-o nu seamănă cu Rolf Schoennacht.

— Schița este îndeajuns de vagă să reprezinte pe oricine. Dacă schimbi câteva trăsături, ar putea fi Rolf.

— Dacă schimbi câteva trăsături, aș putea fi *eu*.

Berg nu era gata să accepte acest lucru deocamdată, dar nu avea sens să se cramponeze. Trecu la o altă arie de investigație.

— Ce spui de Putzi Hanfstaengl care se dă drept Rodion Schick?

Müller cântări ideea timp de o clipă.

— Hanfstaengl este american, deci e normal să vorbească engleza și germana. Dar din câte știu eu, Hanfstaengl nu frecventează baruri din Münchenul sovietic și nici nu vorbește rusa. Și hotărât lucru, Hanfstaengl nu este bărbatul din desen.

— Ce spui de tatăl lui Putzi ca fiind tatăl copiilor Dellei?

— Dacă ai fi magician, Axel, ar fi de dorit să scoți iepurașii din pălărie. Dar nu e deloc de dorit așa ceva în cazul unui *Inspektor* de la *Mordkommission*. Deocamdată, nu ai niciun motiv să suspectezi că Hanfstaengl sau oricare din rudele sale ar putea fi implicați.

— Gerhart Leit a spus că bărbatul care era cu Anna Gross semăna cu Putzi Hanfstaengl.

— Corectează-mă dacă greșesc, dar Gerhart Leit a subliniat că bărbatul nu era Putzi Hanfstaengl. Dac-aș fi în locul tău, n-aș începe să arunc vorbe. Hanfstaengl are o mulțime de relații.

— Hitler? Berg izbucni în râs.

— Nu-mi pasă de un delincvent fără de lege și străin.

— Nu la asta mă refeream. Hanfstaengl are destui bani să angajeze un avocat de prestigiu. Familia nu va permite ca poliția să vehiculeze zvonuri nefondate despre el.

— Hannah Weiss Schoennacht i-a spus bărbatului care încercase s-o seducă Unchiul

Hansy.

— Interesant, doar că pe tatăl lui Putzi îl cheamă Edgar.

— *Hanfstaengl*! îi atrase atenția Berg. Ce spui de numele de familie?

— Atunci ar fi Unchiul Hanfy.

Georg oftă nerăbdător.

— Axel, îți apreciez creativitatea, dar nu ai elemente ca să susții aceste afirmații. Nu-ți place Hanfstaengl pentru că e bogat, e snob, mama lui provine dintr-o familie americană bogată și aristocratică, și e un susținător înflăcărat al Austriacului.

Berg începu să spună ceva ca să se apere, dar apoi *se gândi* la ceea ce spunea Georg.

— De fapt, ai dreptate. Nu-mi place de el exact din aceste motive.

— Și nici de Schoennacht nu-ți place, de aceea îl amintești mereu printre suspecți.

— Asta nu-i adevărat… ei bine, nu-mi place. Dar am suspiciunile mele indiferent dacă îmi place sau nu.

— Dar noi nu căutăm un *bavarez* care vorbește engleza. Noi căutăm un rus care vorbește fluent germana și engleza. Ai un nume, prietene. Du-te înapoi în Münchenul sovietelor și arată desenul. Müller sublinie: *Caută-l pe Rodion Schick*!

Berg își dădu capul pe spate.

— Bine, o să merg în Münchenul sovietelor să arăt desenul încă o dată. Și o să-l caut pe Rodion Schick.

— În sfârșit! Müller se lăsă din nou pe pernă.

— Bine, omule!

Berg era îngrijorat. În timp ce-și va petrece ore și chiar zile arătând desenul, ucigașul își va pregăti următoarea mișcare.

Cine era acest monstru?

Berg nu era încă gata să renunțe la Schoennacht, nu după ce văzuse pictura din seria *Lustmord* la loc de cinste pe perete în casa lui. Cântărețul din lăută

nu spusese că numele bărbatului era în mod hotărât Rodion. Spusese că numele era Ro, iar Ro putea fi Rolf. Totuși, era inutil să supravegheze casa negustorului de artă de vreme ce el nu se afla în oraș. În plus nimic nu indica faptul că Schoennacht vorbea rusa.

Oricine ar fi fost misteriosul asasin, probabil că nu se născuse în Germania. Până și americanul Green spunea că vorbea germana cu un ușor accent. Însă ucigașul se mutase în München și se integrase în societatea bavareză îndeajuns încât să curteze și să cucerească inimile Annei Gross și Marlenei Druer – două femei care flirtaseră cu comunismul. Rodion Schick era cu siguranță rus. Fusese crescut sub regim comunist.

Rodion Schick.

Îi veni în minte Anders Johannsen.

Ro de la Jo? Anders nu era născut în München. Din mărturisirea lui, rezulta că a călătorit foarte mult. Oare l-au dus călătoriile sale în Rusia pentru mai multă vreme? Și ce era cu colierul de aur de la gâtul cățelușei sale? Ar putea fi arma crimei. De asemeni, era ciudat că Anders găsise nu doar unul, ci *două* corpuri. Berg știa că ucigașilor în serie precum Haarmann sau ucigașului din Düsseldorf le plăcea să se joace de-a șoarecele și pisica cu poliția.

Pe de altă parte, tulburarea lui Johannsen după ce o găsise pe Regina Gottlieb păruse sinceră. Era de asemeni prea bătrân să fie Rodion și nu arăta ca bărbatul din desen.

Rodion Schick.

Un ucigaș atât de îndrăzneț încât să ucidă în plină zi.

Trebuie să fie cineva care are putere, cineva obișnuit să se joace cu puterea. Anders Johannsen nu era o persoană îndrăzneață – dimpotrivă. Era un homosexual dezabuzat. Se știe că ucigașii homosexuali ucid de obicei alți homosexuali.

Rodion Schick.

Cineva care era foarte sigur de sine, foarte sigur de poziția lui în societate.

Rodion Schick.

Rolf și Anders erau înalți. Putzi era uriaș.

Rodion Schick.

Ro de la Rodion. Ro de la Rolf. Ro de la Jo. Ro de la Roderick… doar că Schlüssel era născut și crescut în Bavaria și prea bătrân să fie fiul Dellei. Ro de la Vo, doar că și Volker era prea bătrân.

Rodion Schick.

Schick Rodion.

Dintr-odată, Berg deschise larg ochii.

Georg îi subestimase creativitatea. Dar creativitatea vine din străfundurile subconștientului. Și exact de acolo îi veni ideea.

PATRUZECI ȘI OPT

Totul se potrivea, amestecurile disparate de formă și culoare se adunau într-un portret sinistru de ură și răzbunare. Berg vorbi încet, dar clar, aplecându-se spre Müller ca și cum ar fi șoptit unui iubit.

Murmură un nume.

Ochii lui Müller se lărgiră de uimire și neîncredere. Se făcu palid la față, apoi începu să transpire.

— Nu poți vorbi serios!

Berg îi șterse fața cu un prosop.

— Nici n-ar trebui să pomenești astfel de lucruri într-un loc public!

— De aceea i-am șoptit numele.

— Nici măcar să nu-l șoptești!

O pată de culoare se ivi în obrajii lui Müller.

— Axel, îți spun că nu e unul dintre noi! Totuși tu insiști. O să dai de bucluc, prietene.

— În acest moment îmi dau seama că e doar o ipoteză…

— Chiar așa! Nu ai nicio dovadă!

— Vrei să-i iei apărarea sau vrei să mă asculți cel puțin?

Müller clătină din cap.

— Cred că ai înnebunit. Dar dă-i drumul. Voi căuta să te ascult cu mintea deschisă.

Acesta era Georg pe care-l cunoștea Berg.

— Mulțumesc.

— Dă-i drumul.

Berg își începu relatarea.

Della și Dirk Schick au adoptat un adolescent pe nume Rodion. Probabil băiatul a fost cu adevărat orfan în Rusia sau poate că era fiul biologic al Dellei luat înapoi după pierderea lui Rupert. Singurul lucru cunoscut era că Della l-a luat pe Rodion după moartea lui Rupert în 1915.

Müller făcu semn cu degetul.

— Nici măcar asta nu putem dovedi.

— Asta mi s-a spus, Georg, de aceea presupun că e adevărat. În caz contrar, pista Robert Schick nu duce nicăieri și nu ne rămâne nimic despre acest monstru. Pseudonimul se potrivește, vârsta aproximativă se potrivește. Și chiar și tu trebuie să recunoști că…

Fără nume, își aduse Berg aminte.

— … că… arată oarecum ca bărbatul din desen.

— La fel ca mii de alți bărbați.

— Da, ai mai spus asta.

— Și voi continua să repet dacă nu pentru altceva decât ca să te domolesc. Supoziția că există un Rodion Schick adevărat ar putea fi marea noastră eroare.

Berg se arătă răbdător.

— Pot continua, rogu-te?

Müller răspunse:

— Da, scuze, continuă.

Della l-a adoptat pe Rodion după moartea lui Rupert. Asta înseamnă că adolescentul a fost crescut în Uniunea Sovietică de un tată rus cu descendență germană și o mamă de origine germano-americană. Deci, poate vorbi toate trei

limbile. Asta a rezolvat o problemă: legătura dintre comunistul Ro, germanul Robert Schick de pe cartea de vizită a Annei Gross și vorbitorul de engleză Lord Robert Hurlbutt.

Rodion nu se simțea bine în Uniunea Sovietică. Cine s-ar fi putut simți bine sub regimul Stalinist? Dar existau și alte motive, subconștiente, pentru melancolia lui. Își pierduse copilăria și chiar dacă acum a avut norocul să fie adoptat, știa că nu era el copilul dorit. Rodion era un surogat, un înlocuitor al celor doi copii pierduți ai Dellei. Rodion și-a hrănit ranchiuna: împotriva fratelui mort, împotriva fratelui din Germania, dar mai ales împotriva mamei care îl hărăzise acestui rol predeterminat. Adolescenții sunt în genere furioși; acesta avea și un motiv. Furia lui a început să crească precum iarba rea. Curând mânia lui n-a mai putut fi controlată. A început să nutrească sentimente nefirești de răzbunare.

Müller asculta cu interes. Berg continuă cu încredere nou-descoperită.

Când Rodion a ajuns la maturitate, a trecut granițele, dându-se drept german și stabilindu-se apoi în München. Probabil știa câte ceva despre oraș din amintirile părinților. Era de asemeni orașul unde se născuseră amândoi frații pe care-i ura. Era fermecător ca mama lui și cu siguranță fără scrupule tot ca ea. Nu s-a căsătorit din două motive: primul, nevasta și copiii ar fi putut în mod accidental să-i dezvăluie identitatea. Al doilea, neavând o familie care să-l țină pe loc, putea să acționeze până ajungea la o poziție care să-i confere putere.

Omul a mirosit repede cine îl putea ajuta din punct de vedere politic. A fost întotdeauna un animal politic: politic și ascuns. Numai un om ascuns ar fi putut să treacă cu succes în toți acești ani drept un ofițer de poliție născut în Germania. Numai un om foarte ascuns ar fi putut la nevoie să se reinventeze ca un conte rus sau un lord englez.

— Dar de ce să-și asume atâtea sosii riscând să-și dezvăluie identitatea?

— Bună întrebare.

— Atunci să auzim răspunsul!

— Așteaptă, te rog! Încă nu am meditat destul la asta.

Müller zâmbi din nou.

— Meditează liniștit. Sunt mai dificil zilele astea. A fost o săptămână grea.

— Într-adevăr. Dacă aș fi fost în locul tău, aș fi luat-o razna până acum.

Berg își adună gândurile.

— Cred că după ce a jucat în toți acești ani rolul de fiu al Dellei, n-a fost deloc greu să intre în pielea altor personaje. Cred că îl încântă subterfugiul. De asemeni, putea face bani jucând pe contele rus. Marlena Druer era o boemă independentă bogată, subjugată de ideea revoluției. Rodion a pretins că îi împărtășește entuziasmul pentru insurecția comunistă. El i-a spus că avea să pună în practică ceea ce au imaginat în cuvinte; ea i-a dat bani pentru acest proiect.

— N-ar fi putut afla cine era cu adevărat?

— Nu era din München, de aceea a și ales-o. Cu siguranță nu cunoștea pe nimeni din eșalonul superior al departamentului de poliție. Pentru Marlena, contele rus care semna „Ro” era hotărât să aducă comunismul la München așa cum făcuse Kurt Eisner cu un deceniu mai devreme.

— De acord, spuse Müller. Asta are o oarecare logică. Dar ce e cu Anna Gross?

— Ro nu se putea însura deoarece risca să-și dezvăluie identitatea. Avea nevoie de o femeie.

— Pentru asta există târfe, Axel.

— Sunt sigur că se ducea la târfe. Dar unui bărbat ca el îi plăcea și riscul pentru că îl incita. Ce este mai palpitant decât să-i iei altuia nevasta? Impostorii joacă roluri pentru că le face plăcere s-o facă. În rolul lui de conte rus, el era în căutare de senzații tari: comunistul rebel și boemul. Ce

contrast extraordinar cu viața cotidiană ca funcționar german serios.

— Dar cu siguranță Anna, care locuia în München, ar fi putut afla cine este.

— Nu neapărat. De cele mai multe ori el nu iese în public, tot ce face este în spatele scenei. Și dacă s-a străduit să iasă numai deghizat? Când te întâlnești cu un conte rus, nu te aștepți să vezi un polițist din München, așa-i? Nu vom ști niciodată dacă Anna i-a cunoscut adevărata identitate. Dar știm bine că Anna era însărcinată când a murit. Și știm de la menajera Annei că ea și soțul ei încercaseră fără succes să conceapă un copil.

— Copilul nu era al evreului.

— Exact. Și probabil că totul ar fi fost bine dacă Anna ar fi pretins că pruncul era al soțului ei. Dar să presupunem că nu mai dorea să se prefacă. Să presupunem că Anna s-a îndrăgostit de fermecătorul conte rus și dorea să se mărite cu el. Asta nu se putea întâmpla. Mai întâi, pentru că era deja măritată cu un evreu, ceea ce o făcea să fie o soție absolut nepotrivită pentru cineva implicat în politică. În al doilea rând, Rodion știa că dacă s-ar fi însurat cu ea, masca lui ar fi fost descoperită. Trebuia să scape de ea.

— Dar Druer a fost ucisă mai întâi. Cum explici asta?

— M-am gândit, spuse Berg. Eu cred că Marlena aflase despre relația lui cu Anna și l-a amenințat că-l dă în vileag și că nu-i mai dă bani. Așa că i-a scris Marlenei, promițându-i o relație romantică cu ea după ce rezolvă problema. Scrisoarea a îmbunat-o pe Druer, îndeajuns încât să-i aducă o mare sumă de bani la München. Odată banii în buzunar, Rodion a avut grijă mai întâi de Marlena, apoi de Anna.

Müller spuse:

— Dar nu are nicio logică, Axel, când te gândești la toți banii pe care i-am găsit noi în seiful Marlenei.

Berg analiză obiecția lui Müller. Își coborî din nou glasul.

— Când am scos de-acolo banii, am avut grijă să las niște bancnote deoarece un seif gol ar da de bănuit. Probabil asta a făcut și el, Georg. Să presupunem că inițial au fost și mai *mulți* bani decât am găsit noi. Știa că o să controlăm camera Marlenei așa că a lăsat bani astfel încât noi să nu bănuim nimic.

Müller era tăcut. Apoi spuse:

— Chiar dacă aș crede o asemenea poveste, nu explică de ce a continuat să ucidă după Anna Gross.

— Deoarece a căpătat *Lustmord*.

— Asta-i ridicol!

— Cele două crime l-au încurajat, spuse Berg. Simțind un nou impuls de putere, a fost gata de răzbunare și atunci cine era mai potrivit decât Regina Gottlieb? Cel de-al treilea omor a fost cu adevărat unul diabolic deoarece Regina nu era o amenințare pentru el. A ucis-o pe Regina deoarece dorea să ne conducă la Rolf Schoennacht, adevăratul fiu al mamei sale, un bărbat pe care-l disprețuia din tot sufletul.

Müller izbucni în râs.

— Dar cum ar fi putut afla de presupusele dorințe libidinoase ale lui Schoennacht pentru Regina?

— Știm că el și Rolf se învârt în aceleași cercuri politice. Ambii sunt membri în multe *Vereine*. Poate că s-a împrietenit cu Rolf. E posibil ca Schoennacht să-i fi mărturisit dorința vicioasă pentru Regina.

— Axel, n-ai nicio dovadă că cei doi s-au întâlnit vreodată, ca să nu mai vorbim de presupusele confidențe.

— Nu e foarte greu să aflăm căror cluburi aparțin, contracară Berg. Și chiar dacă lui Rolf nu i s-a spus niciodată despre fratele adoptat Rodion, Rodion știa despre fratele pierdut Rolf. În cele din

urmă Ro descoperise o cale să-l prindă pe fratele său în capcană – învinovățindu-l de moartea Reginei Gottlieb.

— De acord, spuse Müller. Presupun că dacă forțăm lucrurile considerabil putem accepta această teorie. Acum, Axel, trebuie să explici ultimele două victime – o robustă muncitoare germană și fetița ei? Rolf Schoennacht era plecat din oraș astfel că nu se putea da vina pe el. Iar cele două crime au ațâțat opinia publică și au dus la revoltele în care au murit oameni! Poliția a ieșit șifonată. De ce-ar fi vrut să-și murdărească propriul bârlog?

— Ca să agite departamentul de poliție. Max Brummer are necazuri serioase. Omul nostru este acum în postura de a pune mâna pe mai multă putere pentru sine.

Müller răspunse cu o ridicare din umeri.

— Interesant, Axel. Ai inventat o saga de dimensiuni mitologice: seducerea unei fecioare și iubirea nepermisă.

— Toate astea mi le-a spus sora Dellei – n-am inventat eu.

— Dar invenția asta a dorinței de răzbunare, frate contra frate.

— E tot atât de veche ca Biblia.

— Da, e adevărat.

Müller izbucni într-un râs ușor.

— De acord. Îmi place povestea. Admit că ești pe cale să descoperi ceva. Dar înainte să faci vreo acuzație, trebuie să verifici. Nu repeta nimic din toate acestea *nimănui* până nu ai mai multe dovezi. Gura mare îți poate aduce dușmani de moarte!

Berg trase adânc aer în piept.

— Exact de aceea îți dezvălui teoriile mele doar ție… să-ți dau ocazia să rumegi cele ce ți-am spus. Chiar dacă nu poți lucra efectiv, sunt convins că poți gândi.

Müller râse cu poftă.

— Cred că uneori e adevărat.

Berg spuse:

— Primul meu obiectiv este să-i urmăresc mișcările ca nu cumva să lovească din nou. Când voi ști sigur că se află la lucru, mă voi uita la documentele lui false. De asemeni, trebuie să fac cercetări la cluburile lui Schoennacht să văd dacă există oameni care ar putea confirma existența unei relații de prietenie între cei doi.

— O sarcină grea pentru un singur om, Axel. Cum vei reuși să fii în două locuri deodată?

— Nu voi reuși. De aceea am nevoie de tine. Trebuie să te faci bine, omule! Am nevoie de *ajutor*!

*

Pe când pleca, la ieșirea din spital, Berg se întâlni cu Volker, care-l privi cu ochi iscoditori.

— *Inspektore*.

— Kommissar Volker.

Berg simți inima bătându-i tare în piept. Ultima persoană cu care avea chef să vorbească acum: cineva sus-pus din poliție.

— Cum se simt – Müller și Storf?

— Adevărul e că se simt mult mai bine, domnule. Storf răspunde la comenzi simple.

Berg se uita în tavan, încercând să respire normal. Nu doar Volker îl punea pe ace, ci tot ce vorbise cu Müller.

— Georg e foarte bine, cred. Mi se pare că mi-a spus că iese din spital mâine.

— Vești bune.

— Da, într-adevăr.

Tăcerea care urmă se prelungi peste limita acceptabilului.

— Cum a mers cercetarea arhivelor?

— Bine, domnule. Foarte bine.

— Deci te apropii de aflarea identității lui Schick?

Berg speră să nu se bâlbâie.

— Nu cu pași chiar așa repezi cum am sperat. Dar și mâine e o zi.

Un răspuns bun, neutru.

— Pe cuvânt, Axel, nu știu dacă există vreun avantaj pentru tine să continui pe această cale.

Berg spuse:

— La același lucru m-am gândit și eu… că ar fi poate mai bine dacă m-aș întoarce la metodele de bază ale poliției.

Volker aștepta ca el să continue.

— Știți și dumneavoastră, să vorbesc cu mai multe persoane care au cunoscut-o pe Edith Mayrhofer. Poate că exista un bărbat misterios în viața ei.

— Același bărbat misterios implicat și în celelalte cazuri?

— Da și nu.

Berg se temea că era prea grăbit să dezvăluie primele concluzii ale investigației sale.

— Aș vrea să arăt prietenilor ei desenul cu portretul din descrierea lui Gerhart Leit – bărbatul care era cu Anna Gross. Încă nu sunt gata să renunț la Rupert Schick. Dar dacă se dovedește a fi o linie moartă, trebuie să fac un alt plan de investigații.

— Sunt de acord, spuse Volker. Iar dacă afli un bărbat misterios în viața lui Edith, alt bărbat, unul care să pară a fi un bun suspect, atunci vei presupune că moartea lui Edith și a fetiței sale nu este legată de a celorlalte.

— Probabil. Berg reuși să zâmbească.

— În momentul acesta încă nu știu sigur ce să cred. De aceea sunt un inspector bun. Iau în considerare toate faptele înainte de a trage concluzii.

Buza de sus a lui Volker se mișcă, pe jumătate zâmbet, pe jumătate rânjet.

— Nu știu dacă asta-i întru totul adevărat, *Inspektore*. Îmi amintesc că ai făcut o mulțime de afirmații nesăbuite în trecut.

— Afirmații poate, dar nu concluzii.

— Am impresia că umbli după ouă de păduchi.

De data asta zâmbetul lui Berg fu unul sincer.

— Domnule, dacă nu cauți ouăle, cum poți stârpi păduchii?

PATRUZECI ȘI NOUĂ

Când se urcă în Triebwagen, Berg avea mintea plină de bănuieli noi și de „dar dacă”, ce nu erau susținute decât de zel și energie. Scurta întâlnire cu Volker îl amețise. Știa că trebuie să cerceteze arhivele ca să dea teoriilor lui credibilitate, dar avea nevoie de o cerere semnată de acesta ca s-o poată face.

Ceea ce era imposibil, având în vedere pe cine investiga.

Trebuia s-o facă pe ascuns. Acum era singur, nu avea la cine recurge deoarece, afară de Georg, în cine ar fi putut avea încredere?

Când tramvaiul se porni, își dădu seama că stătea în picioare. Se apucă de bară, știind că era prea agitat să se așeze pe scaun. Mintea lui se afla angajată într-o cursă a zădărniciei: o problemă fără soluție.

Mai era Ilse Reinholt. Berg știa că funcționara roșcată putea fi mituită chiar dacă de data aceasta va fi nevoie de mai mult decât un prânz la o braserie. Mai avea încă aproape toți banii furați din seiful Marlenei Druer ca să nu mai vorbim de bancnotele pe care Gottlieb i le pusese în mână înainte de plecare. Ce utilizare mai bună a banilor negri decât la rezolvarea unor crime?

Se uită la ceas.

Arhivele erau închise de o oră. Va merge acolo mâine dimineață…

Cineva îl împinse, lovindu-l tare peste umăr. Berg se răsuci, dar nu văzu decât un grup de pasageri cu priviri lipsite de curiozitate, așezați pe scaune.

Oare avea halucinații?

Ușurel, Axel, ușurel. Ia puțin aer.

Știa că n-ar trebui să se ducă acasă, că ar trebui să-l spioneze pe Rodion. Era un lucru monstruos să-l lase să circule liber prin oraș. Dar cu ce mijloace să facă asta? Să meargă pe urmele lui, așteptându-l să intre sau să iasă dintr-un restaurant? Trebuia oare să stea la pândă prin Münchenul Sovietic, unde ar ieși în evidență ca un străin de loc ce era? Trebuia oare să vegheze toată noaptea în preajma apartamentului acestuia? Cu numai treizeci de minute mai-nainte fusese inspirat de jocul ideilor. Acum, nu mai era chiar așa sigur de el. Avea prea puține fapte, înfrumusețate de mult prea multe speculații.

Tramvaiul opri brusc și el fu aruncat în față.

Era doar o ființă omenească – o ființă omenească simplă, fragilă, care avea nevoie de lucruri simple: mâncare, apă, somn… dragoste. Simțea junghiuri în tot corpul de foame și de singurătate. Avea nevoie să se întoarcă acasă să se hrănească fizic și afectiv. Avea nevoie să-și sărute nevasta pe frunte și să-și strângă copiii la piept. Avea nevoie să se elibereze de gândul la sânge, la desfrâu și la moarte deoarece ceva în străfundul creierului său îi reamintea că și el se jucase de-a Atotputernicul și curmase vieți. Dacă ar fi avut parte de aceeași copilărie ca și Rodion, poate că și el ar fi înnebunit.

Atât de cufundat era în propriul lui coșmar, încât aproape că uită să coboare. Sări din tramvai exact în momentul în care acesta pleca din stație, cu glasul mustrător al vatmanului în urechi.

Liniștește-te, Axel. Respiră adânc.

Tăindu-și drum prin vălul întunecat și rece al unei seri cețoase, își continuă drumul pe jos până acasă. Fusese o zi epuizantă: gimnastica mentală este adesea mai obositoare decât munca fizică. Străzile erau pustii, cu excepția unui singur automobil parcat vizavi de blocul lui.

Deschise ușa de la hol, luă corespondența din cutia poștală, apoi urcă cu greu cele patru etaje pe scara învăluită în aer călduț de la gătitul pentru cină. Miresmele plăcute de mâncare îi gâdilau nările, făcând să-i chiorăie mațele. Își dădu brusc seama că nu prea mâncase nimic toată ziua. Chiar și în timpul prânzului cu Ilse, mâncase foarte puțin. Oboseala lui se datora cu siguranță și foamei. Nu-i era doar foame, era lihnit.

Porni pe coridorul spre apartamentul său.

Chinuit încă de vinovăția pentru moartea lui Margot, abia observă că ușa de la intrare nu era încuiată. Faptul nu era cu totul neobișnuit. Se cunoșteau cu vecinii. Ușile erau adesea lăsate deschise, mai ales pe timpul cinei… întotdeauna venea careva să împrumute o ceapă sau un cartof sau o lingură de sare. Simți o mireasmă delicioasă. Britta era o bucătăreasă nemaipomenită.

Abia când se află înăuntru își dădu seama că ceva nu era deloc în regulă. Nevasta și copiii lui stăteau pe marginea sofalei, îngroziți. Britta în mijloc, cu lacrimi curgându-i șiroaie din ochi, strângându-i la piept pe Monika și Joachim.

Berg își ridică privirea deasupra capetelor lor.

În spatele lor stătea omul care îi ocupase toate gândurile în ultimele ore. Imaginile începură să-i gonească prin minte ca pozele dintr-o carte de copii. Luate separat, paginile aveau desene statice. Dar când era răsfoită repede, păreau în mișcare.

Bărbatul ținea în fiecare mână câte o armă: un Luger P.08 și un Mauser C96.

— Salut, *Inspektore*.

— Kommandant… șopti Berg.

— Intră și închide ușa. Nu cred că vrei să te tragă curentul.

Berg făcu ceea ce i se spusese. Apoi făcu un pas înainte, dar se opri când auzi piedica la armă trasă.

Mauser-ul era apăsat pe tâmpla fiului său. Era pe atât șiret, pe cât era de rău. Un fiu era ceea ce prețuia cel mai mult un bărbat. Kommandantul

ucisese deja o fetiță; cu siguranță nu-l va afecta moartea unui băiat mai mare.

— Nu mișca decât dacă-ți spun eu.

— Da, domnule, răspunse Berg.

— Ah, un bun polițist, asta ești.

Stefan Roddewig flutură arma în aer.

— Ia mai bine loc.

Berg se îndreptă spre sofa.

— Nu… nu acolo.

Berg se opri.

— Pe scaun, *Inspektore*. În fața soției tale, a fiului și a fiicei. Să te pot vedea… față în față.

Berg se așeză pe scaun.

— Așază-ți mâinile pe genunchi să le pot vedea.

Berg se conformă.

— Am avut un musafir astăzi, începu Roddewig. Un cetățean de vază al orașului München care era foarte tulburat. Se pare ai necăjit-o pe mama lui, băgându-ți nasul în probleme de familie.

Berg nu spuse nimic.

— Probleme vechi de familie.

Berg rămase tăcut mai departe.

— Știi despre cine vorbesc.

Berg continuă să tacă.

— *Răspunde-mi*!

Roddewig trase în tavan cu Luger-ul și tencuiala căzu ca o ploaie. Monika scoase un țipăt ascuțit, dar Britta, inspirată, îi acoperi gura cu mâna ei.

— Data viitoare când trag, va fi în flăcău. Nu-mi place să nu fiu luat în seamă.

— Îmi cer iertare pentru îndrăzneala mea, Herr Kommandant.

Glasul lui Berg sună surprinzător de puternic. Aruncă o privire rapidă familiei să se asigure că erau cu toții întregi. Erau copleșiți de spaimă, dar erau bine. Își concentră privirea asupra Mauser-ului. Mâna lui Roddewig era sigură și fermă.

— Cred că vă referiți la Rolf Schoennacht. Cu siguranță n-am avut intenția să-l supăr, nici pe el,

nici pe altcineva, mai ales pe dumneavoastră.

— Oh, chiar așa?

Kommandantul părea calm și stăpân pe sine. Doar o ușoară mișcare din ochi dezvăluia o ușoară fisură în atitudinea lui de oțel.

— Atunci ai eșuat lamentabil.

— Îmi cer încă o dată scuze.

Roddewig răsufla indignat.

— Dacă problema ar fi fost doar prostul acela de Rolf, am fi putut rezolva asta la birou. Doar tu și cu mine, Berg, și acolo s-ar fi oprit. Dar ai implicat-o pe mama lui!

Nu Rolf a fost prostul. Eu am fost un prost. Desigur, era normal ca Hannah să-i spună fiului ei despre vizită.

— La ce te-ai gândit?

La ce mă gândisem? În acel moment, Berg își dădu seama de ceva. Cum i-ar fi putut Hannah spune ceva fiului ei când se presupunea că acesta se afla la Paris sau în America? Fie Rolf și-a scurtat vizita, fie n-a plecat niciodată din München. Asta însemna că s-ar fi putut afla în oraș când Edith și fetița ei au fost ucise. Poate Roddewig și Schoennacht ucideau în tandem.

— Îmi…

Berg se forță să fie calm, reușind chiar să-i zâmbească ușor lui Joachim. Băiatul era prea paralizat ca să-i răspundă.

— Îmi pare rău. Faceți cu mine ce doriți, Herr Kommandant, dar vă rog lăsați-mi familia în pace.

Nu trebuia să spună asta. Un zâmbet flutură pe buzele lui Roddewig.

— Ah, deci acum ești mare familist, gata să te ocupi de soție, dat fiind că amanta e moartă.

Berg închise ochii, neîndrăznind să se uite la familia lui. Apoi și-i deschise larg.

Nu-ți lua ochii de pe armă, prostule.

Tresări când auzi un ușor clic, ca și cum s-ar fi tras cu o armă cu țeava goală.

— E vreo problemă, *Inspektore*?

Berg se uită la Mauser-ul lui Roddewig care era încă ațintit la tâmpla fiului său. Acum avea halucinații auditive. Mintea îi juca feste.

— Nu.

— Ai tresărit.

— Un curent rece.

— Rămâi nemișcat. Mă enervează când tresari. Nu vrei să mă enervezi, nu-i așa?

— Nu, domnule, deloc.

— Bine. Roddewig zâmbi.

— Acum înțeleg de ce a insistat Martin să conduci tu *Mordkommission*. Ești exigent. Datorită ție, comanda lui pare foarte abilă. Urmărirea meticuloasă și perseverentă a ucigașului a fost impresionantă. Dar nu la fel de impresionantă ca toate detaliile pe care le-ai dezgropat în mod miraculos, construind un scenariu plauzibil din nimic altceva decât fragmente.

Instinctul îi spunea lui Berg să nu răspundă, dar el știa că trebuie să spună ceva.

— Mulțumesc, domnule.

— Erai atât de aproape, omule, chiar foarte aproape.

Berg își umezi buzele.

— Mă supraestimați…

O împușcătură răsună pe deasupra umărului lui. Luger-ul era îndreptat în direcția lui, glontele țâșnise înainte ca el să-și termine fraza. Berg fu luat prin surprindere, dar reuși să nu se miște din loc.

— Nu ești un prost, așa că nu te purta ca un prost. Chiar dacă știi niște lucruri, nu știi totul. Să-ți spun eu?

Din nou mișcă din ochi. Nu atât de vizibil de data asta. Devenea tot mai calm pe măsură ce timpul trecea.

— Aș vrea s-aud tot ce doriți să-mi spuneți, domnule, spuse Berg.

Roddewig încuviință.

— Bun răspuns. Deși nu-mi ești subordonat direct, *Inspektore*, știu ce se întâmplă. Arhivele spun o poveste cu adevărat interesantă, nu-i așa?

Numai doi oameni știau că fusese la Arhive în dimineața aceea. Unul se afla în spital. Celălalt era Volker. Ce prost și naiv a fost să aibă încredere în Kommissar.

— Dacă ți-ai fi menținut atenția asupra lui Rolf, dacă l-ai fi cercetat, ai fi putut afla că era în oraș în momentul morții lui Edith. Alibiul său cum că va pleca în America l-ar fi făcut foarte, foarte suspect.

— Sunt sigur că aș fi putut afla asta, domnule. Și l-aș fi acuzat pe el.

— *Nu, nu, nu!* Roddewig plescăi din limbă. Nu-mi insulta inteligența! Imediat ce ai vorbit cu mătușa mea zurlie, am știut că va fi doar o chestiune de timp până să-mi descoperi identitatea.

Se auzi din nou. Țăcănitul distinct. *Nu era* imaginar! Berg încercă să-și mențină chipul lipsit de expresie și să se concentreze. Sunetul venea din spatele lui. Mai era cineva în cameră? Nu îndrăznea să privească peste umăr. Se uită însă pe deasupra capului soției sale la desenul în carbon al lui Joachim de pe perete, pe care el însuși îl înrămase și-l acoperise cu sticlă. Nu reuși însă să vadă pe nimeni în spatele lui.

Dar țăcănitul fusese real! Dacă nu era făcut de cineva care se afla în cameră, atunci venea de pe partea cealaltă a ușii.

A ușii *neîncuiate*.

Cineva încerca să pătrundă înăuntru, având foarte mare grijă să nu facă zgomot. Cu puțin noroc, spera să trăiască atât cât să afle cine era.

Distrage-i atenția ticălosului!

Și nu uita să te apleci!

Berg tuși ușor să-și dreagă glasul.

— Încă mai putem pune toate crimele pe seama lui Schoennacht, domnule. El este cel care o cunoștea pe Regina Gottlieb. Regina lucra pentru soția lui. Ar părea logic ca el s-o fi ucis.

— Chiar el a ucis-o, nătângule!

Gura lui Roddewig se schimonosi. Cu ticul de la ochi, ar fi părut comic dacă n-ar fi fost înarmat.

— Rolf Schoennacht… fratele meu privilegiat… Cel pe care mama îl dădea exemplu de bun-gust și rafinament. Cel pentru care mama suferea chiar dacă ea a fost cea care l-a părăsit… deși dacă ascultai explicațiile mamei, nimic nu fusese din vina ei, târfa ordinară.

Arma era tot în mâna dreaptă a lui Roddewig, dar se deplasase de la tâmpla lui Joachim, țeava fiind apăsată acum pe falca lui. Dacă ar fi coborât încă puțin, Berg ar fi putut avea o șansă, cu condiția să se miște foarte repede.

— … marele Rolf Schoennacht plângând ca un copil.

Zâmbetul îi deveni și mai larg.

— A venit la mine cuprins de panică, sperând să-l scot basma curată. Dar nici măcar panica și spaima nu-l împiedicaseră s-o aibă pe târfa jidovă… *de două ori*.

Berg înghiți în sec.

— A profitat de ea *după ce*…

— Când nevoia te lovește – un zâmbet larg – dar desigur, tu știi asta foarte bine, *Inspektore*. Margot era tare frumușică.

De data aceasta Berg nu mai îndrăzni să-și închidă ochii, cu toate că tare ar fi dorit-o. Privirea plină de ură din ochii Brittei era ca un cuțit care-i străpungea inima. Merita cea mai groaznică pedeapsă. Prostia lui i-a pus familia în pericol de moarte. Nu mai putea trăi cu o asemenea vină – era mai bine dacă murea. Foarte probabil că aceasta se va și întâmpla, dar de ce trebuia să-și tragă și familia după el?

Roddewig vorbea.

— … pentru prietenia care ne lega, i-am spus lui Rolf că mă ocup eu de caz. Evident, știam cum fuseseră ucise celelalte…

Fiindcă tu le-ai ucis.

— … am făcut aceleași urme pe gâtul Reginei Gottlieb cu același colier ca pe gâtul Marlenei. Am știut că jidanul cu nas coroiat Kolb va fi atât de isteț încât să observe.

Iară. Țăcănitul venind din spate.

Distrage-i atenția.

Berg trebuia să-și înceapă pledoaria.

— Poliția și opinia publică au hotărât deja că Anton Gross a fost responsabil de moartea Annei. Tot ce trebuie este să-l facem pe Schoennacht responsabil pentru celelalte, Herr Kommandant. Asta nu va fi greu deloc.

— Și asta și plănuiesc să fac, *Inspektore*. Rolf va purta vina. Din nefericire acest lucru nu te va ajuta câtuși de puțin. Știi prea multe despre crime, și mai mult, știi prea multe despre mine. Este prea periculos să te las în viață. Dar sunt un om milos, prietene. Te voi ucide pe tine înainte de a-ți ucide familia, ca să nu te chinui. Iar în ceea ce o privește pe mătușa, o să aibă parte de o moarte foarte ușoară.

O grimasă.

— Ușoară pentru că face parte din familie.

Zgomotul care venea din spate se oprise.

Ține-l de vorbă în continuare.

— Între noi doi, domnule. Cum aveați intenția să dați vina pe Schoennacht pentru moartea lui Edith și a micuței Johanna Mayrhofer?

— Rolf trebuia să meargă la Paris. N-a făcut-o. Schimbarea lui de program îl face deosebit de suspect.

— De ce n-a mai plecat?

— Hitler l-a rugat să participe la miting. Schoennacht s-a simțit onorat. Omul poate fi fraierit de oricine are poziție. De aceea ne-am înțeles așa de bine. Credea că are poliția în buzunar, fraierul.

Arma se îndepărtase de la obrazul lui Joachim și se afla acum ațintită peste pieptul lui, spre capul Monikăi. Berg ar reuși poate să-și salveze fiul, dar

cu siguranță fiica lui ar fi fost ucisă. Trebuia să aibă răbdare.

— Înțeleg.

— Rolf Schoennacht este un fanfaron, *Inspektore*… un om cu mintea bolnavă. Îndată ce va fi acuzat în mod oficial de uciderea Marlenei și a Reginei, nu va fi nicio problemă să-i fac pe oameni să creadă că și celelalte două crime au fost făcute de el. Vor *dori* să creadă aceasta, zic eu.

În privința asta Roddewig avea dreptate. Cetățenii din München doreau răspunsuri. Problema era că orice răspuns era bun. Dacă poliția l-a acuzat pe Anton Gross de moartea soției sale, atunci Anton Gross a fost ucigașul. Dacă politicienii vor pretinde că Rolf Schoennacht era monstrul, atunci el va fi considerat monstrul. Onestitatea era o virtute, dar dacă adevărul nu era ușor de găsit, un țap ispășitor ajungea. Aceasta era mentalitatea germană: un popor prea mândru să admită înfrângerea, prea arogant pentru a stabili corect responsabilitatea.

Era întotdeauna vina altcuiva.

Roddewig vorbea.

— … văzut ca un erou, ca cel care a rezolvat aceste crime oribile, restaurând legea și ordinea în oraș. Eu voi fi cel care l-a adus pe ucigaș în fața justiției. Politicienii se vor înghesui la picioarele mele, aceiași politicieni care și-au pierdut respectul pentru Herr Direktor Brummer deoarece n-a reușit să mențină ordinea la mitingul lui Hitler. Știi că i s-a cerut să-și dea demisia?

— Iar dumneavoastră veți fi persoana care în mod logic îi va lua locul.

— Așa cum ai prezis tu azi după-masă. Trebuie să admit, Berg, că ești foarte deștept.

Am prezis azi după-masă?

De unde știe Roddewig ce i-am spus azi după-masă… lui Georg?

Doar dacă…?

Cum a putut?

Văzând stupoarea de pe fața lui Berg, Roddewig izbucni în hohote.

— E foarte trist când nu mai poți avea încredere nici în prietenii apropiați.

Trădarea aceasta era peste puterea lui de înțelegere. Lucra cu Müller de aproape doi ani. Au mâncat împreună. Au băut împreună, au furat până și bani împreună. Soțiile lor se cunoșteau. Copiii lor se jucau împreună. Berg cunoștea până și târfele pe care le frecventa Georg. Cum a putut Müller să săvârșească un asemenea act lipsit de loialitate… o asemenea trădare?

Roddewig zâmbea.

— Müller a avut întotdeauna planuri mari, dar din nefericire e un om leneș. Știai că s-a simțit nedreptățit când Volker te-a desemnat pe tine să conduci *Mordkommission*? Desigur a fost alegerea cea mai bună, dar asta nu înseamnă că el a acceptat-o. În fond, el este cu cinci ani mai în vârstă decât tine și este bavarez, în timp ce tu nu ești. A venit la mine pe ascuns, întrebându-mă cum putea obține promovarea. I-am spus ce trebuia să facă pentru mine și am făcut o înțelegere. Devenise nerăbdător, dar apoi au apărut crimele acestea. Episodul acesta a venit pe nepusă masă. Cu tine dispărut și cu Storf neputincios, el va fi primul pe lista de promovări.

Berg era consternat la auzul cuvintelor lui Roddewig.

Cum ar putea fi toate acestea adevărate?

Dar desigur, pătrunderea lui Roddewig în casa lui vorbea de la sine. Din nou, Berg auzi un singur țăcănit al clanței urmat de scârțâitul foarte ușor al ușii care se deschidea.

Zgomotul îl readuse în prezent, făcându-l să se gândească la cât de prostesc și fără sens era să se preocupe de trădare când viețile familiei sale erau puse în joc.

Continuă să vorbești. Nu-l lăsa să audă ceea ce auzi tu.

— Care vasăzică… Berg își drese glasul. Georg v-a spus tot.

— A sunat pe linia de urgențe a poliției imediat ce tu ai plecat de acolo. A fost un noroc că ți-a trebuit ceva timp ca să ajungi la adevăr. Dacă s-ar fi aflat încă în aparat, nu ar fi putut ajunge la telefon atât de repede. Acum poate folosi un cărucior.

Ține-l de vorbă.

— Atunci spuneți-mi, Herr Kommandant, cât de aproape am fost de adevăr?

— Te-ai înșelat cu privire la moartea Reginei Gottlieb.

— Știu asta acum, dar cu privire la celelalte? Cu privire la Anna Gross? Copilul era desigur al dumneavoastră.

— Nu știu dacă era al meu, dar nu era cu siguranță al evreului.

Alt zâmbet. Dar nu mai avea ticul. Se simțea în largul lui.

— Lucru ciudat, Berg, este că nu m-am gândit de la început la crimă. Marlena mi-a dat mereu bani. Credea că sunt un bun sovietic din Schwabing care se folosea de bani ca să promoveze comunismul în München. Intenționasem să folosesc o parte din ei pentru a-i asigura Annei un avort.

— Dar Anna a refuzat.

— Da.

— A amenințat să-i spună totul Marlenei.

— I-a și spus Marlenei, târfa.

— Și astfel s-au dus banii dumneavoastră.

— Târfa! repetă Roddewig. Marlena s-a liniștit numai după ce i-am propus să ne căsătorim.

— Dar nu vă puteați însura cu ea.

— Nu mă puteam însura cu nimeni. Jucam rolul de conte comunist cu mai multe femei. Dacă Marlena sau Anna ar fi aflat de poziția mea în departamentul de poliție, toate fondurile mi-ar fi fost tăiate.

— Așa că a trebuit s-o ucideți.

— N-am avut intenția, dar… Roddewig clipi de câteva ori. I-am spus Marlenei că plănuiam un miting comunist important în München și aveam nevoie de mulți bani ca să-l finanțez cum trebuie. I-am spus că dacă totul ieșea precum plănuiam, Münchenul se va răscula și noi ne vom căsători.

— Iar ea a crezut.

— Sunt din Uniunea Sovietică. Pot recita *Manifestul Comunist* cuvânt cu cuvânt. De ce nu m-ar fi crezut?

— V-ați întâlnit cu ea la pensiune. Ați luat aproape toți banii, dar ați lăsat o parte ca să-i găsească poliția. Apoi ați ucis-o.

Privirea lui Roddewig părea îndreptată în altă parte.

— N-am fost trimis să lupt în Marele Război, Berg.

— N-ați pierdut nimic.

— Dimpotrivă. M-am simțit ca un proscris. Idiotul meu tată și-a folosit considerabila influență și banii ca să-mi asigure o muncă de birou. Așa că spre deosebire de majoritatea camarazilor mei, eu nu mai ucisesem pe nimeni înainte. Am fost uimit de cât de ușor poate fi.

Roddewig făcu o pauză.

— Am darul acesta neobișnuit, Berg, de a ucide și a nu simți nimic. S-o ucid pe Anna și să păstrez banii părea mai inteligent decât să-i plătesc prostuței un avort. Și lucrurile s-ar fi domolit dacă Rolf n-ar fi stricat totul ucigând-o pe târfa aia evreică.

— Atunci v-ați hotărât să puneți pe seama lui Rolf atât moartea Reginei cât și a Marlenei.

— Exact.

— Atunci de ce ați mai ucis-o pe Edith Mayrhofer și pe fetița ei nevinovată?

Ochii lui Roddewig se îngustară.

— *Lustmord* este foarte puternică, Berg. Nu-ți dai seama până nu guști tu însuți.

— Eu cred că e respingător, domnule.

— Slavă Domnului, majoritatea ființelor umane simt la fel. Altfel toate femeile din lume ar sfârși omorâte.

— Dar de ce copilul?

— Pentru că a fost acolo.

Roddewig îl fixă pe Berg cu ochi de mormânt.

— Nu, Edith nu a fost prima mea *Lustmord*.

Țeava Mauser-ului era îndreptată acum sub bărbia Brittei.

— Și nu va fi nici ultima.

Își puse mâna pe fața ei.

— Dar aceasta nu va mai fi pusă pe seama lui Rolf Schoennacht.

Începu să saliveze excitat.

— Am planificat totul cu exactitate, Berg.

Berg auzi din nou ușa scârțâind.

— În ce fel, domnule?

— *Chiar* vrei să știi?

— Sunt un tip curios.

— Asta-i adevărat.

Ochii i se îngustară din nou.

— Müller mi-a spus cât de obsedat erai de crime. Cu amanta moartă, nu aveai unde merge să fii alinat. Depindeai de nevastă. Când a început să te respingă… ei bine, a fost mult prea mult.

Berg dădu din cap.

— Ah… înțeleg.

— Nu, *nu* înțelegi totul. Așa că am să-ți spun eu. Mai întâi ți-ai făcut treburile cu ea…

Roddewig începu să mângâie fața Brittei. Ea era atât de liniștită, atât de curajoasă.

Berg îndrăzni s-o privească în ochi.

Îmi pare rău, iubito, îmi pare nespus de rău.

Lacrimile curgeau șiroaie pe obrajii ei.

Roddewig continuă.

— Poliția va găsi dovezi că ai forțat-o.

Alt scârțâit.

— Ai forțat-o de față cu copiii tăi. Ei te implorau să te oprești.

Acum era liniște.

— Apoi… sub apăsarea a tot ce i-ai făcut soției… n-ai mai putut… nu ți-ai mai putut privi copiii în ochi. Pur și simplu ai clacat.

Ușa se deschise cu o pală de vânt.

Într-o clipită Berg sări și-și împinse familia la pământ, apărându-i cu trupul lui în timp ce gloanțele vâjâiau deasupra capetelor lor într-un schimb de focuri. Instinctul din vremea războiului își spusese cuvântul.

Își amintise să se aplece.

CINCIZECI

Roddewig căzuse pe spate, cu două găuri în piept și una în frunte.

Martin Volker era neatins.

— Ăsta-i necazul cu cei care nu au experiența luptei.

Ridică armele Kommandantului și le puse în haină.

— Nu știu să se acopere și trag ca niște fetișcane.

Berg îi puse pe membrii familiei sale pe picioare, unul după altul. Își îmbrățișă copiii. Brittei îi spuse:

— Du-i în dormitor și închide ușa.

O sărută pe obraji, cuprinzând-o în brațe în timp ce-i șoptea.

— Ascundeți-vă sub pat. Nu ieșiți de acolo pentru nimic în lume.

Adăugă cu voce tare:

— Duceți-vă.

— Vreau să rămân cu tine, tată, spuse Joachim.

— Nu *poți* rămâne cu el, replică Britta furioasă.

Berg luă în mâini fața fiului său și-l privi în ochi.

— Nu va dura mai mult de câteva minute. În plus, trebuie să ai grijă de mama și de sora ta.

Îl sărută pe frunte.

— Să ai întotdeauna grijă de mama și de sora ta.

— De ce? lacrimile șiroiau pe obrajii băiatului. Ce vrei să faci?

— Îmi pierd răbdarea, îi spuse Volker.

Britta îi înhață pe copii și dispăru în dormitor. Trecură câteva secunde, apoi Berg auzi cum mișcă mobila. Se baricadau înăuntru.

Berg se uită la Kommissar.

— De unde ați știut că era aici Kommandantul?

— Nu era greu de dedus.

Volker ținea în mână Mauser-ul lui Roddewig.

— L-am auzit pe Müller vorbind la telefon, de fapt urlând în aparat. Probabil recepția era foarte proastă. Mă surprinzi, Axel. Nu ai observat automobilul parcat pe cealaltă parte a străzii?

— Ba da.

— Câți din vecinii tăi au un automobil?

Berg își blestemă din nou prostia.

— De câtă vreme știați despre Müller?

— Îl suspectam de o bucată de vreme. De câteva ori anul trecut l-am văzut ieșind din biroul lui Roddewig la ore târzii. Omul e un vierme. Lipsit cu desăvârșire de coloană vertebrală. Când l-am forțat puțin, mi-a spus totul.

— Müller a știut că Roddewig era criminalul înainte de după-amiaza de azi?

— Nu știu, Berg. Nu este un om sincer, deci toate declarațiile lui sunt suspecte. Niciodată n-am înțeles de ce ai vrut să lucrezi cu el.

— Îl consideram prieten.

Își puse mâinile tremurânde în buzunar.

— M-am înșelat.

— Te-ai înșelat în privința lui Müller, dar ai avut dreptate în privința lui Roddewig, viermele arogant. Aceasta va fi moartea lui Max Brummer.

O umbră de zâmbet.

— Nu va da bine în fața politicienilor că Brummer a numit un ucigaș în serie în funcția de Kommandant.

— E de presupus că veți fi următorul pe listă.

— E de presupus… doar că vor exista cei care îmi vor pune la îndoială înțelepciunea pentru că am ucis un superior.

— Dar era un ucigaș în serie!

— Da, da, desigur. Totuși vor exista cei care să creadă că am făcut-o în scopuri personale.

Berg îi întâlni privirea și văzu în ochii lui Volker că avea zilele numărate.

Volker clătină din cap.

— E foarte complicat… să explic totul. Și chiar dacă tu m-ai sprijini, ar fi cu totul incomod. Tu vei ști întotdeauna adevărul, așa cum știi adevărul despre Margot. Din nefericire pentru tine, pur și simplu știi prea multe.

Berg auzi țăcănitul piedicii trase și simți țeava Mauserului pe fruntea sa.

— Ți-am salvat familia, Axel. Te-am salvat de la a rămâne în istorie ca un ucigaș în serie, un alt monstru german afectat de *Lustmord*. Ți-am salvat soția, ți-am salvat fetița și ți-am salvat unicul fiul. Ce păcat că nu te pot salva și pe tine.

Berg nu răspunse.

— Un glonte în cap din arma lui Roddewig. Toată munca ta de investigație n-a fost în van. Vei muri ca un erou.

Berg era surprins de cât de liniștit îi bătea inima, de faptul că accepta inevitabilul. Chiar dacă ar scăpa de Volker, ar avea zilele numărate. Cu doi superiori morți în sufrageria sa și fără nicio susținere din partea departamentului, ar fi la cheremul lui Müller, care ar inventa o poveste împotriva lui. Ar fi arestat, ar fi acuzat și judecat, ar fi condamnat. Ar muri în închisoare sau în fața unui pluton de execuție. Familia lui ar fi ostracizată și alungată.

În momentul de față el era mai mult mort decât viu. Era timpul să-și scrie testamentul, numindu-l pe Volker executorul său.

— Dar familia mea?

— O să am grijă de ea.

— Cum vor avea încredere în dumneavoastră după ce mă veți ucide?

— Le voi spune că nu eu te-am omorât… că ai făcut-o singur.

Berg zâmbi.

— Sinucidere?

— Din cauza vinei și a rușinii pe care o purtai în tine cu privire la Margot. Nu-ți mai puteai privi în

ochi nevasta și copiii. Ai săvârșit acest ultim act de curaj ca să-ți scutești familia de umilință.

— Britta nu va crede.

— Glonțul va fi tras de foarte aproape, Axel. Desigur nu mă vei lăsa să te ucid fără luptă. În plus, Brittei n-o să-i pese. Te urăște.

— Vă urăște și pe dumneavoastră.

— Dar nu la fel cum te urăște pe tine în acest moment. Ești vinovat că ai pus viața ei și a copiilor în pericol. Îi voi spune că tu, Axel, ai inventat o poveste ca să ascunzi rușinea și sinuciderea. Că, de dragul familiei, ai reușit să pui mâna cu curaj pe arma lui Roddewig, dar a fost prea târziu. Cu toate că l-ai împușcat în piept și în frunte, el te-a rănit mortal la cap.

— Înțeleg.

— Eu am ajuns când trăgeai să mori.

— Da, cred că va fi de acord cu asta.

Berg își frecă mâinile una de alta.

— Promiteți-mi că-i scoateți din țară.

Volker înălță din sprâncene.

— Roddewig a fost bun prieten cu Hitler, spuse Berg. Austriacul și-a pierdut un om prețios din poliție. Când va ajunge la putere, nu va fi amabil cu familia mea.

— Hitler n-are putere.

Fu rândul lui Berg să zâmbească.

— Înainte, și eu am fost optimist, clătină din cap. M-au bătut huliganii… mi-am păstrat speranțele. Dar nu și după ultimul miting, Kommissar, nu după ce am văzut de ce sunt capabili oamenii săi. Nu după ce am văzut o sută de mii de germani care-l susțineau ovaționând. Desigur ați văzut și dumneavoastră. Austriacul e neîndurător, plin de cruzime. E doar o chestiune de timp, Kommissar… sau să spun mai degrabă Direktor.

Volker înălță din nou din sprâncene.

— În cele din urmă va trebui să vă alăturați lui. Dacă nu veți fi efectiv cu el, va considera că

sunteți împotriva lui. Așa sunt sălbaticii. Vreau să-mi promiteți că veți obține vize pentru întreaga mea familie și că îi veți scoate din țară. După aceea voi face tot ce-mi spuneți.

Volker ținea cu o mână sigură arma la tâmpla lui Berg.

— Ai rude în Danemarca, nu-i așa?

— Nu vreau să meargă în Danemarca, domnule. Procurați-le vize pentru Anglia, sau mai bine, pentru Statele Unite.

Volker se arătă surprins.

— Ai rude în Statele Unite?

— Un văr îndepărtat. Toată lumea are rude îndepărtate în Statele Unite. Dar am o altă idee. Luați legătura cu un reporter pe nume Michael Green. Lucrează pentru un ziar londonez… The London Eagle sau ceva asemănător. Este de loc din Boston. Spuneți-i că-i veți da exclusivitatea în engleză pentru povestea asta a crimelor în serie în schimbul obținerii de vize pentru Statele Unite pentru familia mea. Spuneți-i că vreau să-i știu departe, departe de amintirile acestea îngrozitoare. Plecarea din Germania e singura alternativă. Lăsați-l pe Green să relateze faptele și faceți toate demersurile. La urma urmei, ar însemna ca guvernul să n-aibă inimă dac-ar refuza dorința de pe urmă a unui erou. Asta vă cer să faceți. Trebuie să-i spuneți lui Green că a fost ultima mea dorință… pe când agonizam… în brațele dumneavoastră.

Volker ridică din umeri.

— Cred că se poate aranja.

— Nu, trebuie să-mi *promiteți*. Trebuie să jurați.

Volker ridică din umeri.

— Jur.

— *Vielen Dank*.

Berg își îndreptă umerii.

— Unde să stau?

— Ei bine, presupun că dacă ai apucat arma lui Roddewig, trebuie să te afli aproape de locul unde

s-a prăbușit el.

— Spuneți unde.

— Drept în fața divanului, cred.

Volker se întoarse la locul unde Roddewig stătuse înainte să se prăbușească, apoi îl privi pe Berg drept în ochi.

— Nu te mișca.

— Nu plec nicăieri.

Volker îndreptă arma spre capul lui Berg.

— De ce Statele Unite, Axel? De ce îi trimiți atât de departe de patria lor?

— Fiul meu și-a dorit întotdeauna s-o vadă pe Josephine Baker dansând.

— Se poate duce la Berlin pentru asta.

Berg se gândi un moment înainte să răspundă.

— De câte ori l-ați auzit pe Hitler spunând că trebuie să existe un motiv pentru care două milioane de germani au murit pe pământ străin?

— Continuă.

— Desigur, a existat un motiv, Volker. Un motiv simplu de tot. Am purtat un război de cucerire și am *pierdut*. Ne mândrim cu cuceririle noastre strălucite. Rușinea înfrângerii este atât de copleșitoare încât nu putem vorbi despre ea. Așa că refuzăm să admitem că am pierdut războiul. Nu există urme care să ne amintească de lupte pentru că nicio bătălie nu s-a purtat aici. Singurele amintiri despre Marele Război sunt soldații răniți și ologi care se sting încet. Hitler nu acceptă înfrângerea. Și nici jumătate din populația țării noastre. Sunt nenumărați cei care cer răzbunare și caută revanșa. În 1917, eram pe punctul de a câștiga războiul, Volker. Eram foarte *aproape*. Antanta era în dificultate: Belgia era decimată; Franța era ciopârțită. Anglia era hărțuită la maluri, epuizată, sfârșită.

Berg zâmbi ironic.

— Apoi au intrat în război yankeii. Milioane de soldați cu chipuri proaspete, cu arme și muniții, cu avioane moderne și cu bombe.

Clătină din cap.

— Nu Antanta a câștigat războiul, Volker. *America* a învins. Soldații americani s-au întors acasă cu sentimentul victoriei în inimile lor, lăsându-ne nouă stinghereala și rușinea care chinuie pământul acesta de peste zece ani. Mi-ar plăcea să cred că dacă ar fi să mai fie un război – în care milioane de oameni să moară pe câmpuri deschise – cel puțin fiul meu va muri purtând uniforma învingătorilor.

— Mortul e mort.

— Ah, dar omul poate fi viu cu trupul, dar mort cu sufletul. Uită-te la Hitler. Omul acesta e viitorul Germaniei. Dacă te ții de cuvânt, Volker, cel puțin nu va fi și viitorul copiilor mei. Și de aceea voi primi glonțul de la tine cu zâmbetul pe buze.

EPILOG

New York, 2005

N-am murit pe câmp deschis, deși m-am aflat pe câmpurile de luptă. Conform ultimei dorințe a tatălui meu, am purtat uniforma americană. Vedeți, știu totul despre dorințele din urmă ale tatălui meu deoarece în timp ce mama și sora mea au procedat ca niște buni germani, supunându-se ordinelor lui, eu am fost îndrăzneț și rebel. Am insistat să ascult la ușă. Mama nu s-a împotrivit. În acele momente, mama renunțase să mai facă ceva pentru bărbații din familie.

N-am spus niciodată mamei și surorii mele ce s-a întâmplat în sufrageria micului nostru apartament. Dar am vorbit cu Martin despre acestea imediat ce *Münchener Post* a publicat știrea. El s-a ținut de cuvânt, un lucru pe care nu-l voi înțelege cu totul niciodată. Poate pentru că tata a murit cu onoare după ce doborâse un monstru. Stefan Roddewig a fost declarat Monstrul din München, fiind acuzat post-mortem de moartea Annei Gross, a Marlenei Druer, a lui Edith și a Johannei Mayrhofer. Anton Gross a fost declarat post-mortem nevinovat de moartea soției sale. Cazul Reginei Gottlieb a rămas oficial nerezolvat. Bănuiesc că Martin avea nevoie de Schoennacht pentru alte scopuri. Ultima oară când am auzit de Rolf Schoennacht, fusese condamnat pentru crime de război și a fost ucis exact înaintea executării sentinței. Ucis în cel mai oribil mod, așa am auzit.

În momentul intrării yankeilor în război, aveam asigurată o oarecare reputație de artist și fotograf. Am fost recrutat și trimis peste graniță să surprind cu penelul și cu aparatul ceea ce se întâmpla în timpul celor mai sângeroase bătălii. Și eu am fost martor la moarte de nenumărate ori pe plajele din Utah și Omaha unde morții zăceau risipiți printre

corpuri mutilate, trupuri goale, membre împrăștiate – efect al gloanțelor, al grenadelor și al luptelor corp la corp.

Și eu am văzut morții vii. Trimis cu Armata a 7-a – Divizia 20-a Blindată, ca să fiu mai exact – am fotografiat scheletele, carnea lor infestată de viermi, putrezind din cauza cangrenelor și a infecțiilor. Creierii lor erau cuprinși de febră de la tifos și alte boli îngrozitoare. Mii de bărbați, femei și copii, înghesuiți în spații strâmte, aruncând priviri furișe prin crăpături și pe la colțuri, holbându-se la noi, unii îndrăznind chiar să ne atingă cu mâinile lor osoase și degetele noduroase.

Prizonierii din Dachau erau aproape morți de foame. Americanii n-au avut altceva mai bun de făcut decât să le dea cutii de conserve și ciocolată. Mulți dintre deținuți au supraviețuit terorii naziste ca să moară mai apoi de la mâncarea îmbelșugată pe care stomacurile lor n-au mai putut-o digera. „Morții de la conserve”, așa au fost numiți. Am fotografiat toate acestea alături de cele patru cuptoare. Pământul Bavariei era greu de la duhoarea de trupuri arse, ochii usturau de la fumul din crematorii. Orașul pretindea că n-a știut nimic.

Știm numai ceea ce dorim să știm.

Se întâmpla în 1945 și a fost prima oară după mai mult de un deceniu când am îndrăznit să vorbesc germana. După ce mama a murit de pleurezie în 1936, nu m-am mai folosit de această limbă. Rămăseserăm doar sora mea și cu mine și, deoarece detestam să fim considerați fraieri, vorbeam întotdeauna între noi în engleză. A fost ușor să uit de limba mea maternă. O vorbeam doar în coșmaruri.

Când am început să visez în engleză, coșmarurile au încetat.

Așa că am fost uimit de cât de fluent am vorbit când primele cuvinte teutonice mi-au ieșit ușor din gură. Deținuții lagărului de concentrare au plâns când le-am vorbit. Cu accentul meu bavarez

pronunțat și corect. Nu plângeau pentru că le vorbeam în germană. Plângeau pentru că le-am spus că sunt evreu. Având numele de familie Berg, am putut trece drept evreu, deși, dacă deținuții ar fi fost mai sănătoși, cu siguranță ar fi găsit originile mele semitice lipsite de credibilitate. Cu părul meu blond cârlionțat și cu ochii mei albaștri, înalt și musculos de la ridicat halterele, aduceam mai degrabă a reclamă pentru rasa ariană al lui Hitler.

Căpitanul a fost consternat. Unde învățasem o germană atât de corectă? Vedeți, spusesem că sunt orfan – ceea ce și eram –, dar un orfan american – ceea ce nu eram. Îndată am fost folosit ca interpret, chiar dacă mulți dintre deținuți nu erau evrei germani, ci polonezi. Însă, după puțin timp, am ajuns să înțeleg fără dificultate idiș în timp ce relatau orori după orori. Au existat mulți în Statele Unite care au refuzat să creadă veridicitatea acestor relatări. Ce fel de ființe umane ar fi putut săvârși astfel de cruzimi?

Eu, pe de altă parte, nu aveam nicio dificultate să le cred. Cu toate că am emigrat în Statele Unite cu mult înainte ca lagărele de concentrare să fi fost construite, fuseseră destui cei care presimțiseră ce urma să vină. Alții, precum Martin, au avut nevoie de o amenințare directă. El a imigrat în Statele Unite imediat ce Heinrich Himmler a devenit *Kommissarischer Polizeipräsident* al Poliției orașului München în 1933. Nu din cauză că Martin ar fi fost un antinazist înveterat. Ci doar pentru că el și Himmler se urau de moarte de la acel miting nefast.

Mama a semnat hârtii pentru el, pretinzând că era o rudă apropiată, un lucru pe care nu-l voi înțelege complet niciodată. Martin a fost responsabil de moartea tatei, dar cred că tata ar fi avut parte de o moarte îngrozitoare oricum. N-ar fi plecat niciodată din München și, în mod sigur, nu ar fi permis ca unicul său fiu să fie recrutat în armata germană să lupte pentru Hitler. Așa că,

după părerea mea, până și groaza care l-a cuprins când Martin a apăsat pe trăgaci a fost preferabilă torturii și execuției pe care le-ar fi avut de înfruntat ca deținut politic în Dachau.

Pictez în roșu pentru că roșul este culoarea sângelui. Criticii îmi spun că picturile mele sunt saturate de război și de moarte. Aceasta e în parte adevărat, dar nu în întregime. Sângele reprezintă moartea, dar sângele este de asemenea viața. Uneori este și una și alta, simultan. Deoarece tata a ales moartea, ne-a dat mie și surorii mele șansa unei vieți mai bune, fără sentimentul vinei, al rușinii și al înjosirii care îi împovărează pe mulți din prietenii mei din copilărie. Ei trebuie să-i privească în ochi pe copiii lor și să le explice de ce au stat deoparte sau chiar au aplaudat când o parte din populația locală a fost bătută, gazată, arsă în cuptoarele morții, executată fără milă – bărbați, femei, copii… nou-născuți cu oasele lor micuțe amestecate în țărâna plină de sânge.

Deși nu-i absolv pe vechii mei tovarăși, îi compătimesc. Cum să n-o fac când m-aș fi putut ușor număra printre ei?

Pictez în roșu ca să cinstesc și viața și moartea.

Pictez în roșu ca să-l cinstesc pe tata.

virtual-project.eu

[1] Friedrich „Fritz” Haarmann, criminal în serie din Hanovra. Începând din 1919, a făcut cel puțin 24 de victime (n.r.).

Table of Contents

PROLOG
MÜNCHEN, 1929
UNU
DOI
TREI
PATRU
CINCI
ȘASE
ȘAPTE
OPT
NOUĂ
ZECE
UNSPREZECE
DOISPREZECE
TREISPREZECE
PAISPREZECE
CINCISPREZECE
ȘAISPREZECE
ȘAPTESPREZECE
OPTSPREZECE
NOUĂSPREZECE
DOUĂZECI
DOUĂZECI ȘI UNU
DOUĂZECI ȘI DOI
DOUĂZECI ȘI TREI
DOUĂZECI ȘI PATRU
DOUĂZECI ȘI CINCI
DOUĂZECI ȘI ȘASE
DOUĂZECI ȘI ȘAPTE
DOUĂZECI ȘI OPT
DOUĂZECI ȘI NOUĂ
TREIZECI
TREIZECI ȘI UNU
TREIZECI ȘI DOI
TREIZECI ȘI TREI
TREIZECI ȘI PATRU
TREIZECI ȘI CINCI

TREIZECI ȘI ȘASE
TREIZECI ȘI ȘAPTE
TREIZECI ȘI OPT
TREIZECI ȘI NOUĂ
PATRUZECI
PATRUZECI ȘI UNU
PATRUZECI ȘI DOI
PATRUZECI ȘI TREI
PATRUZECI ȘI PATRU
PATRUZECI ȘI CINCI
PATRUZECI ȘI ȘASE
PATRUZECI ȘI ȘAPTE
PATRUZECI ȘI OPT
PATRUZECI ȘI NOUĂ
CINCIZECI
EPILOG

Table of Contents

PROLOG 4
MÜNCHEN, 1929 8
UNU 8
DOI 16
TREI 24
PATRU 30
CINCI 37
ȘASE 50
ȘAPTE 57
OPT 65
NOUĂ 75
ZECE 81
UNSPREZECE 89
DOISPREZECE 96
TREISPREZECE 102
PAISPREZECE 116
CINCISPREZECE 125
ȘAISPREZECE 137
ȘAPTESPREZECE 145
OPTSPREZECE 152
NOUĂSPREZECE 160
DOUĂZECI 169
DOUĂZECI ȘI UNU 175
DOUĂZECI ȘI DOI 183
DOUĂZECI ȘI TREI 191
DOUĂZECI ȘI PATRU 201
DOUĂZECI ȘI CINCI 210
DOUĂZECI ȘI ȘASE 216
DOUĂZECI ȘI ȘAPTE 227
DOUĂZECI ȘI OPT 236
DOUĂZECI ȘI NOUĂ 252

TREIZECI 260
TREIZECI ȘI UNU 272
TREIZECI ȘI DOI 282
TREIZECI ȘI TREI 291
TREIZECI ȘI PATRU 301
TREIZECI ȘI CINCI 313
TREIZECI ȘI ȘASE 322
TREIZECI ȘI ȘAPTE 330
TREIZECI ȘI OPT 340
TREIZECI ȘI NOUĂ 349
PATRUZECI 357
PATRUZECI ȘI UNU 371
PATRUZECI ȘI DOI 381
PATRUZECI ȘI TREI 389
PATRUZECI ȘI PATRU 398
PATRUZECI ȘI CINCI 408
PATRUZECI ȘI ȘASE 415
PATRUZECI ȘI ȘAPTE 429
PATRUZECI ȘI OPT 435
PATRUZECI ȘI NOUĂ 444
CINCIZECI 459
EPILOG 466